1868

THE LIBRARY
OF
THE UNIVERSITY
OF CALIFORNIA
LOS ANGELES

To Prof. & Mrs. A. V. Williams-Jackson,
with the kindest regards & best wishes of
Dastur & Mrs. Darab Dastur P. Sanjana,
3rd Nov. 1911

THE DÎNKARD

THE ORIGINAL PAHLAVI TEXT, WITH ITS TRANSLITERATION
IN ROMAN CHARACTERS, AND TRANSLATIONS
INTO ENGLISH AND GUJARATI WITH
ANNOTATIONS, AND A GLOSSARY
OF SELECT WORDS

BY

DARAB DASTUR PESHOTAN SANJANA, B.A.
PRINCIPAL, SIR JAMSHEDJI ZARATHUSHTI MADRESSA

VOL. XII

PUBLISHED UNDER THE PATRONAGE
OF THE
TRUSTEES OF THE SIR JAMSHEDJI JIJIBHAI
TRANSLATION FUND

London
Kegan Paul, Trench, Truebner, & Co.
1911.

[All Rights Reserved]

Digitized by the Internet Archive
in 2013

http://archive.org/details/dinkardoriginalp12pesh

PK
6197
D616
1874
v. 12

A SOUVENIR PREFACE TO VOLUME TWELVE OF THE DINKARD.

BY

PROFESSOR A. V. WILLIAMS JACKSON,
Columbia University, New York City.

TO

SHAMS-UL-ULAMA DASTUR DARAB PESHOTAN
SANJANA, B.A.

HONORED DASTUR AND ESTEEMED FRIEND :

Our personal friendship began on the occasion of my first visit to India in 1901, though our acquaintance through the interchange of letters on scholarly subjects dates back to more than a score of years. It seems to me therefore a happy coincidence to be in India once more at the very moment when you are completing the twelfth volume of the monumental work commenced by your revered father in his edition and translation of the Dînkard.

It is not often that the labours of a father and a son are so closely joined in contributing to the existing fund of scholarly knowledge, and I congratulate you upon the felicity of being able to carry forward so admirably the task left you by your honored parent to fulfil. His memory will be the brighter for having brought up a son to share with him in advancing the interpretation of Zoroastrian lore by continuing his work in this difficult and important department of Pahlavi literature. This fact I mentioned in a review of the Dînkard which I had the honor to write some months ago, shortly before sailing from America to the East ; I am doubly glad to have the privilege of stating it to you now in person.

1629435

The advance sheets of this volume which you so kindly placed in my hands in the form of printed poofs when I last saw you at Cumballa Hill as I started for my recent journey through the Panjab, Sind, and Baluchistan, I have gone through with genuine interest. This entire subdivision of the work contains much that is important for the understanding of Zoroastrianism, much that is of value for the general study of religion. From our long talks together you well know the interest which I, as a staunch Christian, have taken in what is sterling in the religion that you profess. Numerous paragraphs in the present section seemed to me quite striking as I read them.

No better definition of righteousness is required, if lived up to, than that found in the opening Section (cclxvii) of this very portion of the Dinkard, that "righteousness implies the discharge of one's duty towards God," for the duty towards man is included in performing the will of the Divine, and this is implied in a later Section (ccxcviii). A distant likeness to the idea of loving one's enemies, as taught by Christ, is found in another Section (cccxxii) ; while religious toleration is inculcated in another paragraph (cccxxi), and the final triumph of good over evil and the annihilation of Ahriman at the promised regeneration of the world, as optimistically taught by Zarathushtra, is well shown in still another (ccxcvii).

There are a dozen other points of interest that catch the eye of the student of Zoroastrianism, as he reads these pages, like the allusion to the pontifical successors of Zarathushtra (ccc), the sacred fires, ritualistic ceremonies, festivals, and the like (ccxciii–ccxcvi) ; and such points might be multiplied by the score. I should be remiss in my notice, especially from my knowledge of the Parsis in India, who have proved themselves such admirable exponents of the faith in this regard, if I did not mention the tribute paid in Section cccxvii to education and its importance as a factor in advancing mankind.

In the closing section of the portion here presented there are numerous technical details upon which I would like to lay stress because of their interest or their importance. I have mentioned enough, though, to indicate the value of the work and the attention which this volume in the series should receive.

I cannot conclude without emphasizing anew how much I appreciate the compliment you have paid me in giving me the first glimpse of the proof sheets before they are issued for publication, and I express once more my congratulations on your progress. Let me add likewise my earnest good wishes for your happy completion of the task so lovingly undertaken in the discharge of filial duty, with warmest hopes for your achievement of ever-growing successes.

With sincerity yours,
A. V. WILLIAMS JACKSON.

En route from Baluchistan
to India, April, 1911.

INTRODUCTION

The contents of the present volume are of the same nature as those of the preceding one—a collection of the moral precepts and maxims of the *Paôryôtkaêshas*—except that the last few pages comprise a series of anecdotes, which are grouped together under the heading D. These anecdotes throw a partial light on the views held by a few of the most illustrious amongst the Sâsânian *Dasturs.* They also serve as a glimpse into the life of an ideal Zoroastrian priest of the period by their indirect reference to a few of the qualifications which, apart from learning and erudition, were then supposed to be essential to make an efficient and desirable member of the priestly order.

The doctrine of a future life, as held by the Sâsânians, is lucidly put forth by Atrô-pât, son of Mahraspend, one of their illustrious head-priests. It reveals the fact that the Zoroastrians of his time were mainly divided into three classes according to their belief in the existence or otherwise of the Deity and His creation: namely, theists, agnostics and atheists, whose souls at death were believed to pass respectively to heaven, *hamaêstagân* and hell (D., § I., 3-5). The general conception of the after-life was then strongly associated with heaven and hell as the abodes of bliss and woe in the next world. The method which the same illustrious divine followed in proving that mankind should submit to the earthly woes and miseries is a fair instance of the mode of argumentation followed in his age with a firm belief in the existence of the devil and his associates (D., § VI).

The ideal priest of the Sâsânian period, as would appear from the anecdotes, led a sober life with temperate habits and moderate desires (D., § III). He had also an abhorrence of worldly riches and allurements, as depicted by the example of the two priests, who were offered two thousand *jûjûs* (dirhams) by their spiritual head as a test of their renunciation of worldly acquisition (D., § III). Constant activity, diligence, and pious submission to God's will were resorted to for escaping from the temptations of the flesh (D., §§ II., V.). The Sâsânian priest endeavoured to emphasize upon his lay brethren the well-known maxim "know thyself;" and their attention was drawn to the all-interesting question of "whence and whither" (§ ccxcviii, D. §§ IX. etc.). Thus, his earthly existence had a twofold purpose in view: first, the leading of a busy, active and simple life in the service of man; and, secondly, his aspiration after the spiritual bliss in the life to come. The sayings of Khûsrû Kôbâd, Vohûdât, Âtrô-pât (son of Mahraspend), Âtrô-pât (son of Zaratûhsht), and the inhabitant of Sagij, as well as the story of Ranj-spûj, illustrate the moral ideals of the remarkable personages and divines of the age (D., §§ V—XII).

A few remarks seem to be necessary here on the acceptation of the word *Paôryôtkaêsha* by the compiler of the Sixth Book of the Dînkard. The Avesta equivalent of the Pahlavi word is generally supposed to mean "those of the religion preceding Zarathushtrianism," or "Pre-zoroastrians." However that may be, it is clear from the contents of the Sixth Book, and especially from the text of the present volume, that it has not been so used in the Dînkard. This fact has already been stated in the introduction to volume XI. Now it appears that the application of the term is confined to the Zoroastrians of the later period—the Sâsânians. It seems to have been still further circumscribed in meaning, as it does not include all Zoroastrians of the period, but only a particular class of the priesthood; namely the illustrious divines and recognised authorities on the Religion. The proof is not far to seek. The middle and latter parts of the present volume contain the names of some of the well-known *Paôryôtkaêshas* amongst the Sâsânians; and these names are almost wholly those of some of the illustrious priests of the period (A., §§ IV-V). Further, an allusion to the conference of the *Paôryôtkaêshas* in Sâsânian times serves as an additional proof that the conference was a religious meeting of the then recognised spiritual heads (A., § VI., 5). It is not, therefore, improbable to surmise that, amongst the Sâsânians, the term *Paôryôtkaêsha* was employed to signify "illustrious divines and recognised authorities on religious subjects."[1] And it is their views, precepts and opinions that are grouped together in the Dînkard, Book VI.

It has already been pointed out in the beginning of the Sixth Book, in a footnote to page 1 of the Pahlavi text in volume X. that sections iii., v., xii., xvi., and xxii. are found copied in the Dâtistân-î-Dînîg, which is incomplete at the point where question xcii. breaks off, and which sections form chapter xciv. of Dr. West's rendering. This additional matter to the imperfect manuscripts of the Dâtistân-î-Dînîg forming, as it does, a continuation of the reply to question xcii., is irrelevant to the subject-matter therein treated.[1] These quotations being from the beginning of the Sixth Book, it is probable that, in the original complete MS. of the Dâtistân-î-Dînîg, the sections of the Sixth Book followed the end of the text of the former book as a separate piece of writing. But the transcriber of the MS. of the Dâtistân, from which all the extant manuscripts have been copied, had access to a defective copy which broke off in the middle of the reply to question xcii., it having lost the folios containing the remaining part of the Dâtistân, namely, the reply to questions xcii., etc., and perhaps the first two sections of the Sixth Book that followed it. It is this defective state of the MSS. of the Dâtistán, coupled with the ignorance of the copyists, that has led to the addition of the beginning of Book VI. as a continuation of the reply to question xcii.

---

[1] See the edition of the Dînkard, Book III., by the late Dastur Saheb Peshotan, volume III., in which the translator has already hit upon this probable meaning of the word *Paôrôytkaêha* as used in Sâsânian times, by his rendering of the term *Paôryôtkaêsha* as meaning "head-priests of the Sâsânian period."

Similarly, the second half of Book VI. contains several sections, such as ccci. cccxiii., cccxiv., cccxvii., cccxxii., cccxxiii ; and A., §§ ii., iv., and vi ; and B., §§ vii., viii., ix., and x., which form the twentieth chapter of the Pahlavi Shâyast Lâ-Shâyast. It is one of those six chapters on miscellaneous subjects attached to the original Shâyast Lâ-Shâyast, which are regarded as an appendix to the book by the late Dr. West.[2] It is, however, probable from the sentence which winds up chapter XVII., that the Shâyast Lâ-Shâyast, as originally written, contained only seventeen chapters. The last six from chapters XVIII. to XXIII, appended to his translation by the late Dr. West, are made up of fragmentary quotations from different sources, and form no legitimate part of the book.

---

[1] In his translation of the Datistan-î-Dînîg in the S. B. E. Series, the late Dr. West has formed a separate chapter (XCV), of the quotations from the Sixth Book, although he could have omitted this whole chapter with advantage, as it forms no legitimate part of the Dâtistân to which it has been attached by the ignorant copyists, but a separate Pahlavi fragment containing selections from the Dinkard, Book VI.

[2] Vide his translation in the S. B. E. Series, wherein the last six chapters are considered as forming a continuation of the book.

In the preparation of the present volume the editor has had the opportunity to collate an additional MS. of the Sixth Book herein called DP. It was an unexpected find from amongst the old volumes in his father's library. It is nearly six hundred years old having a correct and accurate transcription, and is a nearer ancestor of K. 43 as regards the text than of DM.,[1] as will be clear from a glance at the collations given in the footnotes to the Pahlavi text. The MS. DE. is not collated in the present volume, being considered superfluous on account of its being a transcript of the manuscript DM. By his close study of the MSS., the editor is further convinced of the fact that DP. and K. are more correct and accurate in transcription than DM. wherein, comparatively, more errors and omissions are traceable, probably due to its being transcribed by a negligent and even ignorant copyist not so familiar with Pahlavi as his predecessors, the copyists of DP. and K.

As in the foregoing volumes, the translator has attempted to give a faithful rendering of the original as far as possible, inserting such words in parenthesis as were necessary to complete the sense. This being the first rendering of an hitherto untranslated Pahlavi text, the translator will be much pleased to receive communications from Oriental scholars regarding better readings and renderings, and to accept any suggestions that may be found useful in the publication of the volumes to follow.

Cumballa Hill, *August*, 1911.

---

[1] The manuscript of the Dînkard now in the Mûllâ Fîrûz Library at Bombay, called B. by Dr. West.

Page.
(§35) One should not speak about anybody by way of jest 60
(§36) An enemy should be regarded as an enemy ... 61
(§37) One should not speak much in the presence of a superior. ... ... "
(§38) One should be loving to one's own wife and guide ... ... "
(§39) One ought not to be fond of the lewd 62
(§40) One ought not to be excessively desirous of his wants ... ... "
(§41) One should regard mankind as the best of creatures ... ... "
(§42) One should not provide any means for the vicious. "
(§43) One should not speak much untimely 63
(§44) One's secrets should not be imparted to many ... "
(§45) About ingratitude towards the good spirits and mankind ... ... "
(§§46,47) About one's affliction, vile ridicule, and breach of promises ... ... "
(§§48-76) About the effects of good nature, wisdom, disposition, learning, decency, illustriousness, peace, honesty, friendship, love, ingratitude, enmity, humility, the recognition of God, spiritual belief, the appreciation of the Religion, etc. 64-71
(§§77,78) About the dedication to God, and to the devil ... 71-72
(§79) Goodnesses and blemishes subsist in every person and in every age 72
(§80) About a thing being real and unreal ... ... "
(§81) About the duration of the soul, the life of wisdom, and the life of glory ... ... "
(§82) About sacred offerings, *gahâmbâr* feasts, the gifts to the good, self-sacrifice, the timely worship of God, the evil authority of kings, etc. "
(§83) About knowledge being the abode of goodness, goodness the embodiment of wisdom, wisdom the promoter of the world, etc. 73

D.

(§§1 and 7) The sayings and monitions of Âtrô-pât, son of Mahraspend 75-85

Page.
(§ 2) The Anecdote of Âtrô-varakêsh and Âtrô-mitrô. 77
(§ 3) The anecdote of two talented *herbads* 79
(§ 4) The three sayings of Khûsrû 81
(§ 5) The story of Vohûdât and two male *herbads* ... 83
(§ 6) The sayings of Vohûdât 84
(§ 8) About Âtrô-pât, son of Zaratûhsht 87
(§ 9) The sayings of Âtrô-pât, son of Zaratûhsht ... „
(§10) The anecdote of Âtrô-frôbag, Âtrô-bûjît, and... „
„ Vohûdât ... ... „
(§11) The story of Ranj-spûj 88
(§12) The monitions of Aûharmazda, an inhabitant of Sagîj 89
Errata et Corrigenda 90

CONTENTS.

Page

(§ 267) Definitions of piety, holiness, righteousness, cleanliness, function of the soul, discrimination, purity, charity, truth, immortality and the final body... 1

(§ 268) The constant fighting of the *drûj* 2

(§ 269) The five habits from which one should revert... 3

(§ 270) A rich and independent man should ask nothing from a Turâniân... ... ... ,,

(§ 271) Every object should be good enough to strengthen life 4

(§ 272) About one who is corrupted on account of an inexpiated sin ... ... ,,

(§ 273) About the duty of man to act for the applause of the good spirits (or the sacred beings) ... 5

(§ 274) The two kinds of men who are unfaithful to the Religion of God ... ... ,,

(§ 275) On idol-worship, materialism, etc. ... ... ,,

(§ 276) On abstinence from animal food and preference of vegetable diet... 6

(§ 277) Aûharmazda has not been and will not be incapable of doing anything 7

(§ 278) The incapability of Aharman ... ... ,,

(§ 279) The taking back to Himself of all creatures by Aûharmazda .. .. ,,

(§ 280) The three questions on which is based the reckoning of the good spirits ... ... ,,

(§ 281) About a great man who turns a great *dravand*.. ,,

(§ 282) About the wealthiest man and the drivish being liable to commit sins ... ... ,,

(§ 283) The cause of much righteousness and wickedness 8

(§ 284) About one being improved by observing the evil people ... ... ,,

(§ 285) About the duty of man to try his best to keep the desires of the body in accord with the soul ... ... ,,

Page.

(§ 286) About not cursing the evil people for the affliction coming from them 9
(§ 287) About the path from hell to heaven ... ... „
(§ 288) About the feeding and maintenance by the *Amaêshaspends* of all mankind not excluding people of the evil religion ... ... „
(§ 289) About the merit of settling wicked men in the good Religion ... ... „
(§ 290) How a man becomes a sage in the Religion, and what is otherwise? 10
(§ 291) About the deliverance of the soul from punishment ... ... „
(§ 292) About the merit of making gifts to others ... 11
(§ 293) About the sacred fires: *Frôbag*, *Gûshnasp*, and *Bûrzîn-mitrô* ... ... „
(§ 294) About the conference with the good people ... 12
(§ 295) About the *Fravâhar* of Zarathushtra ... ... „
(§ 296) About *myâzda*, *gâsânbâr* and *Gâyôgmard* ... „
(§ 297) About the inferior power of Aharman 13
(§ 298) Every man ought to know five things regarding himself ... ... „
(§ 299) About the person who should not be tested again for any practice whatever 14
(§ 300) How is Aharman wounded? ... . „
(§ 301) One ought to go to the Âtashbehrâm for devotion to God as many times as possible ... 15
(§ 302) What three things are good for man? ... ... „
(§ 303) About an admonitory precept regarding the discernment of sin and merit. 16
(§ 304) About the three things whereof every man sees the fruits in this world 17
(§ 305) Who is most fortunate? 21
(§ 306) About diseases, calamities, infections, and illnesses which come from Aharman ... ... „
(§ 307) About the injury and harm done to the good creatures by Aharman and his adherents ... 24
(§§ 308-9) Every man should be inquisitive about the knowledge of surgical and physical cures. ... „
(§ 310) About steadfastness in Religion 25
(§ 311) About Aûharmazda 26
(§ 312) About some wise principles. 27

Page.
(§ 313) About the essence of wisdom 27
(§ 314) About good-nature ... ... ,,
(§ 315) The discharge of duties in conformity to the law. ,,
(§ 316) On education 28
(§§ 317-322) The necessary functions of man 29,31
(§ 318) About two kinds of matter 29
(§ 319) About moderation, economy, and religiousness in eating ... ... ,,
(§ 320) About the unity of the essentials 31
(§ 321) One being a Jew is not therefore a wicked man. ,,
(§ 323) About the means of exalting the human soul ... 32
(§ 324) The connection of Religion with the sacred *mâthras* ... ... ,,
(§ 325) The duty of a priest to make one righteous in this world. ... ... ,,

---

A.

(§ 1) About allotment to the demons 33
(§ 2) Man should work for the exaltation of his soul. ,,
(§ 3) One's own soul is a drivish ... ... ,,
(§ 4) The sayings of Bakht-âfrît 34
(§ 5) The sayings of Atrô-pât, son of Mahraspend ... 35
(§ 6) Miscellaneous sayings 36

B.

(§§ 1-3) About the goodness of Aûharmazda, and the evil of Aharman 38
(§ 4) About Fraêdûn and Azî-dahâg 39
(§ 5) About Zarathushtra's longing for immortality ... ,,
(§§ 7-8) About truth and falsehood 40
(§ 9) About fire ... ... ,,
(§ 10) About the making of gifts to the evil people ... 41
(§ 11) About the proper time for the performance of good deeds, etc ... ... ,,
(§§ 12-13) About the innate and the acquired wisdom ... ,,
(§§ 14-46) About the opposite qualities and tendencies in man 41-49
(§ 47) About the progress of the soul for the maintenance of the body 49
(§ 48) One should not convey secrets to slanderers, etc. 50

Page.
(§ 49) Co-operation with stupid, selfish and lustful people denounced 50
(§ 50) One ought not to fight with a tyrant-man ... „
(§ 51) One ought not to make a friend of a cynic ... „
(§ 52) About a malignant aspect 51
(§ 53) About the happiness of one's wife and aged relations ... ... „

C.

(§ 1) Wealth should not be realised by sinful acts ... 51
(§ 2) One should speak only what he knows 52
(§ 3) About one who has drunk wine ... ... „
(§ 4) About a cynic ... ... „
(§ 5) One should not speak too much about oneself... „
(§ 6) About the appropriation of goodness 53
(§ 7) About one's elation with sovereignty and power. „
(§ 8) On unsubmissiveness and arrogance ... ... „
(§ 9) On gluttony, drunkenness, etc ... ... „
(§§ 10-14) On worry, luck, nature, muttering prayers, hot temper, etc. 54
(§§ 15-19) On untimely and immoderate food, excessive hardship, communication of defects, gifts, etc... 55
(§§ 20-22) On moral degradation, immoderate covetousness, companionship with the vicious, etc. ... 56
(§ 23) On the standpoint of one's own misery, etc. ... 57
(§ 24) On the standpoint of one's own delight on account of wealth, etc. ... ... „
(§ 25) About a bad accountant 58
(§26) One should follow the *Paôryôtkaêshas* respecting the exposition, practice and the laws of the Religion 59
(§27) One should not receive religious instruction from the vicious ... ... „
(§28) The *Avesta* and *Zand* should not be taught to the evil and apostates ... ... „
(§§29-33) About falsehood, unjust killing, vicious selfishness, misbehaviour, etc.... 59-60
(§34) One should not stand aloof from one's own duty and profession 60

THE DÎNKARD.

BOOK SIXTH—(*Continued*).

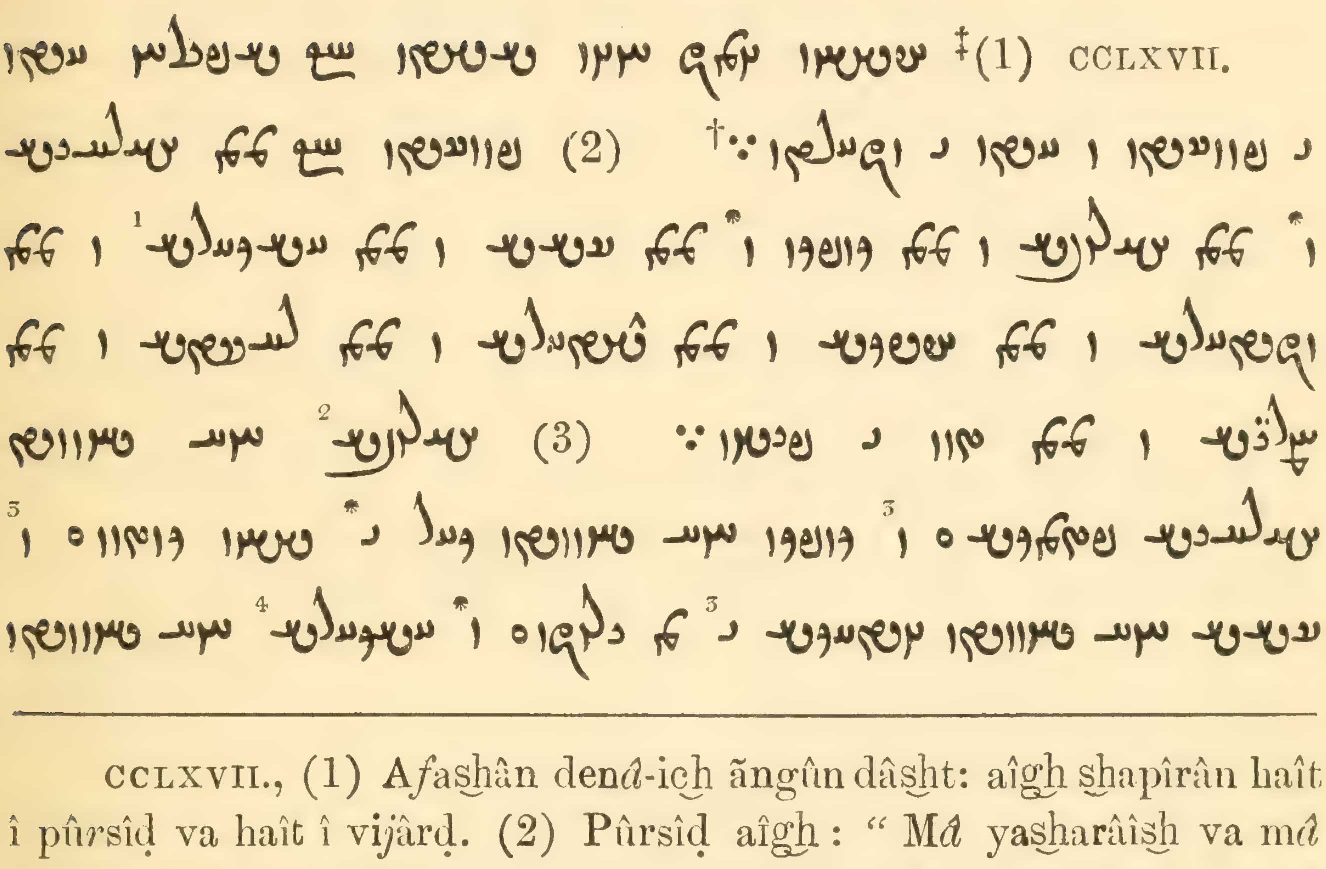
‡(1) CCLXVII. (2) (3)

CCLXVII., (1) A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ s̲h̲apîrân haît î pû*r*sîḍ va haît î vi*j*ârḍ. (2) Pûrsîḍ aîg̲h̲: "M*â* yas̲h̲arâîs̲h̲ va m*â* yas̲h̲arûbîh va m*â* ke*rfag* va m*â* dagyâîh va m*â* k̲h̲ayâ-kârîh va m*â* vic̲h̲îḍarîh va m*â* avî*jag*îh va m*â* dâtârîh va m*â* râstîh[5] va m*â* amargîh va m*â* tan-î-pasîn"? (3) Yas̲h̲arûbîh hanâ yehvûnêḍ yas̲h̲arâîs̲h̲ paḍmû*g*îh; va ke*rfag* hanâ yehvûnêḍ kâr î Yehân ka*r*dan; va dagyâîh hanâ yehvûnêḍ jvîḍâ*g*îh î min drû*j*; va k̲h̲ayâ-kârîh hanâ yehvûnêḍ

---

‡ For all divisions into sentences of the following sections the editor is responsible. See footnote 1 to the English translation.

† This note-mark indicates that the letter or word is an insertion by the editor. In the case of a punctuation this note-mark indicates that the stop expressed or inserted by the editor is contained in none of the MSS. collated by him.

* The asterisk denotes that the letter or word marked therewith is contained in $K._{43}$ and DP., but not in DM.

1. Thus in K.; DP., DM. 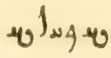—2. DP. 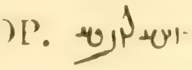 3. In DP. only.—

4. Thus in K.; DP., DM. 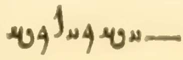—5. Originally: ra*z*îstîh.

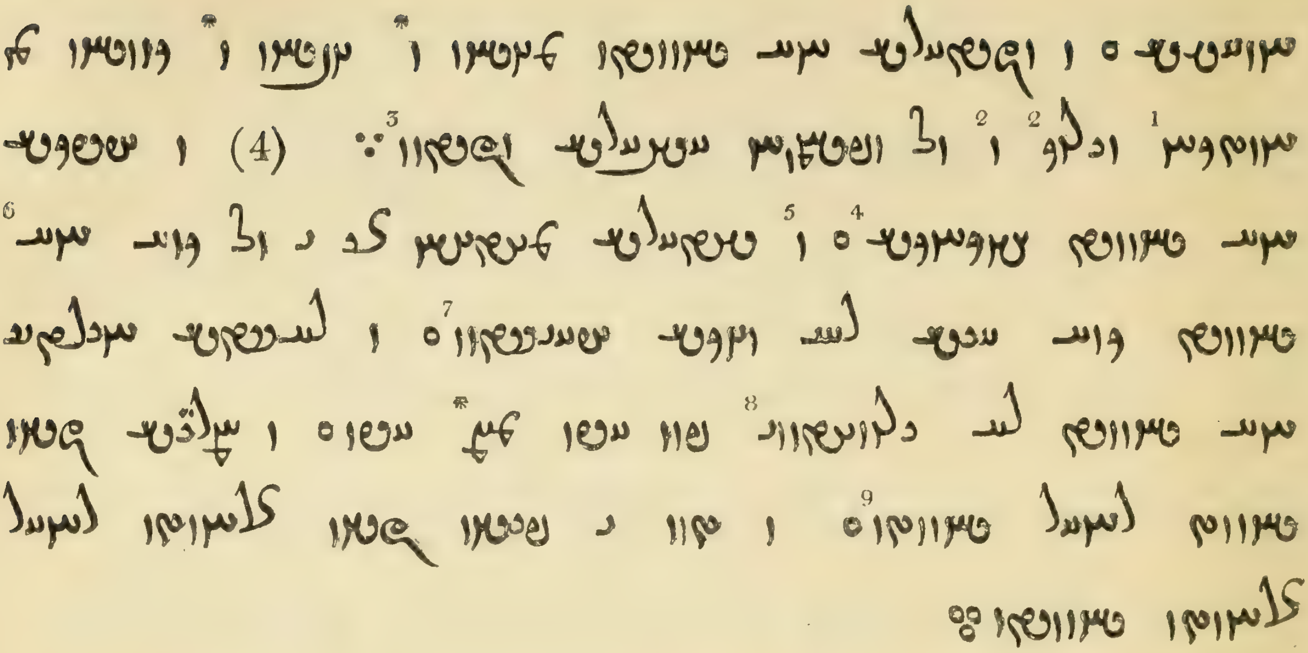

CCLXVIII. 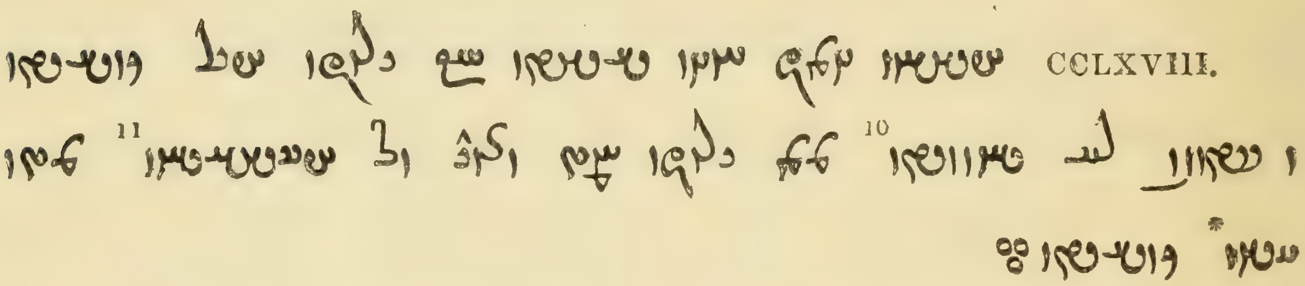

CCLXIX. 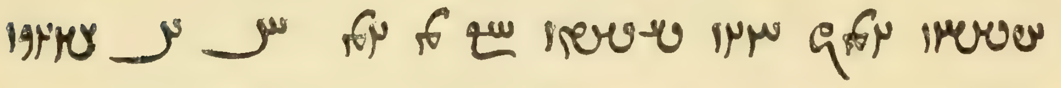

---

avinâsîh; va vic͜hîdârîh hanâ yehvûnêḍ minis͜hn va gûbis͜hn va kûnis͜hn min k͜hûr*d*ḍa*g*ân nîrû*g* va ô*l* na*f*s͜h*a*-ân aîy*y*ârîh vic͜hîdan. (4) A*vîja*gîh hanâ yehvûnêḍ aêva*g*âna*g*îh; va dâtârîh mâḍî*g*ân za*k* î ô*l* ko*l*â hanâ yehvûnêḍ ko*l*â aîs͜h râî nyô*g*îh âvâyastan; va râstîh hangarḍîg hanâ yehvûnêḍ là dravandîdanî(h)[12] pavan hîc͜h madam hîc͜h; va amargîh c͜hîgûn yehvûnt lak͜hvâr yehvûntan; va tan-î-pasîn c͜hîgûn zark͜hûnt lak͜hvâr zark͜hûnt yehvûnêḍ.

CCLXVIII. A*f*as͜hân den*â*-ic͜h ãngûn dâs͜ht: aîg͜h drû*j* a*v*îr kûs͜hêḍ va stûb lâ yehvûnêḍ; m*â* drû*j* amat vizand ô*l* a*v*îsâyîs͜hn maḍ adîn kûs͜hêḍ.

CCLXIX., (1) A*f*as͜hân den*â*-ic͜h ãngûn dâs͜ht: aîg͜h min den*â* 5 âînîna*g*

---

1. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—2-2. MSS. [illegible]—3. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—4. Thus in K.; DP., DM. [illegible]—5. In K. only.—6. DP., K. [illegible]—7. MSS. [illegible]—8. Thus in DP.; the rest [illegible]—9. Better [illegible]—10. MSS. [illegible] for [illegible]—11. DP., K. [illegible]; DM. [illegible]—12. K., DM. [illegible] drûjîdanî(h)

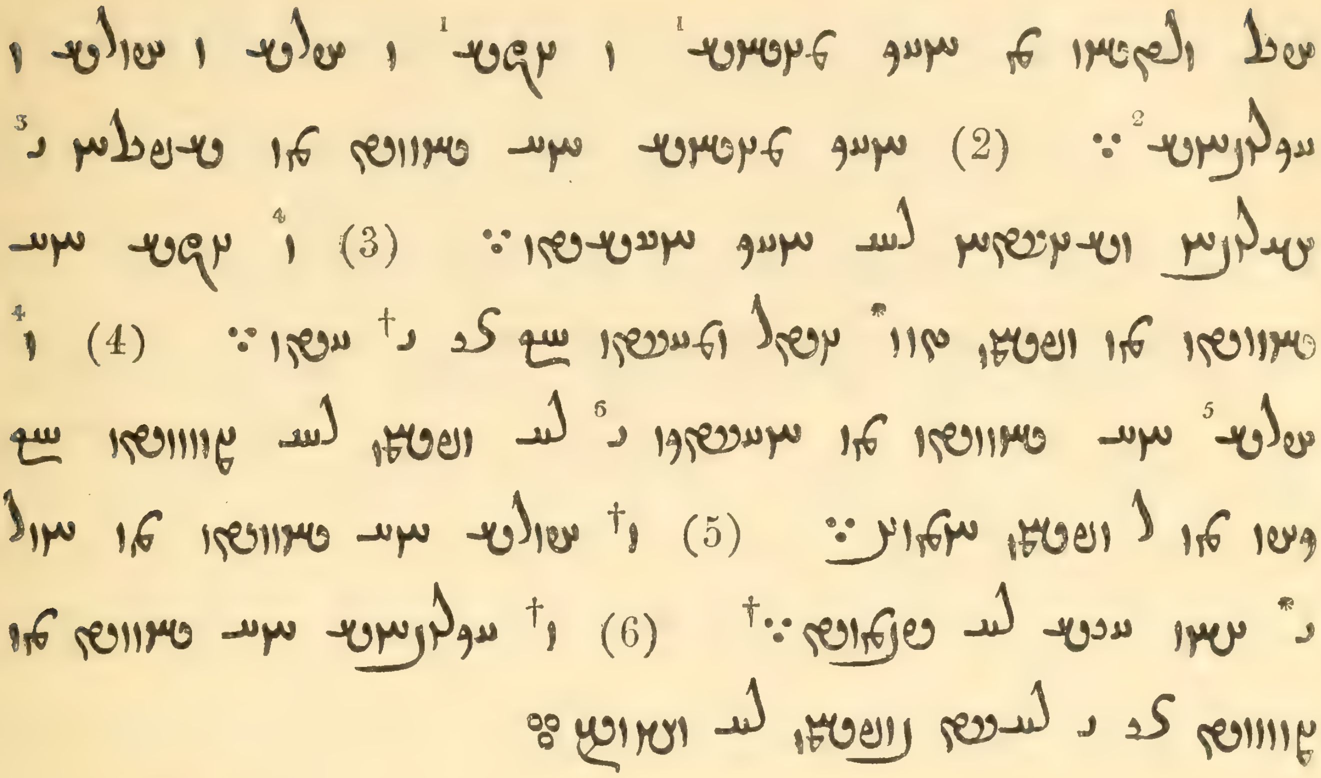

CCLXX.

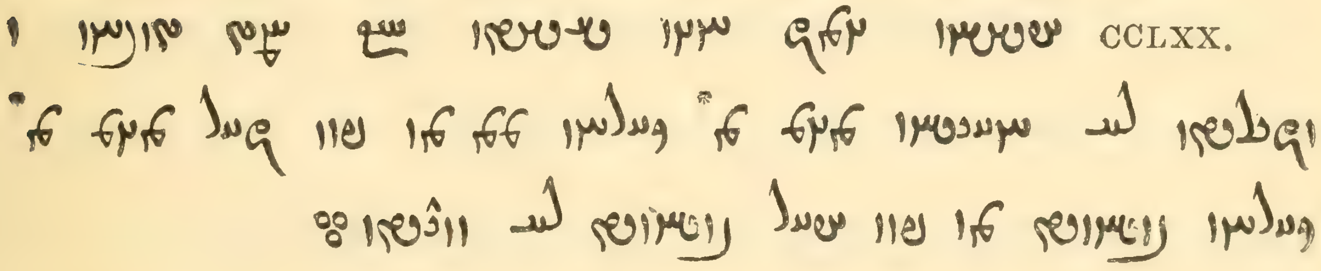

CCLXXI.

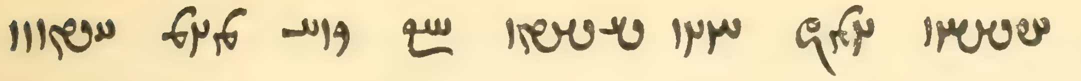

---

avîr vardishn, min anâ*g* mînishnîh va dû*j*îh va ha*z*alîh va â*z*varîh va a*g*a-rûbânîh. (2) Anâ*g* mînishn hanâ yehvûnêḍ mûn shapîrân î yasharûbân vêh-dûstân râî anâ*g* handîsheḍ. (3) Va dû*j*îh hanâ yehvûnêḍ mûn na*f*sh*á* tan jvîtar nimâyêḍ aîgh za*k* î haît. (4) Va ha*z*alîh hanâ yehvûnêḍ mûn khᵛâsta*g* lâ na*f*sh*á* râî yemalelûnêḍ aîgh: "Kâch mûn li na*f*sh*á* hav*á*-âe." (5) Va â*z*varîh hanâ yehvûnêḍ mûn hûnara î hân aîsh lâ ye*z*bamûnêḍ. (6) Va a*g*a-rûbânîh hanâ yehvûnêḍ mûn yemalelûnêḍ za*k* î râst bena*f*sh*á* la va*b*îdûnayên.

CCLXX. A*f*ashân den*á*-ich ãngûn dâsht: aîgh amat tûbân va vi*j*îrîḍ lâ khᵛahîshn mandavam min kârân, m*á* mûn pavan châr mandavam min kârân bavîhûnêḍ, mûn pavan achâr bavîhûnêḍ, lâ vandêḍ.

CCLXXI. A*f*ashân den*á*-ich ãngûn dâsht: aîgh ko*l*â mandavam aêdûn

---

1-1. DP., K. 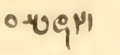 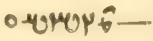—2. Only K. 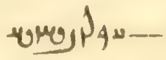—3. DP. ɔ; K. ı; DM omits.—4. In K. only.—5. DM. repeats the word by mistake.—6. In DP. only.

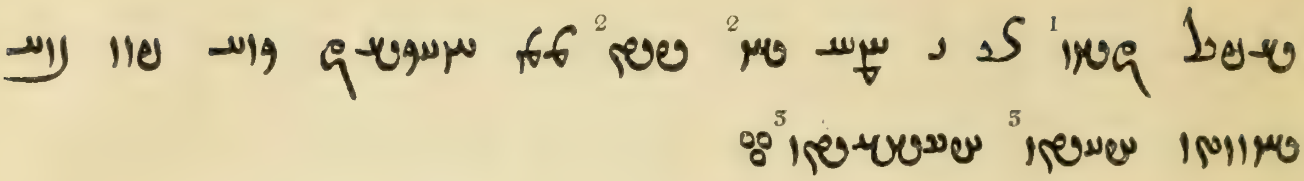

CCLXXII.

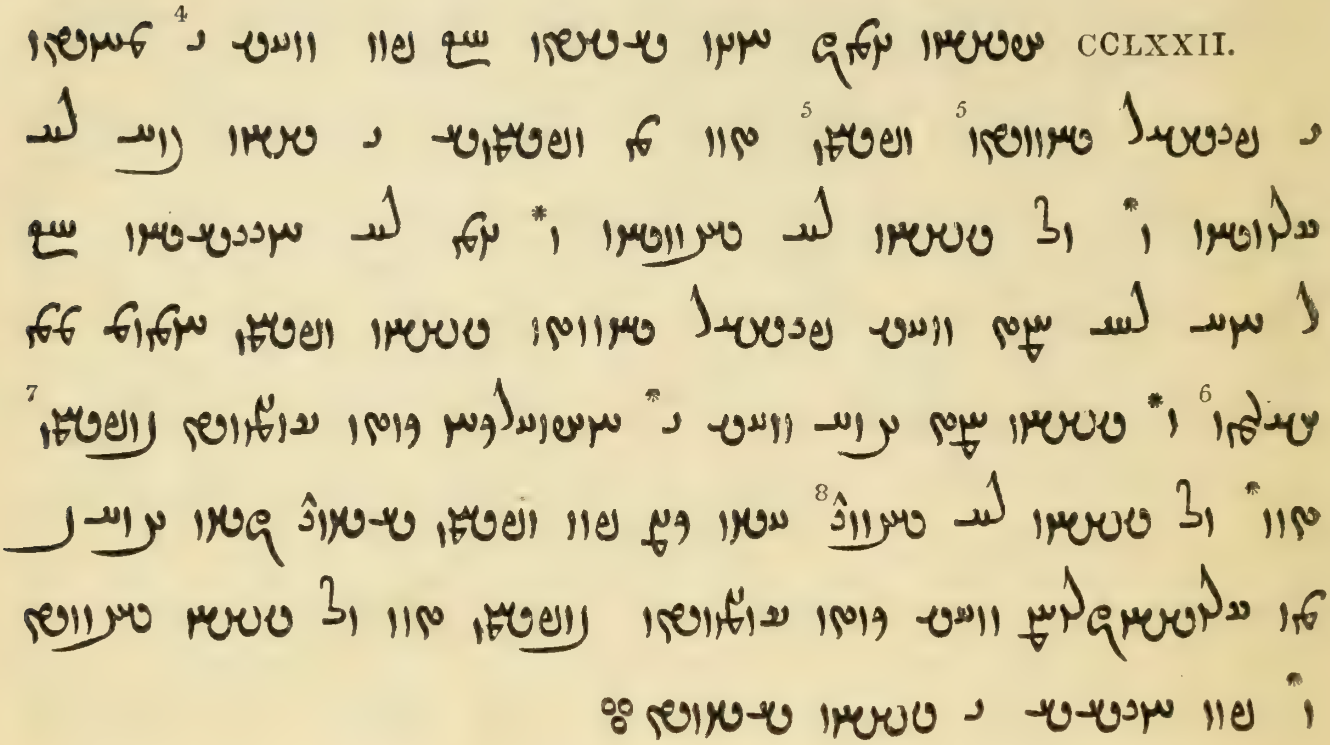

CCLXXIII.

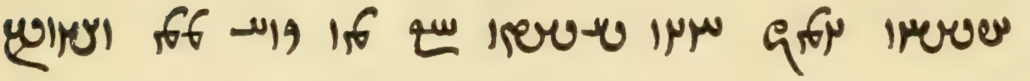

---

s̲hapîr c̲hîgûn za*k* î hamâî jân de*z*êḍ, m*â* anâ*g*îh-ic̲h ko*l*â pavan ba*r*â yehvûnt â*v*âyaḍ avîsâîyêḍ.

CCLXXII. A*f*as̲hân den*â*-ic̲h ãngûn dâs̲ht: aîg̲h pavan vinâs î mânîḍ î pask̲hâr yehvûnêḍ, na*f*s̲h*â* tan min na*f*s̲h*â*-îh î Ya*z*dân ba*r*â lâ de*b*rûnis̲hn, va ô*l* s̲haêdân lâ yehabûnis̲hn; va den*â* lâ handîs̲his̲hn aîg̲h: "Li hanâ râî amat vinâs pask̲hâr yehvûnt s̲haêdân na*f*s̲h*â* hav*â*-am;" m*â* Aharman va s̲haêdân amat gab*r*â vinâs î anâpûhara*g*ân ka*r*ḍ yegavîmûnêḍ bena*f*s̲h*â* tan ô*l* s̲haêdân lâ yehabûnd, adîn kîm pavan na*f*s̲hâ yak̲hsenund, c̲hîgûn gab*r*â-*î* mûn sraôs̲hô-c̲haranâm vinâs ka*r*ḍ yegavîmûnêḍ bena*f*s̲h*â* tan ô*l* s̲haêdân yehabûnêḍ, va pavan k̲hᵛîs̲hîh î s̲haêdân yak̲hsenunêḍ.

CCLXXIII. A*f*as̲hân den*â*-ic̲h ãngûn dâs̲ht: aîg̲h mûn ko*l*â m*â* va*b*îdûn

---

1. DM. repeats 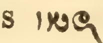—2-2. MSS. 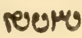—3-3 K., DM. 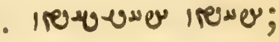; DP. 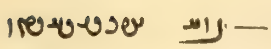—4, Only DP. —5-5. Thus in DP., K.; DM. 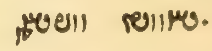—6. 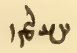 is generally inverted in K., DM.—7. DP. 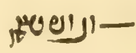—8. DP., K. 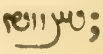; DM. 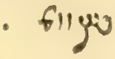

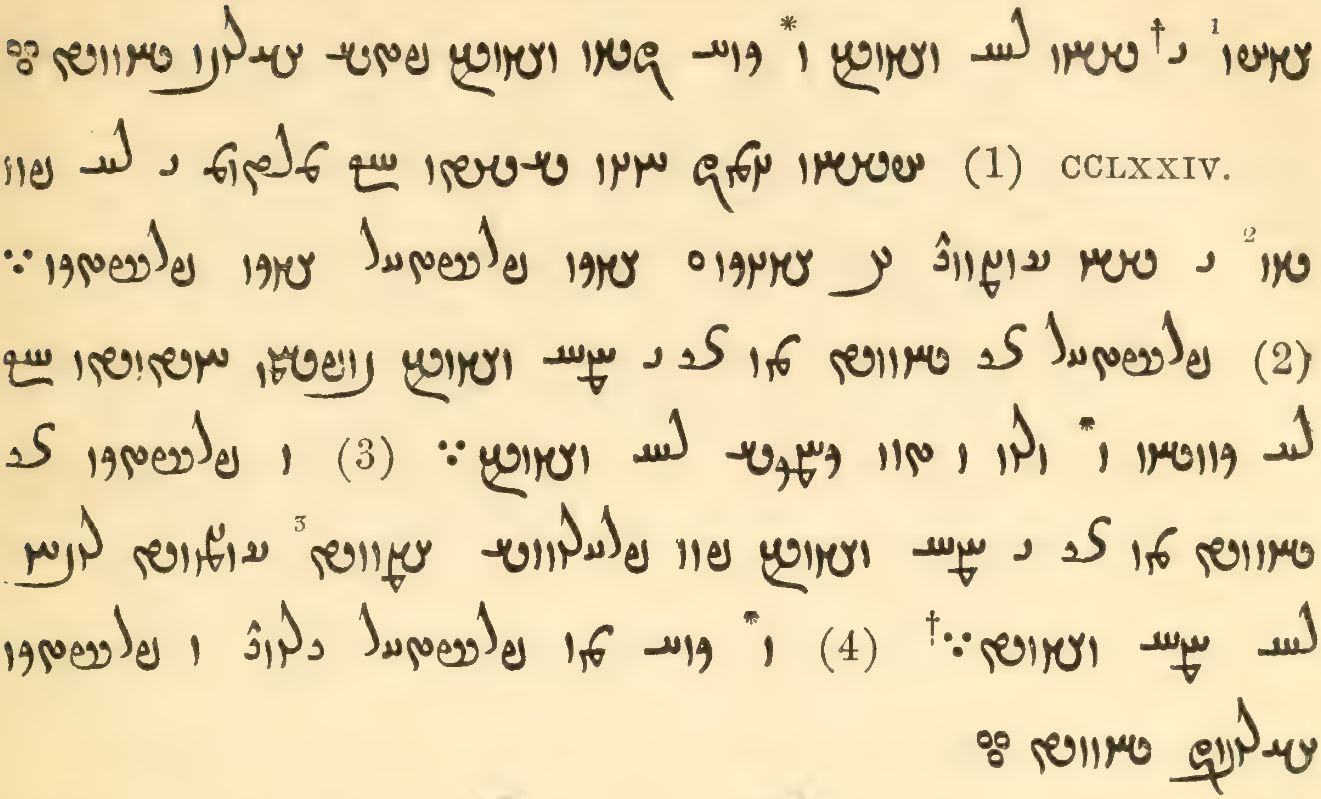
(1) CCLXXIV.
(2)
(3)
(4)

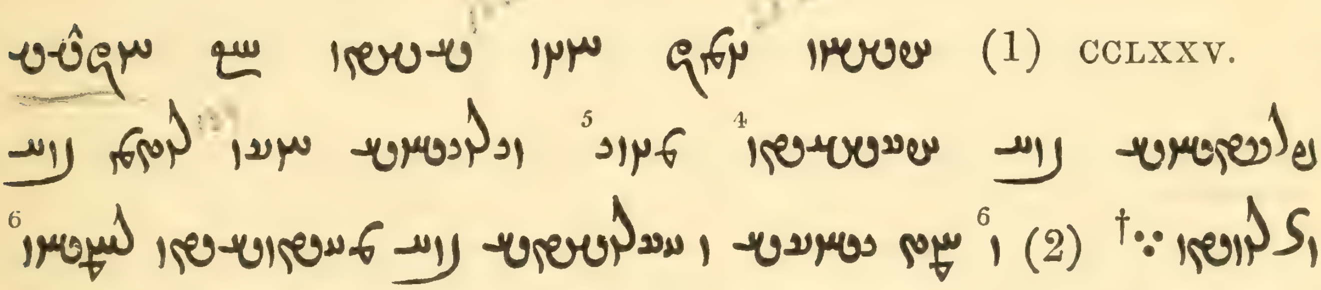

---

ayên aê*vâj* î ya*z*dân râî va*b*îdûnayên, va ko*l*â c̲h̲î*g*ûn va*b*îdûnayên paḍas̲h̲ yas̲h̲arûb yehvûnêḍ.

CCLXXIV., (1) A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ marḍûm î lâ pavan Daêna î Ya*z*dân yegavîmûnd, 2 âînîna*g*: aêva*g* *f*radîptâr, aêva*g* *f*radîpta*g*. (2) Fradîptâr za*k* yehvûnêḍ mûn za*k* î hamâî va*b*îdûnayên bena*fs̲h̲â* k̲h̲avîtunêḍ aîg̲h̲ lâ kûnis̲h̲n, va varûn va tan-kâma*g*îh râî va*b*îdûnayên. (3) Va *f*radîpta*g* za*k* yehvûnêḍ mun za*k* î hamâî va*b*îdûnayên pavan *f*rârûnîh hîmnunîḍ yegavîmûnêḍ rûbân râî hamâî va*b*îdûnêḍ. (4) Va ko*l*â mûn *f*radî*p*târ dravand, va fradîptag yas̲h̲arûb-ic̲h̲ yehvûnêḍ.

CCLXXV., (1) A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn das̲h̲t: aîg̲h̲ aû*z*dîs paristis̲h̲nîh ba*r*â avîsâîyêḍ, maînûg vîrûyis̲h̲nîh andag levat*â* ba*r*â vazlûnêḍ. (2) Va amat das̲h̲nîgîh va asrûshtîh ba*r*â makhîtunîhêḍ, râmis̲h̲n

---

1. DM. adds —2. Thus in DP.; K., DM. —3. Thus in all, better —4. DP. ; K., DM. —5. DM. —6-6. Thus in K., DP.; DM. omits.

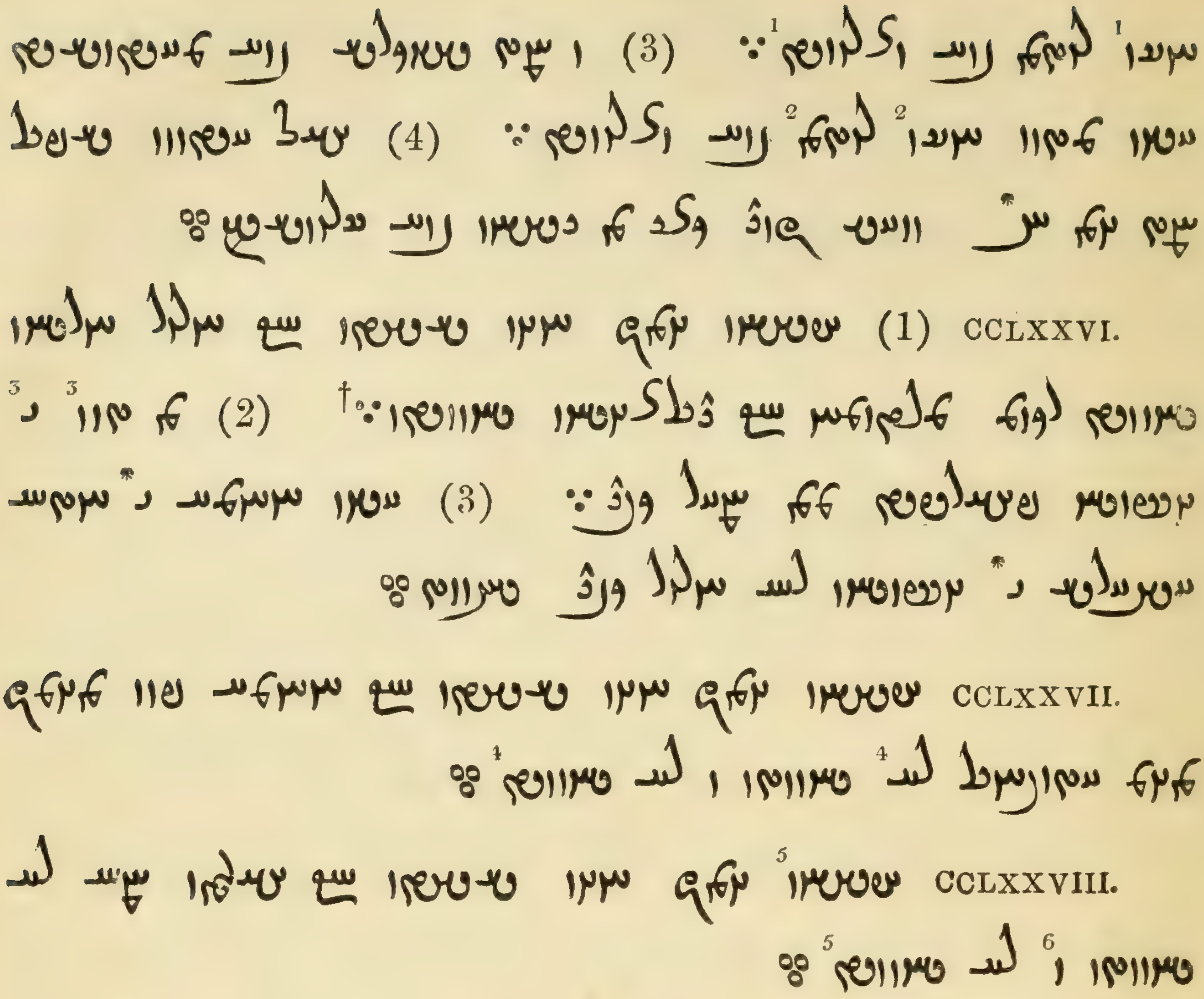
(3)
(4)
CCLXXVI. (1)
(2)
(3)
CCLXXVII.
CCLXXVIII.

---

andag levat*â* ba*r*â vazlûnêḍ. (3) Va amat shyun*g*arîh bar*â* makhîtunîhêḍ, adîn mit*r*ô andag levat*â* ba*r*â vazlûnêḍ. (4) Âkha*r* aêḍûn shapîr amat den*â* 3 vinâs chand kazd min gêhân ba*r*â de*b*rûnîh-ayên.

CCLXXVI., (1) A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dasht: aîgh aûrvar khûrishn yehvûnîḍ lakûm marḍûmân aîgh dêrzîvishn yehvûnîḍ. (2) Min tan î gaôspendân pâhrî*j*îḍ, m*â* hamâr kabad. (3) Adîn Aûha*r*ma*z*da î Khûḍâî aîy*y*ârîh î gaôspendân râî aûrvar kabad yehabûnt.

CCLXXVII. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh Aûha*r*ma*z*da pavan mandavam-ich mandavam atûbângar lâ yehvûnt, va lâ yehvûnêḍ.

CCLXXVIII. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh Aharman hamâî lâ yehvûnt, va lâ yehvûnêḍ.

1-1. Thus in K., DP.; DM. omits.—2-2. DM. —3-3. Thus in DP., K.; DM. —4-4. Thus in DP.; K., DM. —5-5. This whole section is omitted in DP.—6. Occurs in K. only.

CCLXXIX.

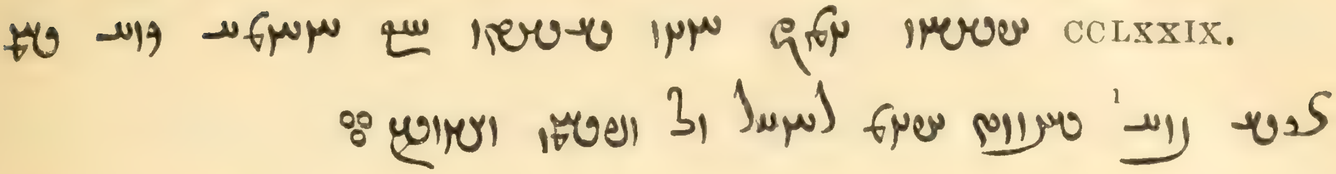

CCLXXX.

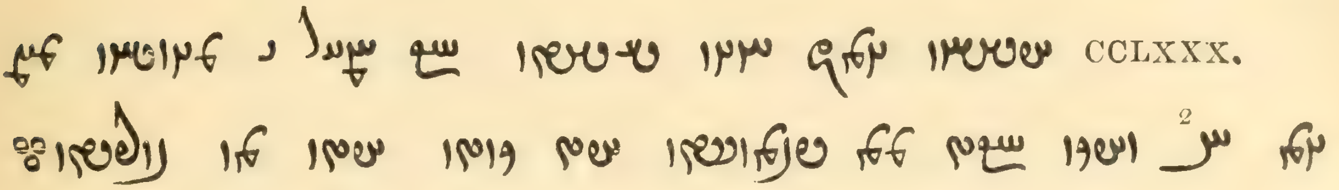

CCLXXXI.

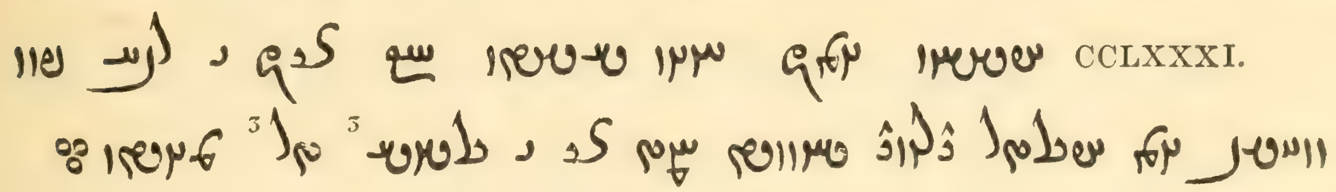

CCLXXXII.

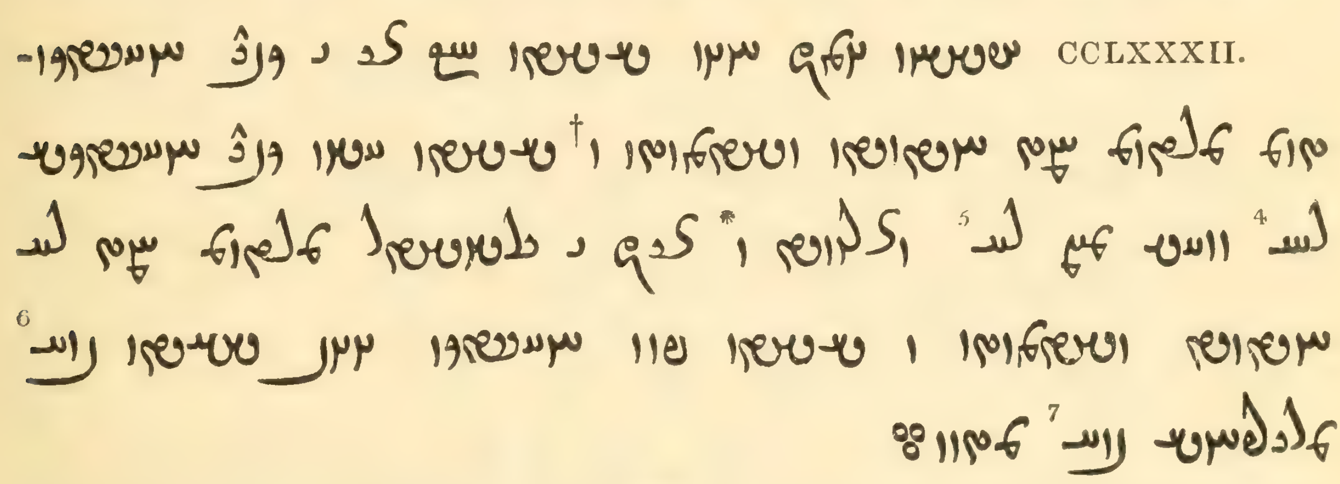

CCLXXIX. A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ângûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ Aûha*r*ma*z*da ko*l*â dâm zyas̲h̲ ba*r*â yehabûnt a*f*dûm lak̲h̲vâr ô*l* na*f*s̲h̲*â* vak̲h̲dûnayên.

CCLXXX. A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t : aîg̲h̲ hamâr î maînûgân madam den*â* 3 vâc̲h̲a*g* aîg̲h̲-“At m*â* ye*z*bamûnast, a*f*at kar*ḍ*, a*f*at mûn bûr*j*îḍ” ?

CCLXXXI. A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ za*k*-ic̲h̲ î rabâ pavan vinâs-*î* den*â* a*v*îrtar dravand yehvûnêḍ, amat za*k* î drîgûs̲h̲ tar mînêḍ.

CCLXXXII. A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ za*k* î kabad k̲h̲^{v}âsta*g*tûm marḍûm amat k̲h̲avîtunêḍ vas̲h̲tamûntan va dâs̲h̲tan, adîn kabad k̲h̲^{v}âsta*g*îh râî vinâs madam lâ vazlûnêḍ ; va za*k*-ic̲h̲ î drî*g*ûs̲h̲tar marḍûm, amat lâ k̲h̲avîtunêḍ vas̲h̲tamûntan va dâs̲h̲tan pavan k̲h̲^{v}âsta*g* *j*û*j*û-*î*, s̲h̲âyaḍ ba*r*â margar*j*ânîh ba*r*â maḍan.

---

1. DM. omits —2. is found in DP. only.—3-3. Thus in DP.; K., DM. —4. Only DM. adds —5. Thus in DP., K.; DM. omits. —6. DP. adds ı after it.—7. Omitted in DP.

CCLXXXIII.

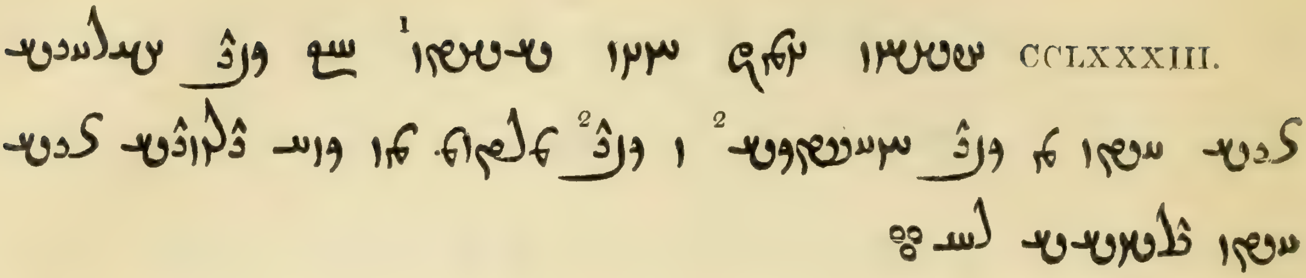

CCLXXXIV.

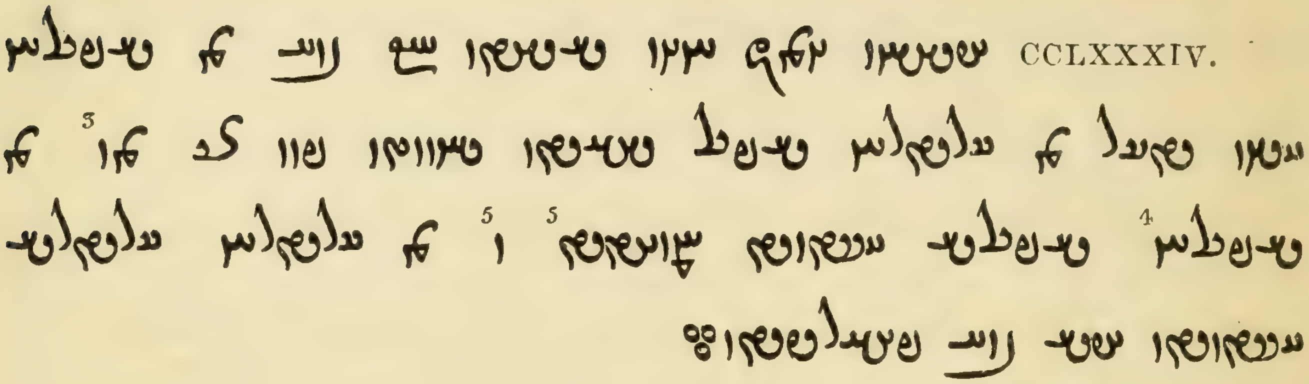

CCLXXXV.

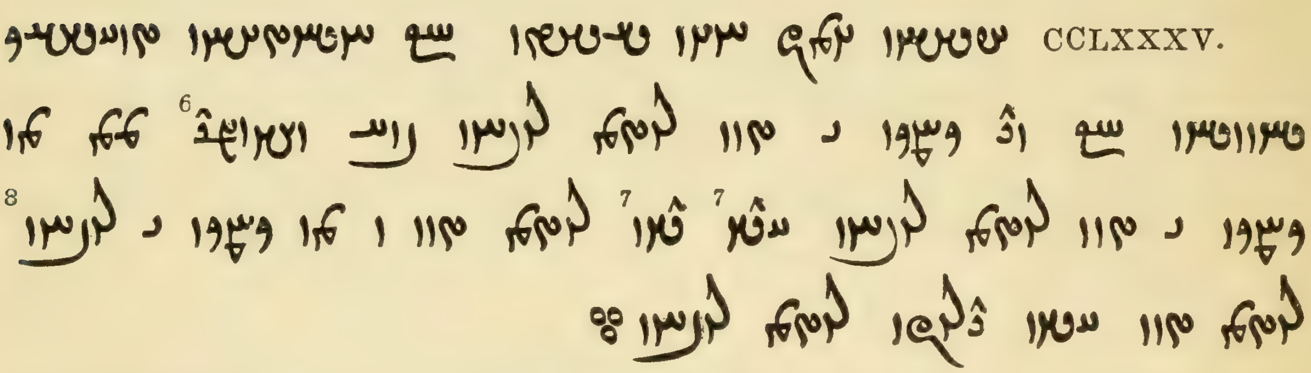

CCLXXXIII. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh kabad yasharâîsh zyash haît min kabad kh^{v}âsta*g*îh va kabad marḍûm; mûn ko*l*â dravandîh zyash haît drîgûshîh râî.

CCLXXXIV. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh bârâ min shapîrân adîn daḍîgar min sarîtarân shapîr shâyaḍ yehvûnt; pavan za*k* mûn min shapîrân shapîrîh khadîtunêḍ âmûkhtêḍ, va min sarîtarân sarîtarîh khadîtunêḍ a*z*ash ba*r*â pâhrî*j*êḍ.

CCLXXXV. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh anshûtâân tûkhshâ*g* yehvûnishn aîgh vad kâma*g* î tan levat*â* rûbân ba*r*â va*b*îdûnând; m*â* mûn kâma*g* î tan levat*â* rûbân adîn Daêna levat*â* tan; va mûn kâma*g* î rûbân levat*â* tan adîn drû*j* levat*â* rûbân.

---

1. DM. inserts after it by mistake.—2-2. Thus in DP., K.; DM. omits.—3 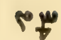 in DP.—4. K. omits.—5-5. Thus in DP.; K., DM. 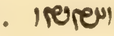—6. Thus in DP., K.; DM. 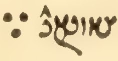—7-7. Thus in DP., K.; DM. 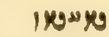—8. Inserted by me.

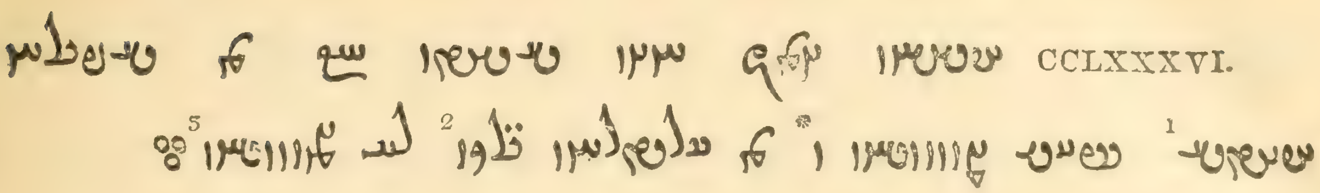

CCLXXXVI.

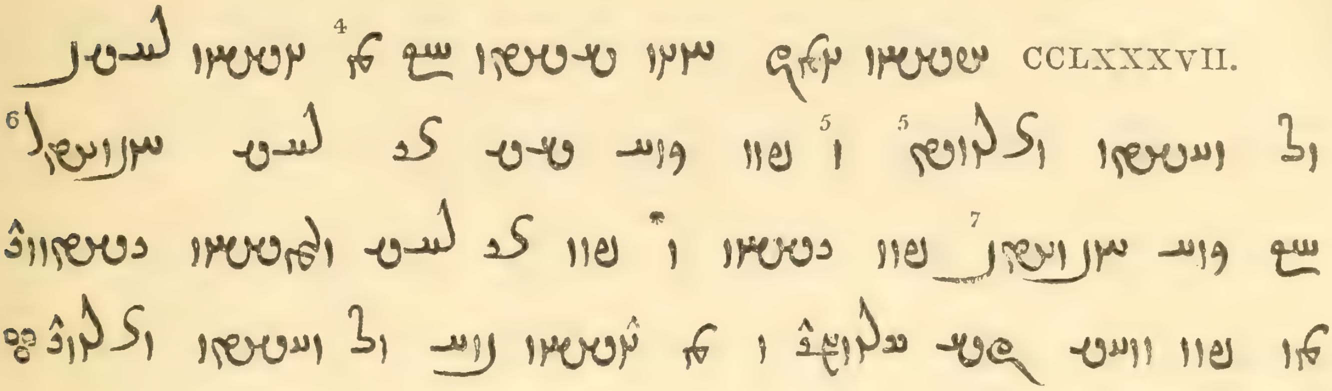

CCLXXXVII.

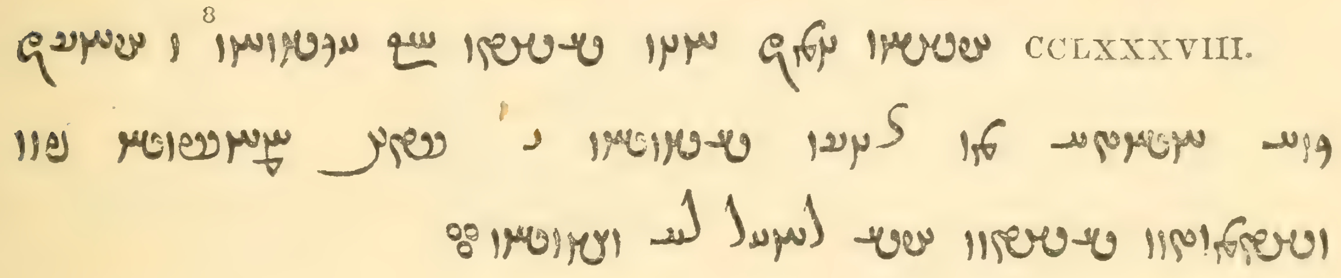

CCLXXXVIII.

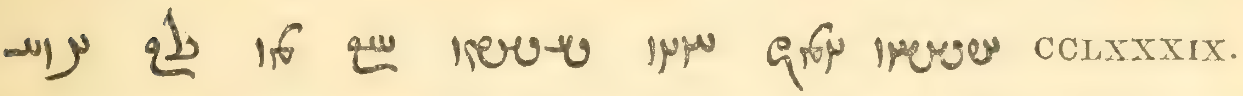

CCLXXXIX.

CCLXXXVI. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh min shapîrân âvâḍîh sipâs yemalelûnishn; va min sarîtarân gira*y* lâ yemalelûnishn.

CCLXXXVII. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh min dûsh-khan râs-*î* *ôl* vahisht vazlûnêḍ, va pavan ko*l*â gâs za*k* râs hû-bûkhtar, aîgh ko*l*â hû-bûkht-*î* pavan gêhân; va pavan za*k* râs ô*lâ*-shân sâtûnḍ mûn pavan vinâs chesh de*b*rûnând, va min dûsh-khan ba*r*â *ôl* vahisht vazlûnd.

CCLXXXVIII. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh a*g*adaênân va avâ*r*ig-ich ko*l*â anshûtâ mûn zindag yakhsenunishn î gaêtâ Amaesûspendân pavan vashtamûntan dâshtan a*z*ash lakhvâr lâ vakhdûnishn.

CCLXXXIX. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh mûn 1,000 gab*r*â

---

1. DP. adds after it.—2. Thus in K., DP.; DM. 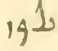—3. DP., K. 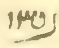—4. In DP., K. only.—5-5. Thus in DP.; K., DM. 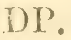—6. DP. 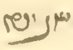—7. K., DP. 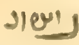; DM. 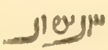—8. Thus in K., DP.; DM. 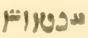

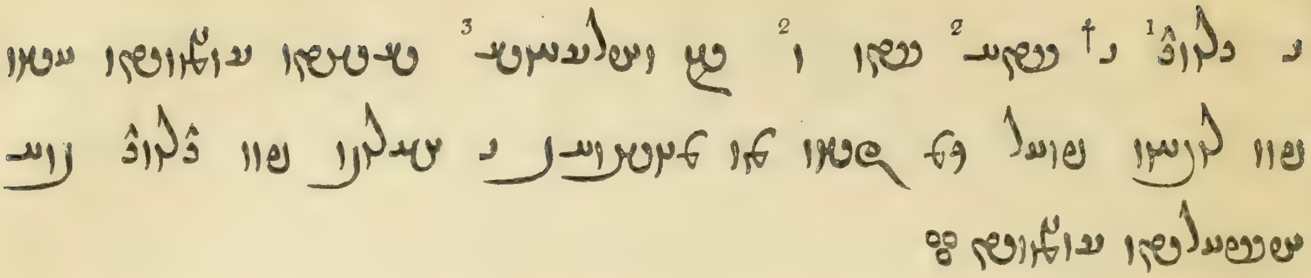

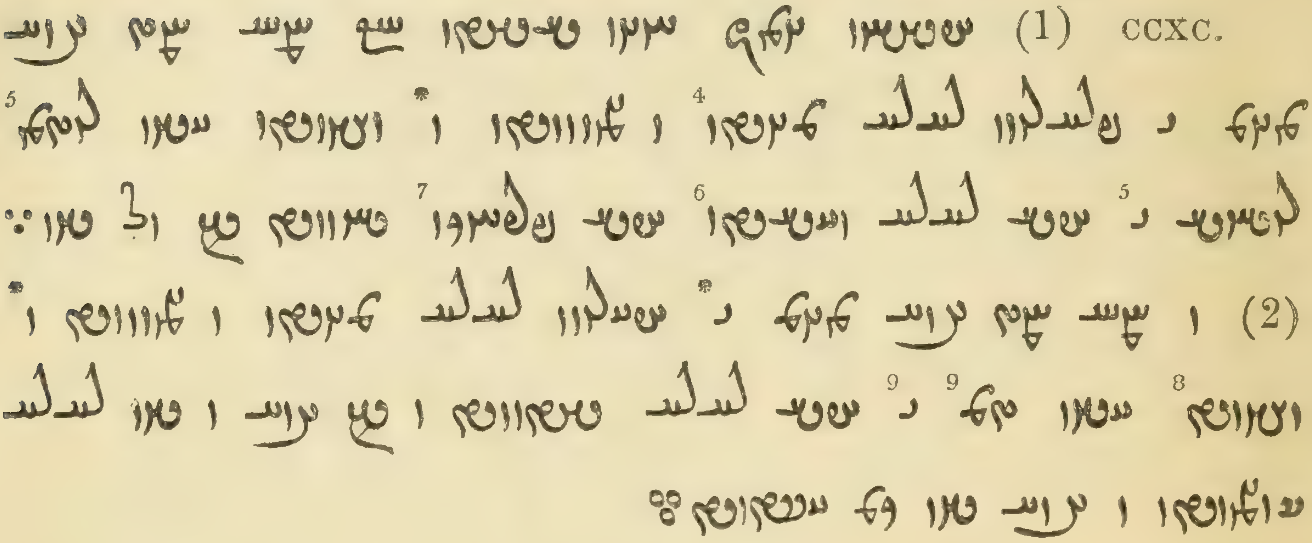

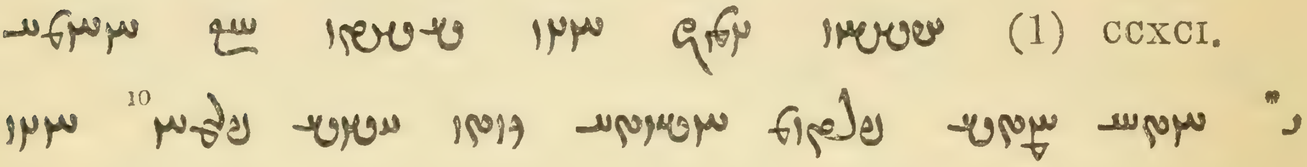

î dravand î gaêtâ dîḍ, va *b*aên vâ*v*arîgânîh dâs̲h̲t yegavîmûnêḍ, adîn pavan rûbân pûhal kam, c̲h̲igûn mûn magûî-gabrâ-*î* î yas̲h̲arûb pavan dravand ba*r*â a*v*ispârîḍ yegavîmûnêḍ.

CCXC., (1) A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ hamâî amat gab*r*â mandavam î *f*rârûn lâlâ mînêḍ va yemalelûnêḍ va va*b*î-dûnêḍ, adîn levat*â* rûshnîh î a*z*as̲h̲ lâlâ vak̲h̲s̲h̲êḍ a*f*as̲h̲ *f*ra*z*âna*g* yehvûnêḍ *b*aên ô*l* Daêna. (2) Va hamâî amat gab*r*â mandavam î a*v*ârûn lâlâ mînêḍ va yemalelûnêḍ va va*b*îdûnêḍ, adîn tam î a*z*as̲h̲ lâlâ yâtûnêḍ va *b*aên gab*r*â va Daêna lâlâ yegavîmûnêḍ, va gab*r*â Daêna kam k̲h̲adîtûnêḍ.

CCXCI., (1) A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ Aûha*r*ma*z*da î K̲h̲ûḍâî amatas̲h̲ *f*radûm ans̲h̲ûtâ ka*r*ḍ, adînas̲h̲ *f*ramân ãngûn

---

1. Occurs in DP. only.—2-2. MSS. 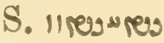—3. Thus in K., DP.; DM. 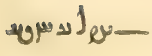—4. Thus in K., DP.; DM. 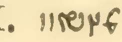—5-5. K., DP. omit.—6. K. 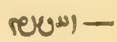—7. Thus in DM.; K., DP. 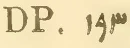—8. MSS. 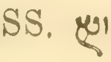—9-9. MSS. 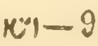—10. Thus in DP., K.; DM. 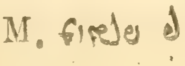

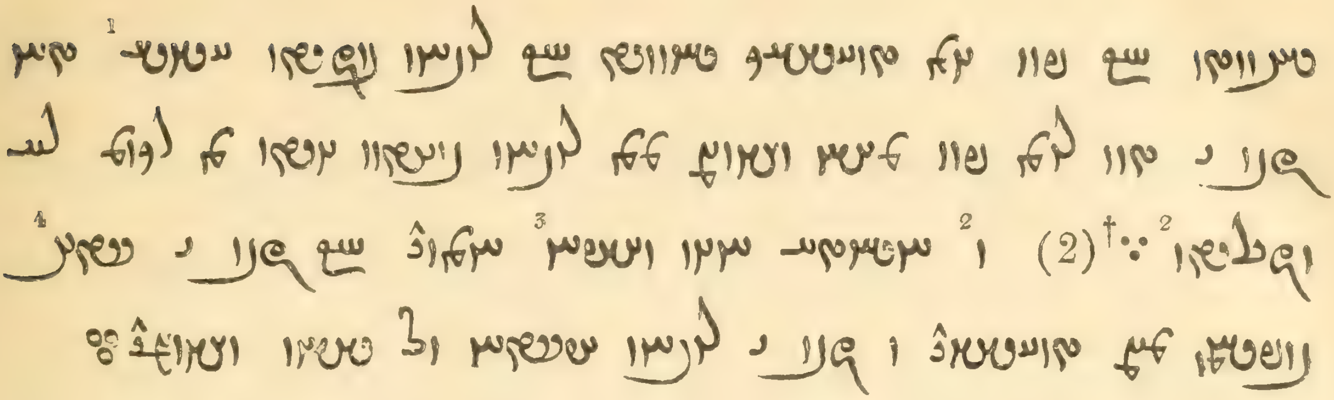

CCXCII.

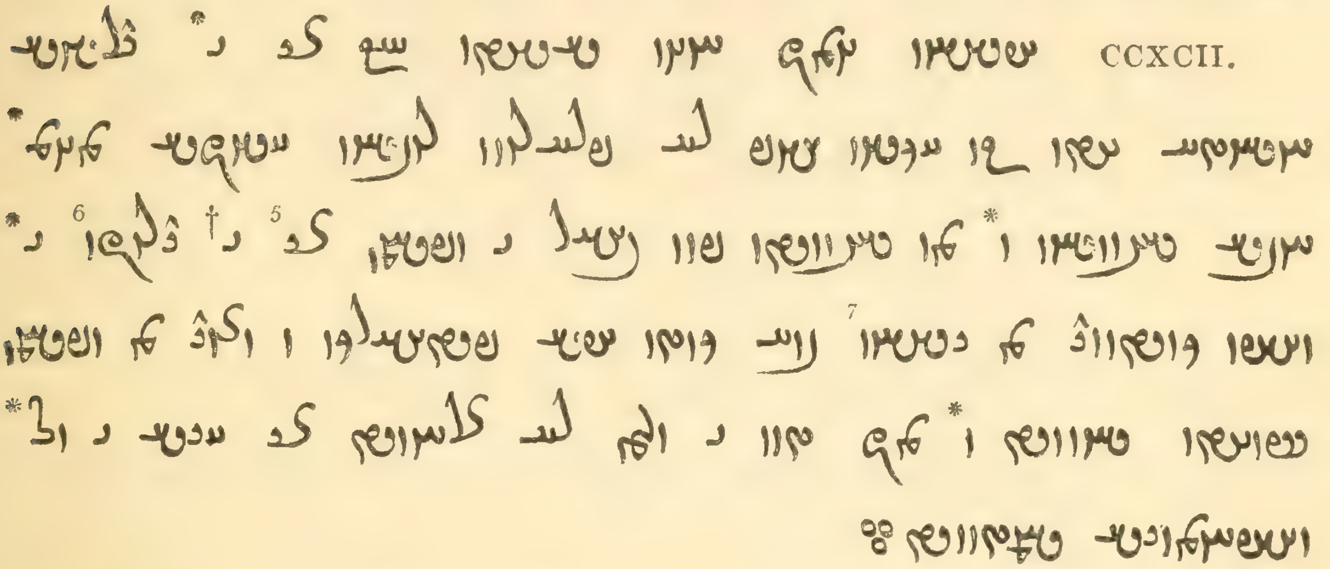

CCXCIII.

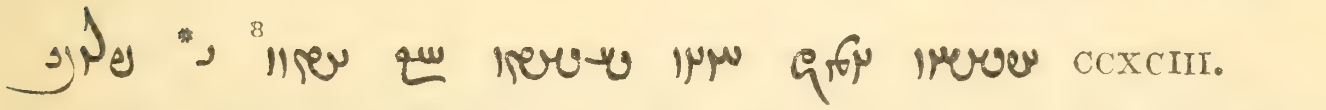

yehabûnt aîgh: "Pavan den*â* tûkhshâ*g* yehvûnîḍ aîgh rûbân bû*j*îḍ, adîn-ash tân chabun î tan len*â* pavan mîyân va*b*îdûnîm, m*â* rûbân bûkhtan *j*vîḍ min lakûm lâ vi*j*îrîḍ." (2) Va anshûta ãngûn nîyâ*z*ân hav*â*-and aîgh chabun î gaêtâ bena*f*sh*â* madam tûkhshênḍ, va chabun î rûbân apastân ô*l* Yazdân va*b*îdûnânḍ.

CCXCII. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh za*k* î drîgûsh anshûtâ hat gha*l* a*g*a-daêna ayû*f* lâ *f*rârûn rûbishn adîn-chesh mandavam aôbash yehabûnishn; va mûn yehabûnêḍ pavan bâhar î na*f*shâ za*k* î drû*j* î nîyâ*z* ka*r*îtûnḍ min gêhân ba*r*â ka*r*ḍan; a*z*ash paîtîyâra*g* va vizand min na*f*shâ spûkht yehvûnêḍ; va min-ich tan î ôl*â* lâ zarkhûnêḍ za*k* aîsh î ô*l* nîyâ*z*-aômandîh yehamtûnêḍ.

CCXCIII. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh Âta*r*ô-î-Frôbag

---

1. Thus in K., DM.; DP. [illegible]—2-2. Thus in DP., K., DM.; [illegible]—3. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—4. K. [illegible]—5. Thus in DP., DM.; K. [illegible] [illegible]—6. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—7. DM. adds [illegible]—8. MSS. [illegible]

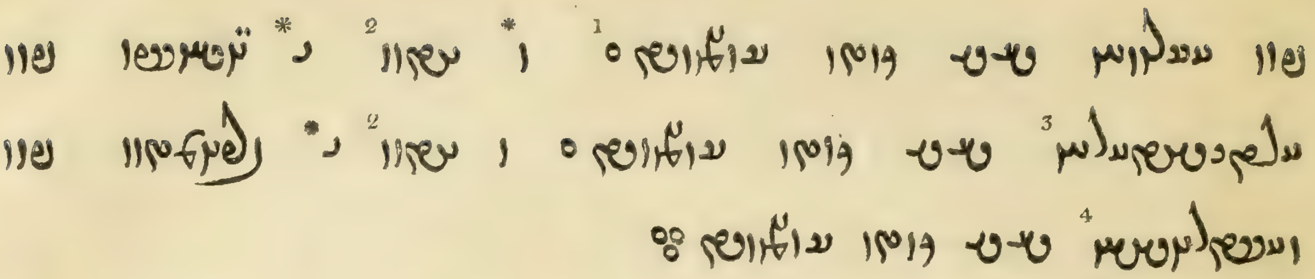

CCXCIV.

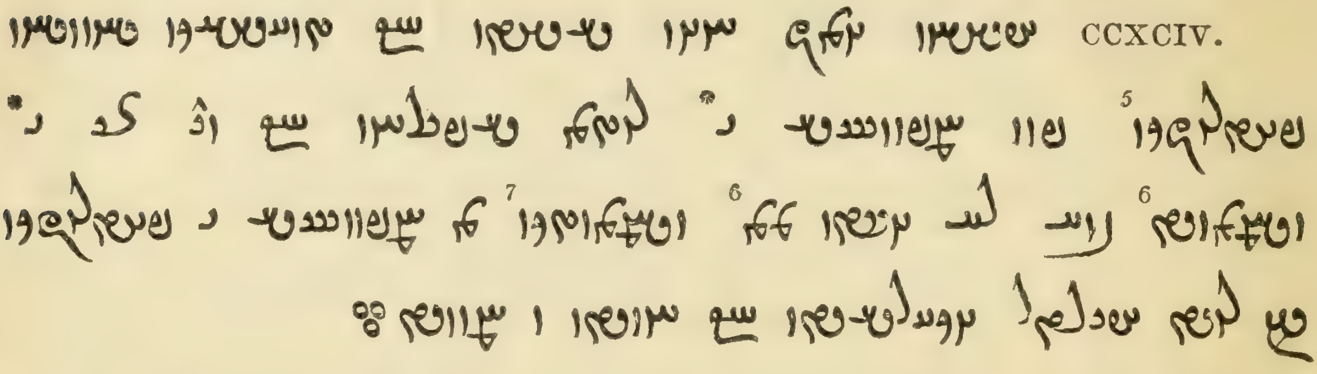

CCXCV.

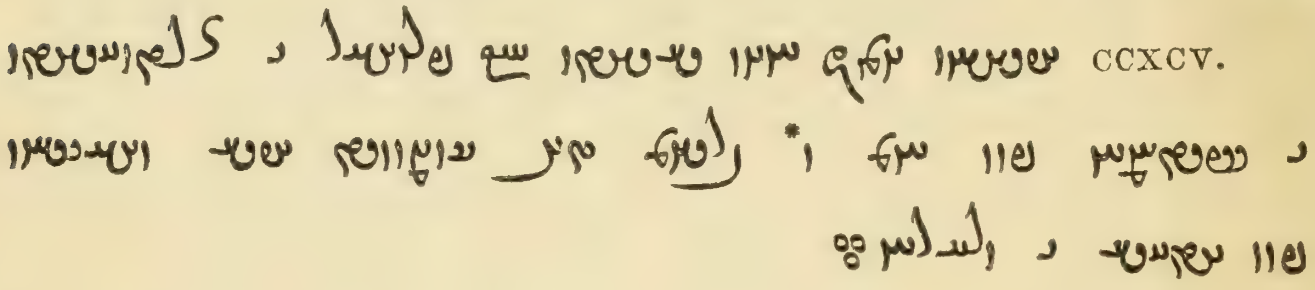

CCXCVI.

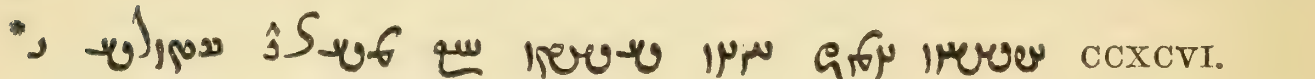

---

pavan âsrûnân gâs kar*d̤* yegavîmûnêd̤; va Âta*r*ô-î-Gushnasp pavan artaêshtârân gâs kar*d̤* yegavîmûnêd̤; va Âtâ*r*ô-î-Bûr*z*în-mit*r*ô pavan vâstryûshân gâs kar*d̤* yegavîmûnêd̤.

CCXCIV. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dasht: aîgh tûkhshâ*g* yehvûnishn pâd̤rû*zag* pavan ham-pû*r*sagih î levat*â* shapîrân, aîgh vad za*k* î vashammûnêd̤ barâ lâ gûyêd̤ m*â* vashammûnta*g* min ham-pû*r*sagîh î pâd̤rû*zag*, *b*aên levît avîrtar gûkârîhêd aîgh Hva*r*dad̤ va Amû*r*dad̤.

CCXCV. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh fravâhar î Zaratûhsht î Spîtâmân pavan haôma va barêsma tâe yegavîmûnêd̤; a*f*ash nîyâyishn pavan Âtâsh-î-Varahrân.

CCXCVI. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh myâzd stavrîh î

---

1. DM. adds. 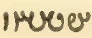—2. MSS. 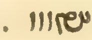—3. Thus in DP., K.; DM. 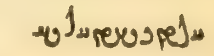—4. Thus in DP., K.; DM. 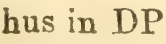—5. Thus in DP., K.; DM. 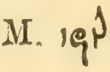—6-6. Omitted in DM.—7. Thus in DP,; K., DM. 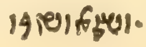.

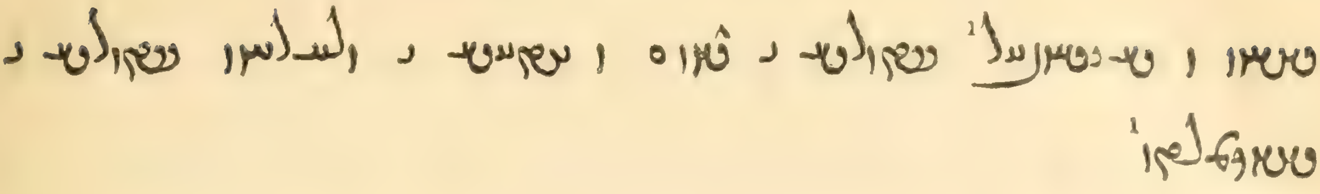

CCXCVII.

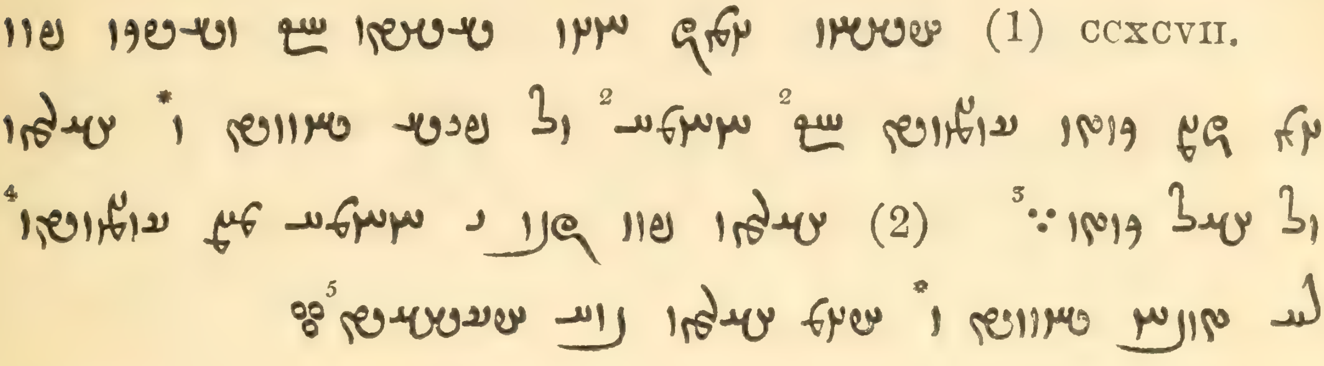

CCXCVIII.

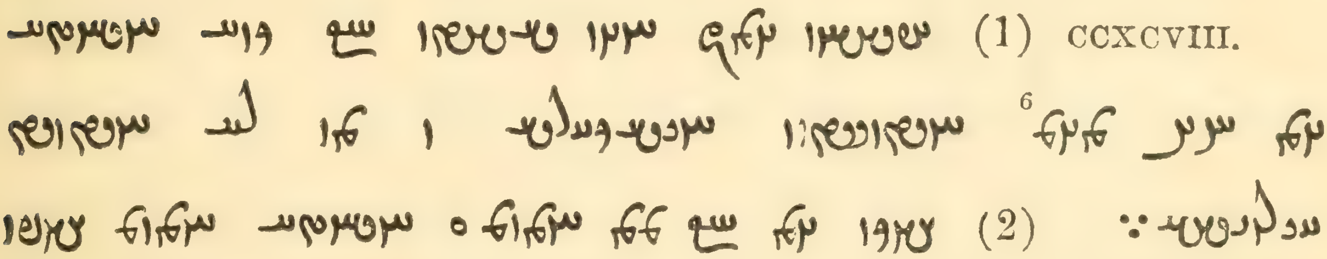

Ya*z*dân; va gâsânbâr stavrîh î Daêna; va Âtâs̲h̲-î-Varahrân stavrîh î Gâyû*g*marḍ.

CCXCVII., (1) A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ nis̲h̲îpa*g* pavan den*â* c̲h̲îm kar*ḍ* yegavîmûnêḍ, aîg̲h̲ Aûhar*m*a*z*da ô*l* pîs̲h̲ yehvûnêḍ va Aharman ô*l* âk̲h̲a*r* kar*ḍ*. (2) Aharman pavan c̲h̲abûn î Aûhar*m*a*z*da madam yegavîmûnêḍ, lâ tûban yehvûneḍ, a*f*dûm Aharman ba*r*â avîsâîyêḍ.

CCXCVIII., (1) A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ ko*l*â ans̲h̲ûtâ den*â* 5 madavam k̲h̲avîtunastan k̲h̲ᵛîshkârîh, va mûn lâ k̲h̲avîtunêḍ aîrangîhîg. (2) Aêva*g* den*â* aîg̲h̲: "Mâ hav*â*-ôm? Ans̲h̲ûtâ hav*â*-ôm ayû*f*

1-1. Thus in DP., K.; DM. 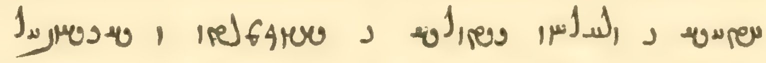 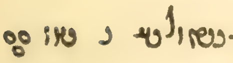—2-2. Thus in DP., K.; omitted in DM.—3. No punctuation occurs here in DP.—4. Thus in K., DM.; DP. 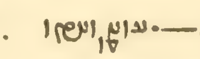—5. K., DM. 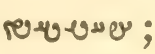; DP. 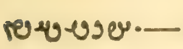—6. Compare sections 121-122 of the Pahlavi *Ganj-î-Shâyagân*, edited and translated by the late Shams-ul-Ulamâ Dasturji Peshotanji B. Sanjâuâ, Bombay 1885:— 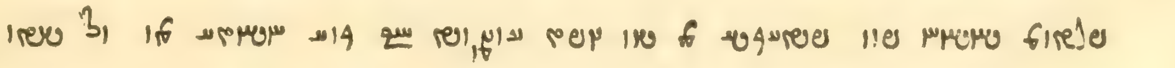

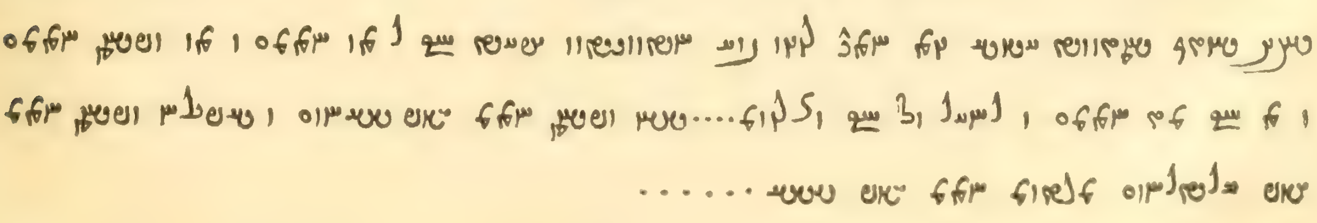

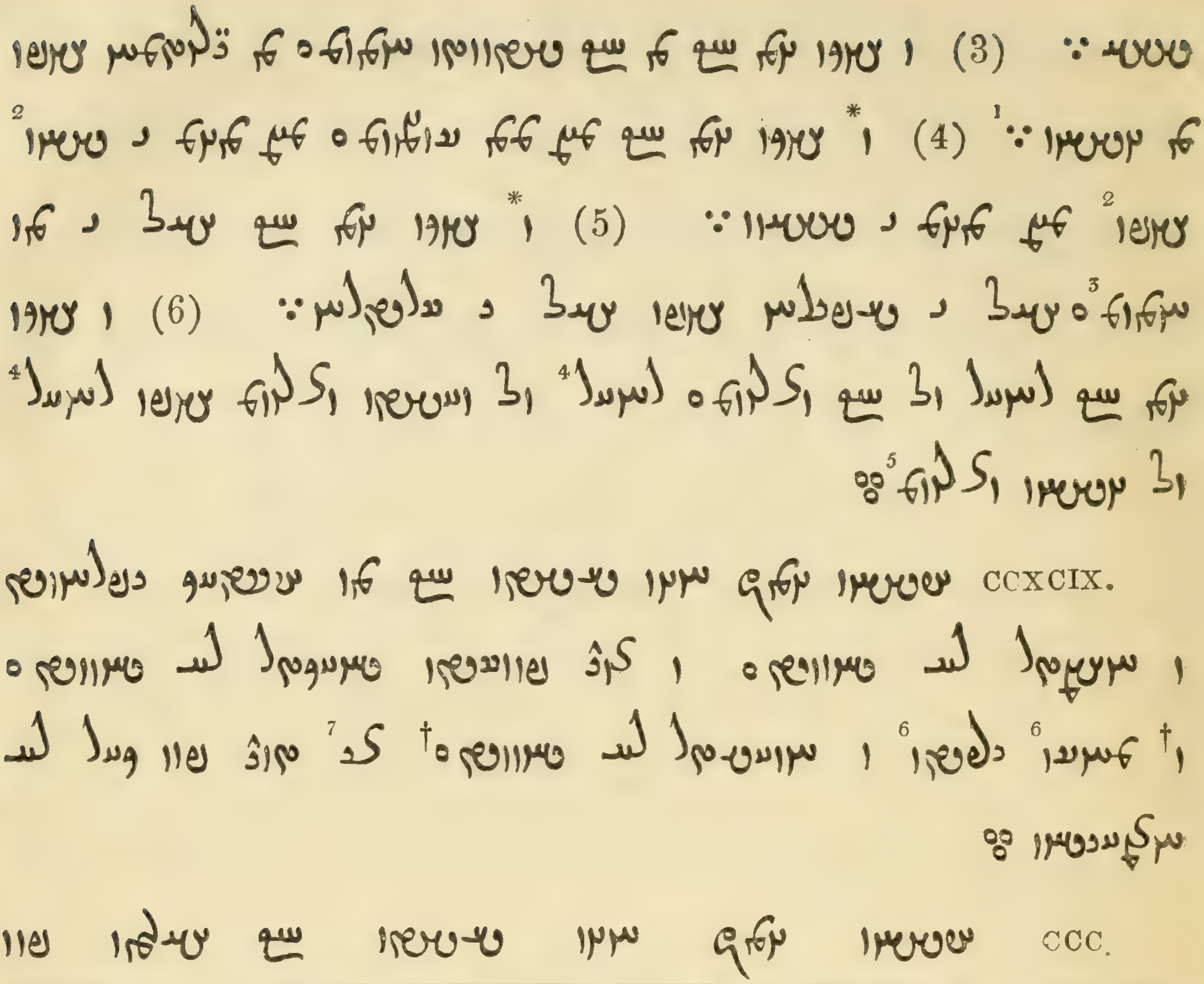
(3)
(4)
(5)
(6)
CCXCIX.
CCC.

---

shaêḍâ"? (3) Va aêva*g* den*á* aîgh: "Mîn aîgh yâtûnt hav*á*-ôm? Min Garôtmân ayû*f* min dûsh-khan? (4) Va aèva*g* den*á* aîgh: "Madam m*á* yegavîmûnam? Madam mandavam î ya*z*dân ayû*f* madam mandavam î shaêdân?" (5) Va aêva*g* den*á* aîgh: "Âkh*ar* î mûn hav*á*-ôm? Âkh*ar* î shapîrân ayû*f* âkh*ar* î sarîtarân?" (6) Va aêva*g* den*á* aîgh: "Lakhvâr ô*l* aîgh vazlûnam? Lakhvâr ô*l* vahisht vazlûnam ayû*f* lakhvâr ô*l* dûshkhan vazlûnam?"

CCXCIX. A*f*ashân den*á*-ich ãngûn dâsht: aîgh mûn Avastâ*g* gaprahûnêḍ va hû-hîmtar lâ yehvûnêḍ; va Zand pû*r*sêḍ dânâ*g*tar lâ yehvûnêḍ; va mânîd gar*z*êḍ va avinâstar lâ yehvûneḍ; za*k* tanid pavan kâr lâ aû*z*mâyishn.

CCC. A*f*ashân den*á*-ich ãngûn dâsht: aîgh Aharman pavan

---

1. The stop does not occur in DP.—2-2. These two words are written above the line in DM.—3. Thus in DP., K.; DM. —4. Thus in DP.; K., DM. omit.—5. Thus in DP., K.; DM. —6-6. MSS. ı —7. DM.

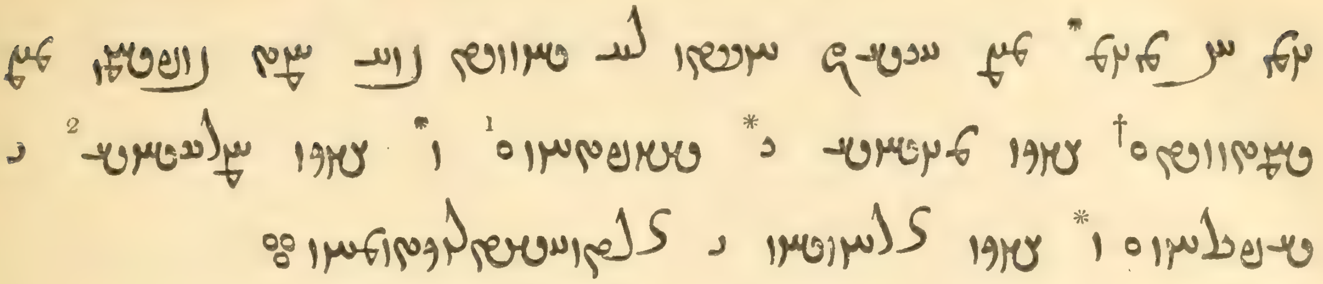

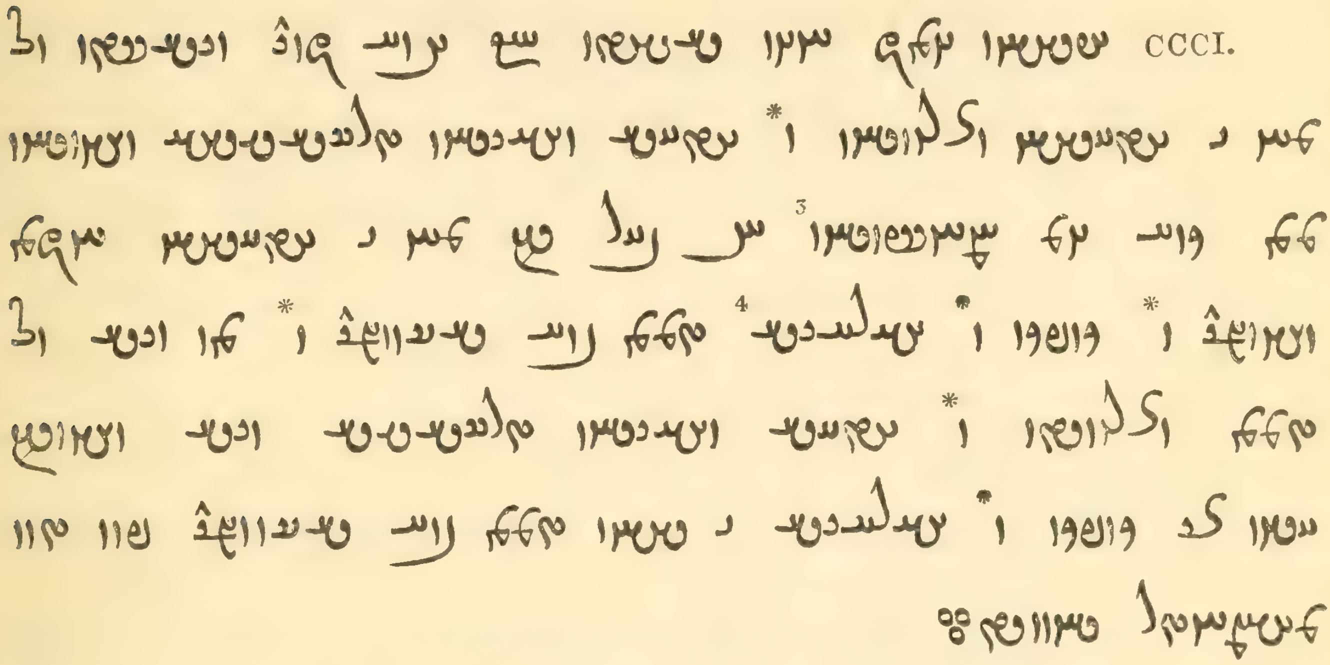

CCCI.

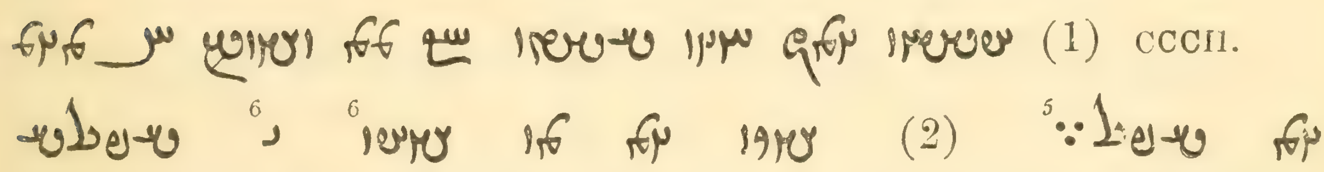

(1) CCCII.

(2)

---

den*â* 3 mandavam madam aish-ich khûst lâ yehvûnêḍ, bar*â* amat bena*f*sh*â* madam yehamtûnêḍ: aêva*g*, mînishnîh î dahyûpaḍân; va aêva*g*, ham-rasishnîh î shapîrân; va aêva*g*, zarkhûnishn î Zaratûhshtrô*g*tûmân.

CCCI. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aigh gab*r*â chand vêshist ô*l* mân î âtâshân vazlûnishn, va âtâsh-nîyâyishn tarsgâsîhâ va*b*îdûnishn; m*â* ko*l*â yôm Amaesûspendân 3 bâr *b*aên mân î âtâshân han*j*aman va*b*îdûnãnd va ke*r*fa*g* va yasharâîsh tam*â* bar*â* shedkûnãnd; va mûn vêsh ô*l* tam*â* vazlûnêḍ, va âtâsh-nîyâyishn tarsgâsîh(â) vêsh va*b*îdûnayên, adîn za*k* ke*r*fa*g* va yasharâîsh î ya*z*dân tam*â* bar*â* shed*k*ûnând, pavan tan mâhmântar yehvûnêḍ.

CCCII., (1) A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aigh m*â* va*b*îdûnayên 3 mandavam den*â* shapîr: (2) Aêva*g* den*â*: mûn aêvâch î shapîrîh

---

1. It does not occur in DM.—2. Thus in DP., K.; DM. 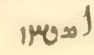—3. DP. 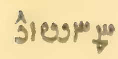—4. DM. adds 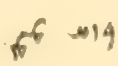—5. DP. omits.—6-6. All 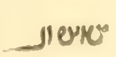

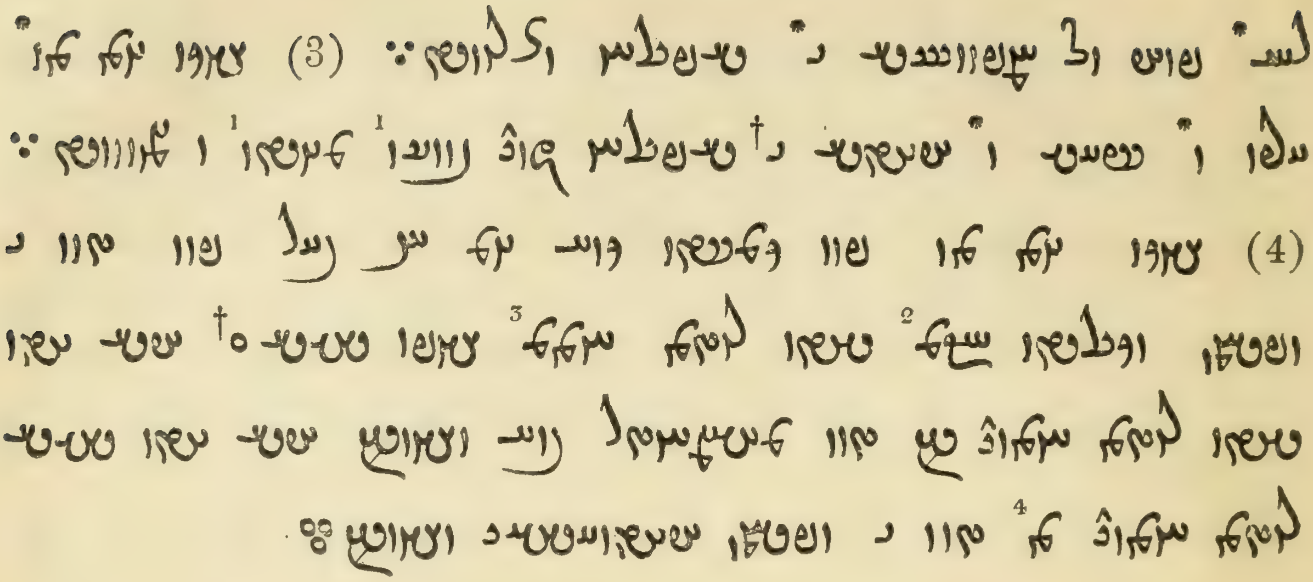

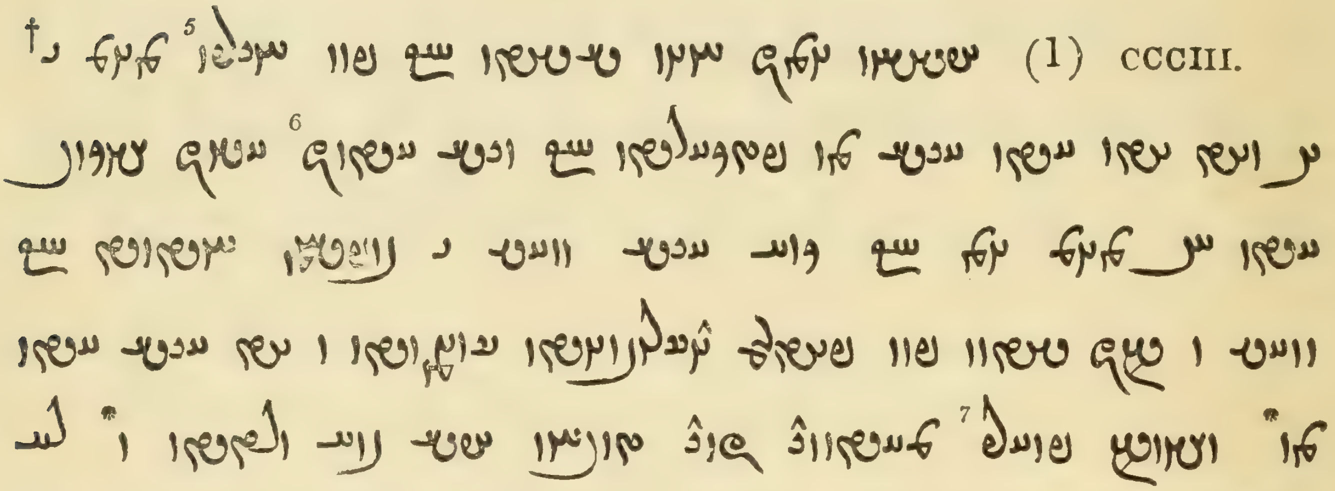

---

râî fr*aj* ô*l* ham-pû*r*sagîh î s̲h̲apîrân vazlûnêḍ. (3) Aêva*g* den*â*: mûn ar*j* va sipâs va âvâḍîh î s̲h̲apîrân c̲h̲and bûndag mînêḍ va yemalelûnêḍ. (4) Aêva*g* den*â*: mûn pavan kamist ko*l*â yôm 3 bâr pavan tan î na*f*s̲h̲*â* ni*g*îrêḍ aîg̲h̲- "Am yê*z*aḍ levat*â* hav*â*-ôm ayû*f* s̲h̲aêdâ"; a*f*as̲h̲ hat yê*z*aḍ levat*â* hav*â*-d, *b*aên tan mâhmântar ba*r*â va*b*îdûnayên; a*f*as̲h̲ hat s̲h̲aêdâ levat*â* hav*â*-d, min tan î na*f*s̲h̲â apâtûk̲h̲s̲h̲âî va*b*îdûnayên.

CCCIII., (1) A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ pavan handar*z* mandavam î dô-vak̲h̲t: hat haît aîs̲h̲ mûn patkârêḍ aîg̲h̲ vês̲h̲ aêḍun-ic̲h̲, adîn-ic̲h̲ aêva*g*-î haît 3 mandavam den*â* âîg̲h̲: ko*l*â aîs̲h̲ vinâs î bena*f*s̲h̲*â* k̲h̲avîtunêḍ aîg̲h̲ vinâs, va *b*aên-ic̲h̲ yâtûn pavan pâḍram dûsrûbînîḍ yegavîmûnêḍ; va hat aîs̲h̲ haît mûn va*b*îdûn-ayên, pûhal-ic̲h̲ mak̲h̲îtûnd, c̲h̲and tûbân a*z*as̲h̲ ba*r*â vardêḍ, va lâ

1-1. Thus in K., DP.; DM. 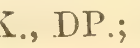.—2. Thus in DP., K.; DM. 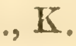.—3. Thus in DP.; K., DM. 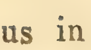.—4. DM. repeats 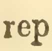 by mistake.—5. MSS. 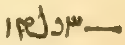—6. Thus in DP., K.; DM. adds 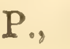.—7. Thus in DP., K.; DM. 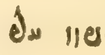.

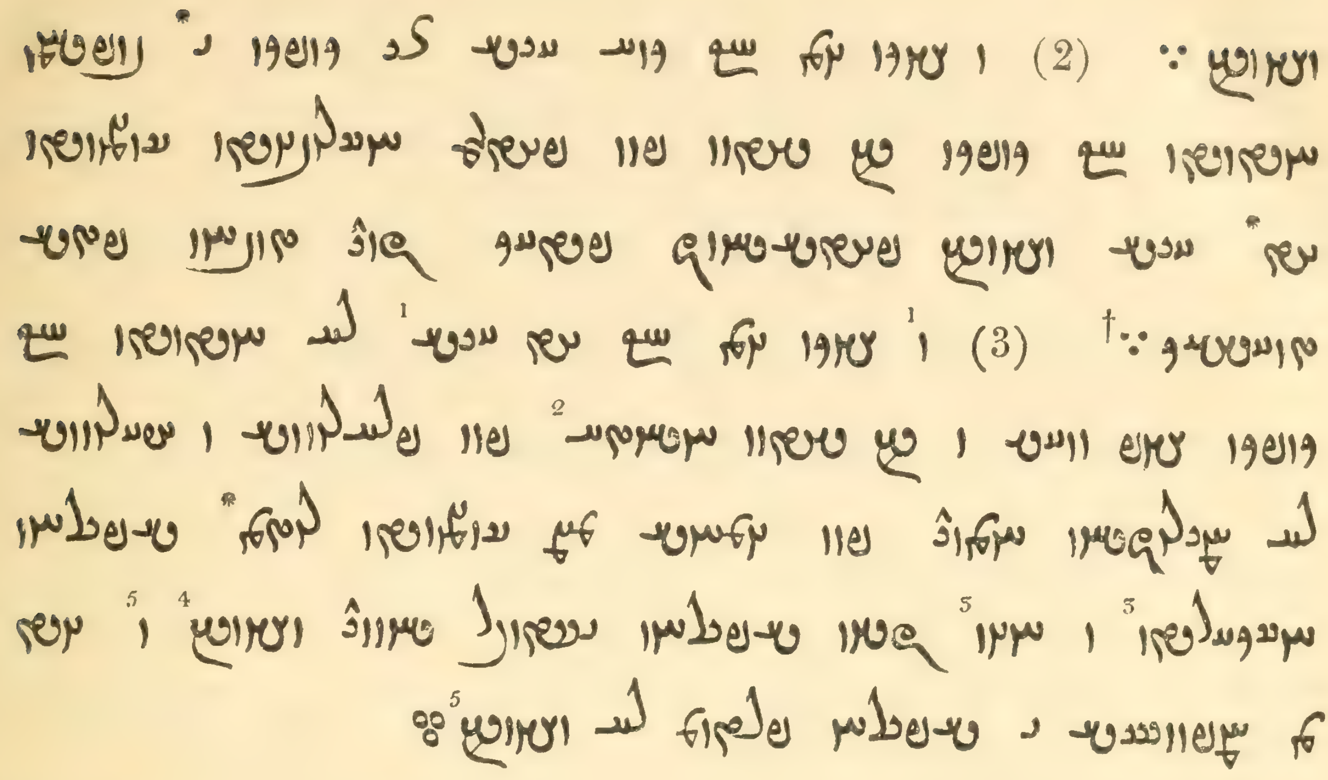

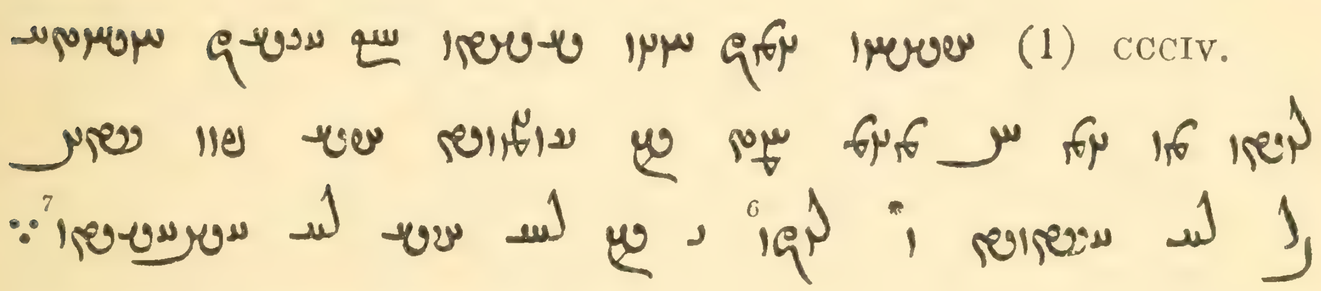

---

va*b*îdûnayên. (2) Va aêva*g* den*â* aîg̱h ko*l*â aîs̱h za*k* ke*rfag* î bena*f*s̱h*â* ḵhavîtunêḍ aîg̱h ke*rfag*, *b*aên yâtûn pavan pâḍram hû-srûbînîḍ yegavîmûnêḍ; hat aîs̱h va*b*îdûnayên, pâḍ-dahis̱hn-ic̱h paêḍâ*g*, c̱hand tûbân paḍ-as̱h tûḵhs̱hâ*g*. (3) Va aêva*g* den*â* aîg̱h hat aîs̱h lâ ḵhavîtunêḍ aîg̱h ke*rfag* ayû*f* vinâs, va *b*aên yâtûn ans̱hûtâ pavan *f*rârûnîh va a*v*ârûnîh lâ ham-ḍren*j*is̱hn hav*â*-d, pavan gûmânîh madam yegavîmûnêḍ, levat*â* s̱hapîrân hûskârêḍ, va ãngûn c̱higûn s̱hapîrân dastûbar yehvûnḍ va*b*îdûnayên, va *j*vîḍ min ham-pû*r*sagîh î s̱hapîrân *f*raḍûm lâ va*b*îdûnayên.

CCCIV., (1) A*f*as̱hân den*â*-ic̱h ãngûn dâsht: aîg̱h aîs̱h-ic̱h ans̱hûtâ levît mûn den*â* 3 mandavam amat *b*aên yegavîmûnêḍ a*z*as̱h pavan gaêtâ bar lâ ḵhadîtunêḍ, va ran*j* î *b*aên râî a*f*as̱h lâ aîy*y*âdyêḍ.

1-1. These words are inserted by me for the sake of context.—2. DP., K. 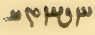—3-3. Thus in K.; DM. 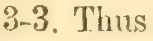; DP. 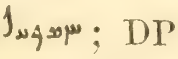—4. DM. 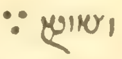—5-5. These words occur in DP., K.; but not in DM.—6. Thus in DP.; K., DM. 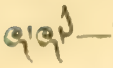—7. Thus in DP., K.; DM. 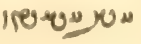

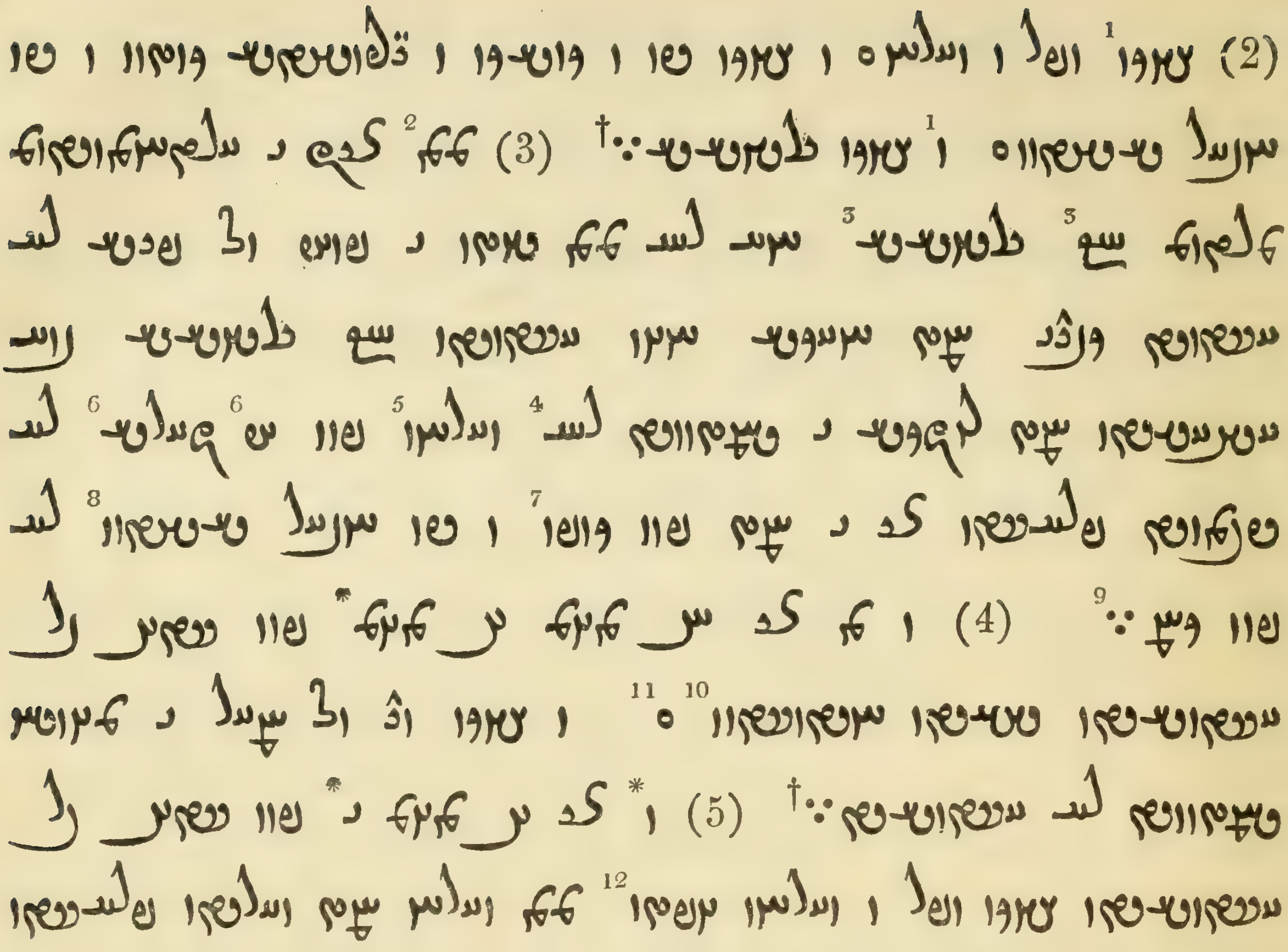

(2) Aêva*g*, va*f*ra va vârân; va aêva*g*, dae*z*a va kûsh*g*a va garpûshtîh ka*r*ḍan, va dae*z*a-hanbâr dâshtan; va aêva*g*, drîgûshîh. (3) M*â* za*k*-ich î khrat-aômandtûm marḍûm, aîgh drîgûshîh, hanâ râî m*â* sûḍ î *f*râ*j* ô*l* pîsh lâ khadîtunêḍ, kabadî(h) amat anâ*g*îh ãngûn khadîtunêḍ aîgh drîgûshîh barâ aîybâsêḍ; amaṭ ran*jag*îh î yehamtûnêḍ râî vârân pavan hich chârîh lâ yezbemûnêḍ, *f*rehist za*k* î amat pavan kaô*f*a va dae*z*a hanbâr dâshtan lâ pavan kâm. (4) Va min za*k* 3 mandavam 2 mandavam pavan gaêtâ bar khadîtunîhêḍ shâyaḍ khavîtunastan; va aêva*g*, vad ô*l* hamâr î maînûgân yehamtûnêḍ, lâ khadîtunîhêḍ. (5) Va za*k* 2 mandavam î pavan gaêtâ bar khadîtunîhêḍ, aêva*g* va*f*ra va vârân gû*f*t; m*â* vârân amat vârêḍ *f*rehist,

---

1-1. These words occur in DP., K. only.—2. Thus in DP., K.; DM. 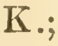—3-3. 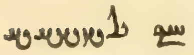 in DM. These words do not occur in K., DP.—4. Thus in DP., K.; DM. 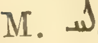—5. Thus in DM.; K. 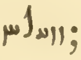; DP. 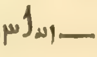—6-6. MSS. 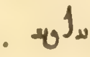—7. Thus in DP., K.; DM. 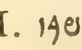—8. DM. 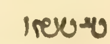—9. Thus in K., DP.; but omitted in DM. —10. Thus in DM.; DP., K. 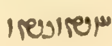—11. The pause occurs in DM.; but not in DP., K.—12. Thus in K., DP.; DM. 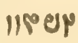

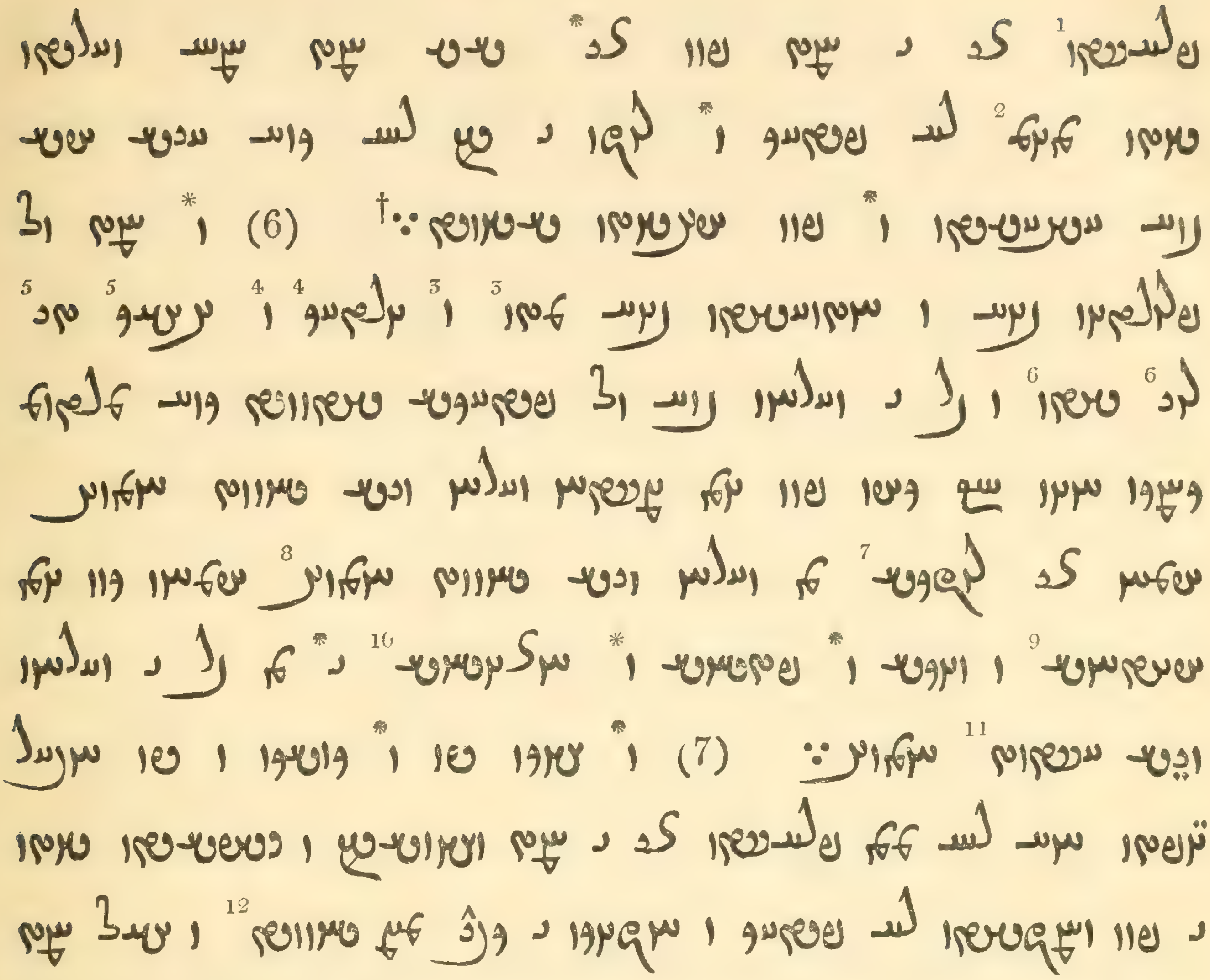

*f*rehist za*k* î amat pavan za*k* gâs amat hamâî vârêḍ, sûḍ mandavam lâ pâeḍa*g*, va ran*j* î *b*aên râî ko*l*â aîsh a*z*ash ba*r*â aîy*y*âsêḍ, va pavan avî-sûḍ yakhsenunêḍ. (6) Va amat ô*l* Fravarḍîn bî*l*akh va Arḍavahisht bî*l*akh maḍ, va jûrḍâ*g* va gîhâ*g* teg rûî-dâḍ va bar î vârân ba*r*â ô*l* paêḍâ*g*îh yâtûnêḍ, ko*l*â marḍûm kâma*g* ãngûn aîgh: "Kâch pavan den*â* *z*imistân vârân vêsh yehvûnt hav*â*-âe, a*f*amân za*k* ran*j*a*g*îh min vârân vêsh yehvûnt hav*â*-âe; a*f*amân kevan den*â* â*v*âḍânîh va nyô*g*îh va patishnîh va hûzîvishnîh î min bar î vârân vêsh khadîtunt hav*â*-âe." (7) Va aêva*g*, dae*z*a va kûsha*g* va dae*z*a-hanbâr gû*f*t, hanâ râî m*â* *f*rehist za*k* î amat va*b*îdûnîh-ayên va sâ*j*îhêḍ, sûḍ î pavan nâm-chisht lâ paêḍâ*g*, va khan*j*îna*g* î kabad madam yehvûnêḍ; va âkha*r* amat

---

1. Thus in DM.; but not in DP., K.—2. Thus in DM.; DP., K.—3-3. Thus in DP.; K., DM.—4-4. Thus in DP.; K., DM.—5-5. Thus in DP.; K.; DM.—6-6. MSS.—7. Thus in K., DM.; DP.—8. Thus in DP., K.; DM.—9. DM.—10. K.—11. Thus in DP.; K., DM.—12. Thus in DP., K.; DM.

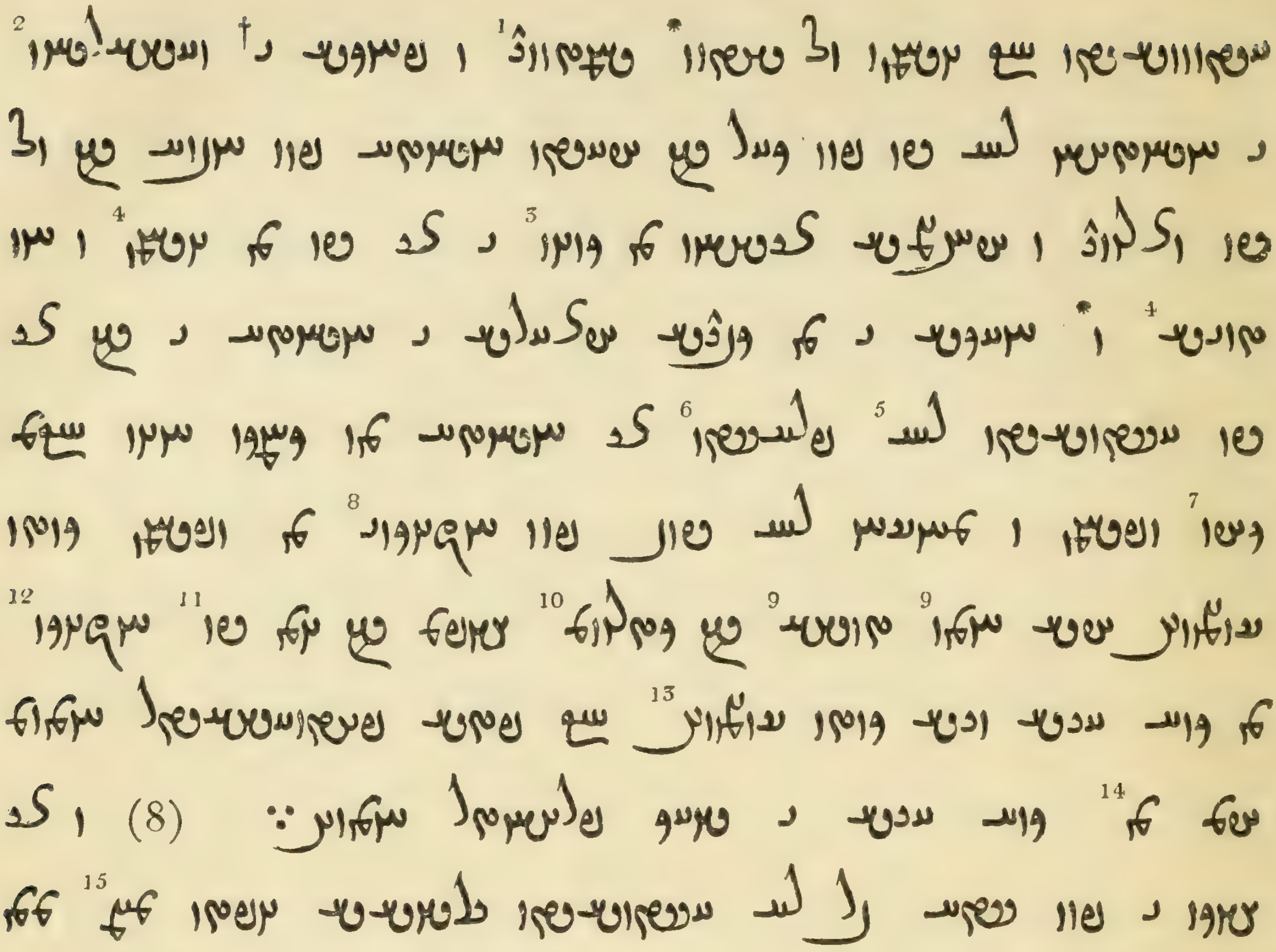

---

aêḍûn-îhêḍ aîgh dûshman ô*l* shat*r*ô yehamtûnḍ, va pâna*g*ih î vakhsh-âragân î anshûtâân râî daeza pavan kâr *b*aên âvâyaḍ; anshûtâ pavan ân bar*â* *b*aên ô*l* dae*z*a vazlûnd, va a*v*î-bîmîh za*k*-shân min kandan î za*k* dae*z*a min dûshman, va ân tangîh va anâ*g*îh î min kabadîh a*f*zârîh î anshûtâ î *b*aên za*k* dae*z*a khadîtunîhêḍ râî, frehist za*k* anshûtâ mûn kâma*g* ãngûn aîgh- "Am kâch na*f*sh*â* va mânîgân râî dae*z*a-*î* pavan hû-chîna*g*î(h) min na*f*sh*â* kar*d* yegavîmûnâe, a*f*ash hav*â* tanîhâ *b*aên katrûnam; ayû*f*am *b*aên den*â* daeza hû-chîna*g* min ko*l*â aîsh vêsh kar*d* yegavîmûnâe, aîgh paḍash pâḍakhshâîtar hav*â*-am, a*f*am min ko*l*â aîsh î jîvâ*g* farâkhûtar hav*â*-âe." (8) Va za*k* aêva*g* î pavan gaêtâ bar lâ khadîtunîhêḍ drîgûshîh gû*f*t; madam m*â*

---

1. DM. here adds [illegible]—2. Thus in DP.; DM. [illegible]; K. [illegible]—3. MSS. [illegible]—4-4. K., DP. [illegible]; DM. [illegible]—5. Occurs in DP.—6. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—7. DM. adds [illegible] (*va kâm*).—8. DP., K. [illegible]; DM. [illegible]—9-9. DP., K. [illegible]; DM. [illegible]—10. Thus in DP. K.; DM. [illegible]—11. DM. [illegible], perhaps for [illegible]—12. DM. [illegible]—13. Thus in DP.; K., DM. [illegible]—14. Occurs in DP.—15. Thus in DM.; DP., K. omit.

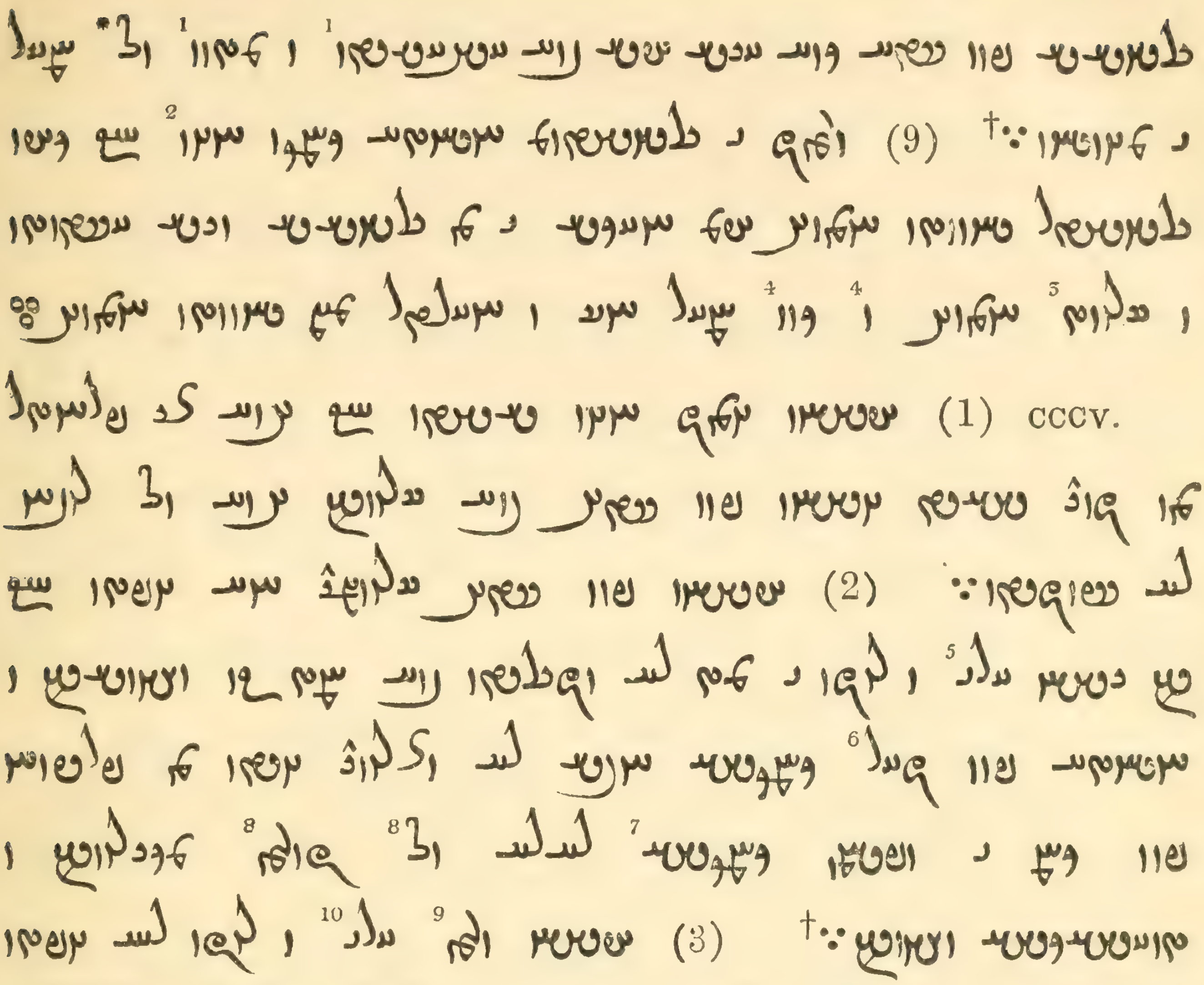

---

drîgû͜shih pavan gaêtâ, ko*l*â aî͜sh a*f*a͜sh ba*r*â aîy*y*âḍyêḍ, va maḍan ô*l* hamâr î maînûgân. (9) Ôl*â*-ic͜h î drîgû͜shtûm an͜shûtâ kâma*g* ãngûn aî͜gh: "Kâc͜h drîgû͜shtar yehvûnt hav*â*-âe, a*f*am anâ*g*îh î min drîgû͜shîh vê͜sh k͜hadîtunt va de*b*rûnt hav*â*-âe, va kevan hamâr anda*g* va k͜h^{v}ârtar madam yehvûnt hav*â*-âe."

cccv., (1) A*f*a͜shân den*â*-ic͜h ãngûn dâ͜sht: aî͜gh gab*r*â za*k* farâk͜hûtar, mûn c͜hand s͜hâyaḍ dû͜sh-k͜han pavan gaêtâ ba*r*â de*b*rûnayên; gab*r*â ô*l* rûbân lâ spû*j*êḍ. (2) A*f*a͜shân pavan gaêtâ de*b*rûnând hanâ gû*f*t, aî͜gh *b*aên gêhân ared va ran*j* î maḍ lâ vi*j*îrîḍ, ba*r*â amat g͜ha*l* vak͜hdûnîh-ayên; va an͜shûtâ pavan c͜hâr kâma*g*îhâ aôba͜sh lâ vazlûnd, jvîḍ min *f*rî*z*vân pavan kâm î na*f*͜sh*â* kâma*g*îhâ lâlâ ô*l* c͜hôl*â* meka*b*lûnayên, va tûk͜hs͜hâ*g*îhâ va*b*îdûnayêṇ. (3) A*f*a͜shân ôl*â* ared va ran*j* râî gû*f*t

---

1-1. Thus in DM.; DP., K. —2. Only K. —3. MSS. , better —4-4. Thus in DP., K.; DM. omits.—5. K. —6. Thus in DP., K.; DM. —7. Thus in DM.; DP., K. —8-8. MSS. —9. Thus in DP., K.; DM. —10. K., DM.

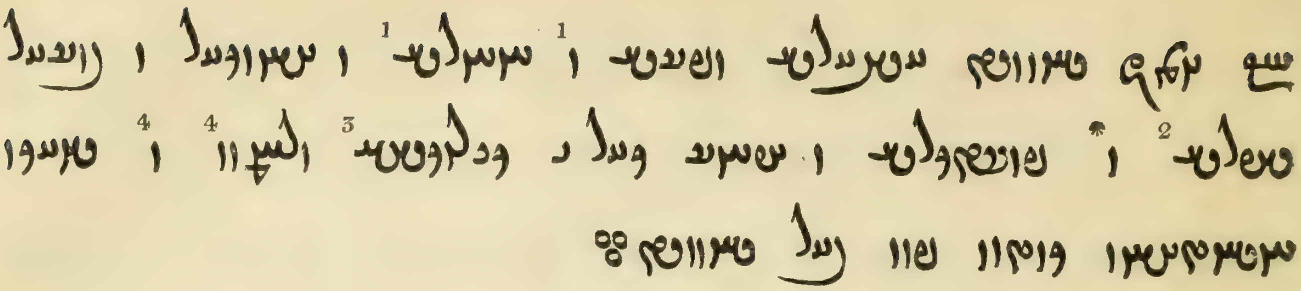

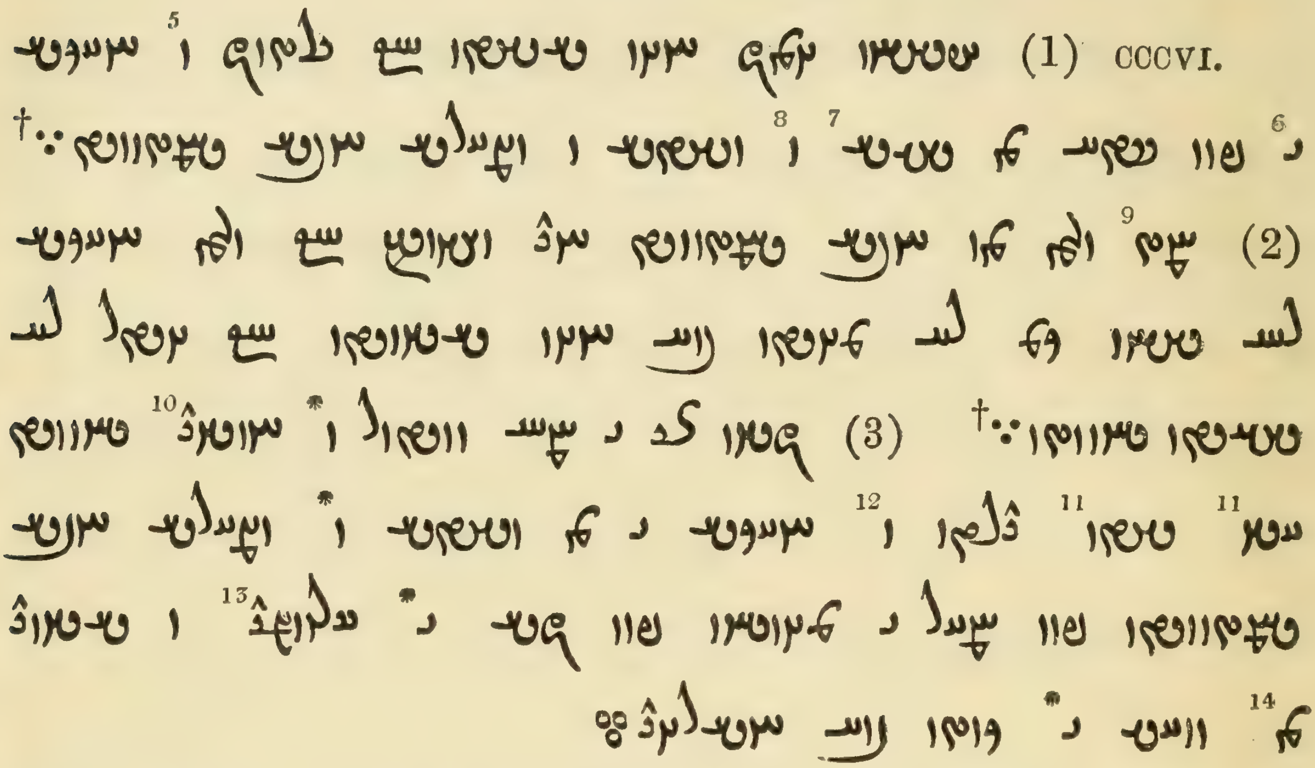

---

aîgh den*â*-ich yehvûnêḍ aîy*y*ârîh, nipîgîh, va hû-húnarîh va ahû-*g*âr va bundagâr shaparîh va pûst*g*arîh, va a*v*â*r*îg kâr î kîrû*g*îhâ varâmûn va dînâ*g* anshûtâ-ân ka*r*ḍan pavan bahar yehvûnêḍ.

CCCVI., (1) A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh darḍ-ich va anâ*g*îh î pavan gaêtâ min shaêdâ, va vashtîh va vîmârih aôbash yehamtûnêḍ. (2) Amat ôl*â* mûn aôbash yehamtûnêḍ hand va*b*îdûnayên aîgh ôl*â* anâgîh râî Ya*z*dân kam lâ mînêḍ, ba*r*â ãngûn yakhsenunêḍ aîgh jvîtar lâ shâyaḍ yehvûnt. (3) Chîgûn za*k* î hamâî navîḍvar va khû*r*sand yehvûnêḍ, adîn dâḍ darḍ va anâgîh î min vashtîh va vîmârîh aôbash yehamtûnêḍ, pavan hamâr î maînûgân, pavan chesh î de*b*rûnãnd va yakhsenund min vinâs î ka*r*ḍ, ba*r*â hangârênḍ.

1-1. Thus in DP., K.; DM. —2. Thus in DP.; K., DM. —3. Thus in DP.; K., DM. —4-4. Thus in DP.; K., DM. —5. Occurs in K. only.—6. Occurs in DP. only.—7. DP. omits.—8. DP., K. omit.—9. Thus in DP.; K., DM. —10. K. —11-11. Thus in DP.; K. ; DM. —12. Occurs in DP.—13. Thus in K., DM.; DP. —14. MSS.

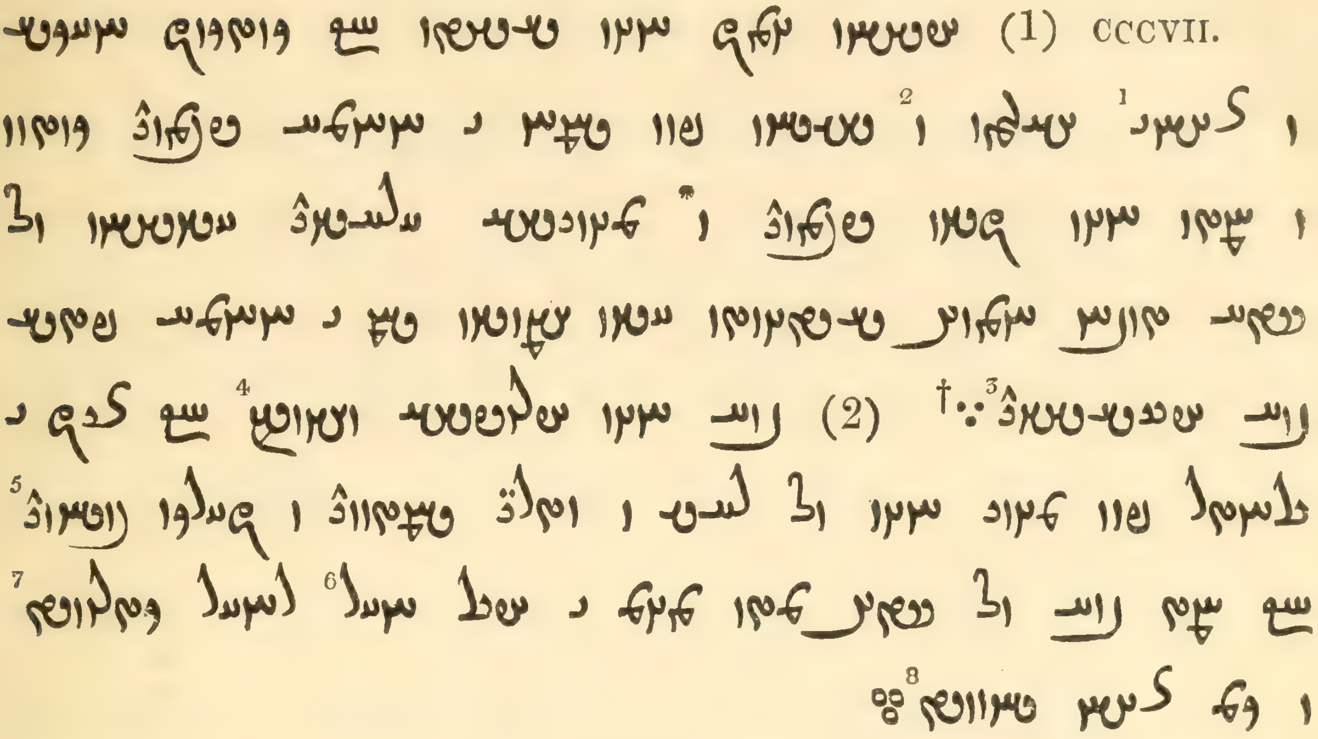

(1) CCCVII. (2)

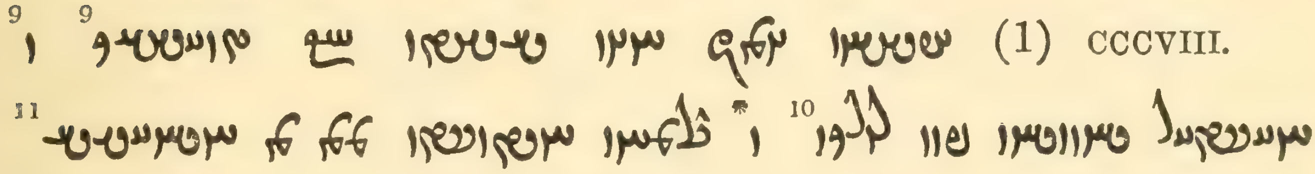

(1) CCCVIII.

CCCVII., (1) Afashân denâ-ich ãngûn dâsht: aîgh kanta*g*-ich anâgîh va zîyânî Aharman va shaêdân pavan dâmân î Aûha*r*ma*z*da ye*z*bemûnd ka*r*dan, va amat ãngûn chîgûn ye*z*bemûnd va maînûgîhâ ârâyênd, adîn-shân ô*l* gaêtâ tûbân hav*â*-âe yâîtyûnt, adîn hâmôbaên dâm î Aûha*r*ma*z*da pad-ash ba*r*â a*v*îsâîhênd. (2) Ba*r*â ãngûn a*v*arvî*j*îhâ va*b*îdûnayên aîgh za*k*-ich î girântar pavan mainûg ãngûn ô*l* râs va vadarg yehamtûnd va châra*g* bavîhûnd, aîgh amat ba*r*â ô*l* gaêtâ mad mandavam î a*v*îr khvâr lakhvâr katrûnêd, va kam zîyân yehvûnêd.

CCCVIII., (1) A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh tûkhshâ*g* va khvâstâr yehvûnishn pavan rûra*g* va darmân khavîtunastan, m*â* min

---

1. Here [illegible] is used for [illegible], the abstract suffix [illegible] being expressed in Pahlavi sometimes by a final [illegible]—2. Occurs in DP.—3. Thus in DP.; K., DM. [illegible]—4. Thus in K.; DP., DM. [illegible]—5. DM. [illegible]—6. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—7. DM. [illegible], perhaps for [illegible]—8. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—9-9. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—10. Thus in DP.; K., DM. [illegible]—11. Thus in DP., K.; DM. [illegible]

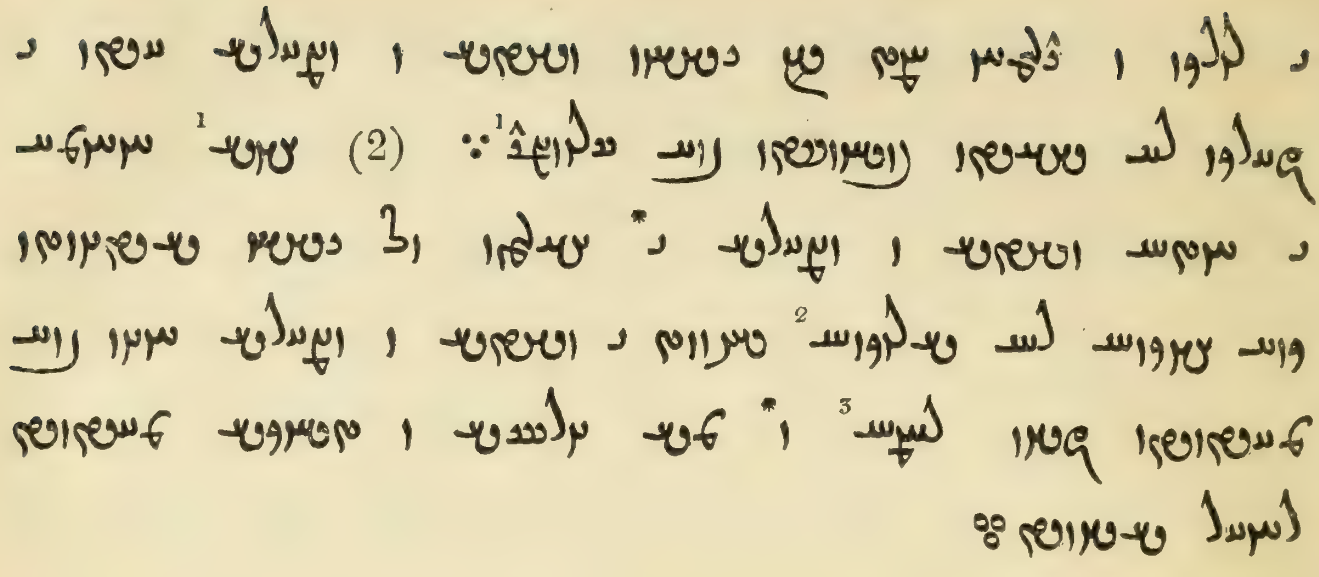

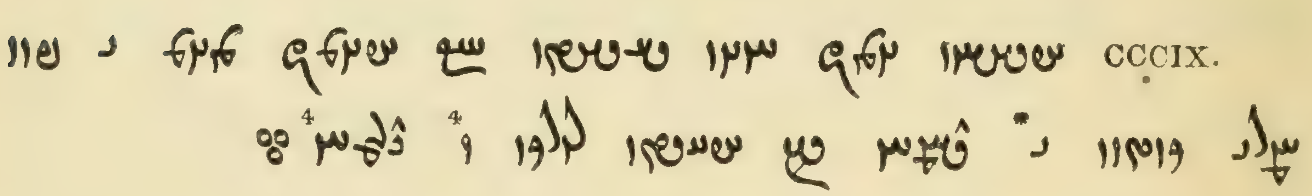
CCCIX.

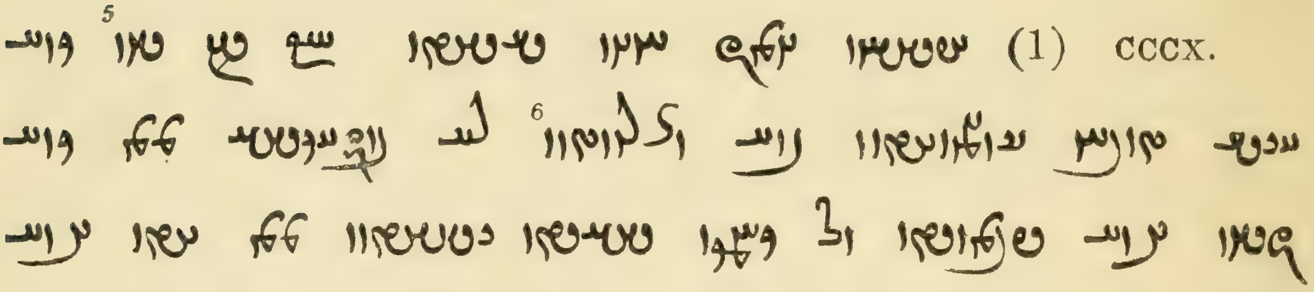
CCCX.

---

hû-shnâsîh î rûra*g* va darmân, amat *b*aên gêhân vashtîh va vîmârîh hait î chârag lâ shâyad bavîhûnast, ba*r*â de*b*rûnând. (2) Ayôsh Aûha*r*ma*z*da î Khûdâî vashtîh va vîmârîh î Aharman ôl gêhân yâîtyûnt, ko*l*â aêva*g*-aê râî dârû*g*-aê yehabûnt, î vashtîh va vîmârîh ãngûn ba*r*â makhîtunêd chîgûn lakhmayâ va mayâ gûrsagîh va tishna*g*îh makhîtunêd, lakhvâr yakhsenunêd.

CCCIX. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh a*f*dûm-ich mandavam î pavan amarg ka*r*dan î dâmân *b*aên avâyad rûra*g* va darmân

CCCX., (1) A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh *b*aên Daêna ko*l*â aîsh tûbân yegavîmûnâtan, ba*r*â vazlûntan lâ bû*j*â*g*îhâ; m*â* ko*l*â chîgûn gab*r*â ye*z*bemûnêd ô*l* kâma*g* shâyad sâkhtan; m*â* hat[7] gab*r*â

1-1. Thus in K.; DM. 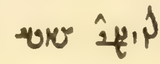; DP. 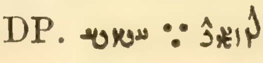—2. Thus in DP.; K., DM. 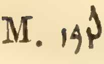—3. DP. 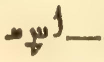—4-4. Thus in DP.; K. 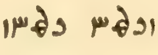; DM. 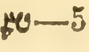—5. Thus in DP., K.; DM. omits.—6. Thus in DM.; DP., K. 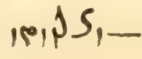—7. May be 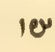 *hich*.

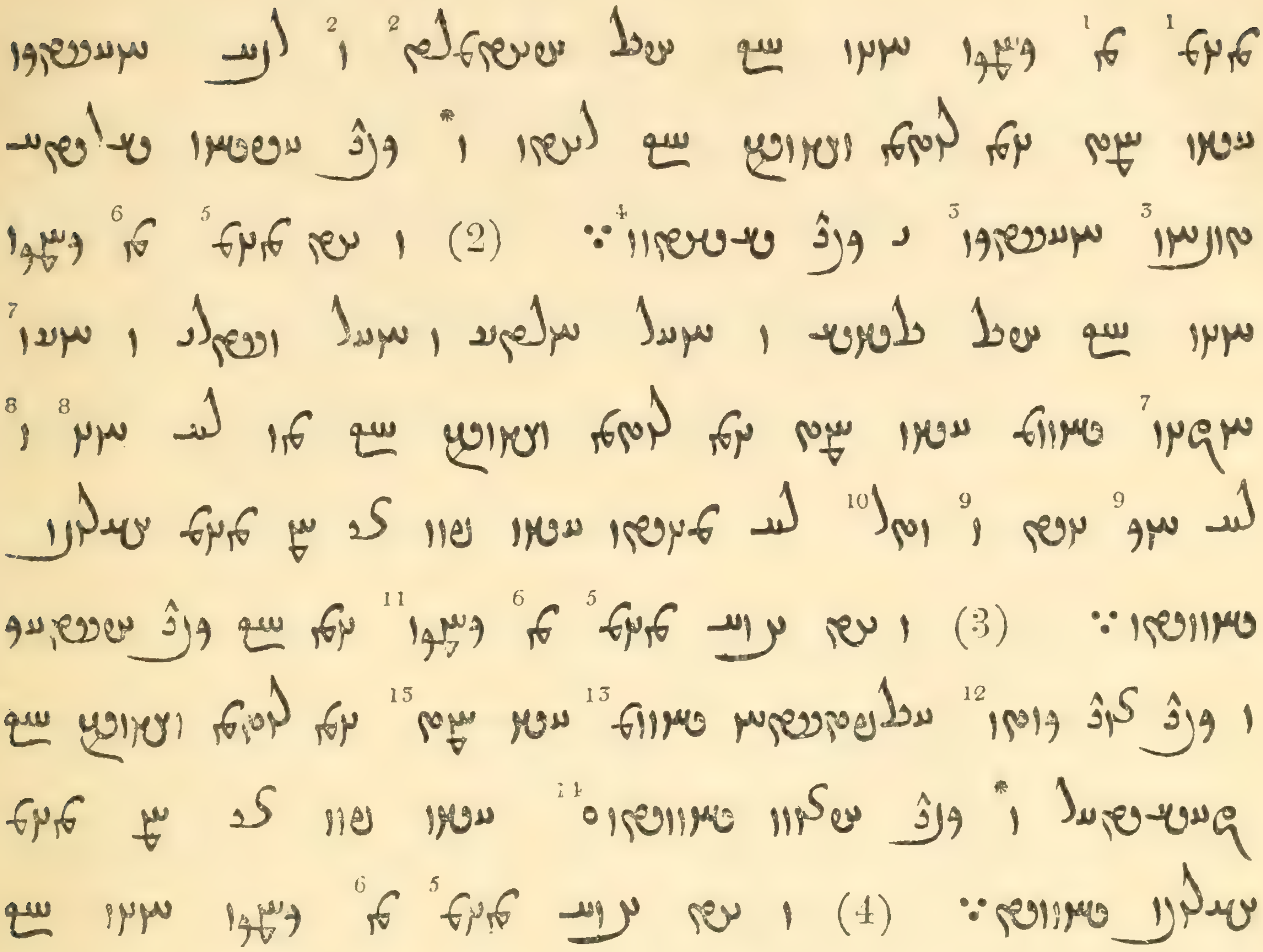

---

mandavam min kâma*g* ãngûn aîg͟h: "A*v*îr â*z*âḍ-marḍ va rabâ k͟h^{v}âsta*g*"; adîn amat den*â* levat*â* va*b*îdûnayên aîg͟h râḍ va kabad âyazis͟hn s͟harîtâ, tûbân k͟h^{v}âsta*g* î kabad dâs͟htan. (2) Va hat mandavam min kâma*g* ãngûn aîg͟h: "Avîr drîgûs͟h va k͟h^{v}âr k͟hûrḍîg va k͟h^{v}âr vastarg va andag hûc͟hîn yehvûnam;" adîn amat den*â* levat*â* va*b*îdûnayên aîg͟h mûn lâ ãngûn va lâ k͟hû*g* jvîḍ va vatar lâ mînêḍ; adîn pavan za*k* ham mandavam yas͟harûb yehvûnêḍ. (3) Va hat gab*r*â mandavam min kâma*g* den*â* aîg͟h: "Kabad Avastâ*g* va kabad Zand karḍ aîrpaḍistân yehvûnam;" adîn amat den*â* levat*â* va*b*îdûnayên aîg͟h c͟hâs͟hîḍâr va kabad a*f*zûn yehvûnêḍ; adîn pavan za*k* ham mandavam yas͟harûb yehvûnêḍ. (4) Va hat gab*r*â mandavam min kâma*g* ãngûn aîg͟h:

1-1. Thus in K., DM.; DP. 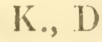—2-2. Thus in DP., K.; DM. 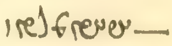—3-3. DP. 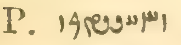—4. DM. 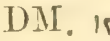—5. Thus in K.; DP., DM. 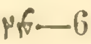—6. MSS. —7-7. Thus in DP., K.; DM. 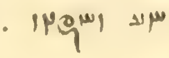—8-8. MSS. 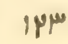—9-9. MSS. 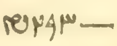—10. Thus in DP., K.; DM. 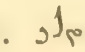—11. DM. adds. 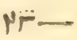—12. MSS. 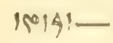—13-13. Thus in K., DP.; 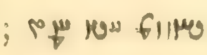; DM. 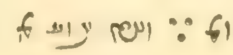—14. It does not occur in DM.

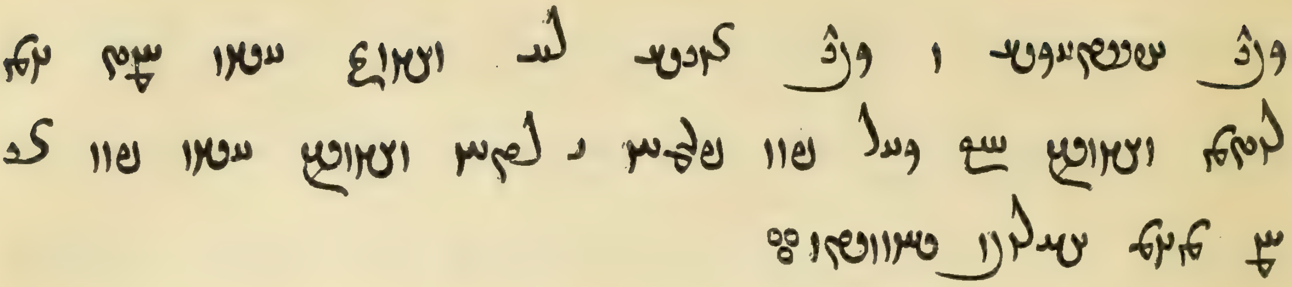

CCCXI.

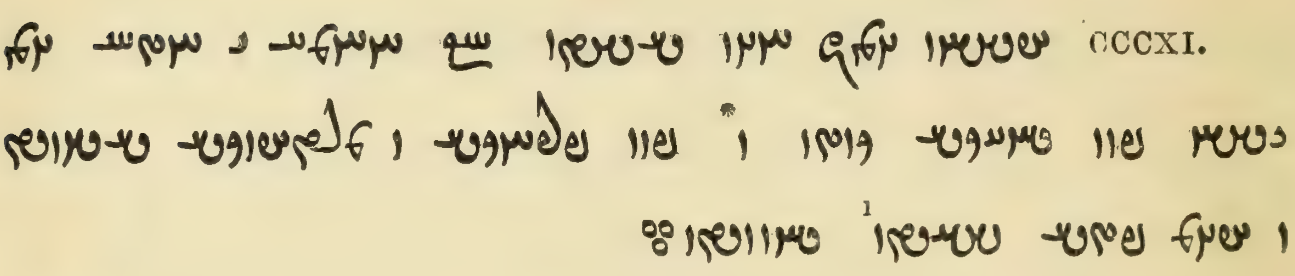

CCCXII.

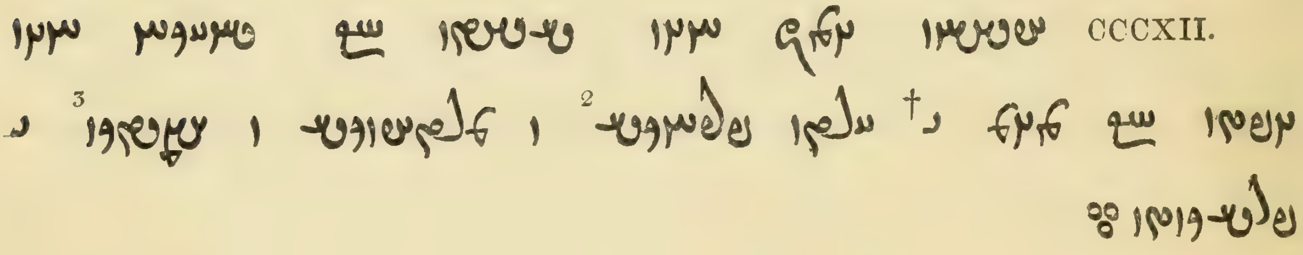

CCCXIII.

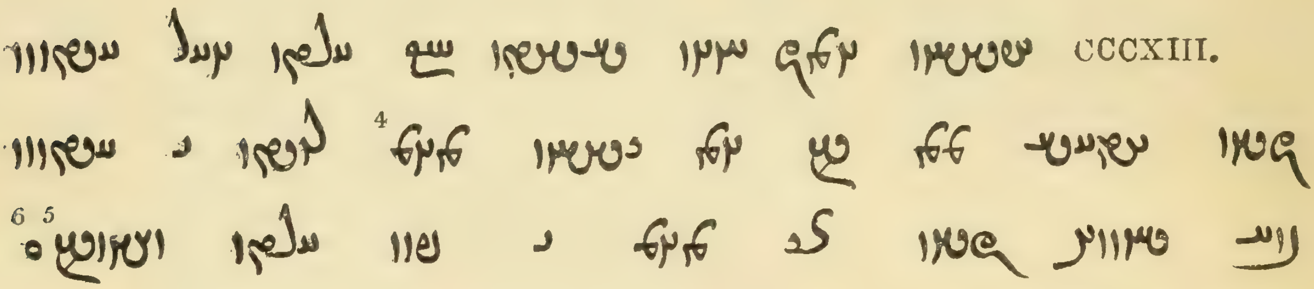

"Kabad Avastâ*g*îh va kabad Zandîh lâ va*b*îdûnahmi;" adîn amat den*â* levat*â* va*b*îdûnayên aîg̲h̲ kâr pavan *f*ramân î raḍân va*b*îdûnayên; adîn pavan za*k* ham mandavam yas̲h̲arûb yehvûnêḍ.

CCCXI. A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ Aûha*r*ma*z*da î K̲h̲ûḍâî den*â* gêhân pavan dânâ*g*îh ka*r*ḍ, va pavan *f*ra*z*âna*g*îh va marḍâ*v*û*g*îh yak̲h̲senunêḍ, va a*f*dûm paḍ-as̲h̲ s̲h̲âyaḍ yehvûnêḍ.

CCCXII. A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ dânâ*g*ân ãngûn gû*f*t aîg̲h̲ mandavam î k̲h̲ratû *f*ra*z*âna*g*îh va marḍâ*v*û*g*îh vahîmîḍa*g* î *F*ras̲h̲a*g*a*r*ḍ.

CCCXIII. A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ k̲h̲ratû gaôhar aêḍûn c̲h̲îgûn âtâs̲h̲; m*â* *b*aên den*â* gêhân mandavam levît î aêḍûn ba*r*â yehvûnâe c̲h̲îgûn za*k* mandavam î pavan k̲h̲ratû va*b*îdûnayên;

---

1. DP. 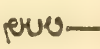—2. DP., DM. 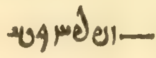—3. DM. 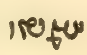—4. DM. adds 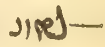—5. Thus in K.; DP., DM. 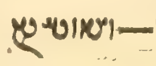—6. Does not occur in DM.

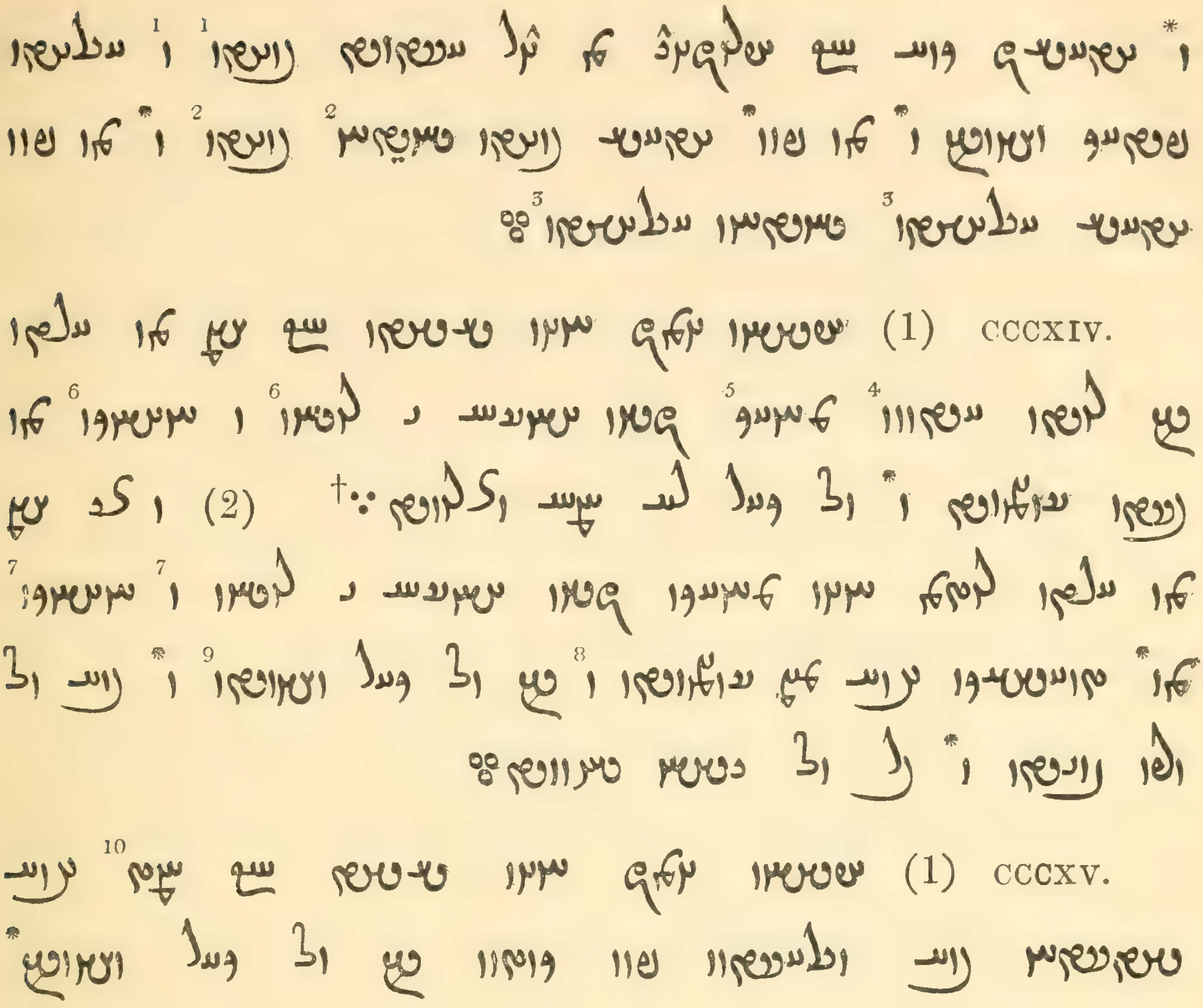
CCCXIV. (1)
(2)
CCCXV. (1)

va âtâsh-ich ko*l*â aîgh *a*frûjênd min dûr khadîtunêḍ, bûkht va aîrikht paêḍâ*g* va*b*îdûnayên; va mûn pavan âtâsh bûkht jâvîḍân bûkht, va mûn pavan âtâsh aîrâkht jâvîḍân aîrâkht.

CCCXIV., (1) *A*fashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh haêm mûn khratû *b*aên levît aêḍûn mânâ*g* chîgûn khânîg-aê î rûshan va an-âhû*g*, mûn bast ye*g*avîmûnêḍ va ô*l* kâr lâ hamâî vazlûnêḍ. (2) Va za*k* haêm mûn khratû levat*â* ãngûn mânâ*g* chîgûn khânîg-aê î rûshan va an-âhû*g*, mûn tûkhshâ*g* gab*r*â madam yegavîmûnêḍ, va *b*aên ô*l* kâr va*b*îdûnêḍ va ba*r*â ô*l* var*j* bandêḍ, va bar ô*l* gêhân yehabûnêḍ.

CCCXV., (1) *A*fashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh amat gab*r*â dâḍistân ba*r*â vaîrâstan pavan ka*r*ḍan *b*aên ô*l* kâr va*b*îdûnayên,

---

1-1. DM. 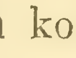—2-2. DM. 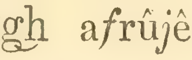—3. Thus in K., DM.; DP. 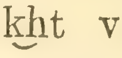—4. Thus in K., DP.; DM. omits.—5. Thus in K., DP.; DM. 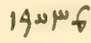—6-6. Thus in DP., K.; DM. 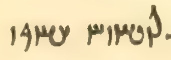—7-7. Thus in DP.; K. 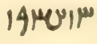; DM. 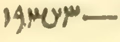—8. K. omits.—9. K. 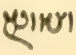—10. Only K.

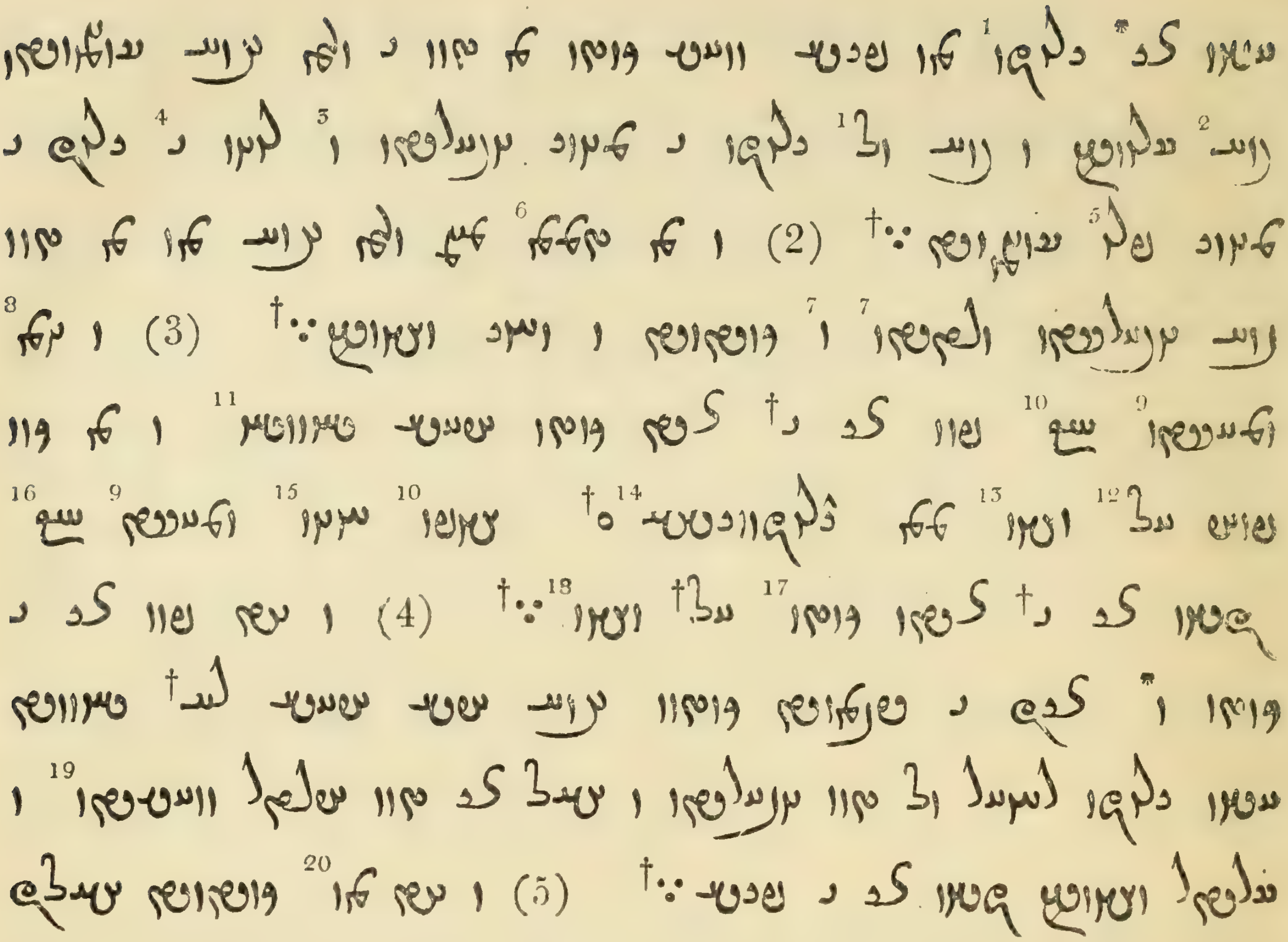

adîn za*k* drú*j* mûn pis̲h̲ vinâs karḍ, min tan î ôl*â* gab*r*â yegavîmûnêḍ, ba*r*â de*b*rûnayên va ba*r*â ô*l* drû*j* î maînûg dûbârêḍ va levîn î drû*j* î maînúg *f*rû yegavîmûnêḍ. (2) Va min tam*â* madam ô*lâ* gab*r*â mún min tan ba*r*â dúbârist varḍêḍ, va ka*r*îtunêḍ va vâng va*b*îdûnayên. (3) Va den*â* nimâyêḍ aîg̲h̲ pavan za*k* î zy-at karḍ a*v*ak̲h̲s̲h̲ yehvûnis̲h̲n, va min kûn *f*râ*j* a*l* va*b*îdûn m*â* drû*j*vandîhâ; ayú*f* ãngún nimâyêḍ aîg̲h̲ c̲h̲îgûn za*k* î zy-at ka*r*ḍ a*l* va*b*îdûn. (4) Va hat pavan za*k* î ka*r*ḍ va za*k*-ic̲h̲ î ye*z*bemúnîḍ karḍan gab*r*â a*z*as̲h̲ a*v*ak̲h̲s̲h̲ lâ yehvûnêḍ, adîn drû*j* lak̲h̲vâr ô*l* tan dúbârêḍ va âk̲h̲a*r* za*k* tan avartar vinâsêḍ va sarîtar va*b*îdûnayên c̲h̲îgûn za*k* î pîs̲h̲. (5) Va hat mûn ka*r*îtunêḍ âk̲h̲a*r*-ic̲h̲

1-1. These words occur in DP., DM.; but not in K.—2. DP. —3. K. omits.—4. DP. omits.—5. DP. —6. Only K. —7-7. DP., K. ; DM. —8. Thus in K., DP.; DM. —9. DM. —10-10. These words occur in K., DP.; but not in DM.—11. DP. —12. K., DP. —13. K., DP. × —14. K. ; DP. —15. Thus in K., DP.; DM. —16. DM. inserts by mistake.—17. Thus in K., DP.; DM. —18. K., DP. × ; DM. —19. DM. —20. Only DP.
]

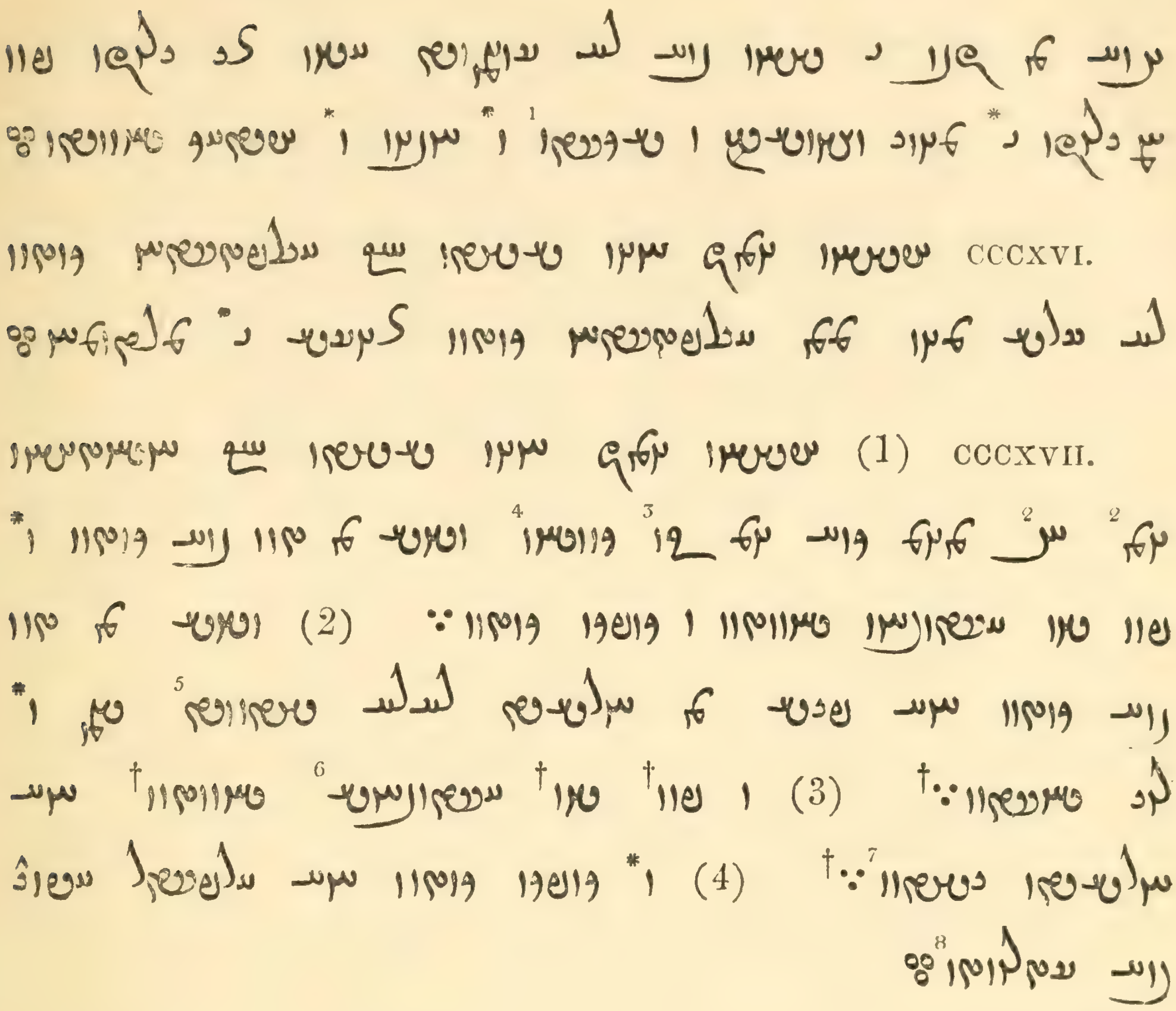
CCCXVI.
(1) CCCXVII.
(2)
(3)
(4)

---

gab*r*â min c̲h̲abun î Ya*z*dân ba*r*â lâ yegavîmûnêḍ, adîn za*k* drû*j* pavan ham drû*j* î maînûg vak̲h̲dûnîh-ayên, va s̲h̲ikast va an-bîn va a-paêḍâ*g* yehvûnêḍ.

CCCXVI. A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ aîrpaḍistân ka*r*ḍan lâ saryâ mîn, m*â* aîrpaḍistân ka*r*ḍan zîndagîh î marḍûmân.

CCCXVII., (1) A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ ans̲h̲ûtâ-ân den*â* 3 mandavam ko*l*â yôm g̲h̲a*l* kûnis̲h̲n: nasûs̲h̲ min tan ba*r*â ka*r*ḍan, va pavan Daêna astûbân yehvûntan, va ke*rfak* ka*r*ḍan. (2) Nasûs̲h̲ min tan ba*r*â ka*r*ḍan hanâ: pîs̲h̲ min Hvare-s̲h̲aêta lâlâ yâtûnêḍ yad*â* va rûî s̲h̲ûstan. (3) Va pavan Daêna astûbânîh yehvûntan hanâ: Hvare-s̲h̲aêta yas̲h̲tan. (4) Va ke*rfak* ka*r*ḍan hanâ: k̲h̲ra*f*stra aêc̲h̲and ba*r*â yektalûntan.

---

1. MSS. —2-2. Thus in K., DP.; DM. only.—3. Thus in DP.; K. ; DM. omits.—4. DM. adds —5. Thus in DP., DM.; K. —6. DM. adds —7. DM. —8. K. .

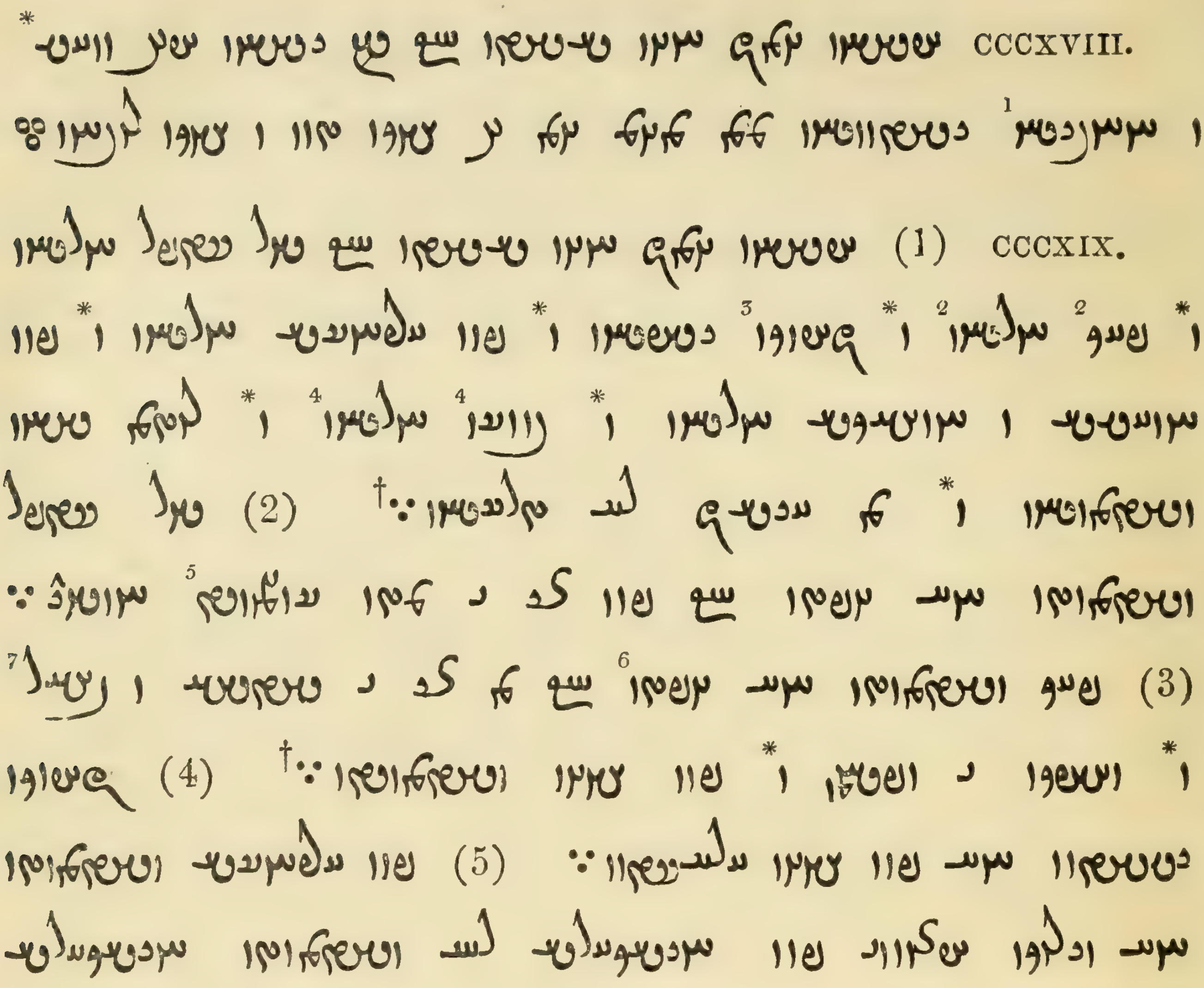

CCCXVIII. A*f*ashân den*á*-ich ãngûn dâsht: aîgh *b*aên gehân avî-vinâs va an-anbasân sâtûnishn, m*á* mandavam den*á* 2: aêva*g* tan, va aêva*g* rûbân.

CCCXIX., (1) A*f*ashân den*á*-ich ãngûn dâsht: aîgh sûr sta*v*ra khûrishn, va pâk khûrishn, va châpû*g* sâ*z*ishn, va pavan ar*j*ânîgîh khûrishn, va pavan avinâsîh va hû-vahâ*g*îh khûrishn, va bûndag khûrishn, va levat*á* ya*z*dân vashtamûnishn, va min aîsh-ich lâ tarsishn. (2) Sûr sta*v*ra vashtamûntan hanâ gû*f*t: aîgh pavan za*k* î maḍ yegavîmûnêḍ khû*r*sand. (3) Pâk vashtamûntan hanâ gû*f*t: aîgh min za*k* î dâḍîhâ va bâhar va nîyâ*z*ag î na*f*sh*á* va pavan âînîn vashtamûnêḍ. (4) Châpû*g* sâkhtan hanâ: pavan âînîn ârâstan. (5) Pavan ar*j*ânîgîh vashtamûntan hanâ: nîrû*g* a*f*zûnî pavan kh^{v}îshkârîh râî vashtamûntan, kh^{v}îshkârîh

---

1. Thus in DP.; K., DM. —2-2. MSS. —3. MSS. —4-4. Thus in DP., K.; DM. —5. Thus in DP., K.; DM. —6. Thus in DM.; K., DP. omit.—7. Thus in K., DP.; DM.

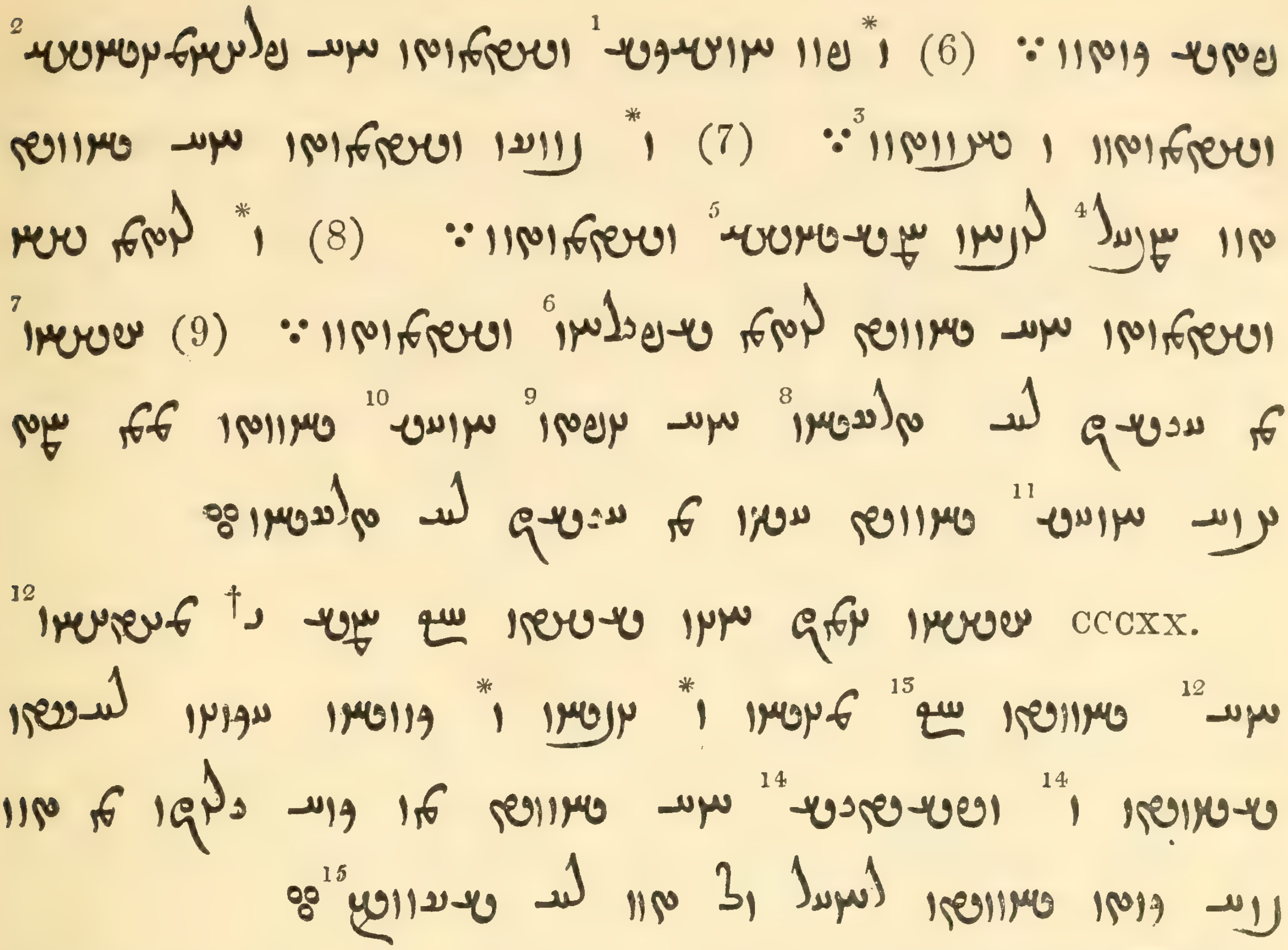

paḍ-ash ka*r*ḍan. (6) Va pavan hû-vahâ*g*îh vashtamûntan hanâ: *f*râkhû-mînishnîhâ vashtamûntan va yehabûntan. (7) Va bûndag vashtamûntan hanâ yehvûnêḍ: tan ham-bahar rûbân ham-dahishnîhâ vashtamûntan. (8) Va levat*â* ya*z*dân vashtamûntan hanâ yehvûnêḍ: levat*â* shapîrân vashtamûntan. (9) A*f*ashân min aîsh-ich lâ tarsishn hanâ gûft: a-vinâs yehvûntan, m*â* amat gab*r*â a-vinâs yehvûnêḍ, adîn min aîsh-ich lâ tarsishn.

CCCXX. A*f*ashân den*â*-ich ãngûn dâsht: aîgh hamîh î mâḍîgân hanâ yehvûnêḍ: aîgh mînishn va gûbishn va kûnishn a*g*avîn râst yakhsenunêḍ; va vîchag-haîtagîh hanâ yehvûnêḍ: mûn kolâ drû*j* min tan ba*r*â ka*r*ḍ yehvûneḍ, lakhvâr ô*l* tan lâ shed*k*ûnayên.

---

1. Thus in DP., K.; DM. —2. Thus in K., DP.; DM. —3. DM. —4. Thus in K., DP.; DM. —5. Thus in K., DP.; DM. —6. DM. adds —7. DM. adds —8. Thus in DM.; K., DP. —9. DM. adds —10. Thus in DM.; DP., K. —11. DP., K. ; DM. —12-12. Thus in DP., DM.; K. —13. Thus in K., DP.; DM. omits.—14. Thus in DP., DM.; K. —15. Thus in K., DP.; DM.

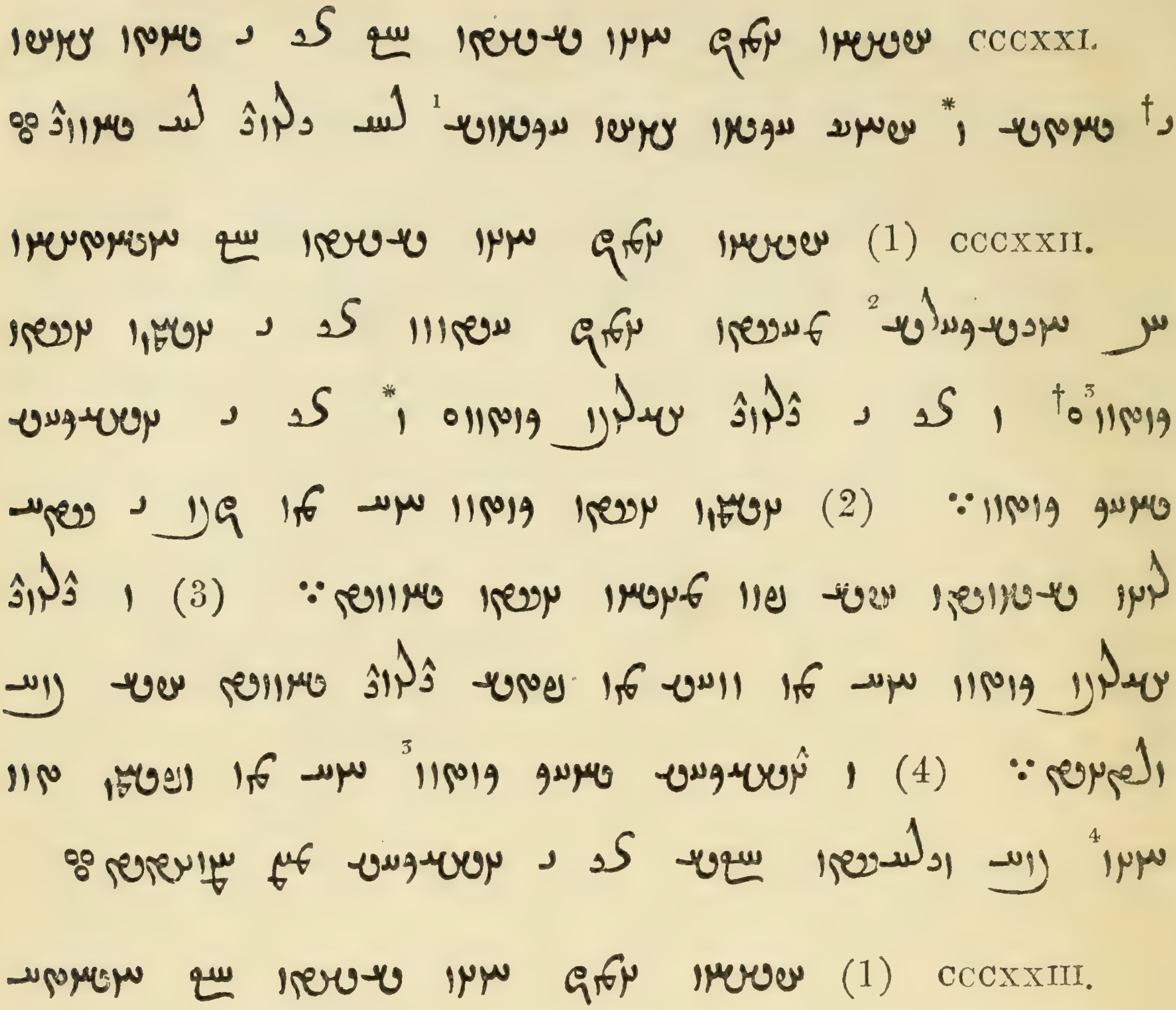
CCCXXI.
(1) CCCXXII.
(2)
(3)
(4)
(1) CCCXXIII.

CCCXXI. A*f*as̲h̲ân den*á*-ic̲h̲ ãngûn das̲h̲t: aîg̲h̲ za*k* î Yehûḍ aêvâ*j* î Yehûḍîh, va avâ*r*îg a*g*a-daêna aêvâ*j* î aga-daêna-îh râî dravand lâ yehvûnd.

CCCXXII., (1) A*f*as̲h̲ân den*á*-ic̲h̲ ãngun dâs̲h̲t: aîg̲h̲ ans̲h̲ûtâân 3 k̲h̲^{v}îs̲h̲kârîh mahist, den*á*-ic̲h̲ aêḍûn: za*k* î dûs̲h̲man dûst ka*r*ḍan; va za*k* î dravand yas̲h̲arûb ka*r*ḍan; va za*k* î dûs̲h̲-â*g*âs dânâ*g* ka*r*ḍan. (2) Dûs̲h̲man dúst ka*r*ḍan hanâ: mûn c̲h̲abun î gaêtâ levîn yak̲h̲senunêḍ, a*z*as̲h̲ pavan mînis̲h̲n dûst yehvûnêḍ. (3) Va dravand yas̲h̲arûb ka*r*ḍan hanâ: mûn vinâs mûn paḍ-as̲h̲ dravand yehvûnêḍ a*z*as̲h̲ ba*r*â varḍînêḍ. (4) Va dûs̲h̲-â*g*âs dânâ*g* ka*r*ḍan hanâ: mûn na*f*s̲h̲*á* tan ãngún ba*r*â vaîrâst aîg̲h̲-as̲h̲ za*k* î dús̲h̲-â*g*âs madam âmûk̲h̲têḍ.

CCCXXIII., (1) A*f*as̲h̲ân den*á*-ic̲h̲ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ ans̲h̲ûtâ

---

1. Thus in DM.; K., DP. 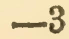—2. K., DP. add —3. Thus in DP., DM.; K. 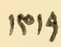—4. DM. omits.

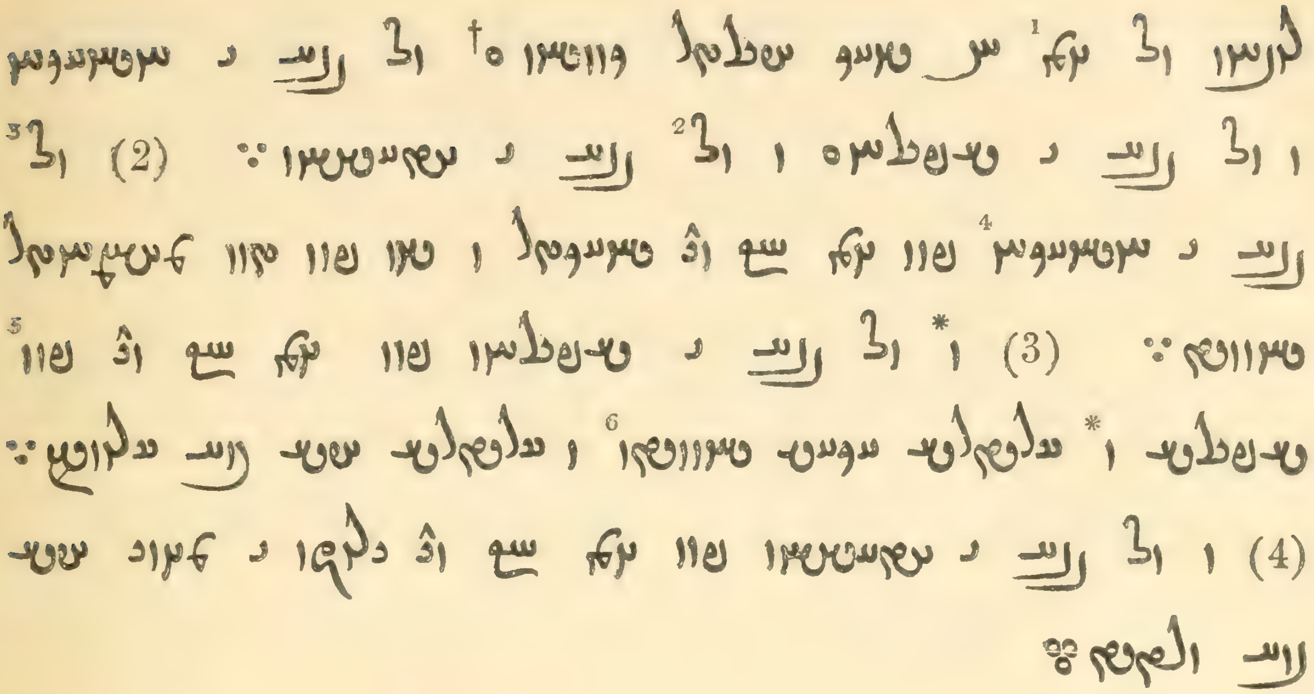

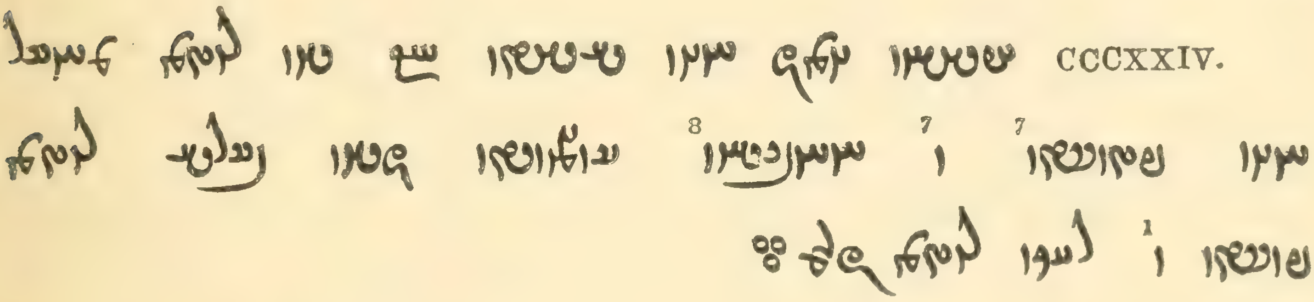

CCCXXIV.

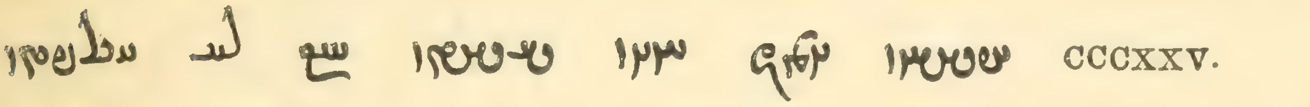

CCCXXV.

rûbân ô*l* den*â* 3 jîvâ*g* a*v*îrtar kûnis̲h̲n: ô*l* babâ î hû-dânâ*g*ân, va ô*l* babâ î s̲h̲apîrân, va ô*l* babâ î âtâs̲h̲ân. (2) Ô*l* babâ î hû-dânâ*g*ân pavan den*â* aîg̲h̲ vad dânâ*g*tar va Daêna pavan tan mâhmântar yehvûnêḍ. (3) Va ô*l* babâ î s̲h̲apîrân pavan den*â* aîg̲h̲ vad pavan s̲h̲apîrîh va sarîtarîh â*g*âs yehvûnêḍ, va sarîtarîh a*z*as̲h̲ ba*r*â de*b*rûnayên. (4) Va ô*l* babâ î âtâs̲h̲ân pavan den*â* aîg̲h̲ vad drû*j* î maînûg a*z*as̲h̲ ba*r*â vardêḍ.

CCCXXIV. A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̮ḫ ãngûn dâs̲h̲t: aîg̲h̲ Daêna levat*â* Mânsra ãngûn paḍvast va an-anbasân yegavîmûnêḍ c̮ḫîgûn basaryâ levat*â* pûst va lâ*g* levatâ c̮ḫarm.

CCCXXV. A*f*as̲h̲ân den*â*-ic̮ḫ ãngûn das̲h̲t: aîg̲h̲ lâ aîrpaḍ

---

1. Occurs in DP. only.—2. DM. adds —3. DM. —4. MSS. —5. Thus in K., DP.; DM. —6. DM. —7-7. Only DM. —8. Thus in DP.; K. ; DM.

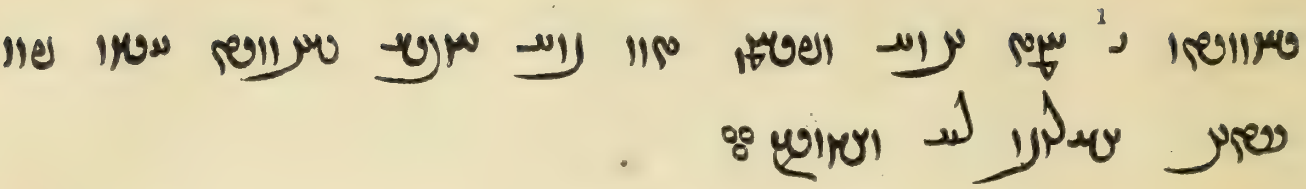

A.

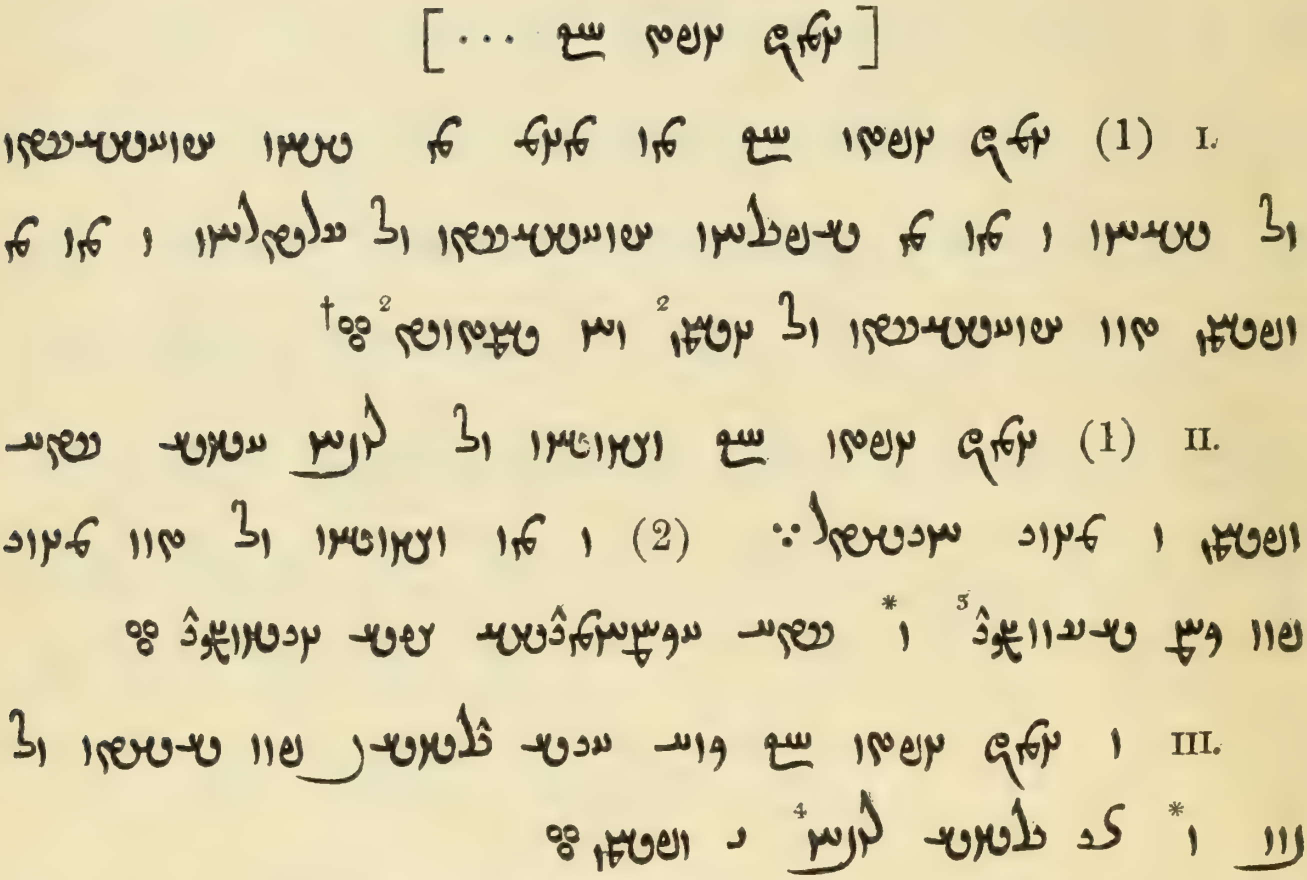

---

yehvûnêḏ î amat gabrâ nafs̲h̲â tan barâ aôbas̲h̲ yehabûnêḏ, adîn pavan gaêtâ yas̲h̲arûb lâ vabîdûnayên.

A.

[Denâ-ic̲h̲ gûft aîg̲h̲ . . .]

I. Denâ-ic̲h̲ gûft aîg̲h̲ mûn mandavam min yazdân âvôk̲h̲s̲h̲âyêḏ ôl s̲h̲aêdân, va mûn min s̲h̲apîrân âvôk̲h̲s̲h̲âyêḏ ôl saritarân, va mûn min nafs̲h̲â tan âvôk̲h̲s̲h̲âyêḏ ôl dûs̲h̲man, vahû yehamtûnêḏ.

II., (1) Denâ-ic̲h̲ gûft aîg̲h̲ vabîdûnis̲h̲n ôl rûbân, adîn-as̲h̲ gaêtâ nafs̲h̲â va maînûg k̲h̲ᵛîs̲h̲tar. (2) Va mûn vabîdûnishn ôl tan maînûg pavan kâm s̲h̲êdkûnând, va gaêtâ a-kâm-aômandîhâ azas̲h̲ yansegûnând.

III. Va denâ-ic̲h̲ gûft aîg̲h̲ kolâ aîs̲h̲ drîgûs̲h̲-î pavan dâs̲h̲t ôl bûn; va zak drîgûs̲h̲ rûbân î nafs̲h̲â.

---

1. Thus in DP., K.; DM. —2-2. Thus in DP.; K. ; DM. —3. Thus in DM.; K., DP. —4. MSS.

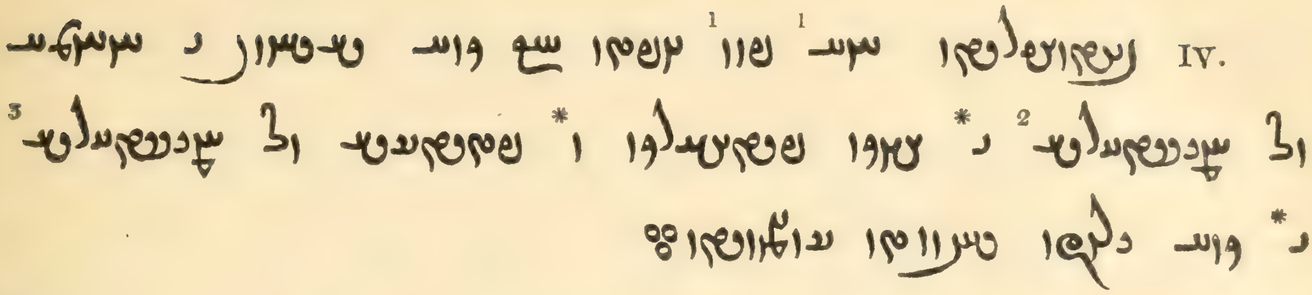

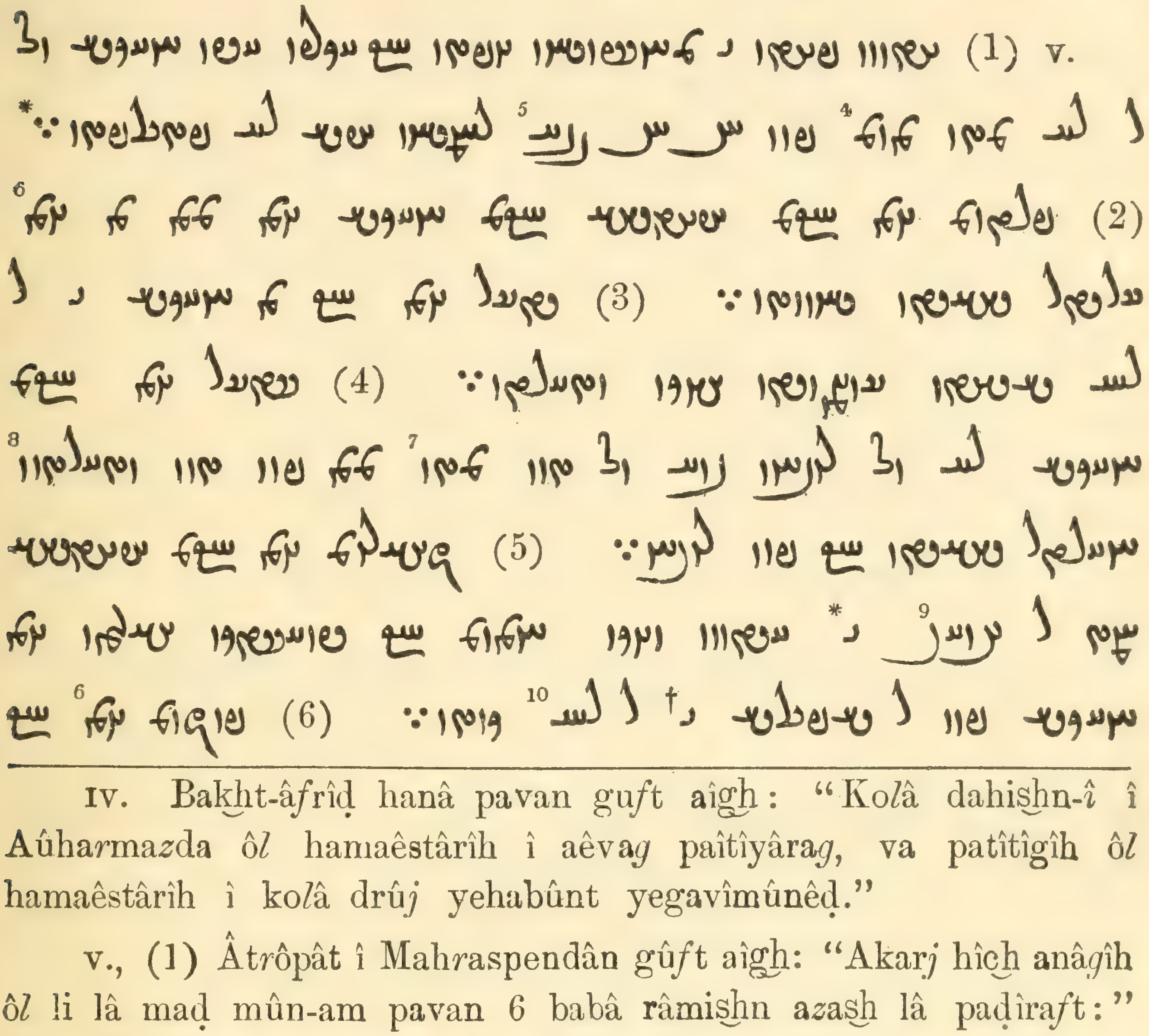

IV. Bak̲h̲t-â*f*rîḍ hanâ pavan gu*f*t aîg̲h̲: "Ko*l*â dahis̲h̲n-*î* î Aûha*r*ma*z*da ô*l* hamaêstârîh î aêva*g* paîtîyâra*g*, va patîtîgîh ô*l* hamaêstârîh î ko*l*â drû*j* yehabûnt yegavîmûnêḍ."

v., (1) Ât*r*ôpât î Mah*r*aspendân gû*f*t aîg̲h̲: "Akar*j* hîc̲h̲ anâ*g*îh ô*l* li lâ maḍ mûn-am pavan 6 babâ râmis̲h̲n a*z*as̲h̲ lâ paḍîra*f*t:" (2) "*F*raḍûm den*â* aîg̲h̲-am â*v*âḍîhâ aîg̲h̲-am anâ*g*îh den*â*, m*â* mîn den*â* sarîtar s̲h̲âyaḍ yehvûnt." (3) "Daḍîgar den*â* aîg̲h̲ min anâ*g*îh î li râî dâs̲h̲t yegavîmûnêḍ aêva*g* viḍârḍ." (4) "Saḍîgar den*â* aîg̲h̲-am anâ*g*îh lâ ô*l* rûbân ba*r*â ô*l* tan maḍ, m*â* pavan tan viḍârḍan k̲h̲ᵛârtar s̲h̲âyaḍ aîg̲h̲ pavan rûbân." (5) "C̲h̲ahârûm den*â* aîg̲h̲-am â*v*âḍîhâ amat li gab*r*â-*î* î aêḍûn nyô*g* hav*â*-ôm aîg̲h̲ ga*j*âsta*g* Aharman den*â* anâ*g*îh pavan li s̲h̲apîrîh î li râî ka*r*ḍ." (6) "Pan*j*ûm den*â* aîg̲h̲

1-1. Thus in DM.; K., DP. omit.—2. K., DP. 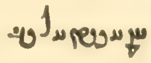; DM. 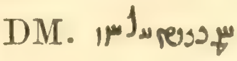—3. Thus in DM.; K., DP. 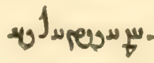—4. Thus in DP.; K. 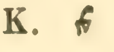; DM. 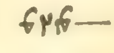—5. Thus in DP., K.; DM. 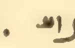—6. MSS. 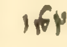—7. DM. 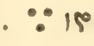—8. Thus in DP., K.; DM. 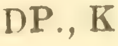—9. Thus in DM.; DP., K. 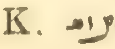—10. Thus in DP., K.; DM. 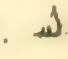.

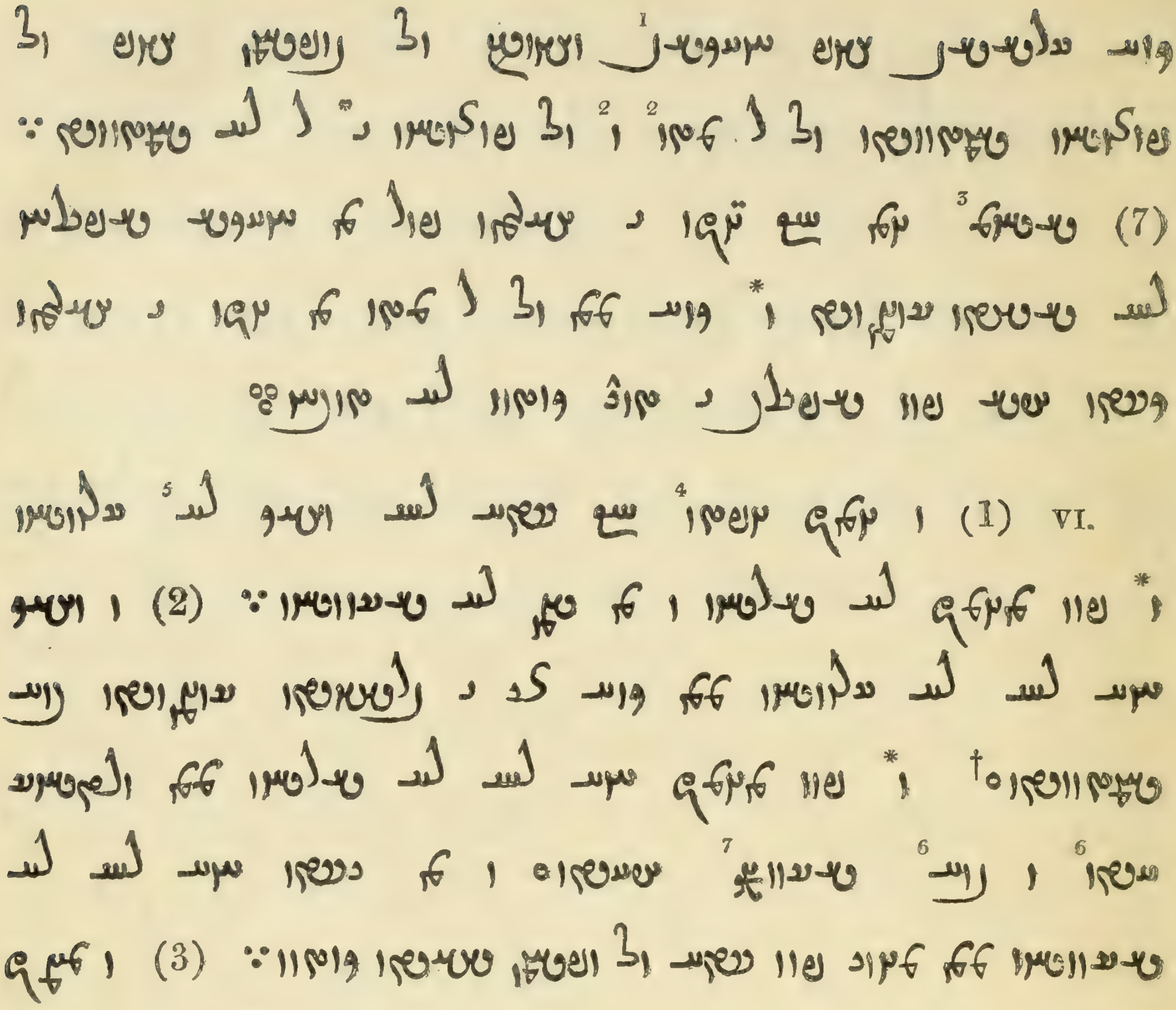

---

ko*l*â saryâîh-*î* ayû*f* anâ*g*îh-*î* va*b*îdûnayên ô*l* bena*f*s̲h̲*â* ayû*f* ô*l* *f*razandân yehamtûnêḍ, ô*l* li maḍ va ô*l* *f*razandân î li lâ yehamtûnêḍ." (7) "S̲h̲as̲h̲ûm den*â* aîg̲h̲ gan*j* î Aharman pûr min anâ*g*îh s̲h̲apîrân râî dâs̲h̲t ye*g*avîmûnêḍ, va ko*l*â m*â* ô*l* li maḍ min gan*j* î Aharman kast, a*f*as̲h̲ pavan s̲h̲apîr-*î* î tanid ka*r*ḍan lâ tûbân."

VI., (1) Va den*â*-ic̲h̲ gû*f*t aîg̲h̲ gaêtâ râî vahâ*g* lâ de*b*rûnis̲h̲n, va pavan mandavam-ic̲h̲ lâ dâris̲h̲n, va min yad*â* lâ s̲h̲ed*k*ûnis̲h̲n. (2) Va vahâ*g* hanâ râî lâ de*b*rûnis̲h̲n, m*â* ko*l*â za*k* î brêhînîḍ ye*g*avîmûnêḍ ba*r*â yehamtûnêḍ; va pavan mandavam-ic̲h̲ hanâ râî lâ dâris̲h̲n, m*â* varḍis̲h̲n-îg haît va ba*r*â s̲h̲ed*k*ûnâ âvâyaḍ; va min dast hanâ râî lâ s̲h̲ed*k*ûnis̲h̲n, m*â* maînû*g* pavan gaêtâ ô*l* na*f*sh*â* s̲h̲âyaḍ ka*r*ḍan. (3) Va madam-ic̲h̲

---

1. Thus in DP., K.; DM. 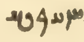—2-2. MSS. 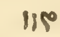—3. DP., K. 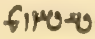—4. Thus in DP., K.; DM. omits.—5. Only DM. adds 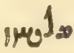—6-6. Thus in DP., K.; DM. 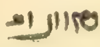—7. MSS. 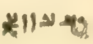

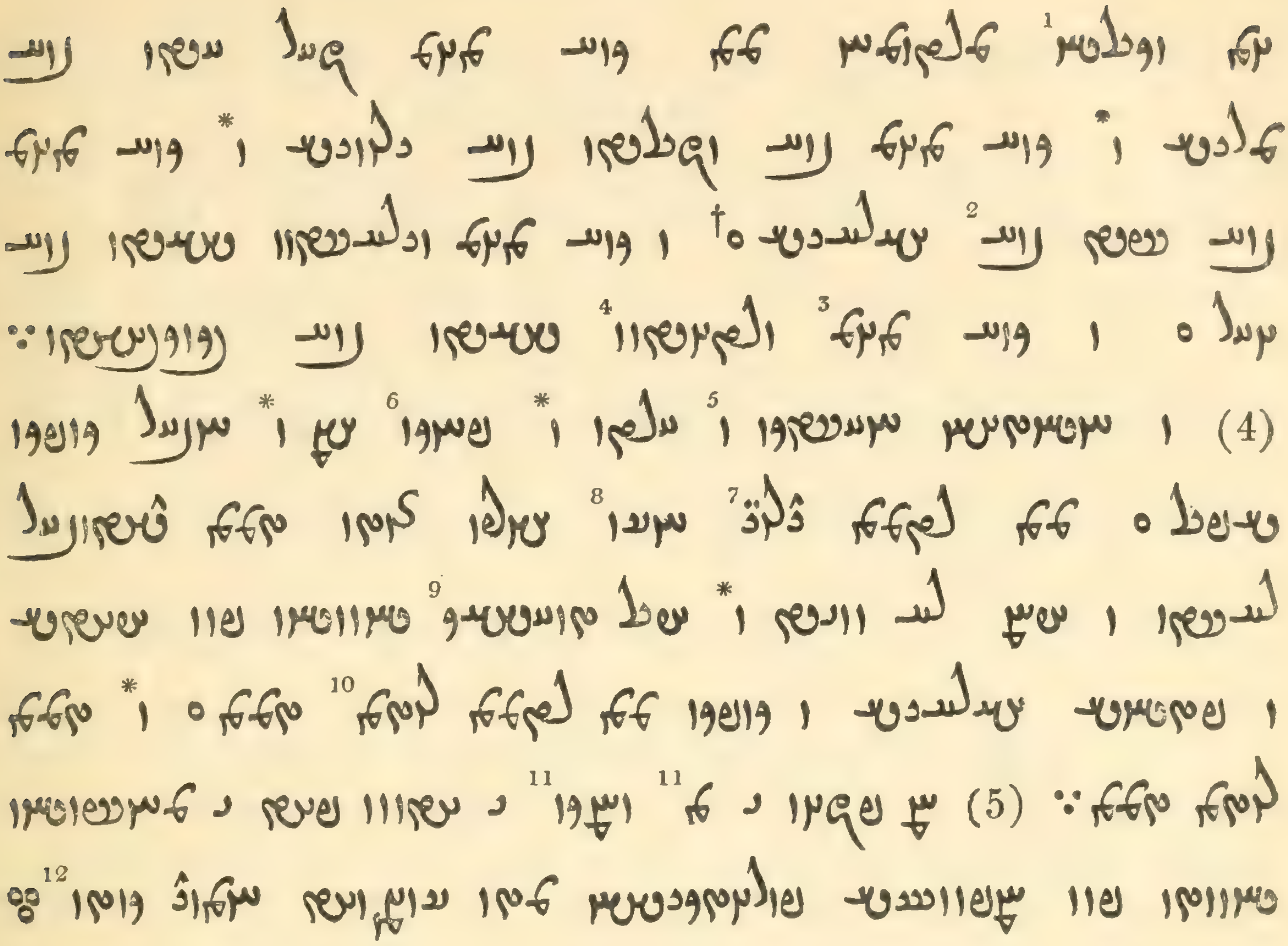

den*â* ni*g*îrishn marḍûmân, m*â* ko*l*â mandavam châr haît ba*r*â margîh, va ko*l*â mandavam ba*r*â vi*j*îrîḍ barâ dravandîh, va ko*l*â mandavam barâ sa*j*îḍ ba*r*â yasharâîsh, va ko*l*â mandavam vaîrâstan shâyaḍ ba*r*â gaôhar, va ko*l*â mandavam varḍînîḍan shâyaḍ barâ ba*g*ô*j*-bâkht. (4) Va anshûtâ-ân kh^{v}âsta*g* va khratû va pâna*g* i haêm va han-bâr i ke*r*fa*g* shapîr, m*â* litam*â* derang khûîg aêvar*j* zûḍ tam*â* dâtôbâr râst va a*v*âm lâ vandêḍ; va a*v*îr tûkhshâ*g* yehvûnishn pavan â*z*âḍîh va paḍishnîh i yasharâîsh va ke*r*fa*g*, m*â* litam*â* levat*â* tam*â*, va tam*â* levat*â* tam*â*. (5) Ham-pa*z*în î min nâma*g* î Âtrôpât î Mah*r*aspendân yehavûnt, pavan ham-pû*r*sagîh i Paôryôḍkaêshân maḍ yegavîmûnâḍ hav*â*-and kar*ḍ*.

---

1. Thus in DP., K.; DM. 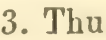—2. Only K. 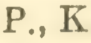—3. Thus in DP., K.; DM. 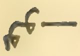—4. Thus in DP., K.; DM. 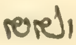—5. Occurs in DM.—6. K. 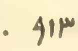—7. Thus in DP., K.; DM. 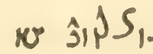—8. DM. 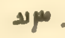—9. Thus in DM.; DP. 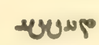; K. 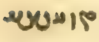—10. MSS. 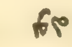—11-11. Thus in DP., K.; DM. 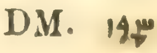—12. Thus in DP.; K., DM. 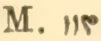.

B.

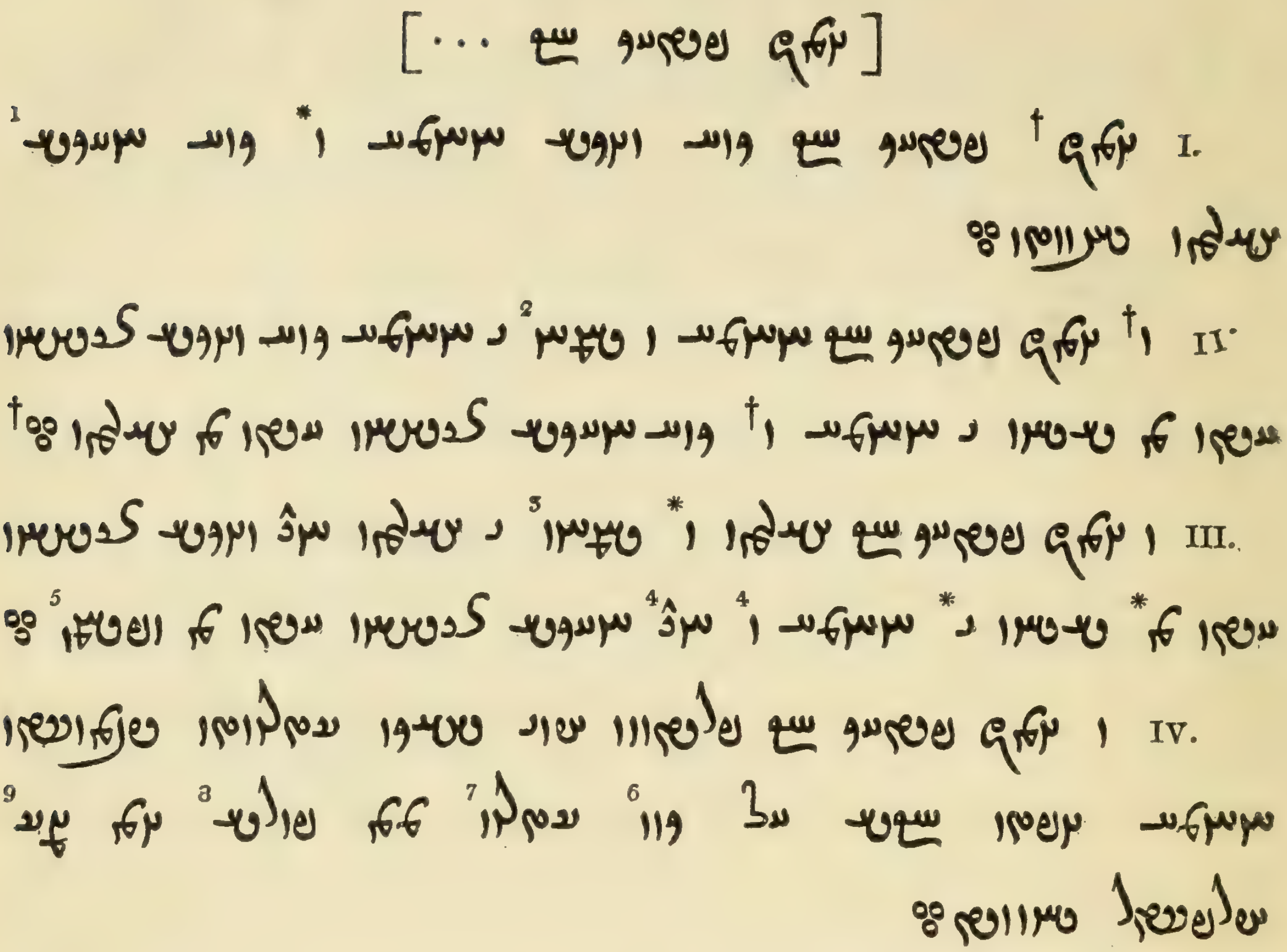

B.

[Den*â*-ic͟h paêḍâ*g* aîg͟h . . .]

I. Den*â*-ic͟h paêḍâ*g* aîg͟h ko*l*â nyô*g*îh Aûha*r*ma*z*da va ko*l*â anâ*g*îh Aharman yehabûnt.

II. Va den*â*-ic͟h paêḍâ*g* aîg͟h Aûha*r*ma*z*da va dâmân î Aûha*r*ma*z*da ko*l*â nyô*g*îh zy-as͟hân haît min dahis͟hn î Aûha*r*ma*z*da, va ko*l*â anâgîh zy-as͟hân haît min Aharman.

III. Va den*â*-ic͟h paêḍâ*g* aîg͟h Aharman va dâmân î Aharman hand nyô*g*îh zy-as͟hân haît min dahis͟hn î Aûha*r*ma*z*da, va hand anâgîh zy-ashân haît min na*f*s͟h*â*.

IV. Va den*â*-ic͟h paêḍâ*g* aîg͟h *F*raêḍûn Az*î*-dahâ*g* ye*k*atlûntan yezbemûnast, Aûha*r*ma*z*da gû*f*t aîg͟h-"Ash *al* kûn ye*k*atlûn, m*â* pû*r*îh den*â* *z*imîg k͟hra*f*stra yehvûneḍ."

---

1. K., DM. add —2. Thus in K., DM.; DP. 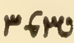—3. DP. 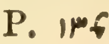—4-4. Thus in K., DP.; DM. —5. Thus in K., DP.; DM. 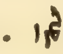—6. Thus in DP.; K. 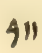; DM. omits.—7. MSS. 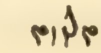—8. MSS. 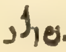—9. Thus in DM.; K., DP. 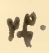.

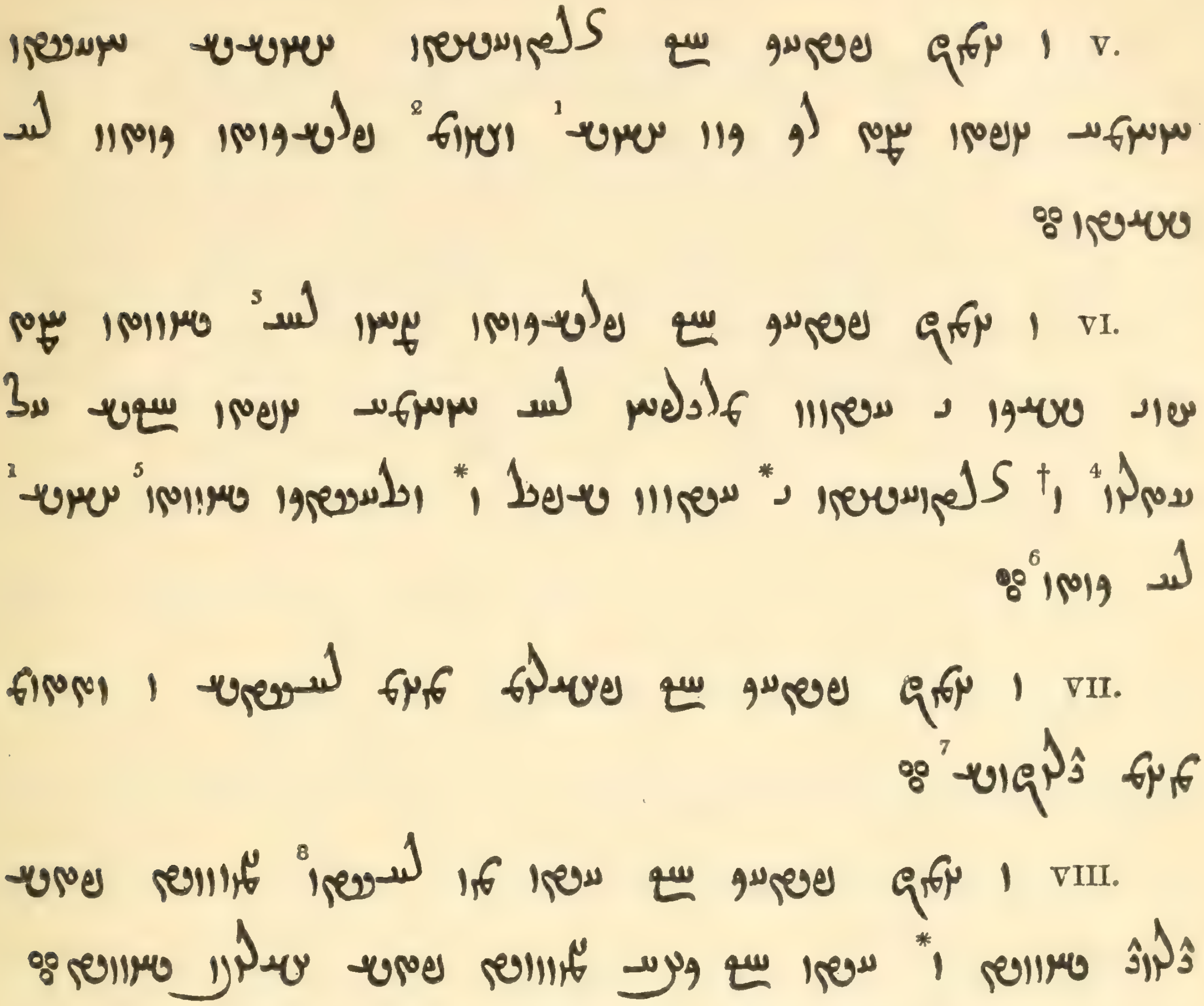

---

v. Va den*á*-ich paêdâ*g* aîgh Zaratûhsht*r*a a-aôshîh khᵛâst, Aûha*r*ma*z*da gû*f*t: "Amat la*k* kûn a-aôsh va*b*îdûnam, *F*ashokar*ḍ* ka*r*ḍan lâ shâyaḍ.

vi. Va den*á*-ich paêḍâ*g* aîgh *F*rashokar*ḍ* *z*imân râî yehvûnt amat A*z*î-dahâ*g* î aêḍûn margar*j*ân râî Aûha*r*ma*z*da gû*f*t aîgh: "-Ash a*l* ye*k*atlûn"; va Zaratûhsht*r*a î aêḍûn shapîr va vaîrâsta*g* yehvûnt a-aôsh lâ ka*r*ḍ.

vii. Va den*á*-ich paêḍâ*g* aîgh pâhlûm mandavam râstîh, va vaḍtûm mandavam drû*j*îh.

viii. Va den*á*-ich paêḍâ*g* aîgh haît mûn râst yema*l*e*l*ûnêḍ paḍ-ash dravand yehvûnêḍ, va haît aîgh kadbâ yema*l*e*l*ûnêḍ paḍ-ash yasharûb yehvûnêḍ.

---

1. MSS. —2. K. —3. Occurs in DP. only.—4. Thus in DP.; DM. ; K. —5. Thus in DP., K.; DM. —6. Thus in DP.; K. DM. —7. DM. —8. DM. adds

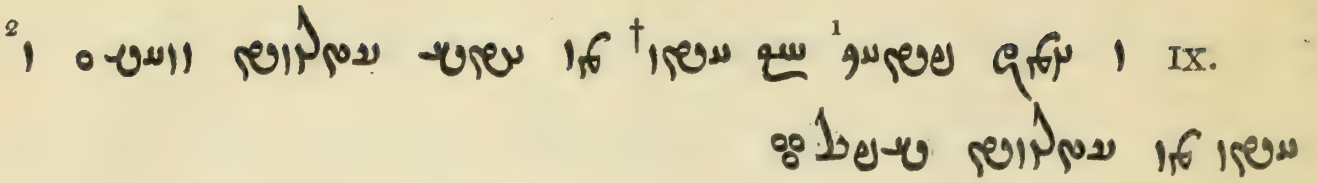
IX.

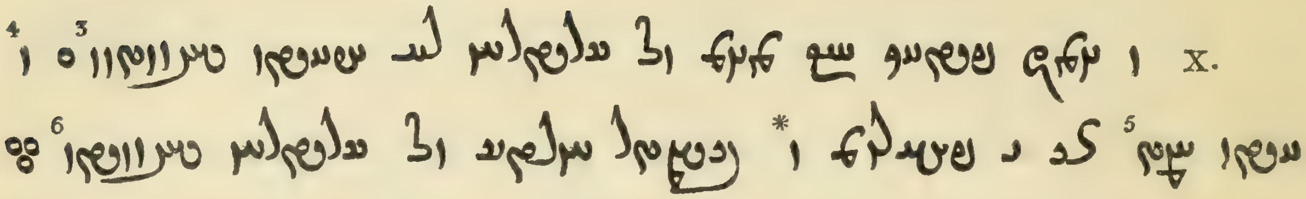
X.

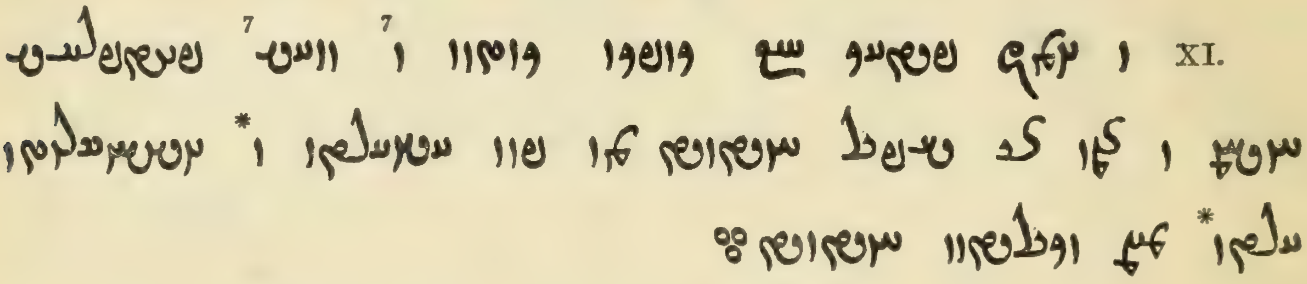
XI.

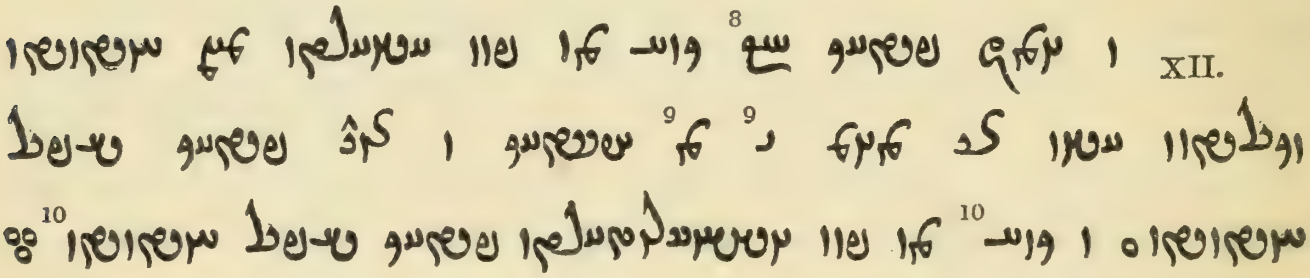
XII.

IX. Va den*â*-ic͜h paêḍâ*g* aîg͜h haît mûn âtas͜h ye*k*atlûnêḍ vinâs, va haît mûn ye*k*atlûnêḍ s͜hapîr.

X. Va den*â*-ic͜h paêḍâ*g* aîg͜h mandavam ô*l* sarîtarân lâ â*v*âyaḍ yehabûntan, va haît amat za*k* î pâhlûm va basîmtar k͜hûrḍîg ô*l* sarîtarân yehabûnêḍ.

XI. Va den*â*-ic͜h paêḍâ*g* aîg͜h ke*rf*ag kar*ḍ*an va vinâs pâḍ-*f*râs avgâm va zimun za*k* shapîr k͜havîtunêḍ mûn pavan âsno-k͜hratû va gaôs͜hâô-srûtô-k͜hratû madam ni*g*îrîḍan k͜havîtunêḍ.

XII. Va den*â*-ic͜h paêḍâ*g* aîg͜h ko*l*â mûn pavan âsno-khratû madam k͜havîtunêḍ ni*g*îrîḍan adîn za*k* mandavam î min Avastâ*g* va Zand paêḍâ*g* s͜hapîr k͜havîtunêḍ, va ko*l*â mûn pavan gaôshâô-srûto-k͜hratû paêḍa*g* s͜hapîr k͜havîtunêḍ.

---

1. DM. inserts 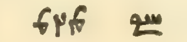 by mistake.—2. DP. inserts 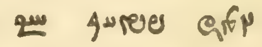 by mistake.—3. Thus in K., DM.; DP. 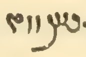—4. DP. inserts 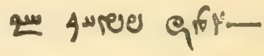—5. A substitute for —6. MSS. 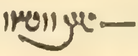—7-7. Occurs in DP. only.—8. DM. adds —9-9. DP. omits.—10-10. The text is here abridged. According to the context: 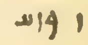

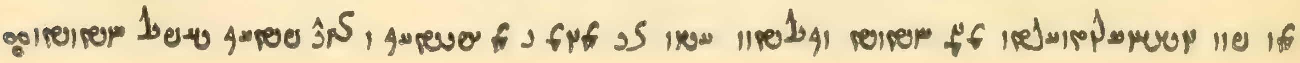

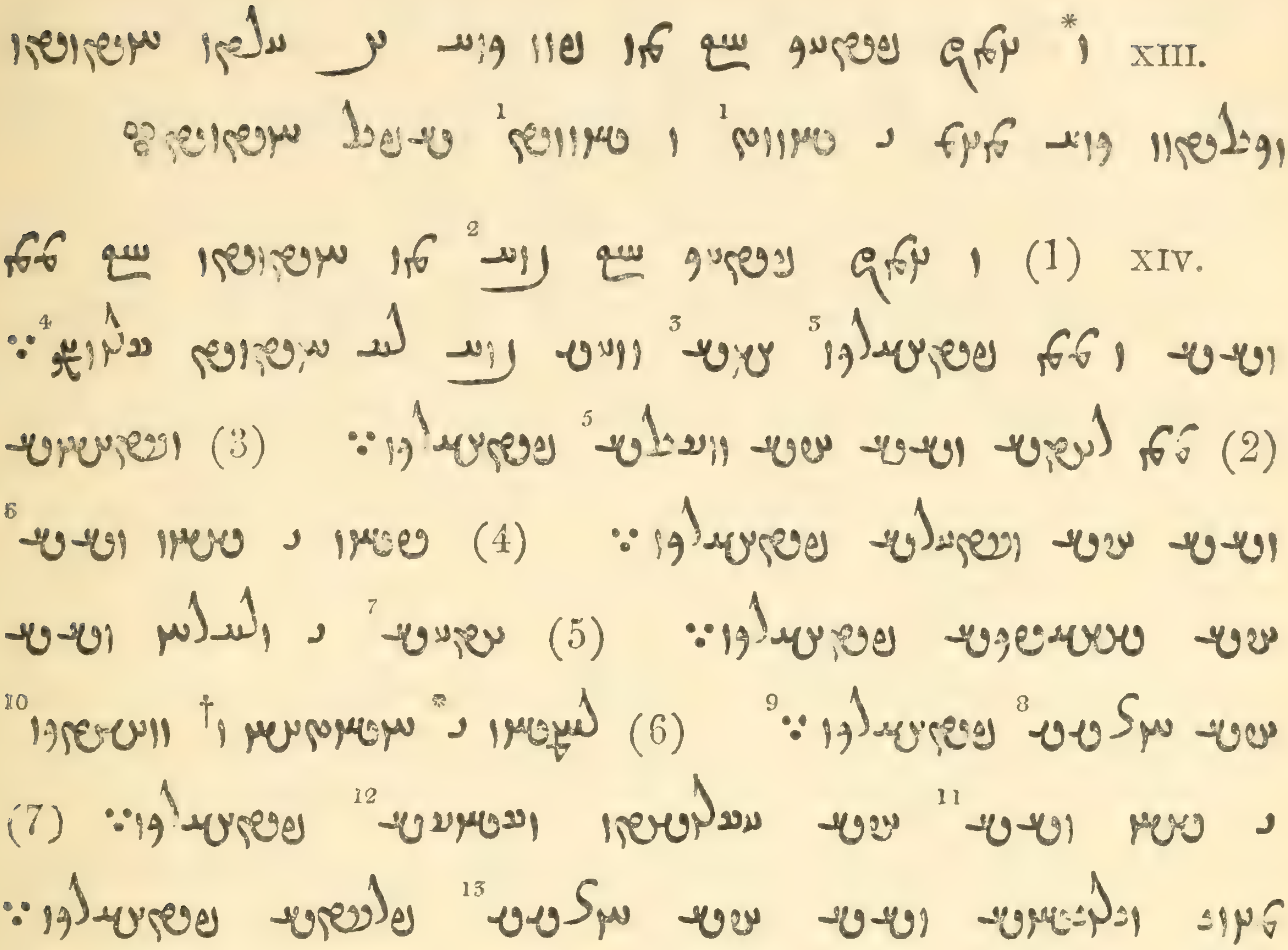
XIII.
XIV.
(1)
(2)
(3)
(4)
(5)
(6)
(7)

XIII. Va den*â*-ich paêdâ*g* aîgh mûn pavan ko*l*â 2 khratû khavîtunêd ni*y*îrîdan, ko*l*â mandavam î yehvûnt va yehvûnêd shapîr khavîtunêd.

XIV., (1) Va den*â*-ich paêdâ*g* aîgh ba*r*â mûn khavîtunêd aîgh m*â* vêhîh va m*â* paîtîyâra*g*, aêvash vinâs barâ lâ khavîtunêd de*b*rûnã. (2) M*â* râdîh vêhîh, a*f*ash vindag-garîh paîtîyâra*g*. (3) Vistâkhû-îh vêhîh, a*f*ash vistârîh paîtîyâra*g*. (4) Ya*z*ishn î Ya*z*dân vêhîh, a*f*ash shêdâ-yaza*g*îh paîtîyâra*g*. (5) Âtâsh-î-Varahrân vêhîh, a*f*ash aûzdîs paîtîyâra*g*. (6) Râmishn î anshûtâ ân va nîvâkhta*g* î Ya*z*dân vêhîh, a*f*ash asrûsht nîyishnîgîh paîtîyâra*g*. (7) Mainû*g* vîrûyishnîh vêhîh, a*f*ash aûzdîs paristîh paîtîyâra*g*.

1-1. Thus in DP.; K., DM. 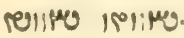—2. Written above the line in K.—3-3. Thus in DP., K.; DM. 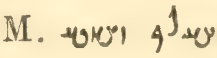—4. Only DM. 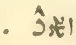—5. DP. 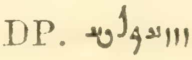; K. 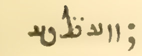; DM. 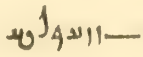—6. Thus in DM.; DP., K. 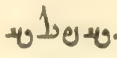—7. Only DM. 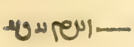—8. Thus in DP., K.; DM. 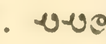—9. The stop does not occur in K., DM.—10. Thus in DP., K.; DM. 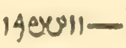—11. Only DM. adds 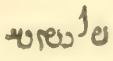—12. Thus in DM.; DP., K. 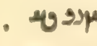—13. DM. 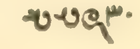.

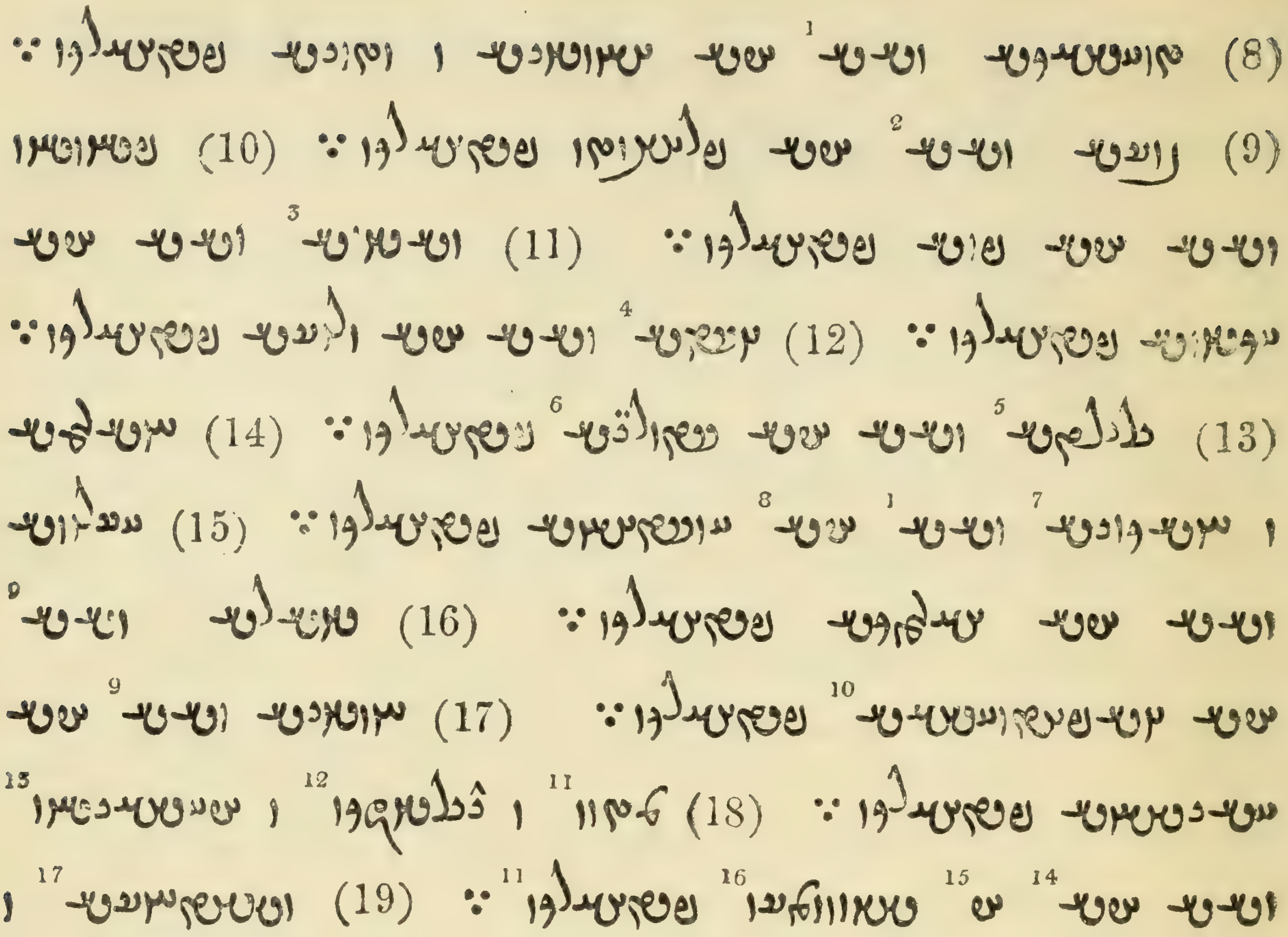

---

(8) Tûkhshâ*y*îh vêhîh, a*f*ash a-khû*r*sandîh va vatangîh paîtîyâra*g*. (9) Banda*g*îh vêhîh, a*f*ash frehîbûḍ paîtîyâra*g*. (10) *F*shûnishn vêhîh, a*f*ash pinîh paîtîyâra*g*. (11) Vêh-daêna-îh vêhîh, a*f*ash a*g*a-daêna-îh paîtîyâra*g*. (12) Dûstîh vêhîh, a*f*ash varenîgîh paîtîyâra*g*. (13) Del-dardîh vêhîh, a*f*ash stûrgîh paîtîyâra*g*. (14) Hû-sharmîh va hû-shaknagîh vêhîh, a*f*ash a-vistâkhû-îh paîtîyâra*g*. (15) Âsrûnîh vêhîh, a*f*ash aharmû*y*îh paîtîyâra*g*. (16) Sa*r*dârîh vêhîh, a*f*ash dûsh-pâḍ-khshâ-îh paîtîyâra*g*. (17) Khû*r*sandîh vêhîh, a*f*ash ashgêhânîh paîtîyâra*g*. (18) Mîtrô va dîl-sûchî*g* va âvakhshâyishn vêhîh, a*f*ash hich shîvanô-mûîg paîtîyâra*g*. (19) Vîshâḍ-khûîgîh va

---

1. DP. 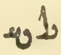—2. MSS. 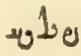—3. Thus in DP., K.; DM. 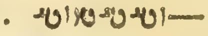—4. DM. 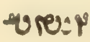—5. Thus in DP., K.; DM. 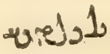—6. Thus in DP.; K., DM. 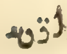—7. Only DP. 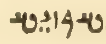—8. K., DM. add. 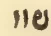—9. K., DM. omit.—10. Thus in DP., K.; DM. 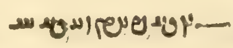—11-11. These words occur in DP., K.; but not in DM.—12. Better 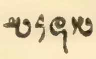—13. K. adds —14. DP., K. omit.—15. DP. ; K. 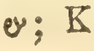—16. DP., K. 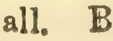—17. Thus in all. Better 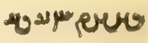

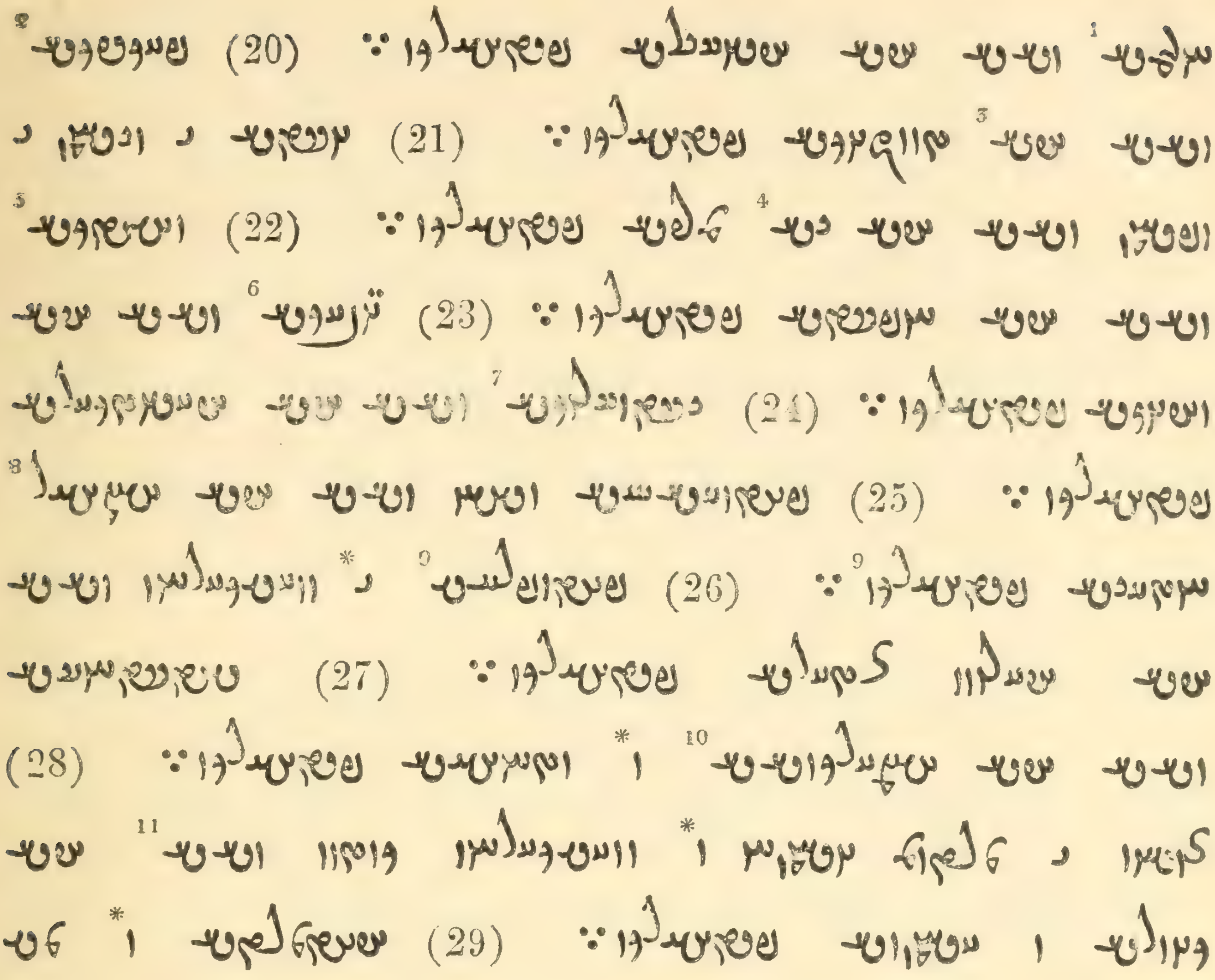
(20)
(21)
(22)
(23)
(24)
(25)
(26)
(27)
(28)
(29)

k͟hûramîh vêhîh, a*f*as͟h a*f*sûs-garîh paîtîyâra*g*. (20) Pâkî*j*a*g*îh vêhîh, a*f*as͟h tanc͟hîna*g*îh paîtîyâra*g*. (21) Dûstîh î nîs͟h*â* î na*f*s͟h*â* vêhîh, a*f*as͟h jêh-mar*z*îh paîtîyâra*g*. (22) Vîs͟hta*g*îh vêhîh, a*f*as͟h k͟hûp-dîḍîh paîtîyâra*g*. (23) Gûbâ*g*îh vêhîh, a*f*as͟h vâc͟h-gun*g*îh paîtîyâra*g*. (24) Dast-gîrû*g*îh vêhîh, a*f*as͟h avî-sûḍ*g*ârîh paîtîyâra*g*. (25) Pâḍ-k͟hs͟hâê-îh vêhân vêhîh, a*f*as͟h a-ham-k͟hûr k͟hûḍâêîh paîtîyâra*g*. (26) Pâḍ-*f*râs î vinâs-*g*ârân vêhîh, a*f*as͟h *a*vârûn zaḍârîh paîtîyâra*g*. (27) Dâḍistânîgîh vêhîh, a*f*as͟h a-hamâr-kûs͟hîh va vaḍ-k͟h^{v}îs͟hîh paîtîyâra*g*. (28) Zanis͟hn î mardûm-dûs͟hmanân va vinâs-*g*ârân ka*r*ḍan vêhîh, a*f*as͟h kînvarîh va aes͟hmavanîh paîtîyâra*g*. (29) Â*z*âḍ-mardîh va mas-

---

1. Thus in DP.; K. [illegible]; DM. [illegible]—2. DM. [illegible]—3. K., DM. omit.—4. DP., K. [illegible]—5. Thus in DP., K.; [illegible] in DM.—6. Only DM. [illegible]—7. Thus in K.; DM., DP. [illegible]—8. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—9-9. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—10. Thus in DM., DP.; K. [illegible]—11. MSS. omit.

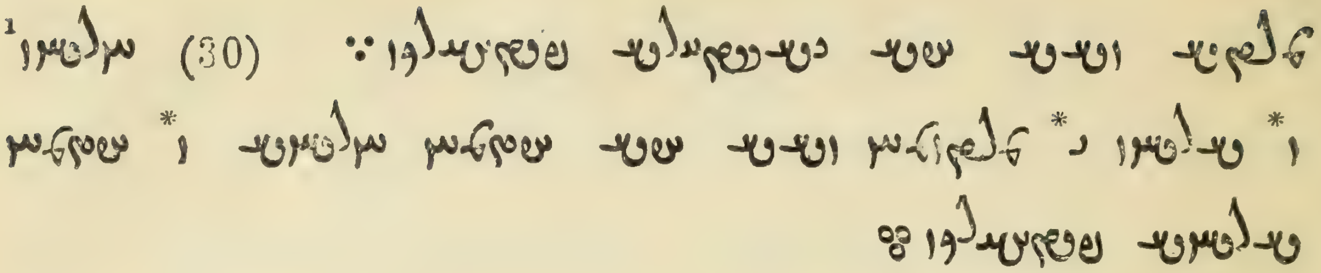

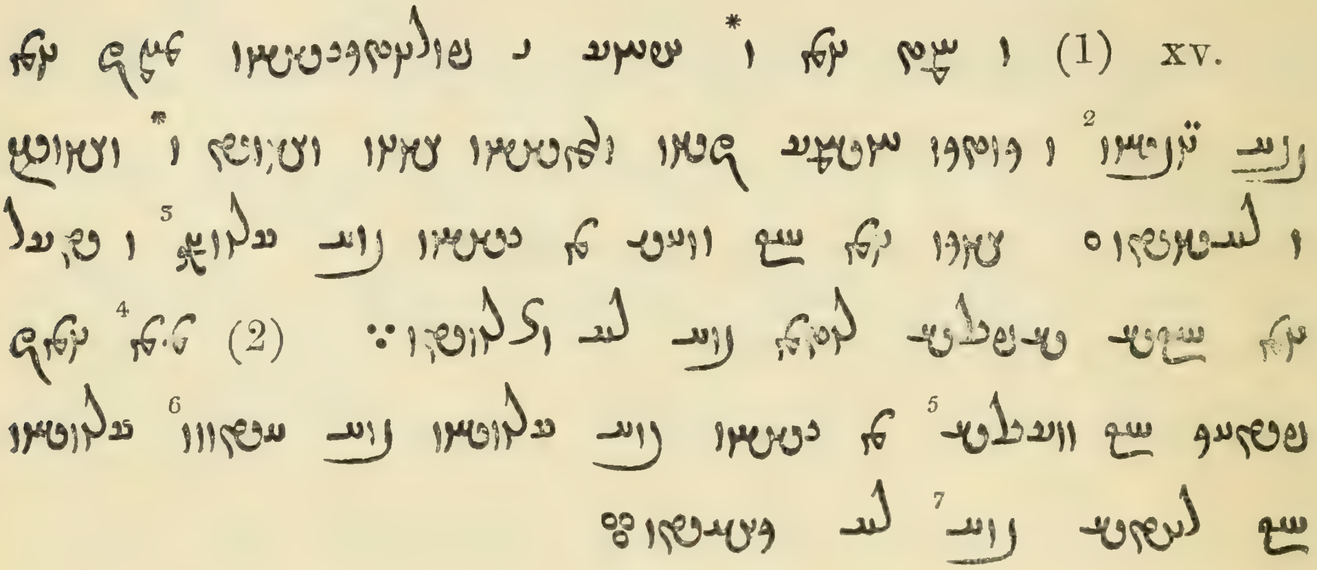
XV.
(1)
2
3
4
(2)
5
6
7

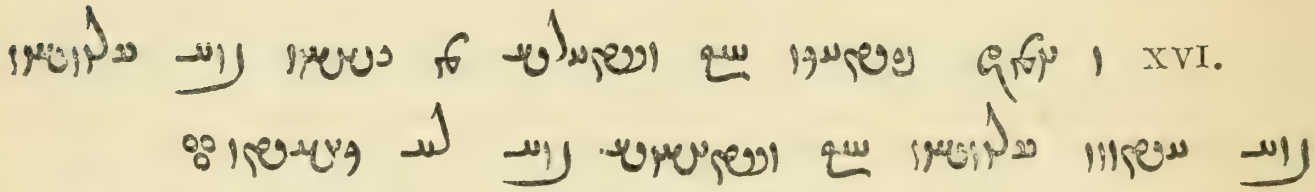

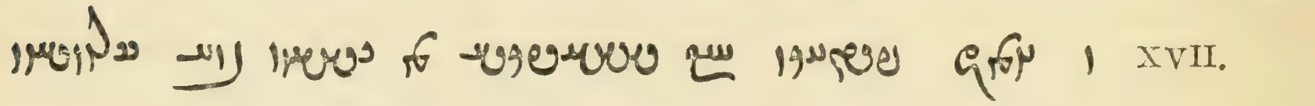

mardîh vêhîh, *af*ash sâstârîh paîtîyâra*g*. (30) Khûrishn va dârishn î mardûmân vêhîh, *a*fash a-padmân khûrishnîh va a-padmân dârishnîh paîtîyâra*g*.

XV., (1) Va amat den*â* va avârîg î Paôryôdkaêshân madam-ich den*â* babâ gûbishn va kar*d*a*g*, hu-*k*âmîg chigûn ôl*â* shân âînîn va*b*îdûnîd va va*b*îdûnayên va râyînîd: aêva*j* den*â* aîgh vinâs min gêhân bar*â* de*b*rûnã, va dadîgar den*â* aîgh-ash shapîrîh levat*â* bar*â* lâ vazlûnêd. (2) M*â* den*â*-ich paêdâ*j* aîgh vindag-garîh min gêhân bar*â* de*b*rûnishn, bar*â* aêdûn de*b*rûnishn aîgh râdîh bar*â* lâ kâhêd.

XVI. Va den*â*-ich paêdâ*g* aîgh vistârîh min gêhân bar*â* de*b*rûnishn, bar*â* aêdûn de*b*rûnishn aîgh vistâkhû-îh bar*â* lâ kâhêd.

XVII. Va den*â*-ich paêdâ*g* aîgh shaêd*â*-yaza*g*îh min gêhân

---

1. DM. —2. Only DM. —3. Thus in DP., K.; DM. —4. Thus in DP., K.; DM. —5. MSS. —6. DM. adds —7. DP., K. omit.

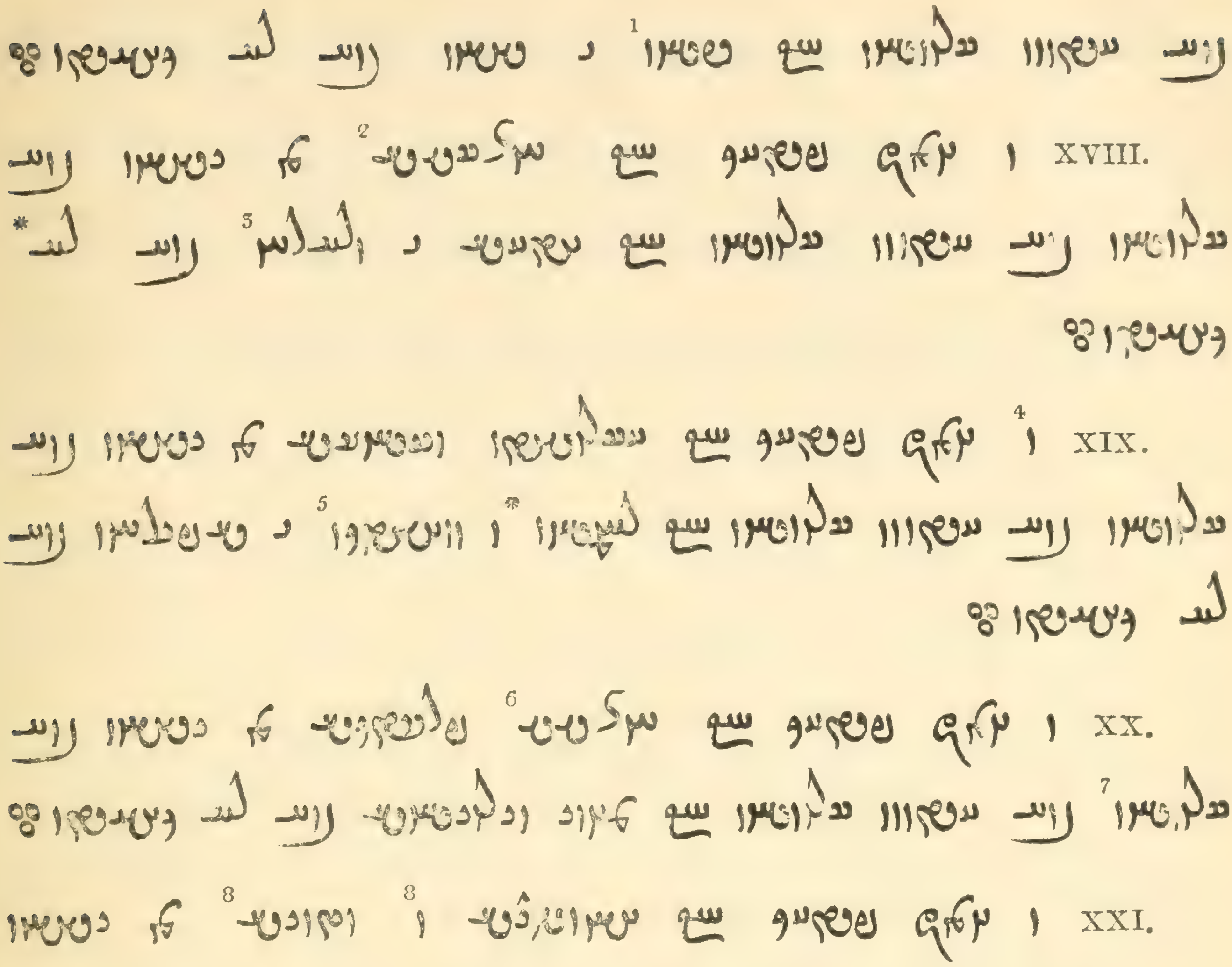
XVIII.
XIX.
XX.
XXI.

---

ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh ya*z*ishn î Ya*z*dân ba*r*â lâ kâhêd.

XVIII. Va den*á*-ich paêḍâ*g* aîgh aûzdîs-îh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh Âtâsh-î-Varaharân ba*r*â lâ kâhêḍ.

XIX. Va den*á*-ich paêḍâ*g* aîgh asrûsht nîyishnîgîh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh râmishn va nivâkhta*g* î shapîrân ba*r*â lâ kâhêd.

XX. Va den*á*-ich paêḍâ*g* aîgh aûzdîs parista*g*îh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh maînûg vîrûyishnîh ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXI. Va den*á*-ich pâêḍâ*g* aîgh a-khû*r*sandîh va vatangîh min

---

1. DP., K. —2. Thus in DM.; DP. ; K. —3. Thus in DM.; DP., K. —4. DP., K. omit.—5. Thus in DP., K.; DM. —6. DP. ; K. ; DM. —7. DM. adds —8. DM. ; DP., K.

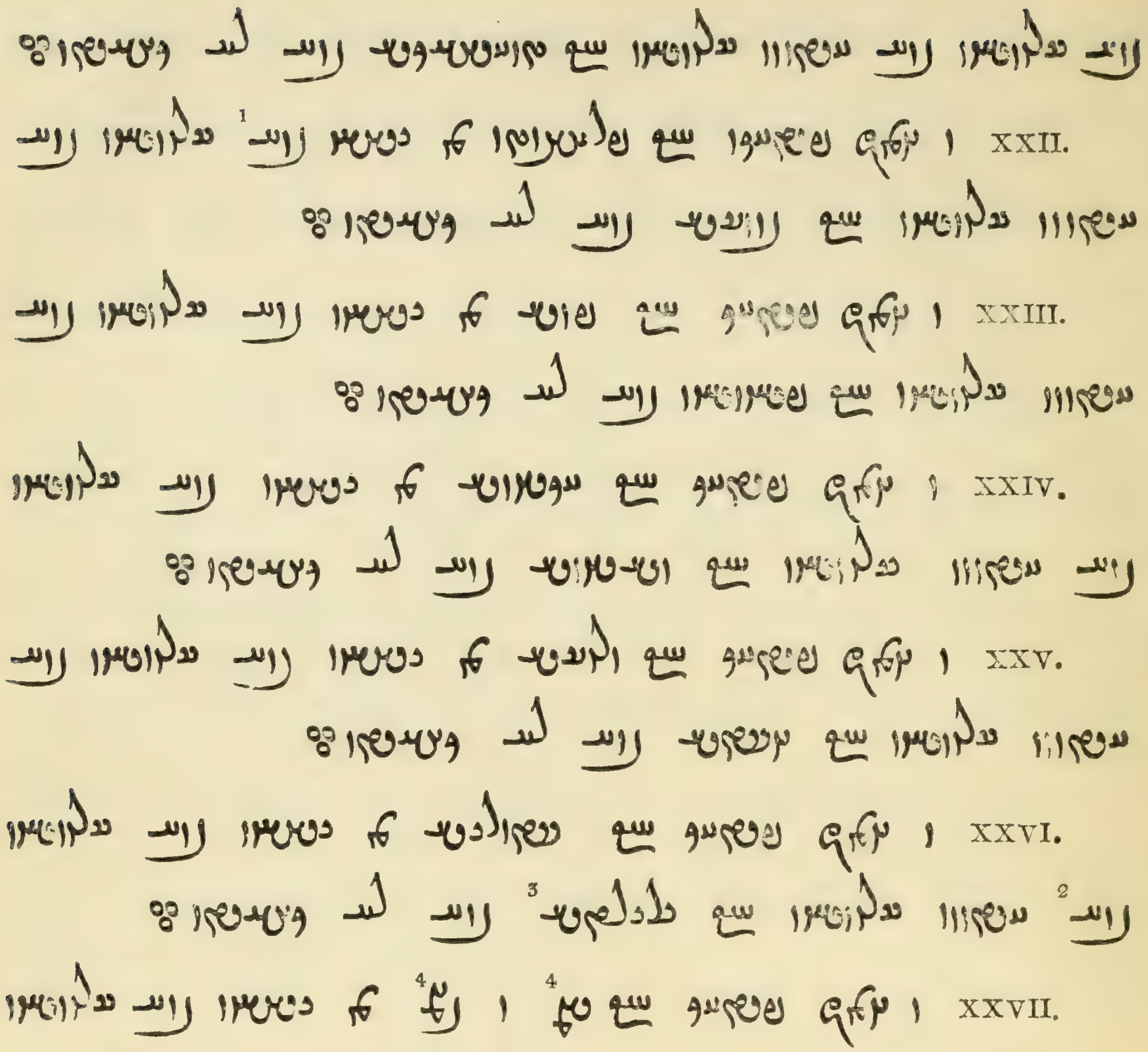
XXII.
XXIII.
XXIV.
XXV.
XXVI.
XXVII.

---

gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh tûkhshâ*g*îh ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXII. Va den*á*-ich paêḍâ*g* aîgh *f*rehîbûḍ min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh bandagîh ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXIII. Va den*á*-ich paêḍâ*g* aîgh pinîh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh fashûnishn ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXIV. Va den*á*-ich paêḍâ*g* aîgh a*g*a-daêna-îh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â âêḍûn de*b*rûnishn aîgh vêh-daêna-îh ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXV. Va den*á*-ich paêḍâ*g* aîgh varenîgîh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh dûstîh ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXVI. Va den*á*-ich paêḍâ*g* aîgh stûrgîh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh del-dardîh ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXVII. Va den*á*-ich paêḍâ*g* aîgh sam va bîm min gêhân ba*r*â

---

1. Only DM. inserts 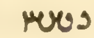 by mistake.—2. DM. omits.—3. Thus in DM.; DP., K. 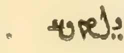—4-4. Thus in K.; DP. 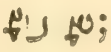; DM. 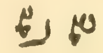

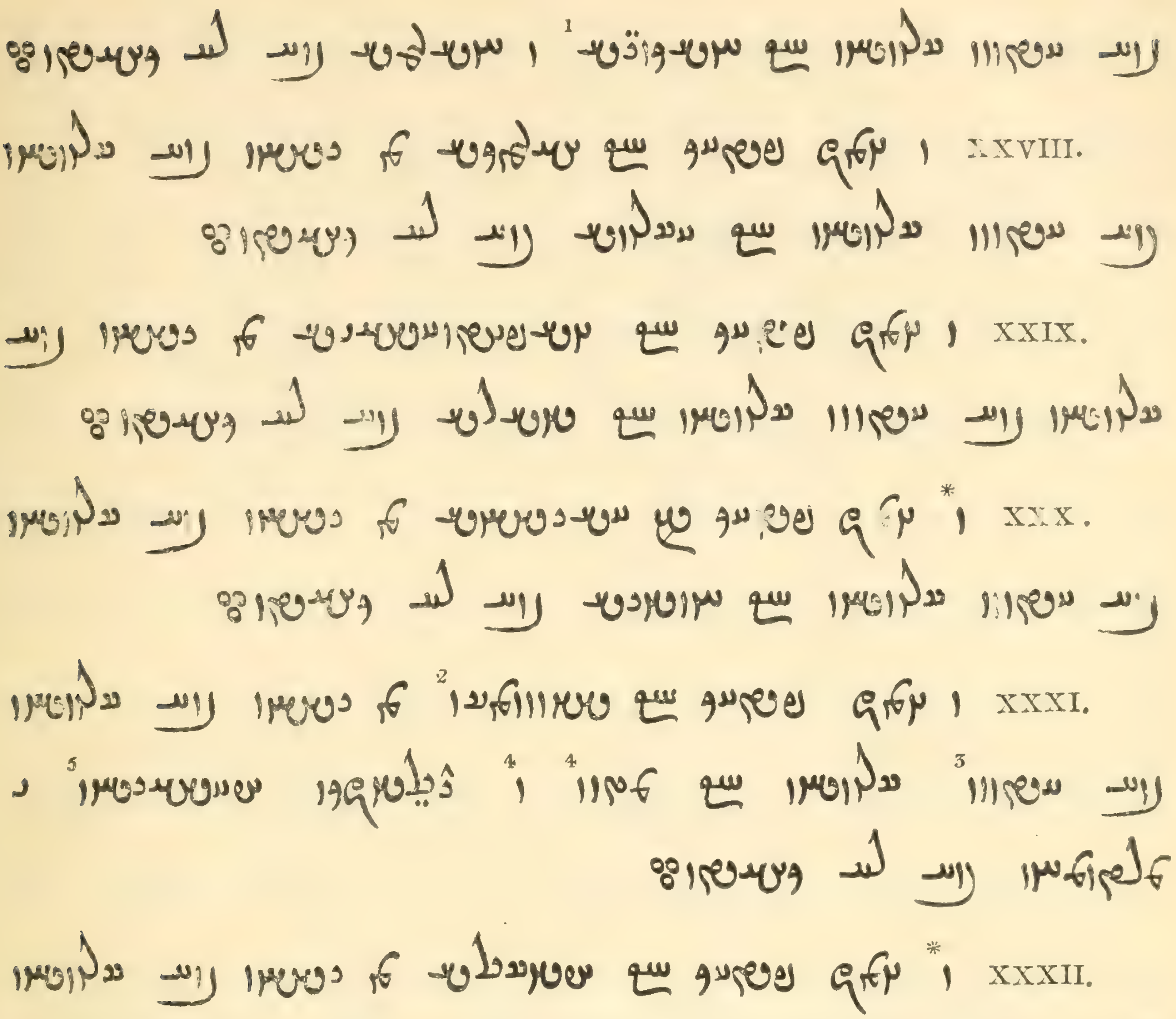
1
XXVIII.
XXIX.
*
XXX.
2
XXXI.
5
4
4
3
*
XXXII.

de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh hû-shknag-îh va hû-sharmîh *bar*â lâ kâhêḍ.

XXVIII. Va den*â*-ich paêḍâ*g* aîgh aharmô*g*-îh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh âsrûnîh ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXIX. Va den*â*-ich paêḍâ*g* aîgh dûsh-pâḍ-khshâê-îh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh sa*r*dârîh ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXX. Va den*â*-ich paêḍâ*g* aîgh ashgêhânîh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh khû*r*sandîh ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXXI. Va den*â* ich paêḍâ*g* aîgh shîvanô-mûîg min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh mit*r*ô va dêl-sûcha*g* âvakhshâyishn î mardûmân ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXXII. Va den*â*-ich paêḍâ*g* aîgh a*f*sûs-garîh min gêhân ba*r*â

---

1. Thus in K.; DP. 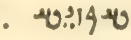; DM. 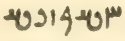—2. DP. 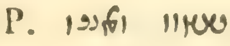; K., DM. 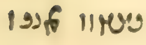—3. MSS. add 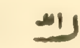—4-4. Thus in DM.; DP., K. 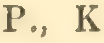—5. Thus in DP., K.; DM. 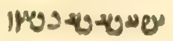

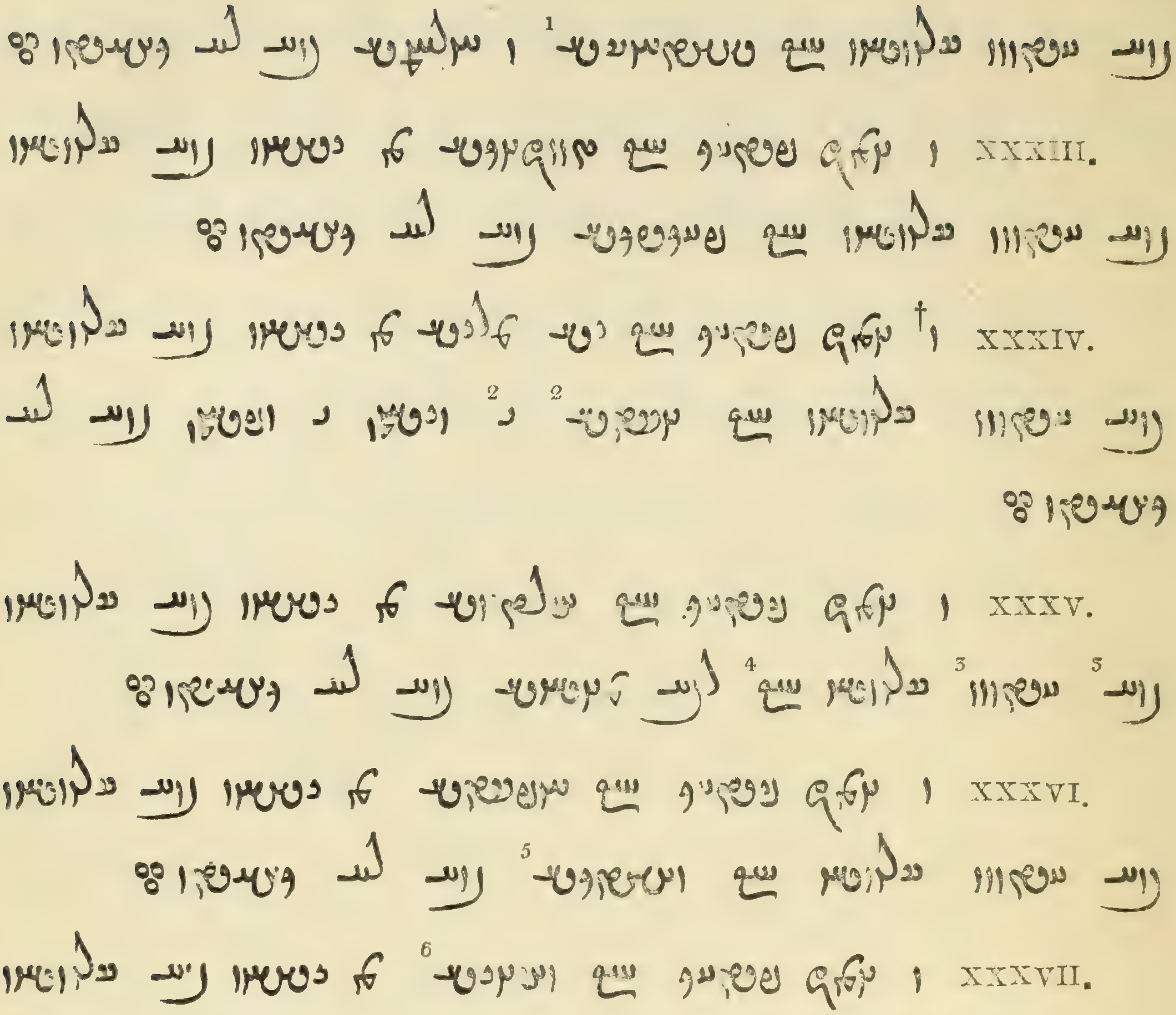
1
XXXIII.
†
XXXIV.
2
2
XXXV.
3
3
4
XXXVI.
5
6
XXXVII.

de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh shâḍ-khûîgîh va hû-râmish ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXXIII. Va den*â*-ich paêḍâ*y* aîgh tanchîna*g*îh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh pîkîja*y*îh ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXXIV. Va den*â*-ich paêḍâ*y* aîgh jêh-marzîh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh dûstîh î nîsh*â* î na*f*sh*â* ba*r*â lâ kâhêd.

XXXV. Va den*â*-ich paêḍâ*y* aîgh a*v*ar-tanîh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh rabâ minishnîh ba*r*â lâ kâhêd.

XXXVI. Va den*â*-ich paêḍâ*y* aîgh khûp-dîlîh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh vîshta*g*îh ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXXVII. Va den*â*-ich paêḍâ*y* aîgh vâch-gandîh min gêhan ba*r*â

---

1. Thus in DP.; K., DM. 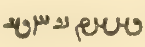—2-2. Thus in DP., K.; DM. 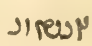—3-3. Only DM. 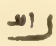 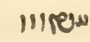—4. DP., K. 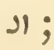; DM. omits.—5 Thus in DP., K.; DM. 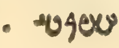—6. K. 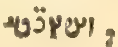, DP. 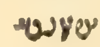; DM. 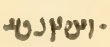.

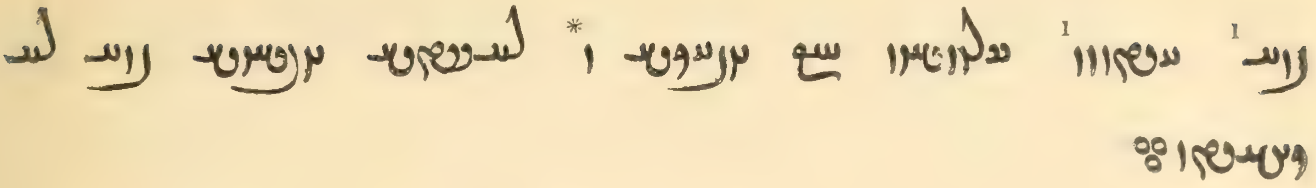

XXXVIII.

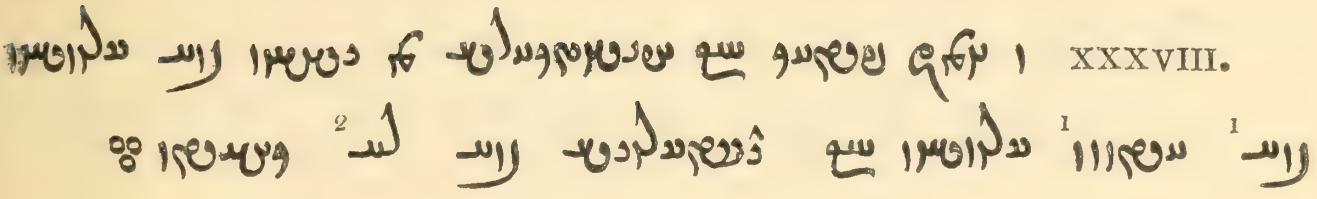

XXXIX.

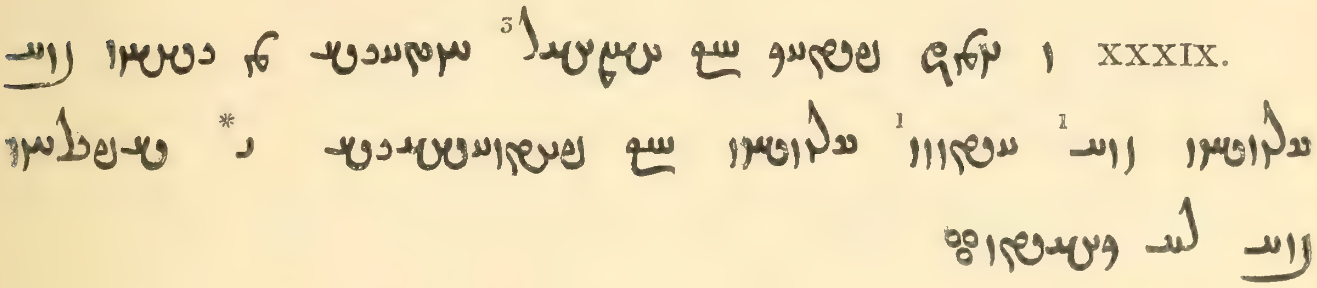

XL.

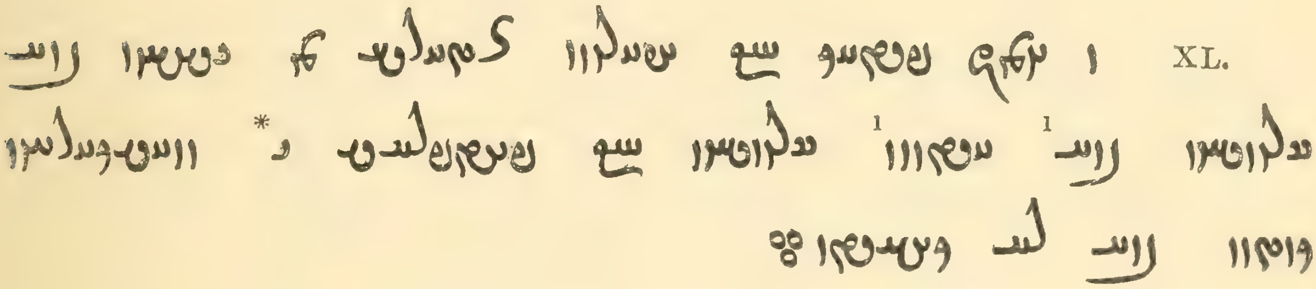

XLI.

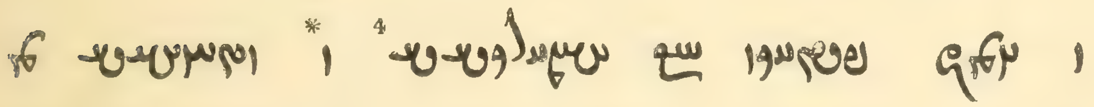

---

de*b*rûnis̲h̲n, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnis̲h̲n aîg̲h̲ gûbâ*g*îh va râstîh gûbis̲h̲nîh ba*r*â lâ kâhêḍ.

XXXVIII. Va den*â*-ic̲h̲ paêḍâ*g* aîg̲h̲ avì-sûḍ-*g*ârîh min gêhân ba*r*â de*b*rûnis̲h̲n, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnis̲h̲n aîg̲h̲ dast-gìrûgîh ba*r*â lâ kâhêd.

XXXIX. Va den*â*-ic̲h̲ paêḍâ*g* aîg̲h̲ a-hamî-yâr k̲h̲udâê-îh min gêhân ba*r*â de*b*rûnis̲h̲n, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnis̲h̲n aîg̲h̲ pâḍ-k̲h̲s̲h̲âê-îh î s̲h̲apîrân ba*r*â lâ kahêd.

XL. Va den*â*-ic̲h̲ paêḍâ*g* aîg̲h̲ a*v*ârûn-zaḍârîh min gêhân ba*r*â debrûnis̲h̲n, ba*r*â aêḍún debrûnis̲h̲n aîg̲h̲ pâḍ-*f*râs î vinâs-*g*ârân karḍan ba*r*â lâ kâhêḍ.

XLI. Va den*â*-ic̲h̲ paêḍâ*g* aîg̲h̲ a-hamâr-kus̲h̲îh va vaḍ-kh^{v}îshîh

---

1-1. Only DM. 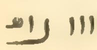—2. written above the line in DM.—3. Thus in the MSS.—4. Thus in K., DM.; DP. 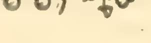

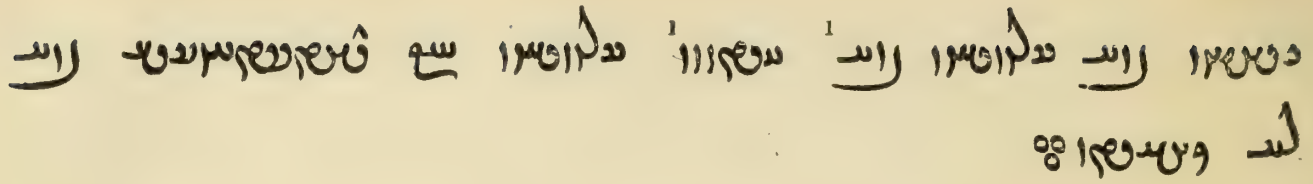

XLII. 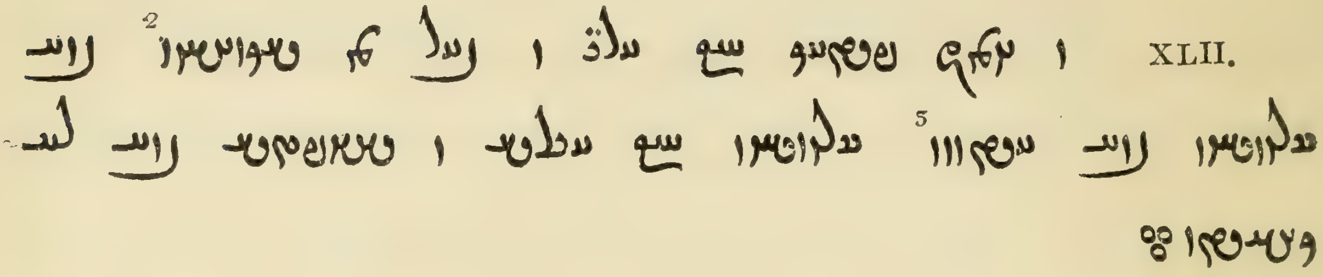

XLIII. 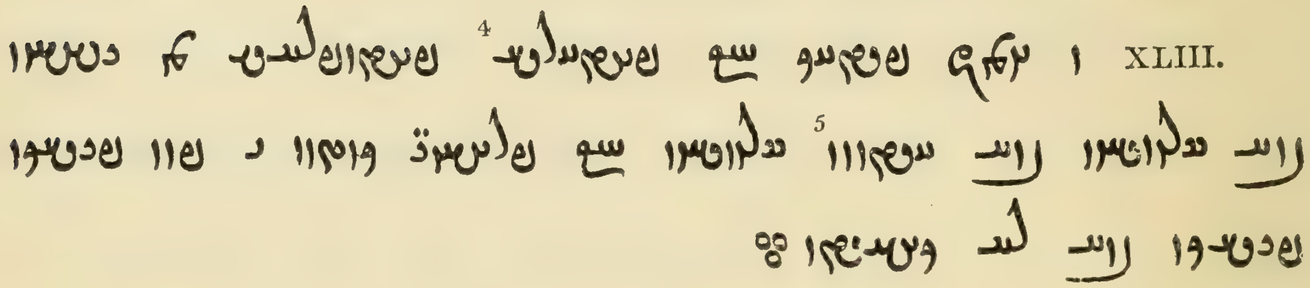

XLIV. 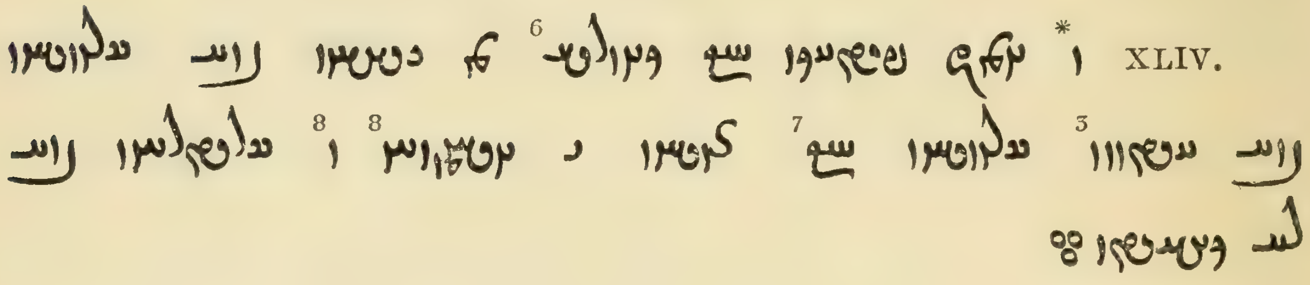

---

min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh dâḍistânîgîh ba*r*â lâ kâhêḍ.

XLII. Va den*â*-ich paêḍâ*g* aîgh arag va bâr min shaknâ-ân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh aîrîh va dahyûpaḍih ba*r*â lâ kâhêḍ.

XLIII. Va den*â*-ich paêḍâ*g* aîgh pâḍârîh pâḍ-*f*râs min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh frahâng ka*r*ḍan î pavan pîsha*g* pîsha*g* ba*r*â lâ kâhêḍ.

XLIV. Va den*â*-ich paêḍâ*g* aîgh kînvarîh min gêhân ba*r*â de*b*rûnishn, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnishn aîgh zanishn î dûshman-ân va sarîtar-ân ba*r*â lâ kâhêḍ.

1-1. DM. 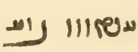—2. Thus in DP.; K., DM. 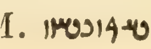—3. DM. adds 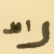 —4. Thus in DM., K.; DP. omits.—5. MSS. add 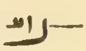—6. DM. adds 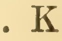—7. K., DP. omit.—8-8. MSS. 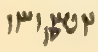

XLV.

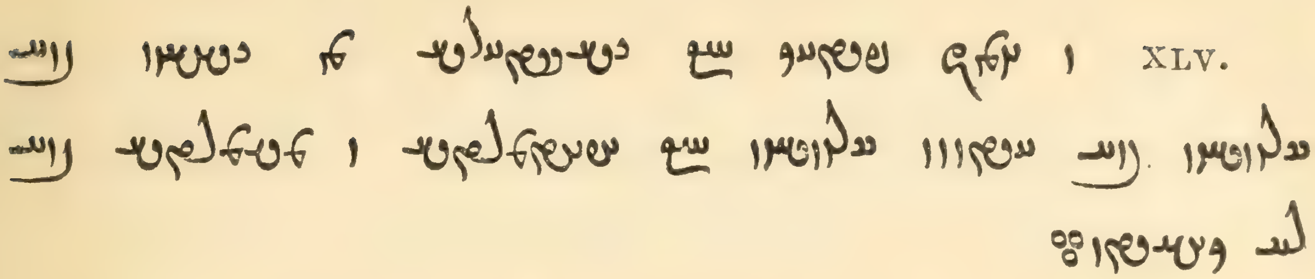

XLVI.

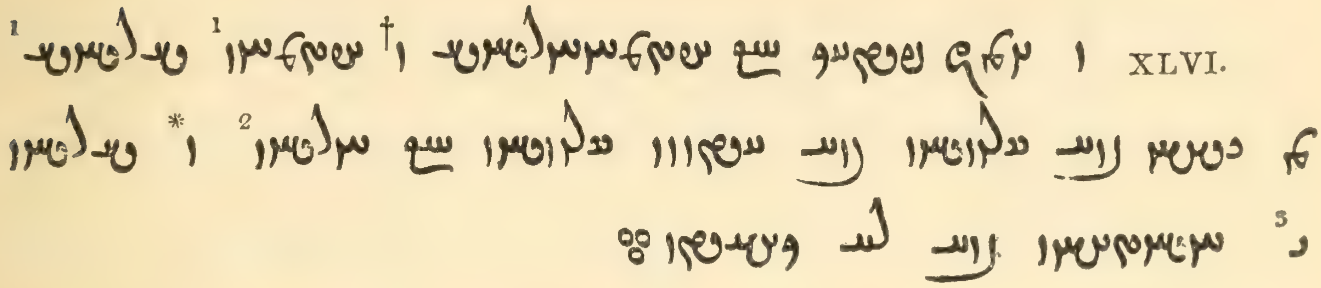

XLVII.

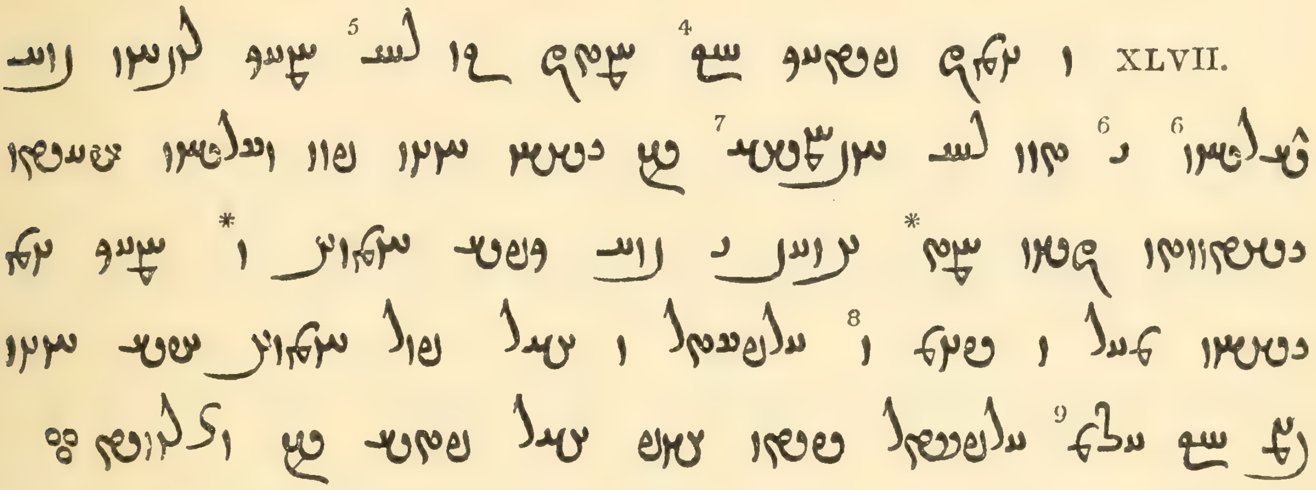

XLV. Va den*â*-ic̲h̲ paêḍâ*g* aîg̲h̲ sâstârîh min gêhân ba*r*â de*b*rûnis̲h̲n, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnis̲h̲n aîg̲h̲ â*z*âḍ-marḍîh va mas-marḍîh ba*r*â lâ kâhêḍ.

XLVI. Va den*â*-ic̲h̲ paêḍâ*g* aîg̲h̲ a-paḍmân k̲h̲ûris̲h̲nîh va a-paḍmân dâris̲h̲nîh min gêhân ba*r*â de*b*rûnis̲h̲n, ba*r*â aêḍûn de*b*rûnis̲h̲n aîg̲h̲ k̲h̲ûris̲h̲n va dâris̲h̲n î ans̲h̲ûtâ-ân ba*r*â lâ kâhêḍ.

XLVII. Va den*â*-ic̲h̲ paêḍâ*g* aîg̲h̲ amat-ic̲h̲ g̲h̲a*l* râî lâ hamâ*g* rûbân ba*r*â dâris̲h̲n î tan râî a*v*bâmîhâ[10] *b*aên gêhân ãngûn pavan ni*g*îris̲h̲n â*v*âyaḍ sâtûntan, c̲h̲îgûn amat gab*r*â-*î* î ba*r*â ka*f*s̲h̲ hav*â*-âe, va hamâ*g* den*â* gêhân mâr va ga*z*dûm va k̲h̲ra*f*stra va k̲h̲âr pûr hav*â*-âe; a*f*as̲h̲ ãngûn bîm aîg̲h̲: "A*l*-am k̲h̲ra*f*stra ga*z*êḍ, ayû*f* k̲h̲âr paḍ-as̲h̲ *b*aên vazlûnêḍ.

1-1. Thus in DM.; DP., K. omit.—2. Only DM. adds —3. Only DP., K. omit.—4. Written above the line in DP.—5. Thus in DM.; DP., K. 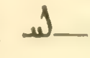—6-6. Thus in DP., K.; DM. 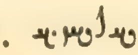—7. Only K. 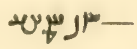—8. It occurs in DM., and not in DP., K.—9. Thus in DP.; K. 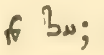; DM. 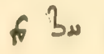—10. Better av*g*âmîhâ.

XLVIII.

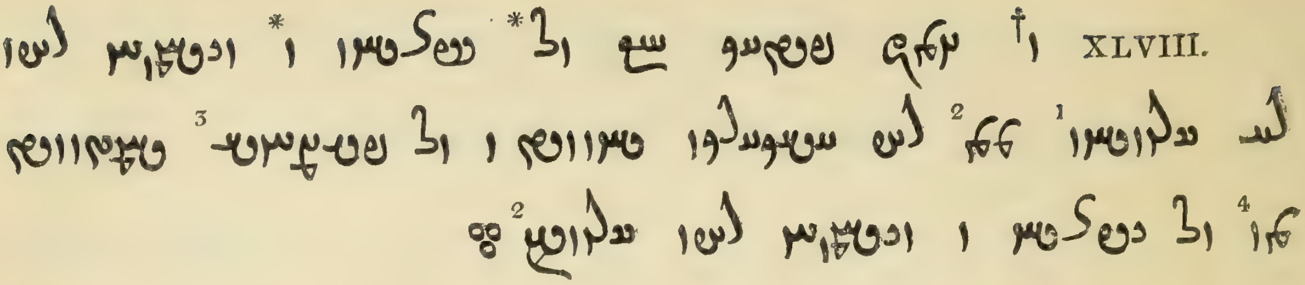

XLIX.

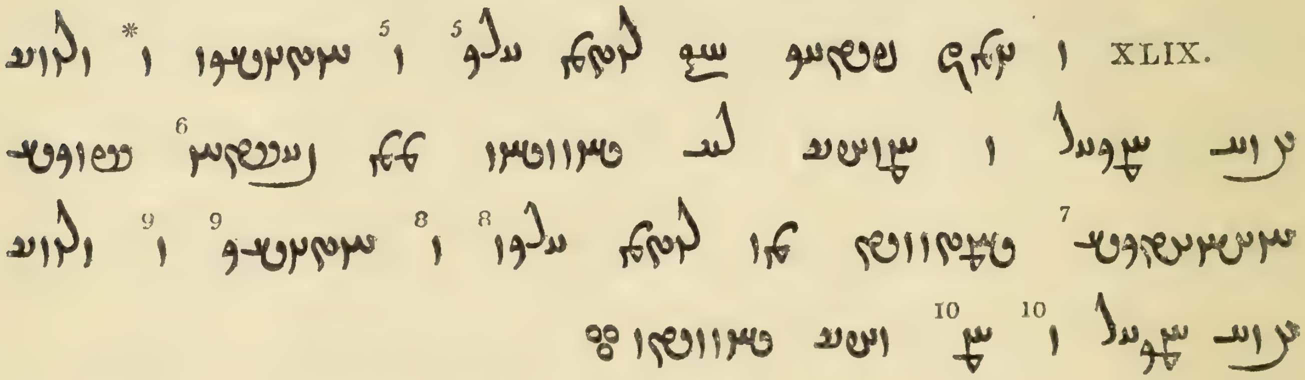

L.

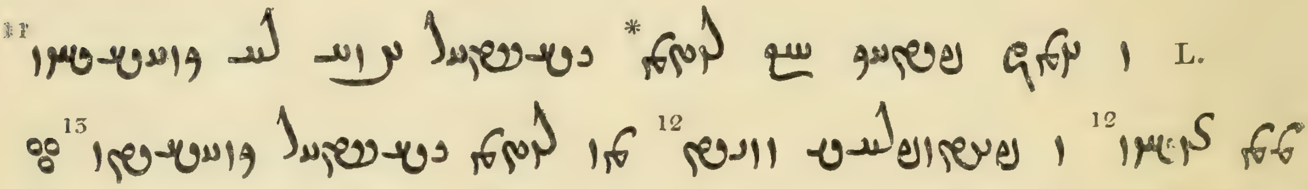

LI.

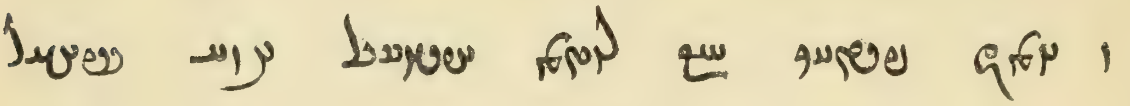

XLVIII. Va den*â*-ich paêḍâ*g* aîgh ô*l* spazgân va nîsh*â*-ân râ*z* lâ de*b*rûnishn, m*â* râ*z* âshkâra*g* yehvûnêḍ va ô*l* pasîmânîh yehamtûnêḍ mûn ô*l* spazgân va nîsh*â*-ân râ*z* de*b*rûnayên.

XLIX. Va den*â*-ich paêḍâ*g* aîgh levat*â* hare*d* va khûḍ-jûsha*g* va varûnîg gab*r*â ham-kâr va ham-nâ*z*îg lâ yehvûnishn, m*â* bâstân spû*g*îh va a-vahân-dîḍa*g*îh yehamtûnêḍ mûn levat*â* hare*d* va khûḍ-jûsha*g* va varûnîg gab*r*â ham-kâr va ham-nâ*z*îg yehvûnêḍ.

L. Va den*â*-ich paêḍâ*g* aîgh levat*â* sâstâr gab*r*â lâ kûkhshishn, m*â* zanishn va pâḍ-*f*râs vandêḍ mûn levat*â* sâstâr kûkhshêḍ.

LI. Va den*â*-ich paêḍâ*g* aîgh levat*â* a*f*sûs-gar gab*r*â si*j*ag-yâr

---

1. Thus in DP., K.; DM. 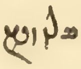—2-2. The text is found in DP., and K. only.—3. DP., K. 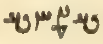—4. DP., K. 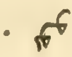—5-5. MSS. —6. Thus in DM.; DP., K. 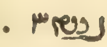—7. Thus in DP., K.; DM. 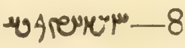—8-8. Thus in DP., K.; DM. 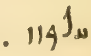—9-9. MSS. 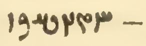 –10-10. Thus in DP., K.; DM. 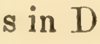—11. Thus in DP., K.; DM. 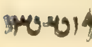—12-12. Thus in DP., K.; DM. 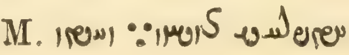—13. Only DM. 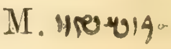

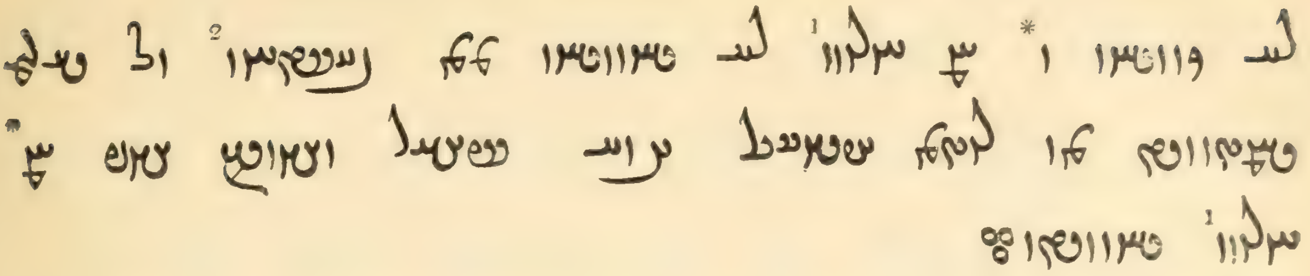

LII.

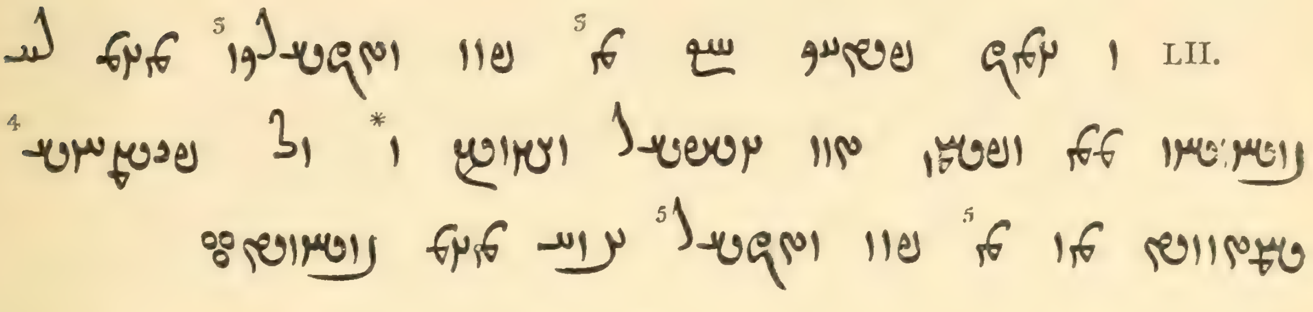

LIII.

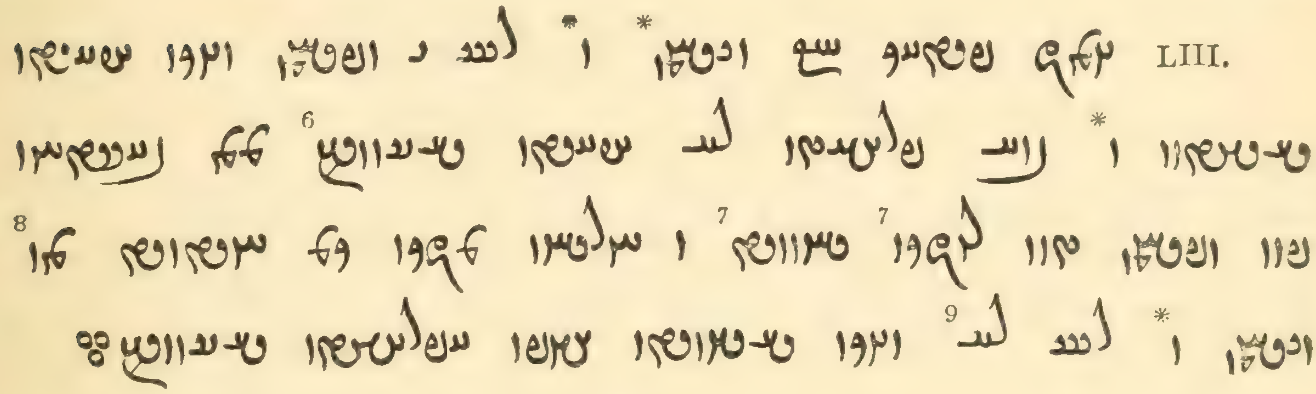

---

lâ kûnis͟hn va ham-aûrvan lâ yehvûnis͟hn, m*â* bâstân ô*l* s͟harm yehamtûnêḍ mûn levat*â* a*f*sûs-gar gab*r*â si*j*ag-yâr va*b*îdûnayên, ayû*f* ham-aúrvan yehvûnêḍ.

LII. Va den*â*-ic͟h paêḍâ*g* aîg͟h min pavan-vaḍ-c͟hîhara*g* mandavam lâ bavîhûnis͟hn, m*â* na*f*s͟h*â* tan dûs͟h-c͟hîhar va*b*îdúnayên va ô*l* pasîmânîh yehamtûnêḍ mûn min pavan-vaḍ-c͟hîhara*g* gab*r*â mandavam bavîhûnêḍ.

LIII. Den*â*-ic͟h paêḍâ*g* aîg͟h nîs͟h*â* va rasig î na*f*s͟h*â* nyô*g* âvâyaḍ dâs͟htan, va ba*r*â *f*râk͟ht lâ â*v*âyaḍ s͟hed*k*ûnayên, m*â* bâstân pavan na*f*s͟h*â* tan ran*j*a*g* yehvûnêḍ, va k͟hûris͟hn ma*za*g kam k͟havîtunêḍ, mun nîs͟hâ va rasi*g* lâ nyô*g* yak͟hsenunêḍ, ayû*f* a-*f*râk͟ht s͟hed*k*ûnayên.

---

1. DP. 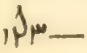—2. MSS. 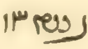—3-3. Thus in DP.; K., DM. 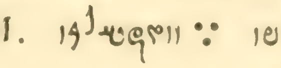—4. DP. 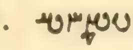; K., DM. 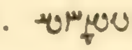—5-5. K., DM. 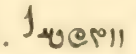—6. Only DP. 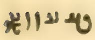—7-7. Thus in DP.; K. 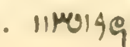; DM. 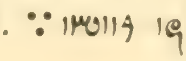—8. Thus in DP., K.; DM. 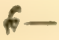—9. Thus in DP., K.; DM. 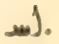.

C.

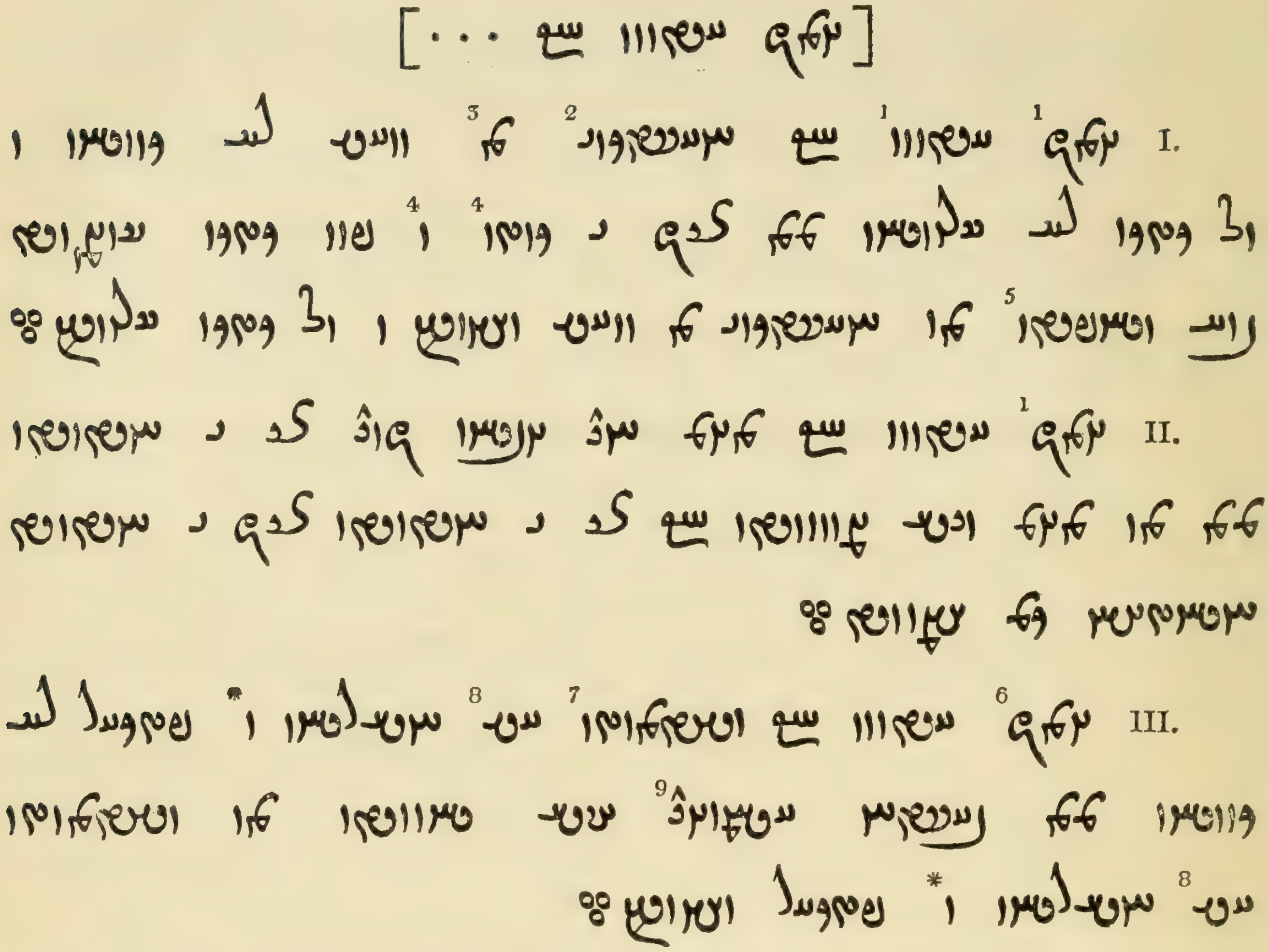

C.

[Den*â*-ic͜h aêdûn aîgh ...]

I. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h k͜h^{v}âsta*gî* min vinâs lâ kûnis͜hn, va ô*l* kaḍa*g* lâ de*b*rûnis͜hn, m*â* za*k*-ic͜h î ka*rḍ* va pavan kaḍa*g* yegavîmûnêḍ ba*r*â vis͜hûpêḍ mûn k͜h^{v}âsta*gî* min vinâs va*b*îdûn-ayên va ô*l* kaḍa*g* de*b*rûnayên.

II. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h mandavam hand gûbis͜hn c͜hand za*k* î k͜havîtunêḍ, m*â* mûn mandavam vês͜h yema*lel*ûnêḍ aîg͜h za*k* î k͜havituneḍ, za*k*-ic͜h î k͜havîtunêḍ ans͜hûtâ-ân kam hîmnunêḍ.

III. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h vas͜htamûnt-âs hangârishn va pad*g*âr lâ kûnis͜hn, m*â* bâstân aes͜hma-vînd *a*fas͜h yehvûnêḍ mûn vas͜htamûnt-âs hangâris͜hn va pad*g*âr va*b*îdûnayên.

1-1. DP., K. 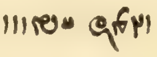 ; DM. 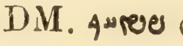—2. Thus in DP., K.; DM. 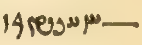—3. Thus in DP., DM.; K. 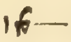—4-4. Thus in DP.; K., DM. 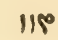—5. Thus in DP., K.; DM. 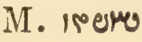—6. Only K. 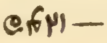—7. Thus in DP., K.; DM. 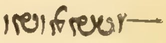—8. Only DM. 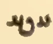—9. Thus in DP.; K. 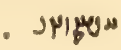 ; DM. 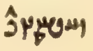

IV.
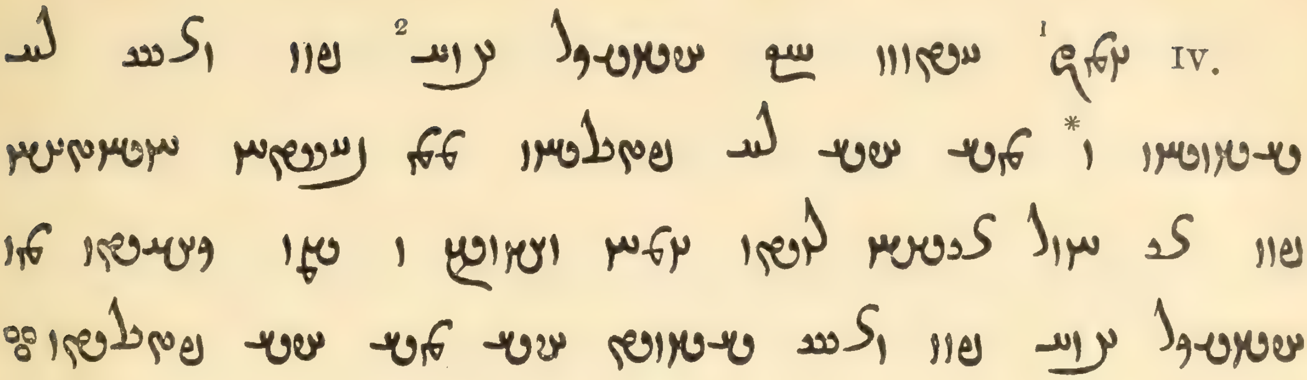

V.
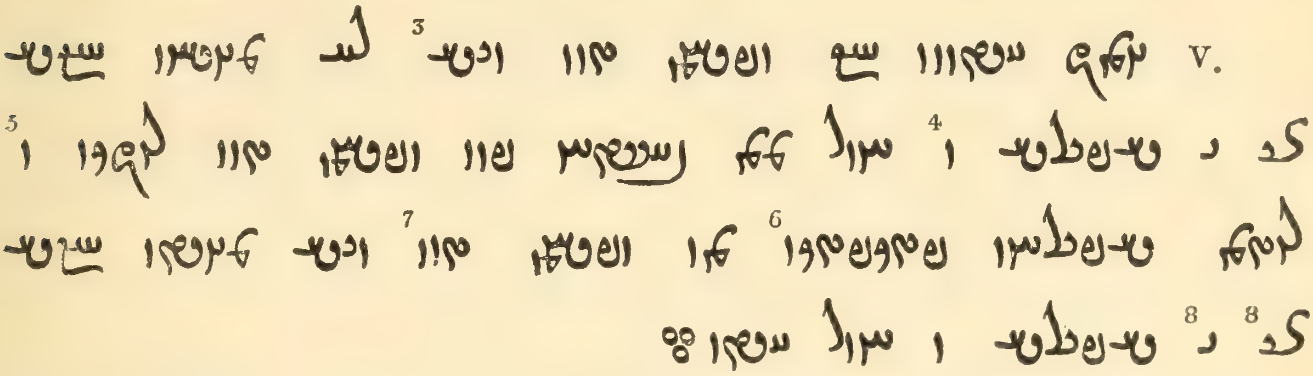

VI.
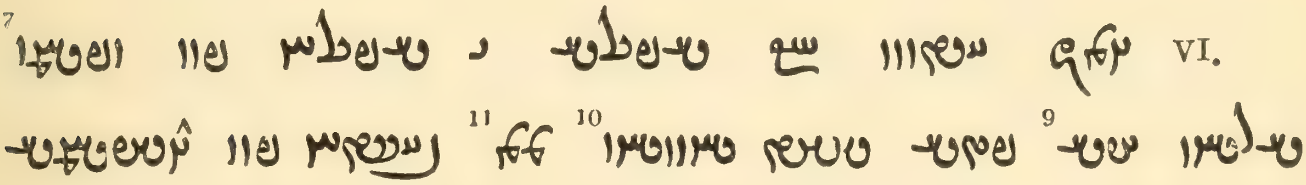

IV. Va den*â*-ich aêḍûn aîgh a*f*sûs*g*ar gab*r*â pavan nazdîg lâ yakhsenunishn va mi*l*ayâ a*z*ash lâ paḍîrishn, m*â* bâstân anshûtâân pavan za*k* húnar zy-ashân levît gûmân va*b*îdûn-ayên, va gad*â* kâhêḍ mûn a*f*sûs*g*ar gab*r*â pavan nazdîg yakhsenunêḍ a*f*ash mi*l*ayâ a*z*ash paḍîrêḍ.

V. Den*â*-ich aêḍûn aîgh na*f*sh*â* tan vêsh lâ mînishn aîgh-ash za*k* î shapîrîh va hûnar, m*â* bâstân pavan na*f*sh*â* tan ran*j*a*g* va levat*â* shapîrân paḍku*f*ta*g* mûn na*f*sh*â* tan vêsh mînêḍ aîgh-ash za*k* î shapîrîh va hûnar haît.

VI. Den*â*-ich aêḍûn aîgh shapîrîh î shapîrân pavan na*f*sh*â* dârishn, a*f*ash paḍ-ash shâḍ yehvûnishn, m*â* bâstân pavan dûsh-

---

1. DM. —2. Occurs in DP. only.—3. Only DM. adds —4. Omitted in DP. only—5. Occurs in DP. only.—6. Thus in DP.; in K., DM. —7-7. The text occurs in DP., K.; but not in DM.—8-8. occur in DP. only.—9. Only DM. —10. DP., K., ; DM. —11. Only DM.

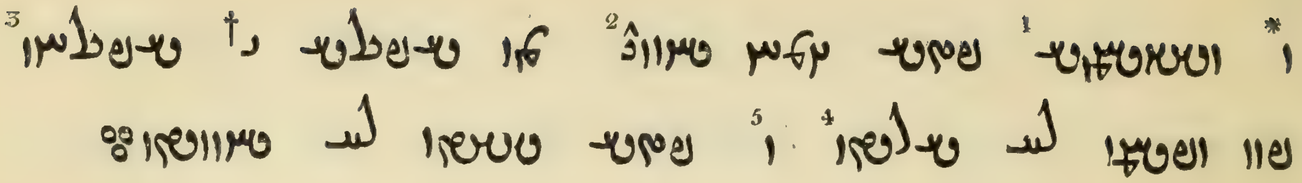

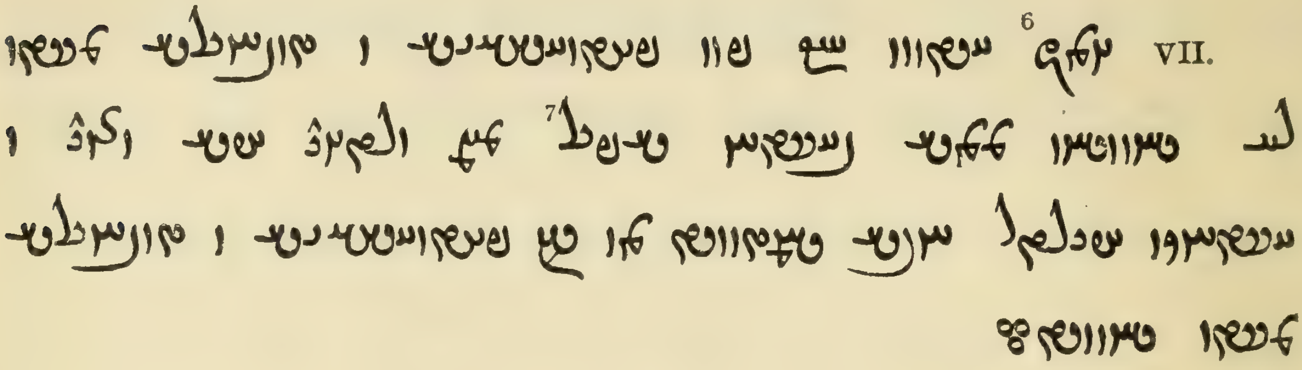

VII.

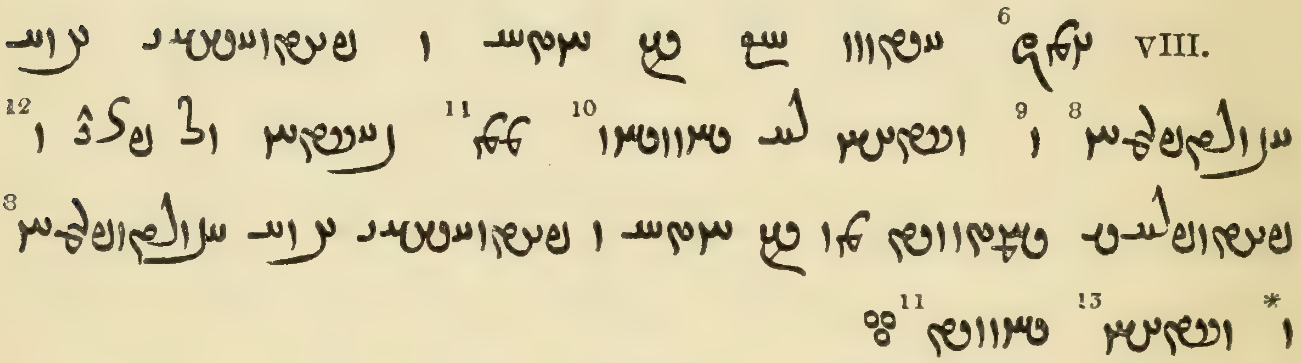

VIII.

---

c̲has̲h̲mîh va vêh-dûshmanîh paḍ-as̲h̲ gûmân yehvúnd mún s̲h̲apîrîh î s̲h̲apîrân pavan *nafs̲h̲â* lâ dâreḍ va paḍ-as̲h̲ s̲h̲âḍ lâ yehvûnêḍ.

VII. Den*â*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ pavan pâḍ-k̲h̲s̲h̲âê-îh va tûbângarîh mast lâ yehvûnis̲h̲n, m*â*-as̲h̲ bâstân s̲h̲apîr madam varḍênd, a*z*as̲h̲ vizand va k̲h̲astâna*g* a*v*îrtar aôbas̲h̲ yehamtûnêḍ mûn *b*aên pâḍ-k̲h̲s̲h̲âê-îh va tûbângarîh mast yehvûnêḍ.

VIII. Den*â*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ *b*aên k̲h̲ûḍâê va pâḍ-k̲h̲s̲h̲âê gab*r*â a-bûrḍ-*f*ramân va vistâk̲h̲û lâ yehvûnis̲h̲n, m*â* bâstân ô*l* pazd va pâḍ-*f*râs yehamtúnêḍ mûn *b*aên k̲h̲ûḍâê va pâḍ-k̲h̲s̲h̲âê gab*r*â a-bûrḍ-*f*ramân va vistâk̲h̲û yehvûnêḍ.

---

1. Only DM. —2. DM. —3. Thus in DP., DM.; K. —4. Thus in DP.; K., DM. —5. Only K. omits.—6. DM. —7. Better —8. Thus in DM.; DP., K. —9. Only DP., DM. omit.—10. Thus in DP., DM.; K. —11-11. The text is omitted in K. only.—12. Occurs in DP.—13. K., DM. add

IX.

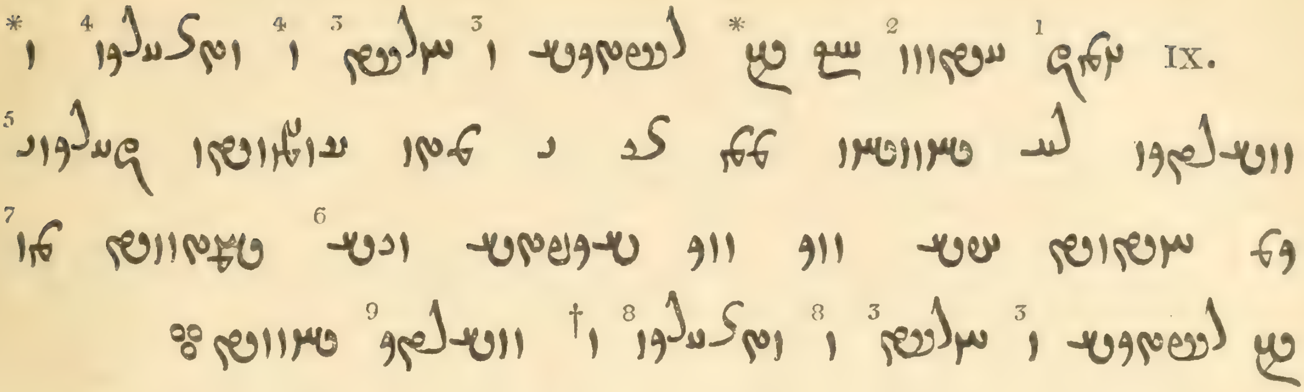

X.

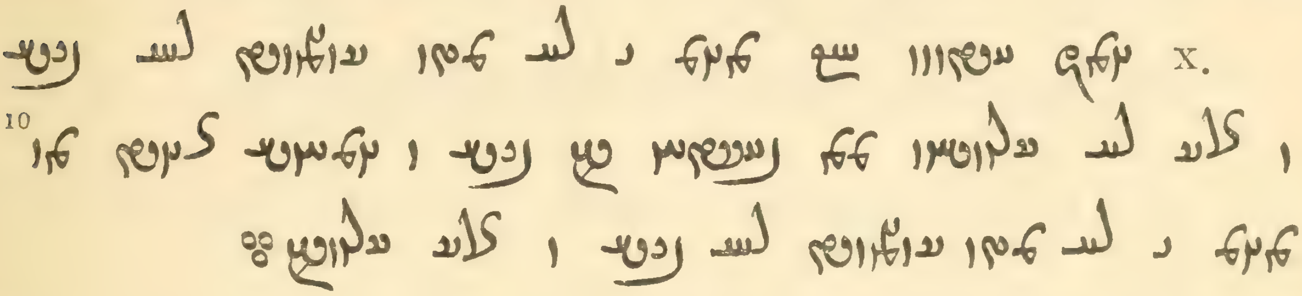

XI.

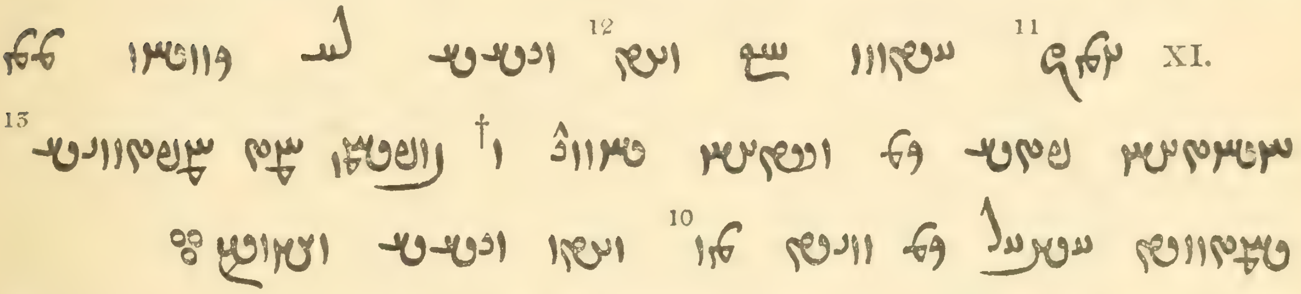

IX. Den*á*-ic̲h̲ paêḍâ*g* aîg̲h̲ *b*aên raspaḍa*g*îh va khûrast va vaḍ-zahra*g* va nûgârḍa*g* lâ yehvûnis̲h̲n, m*á* za*k* î maḍ ye*g*avîmûnêḍ c̲h̲âra*g*î kam k̲h̲avîtunêḍ, a*f*as̲h̲ nôk nôk s̲h̲ki*f*tîh vês̲h̲ yehamtûnêḍ mûn *b*aên raspaḍa*g*îh va k̲h̲ûrast va vaḍ-zahra*g* va nûgârḍa*g* yehvûnêḍ.

X. Den*á*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ mandavam î lâ maḍ yegavîmûnêḍ râî bîs̲h̲ va zarîg lâ de*b*rûnis̲h̲n, m*á* bâstân *b*aên bîs̲h̲ va gûmânîh zîvêḍ mûn mandavam î lâ maḍ yegavîmûnêḍ râî bîs̲h̲ va zarîg de*b*rûnayên.

XI. Den*á*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ vak̲h̲t vês̲h̲îh lâ kûnis̲h̲n, m*á* ans̲h̲ûtâ-ân paḍ-as̲h̲ kam vistâk̲h̲û yehvûnd, va bena*f*s̲h̲*á* amat ham-paḍvandîh yehamtûnêḍ, aîy*y*âr kam vandêḍ, mûn vak̲h̲t vês̲h̲îh va*b*îdûnayên.

---

1. DM. adds 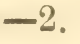—2. Only DM. omits.—3-3. MSS. 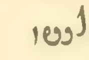—4-4. MSS. 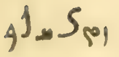 ; DM. adds 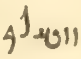 after it by mistake.—5. Only DP. 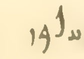—6. Thus in DP., K.; DM. 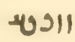—7. DM. 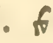—8-8. Thus in DM.; DP., K. 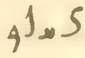—9. Thus in DP., K.; DM. 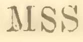—10. DP., K. 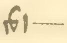—11. MSS. 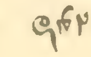—12. Thus in DP., K.; omitted in DM.—13. MSS. 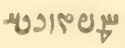

XII.

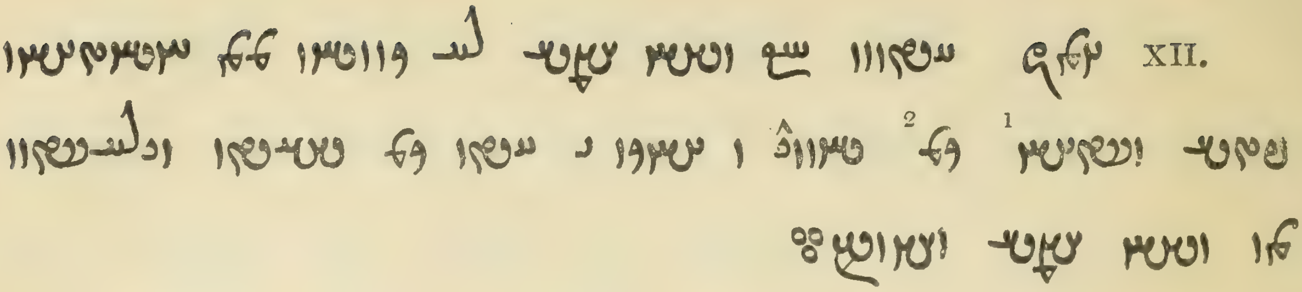

XIII.

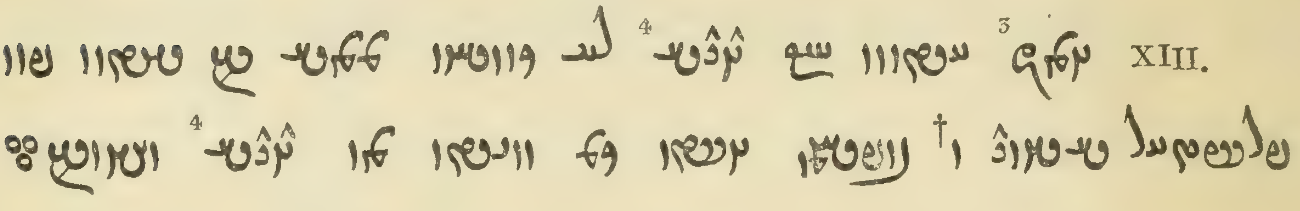

XIV.

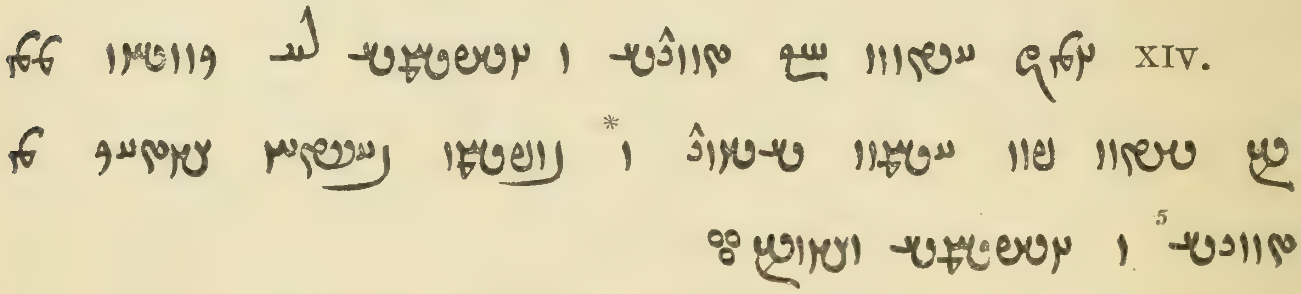

XV.

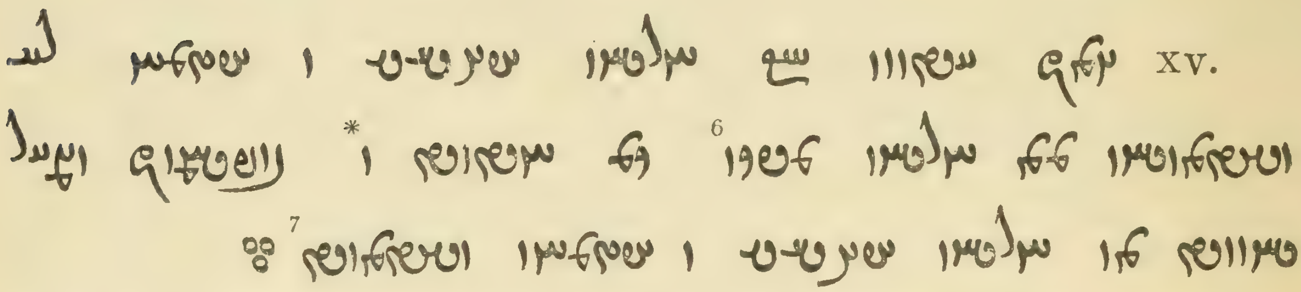

XII. Den*á*-ic͟h aêḍûn aîg͟h nîhân-haêmîh lâ kûnis͟hn, m*á* ans͟hûtâ-ân paḍ-as͟h vistâk͟hû kam yehvûnd, va âhû*g* î haît kam s͟hâyaḍ vaîrâstan mûn nîhân-haêmîh va*b*îdûnayên.

XIII. Den*á*-ic͟h aêḍûn aîg͟h dandis͟h lâ kûnis͟hn, m*á*-as͟h *b*aên s͟hat*r*ô pavan *f*radîptâr yak͟hsenund, va bena*f*s͟h*á* dûst kam vandêḍ mûn dandis͟h va*b*îdûnayen.

XIV. Den*á*-ic͟h aêḍûn aîg͟h tûndîh va dûs͟h-c͟has͟hmîh lâ kûnis͟hn, m*á* *b*aên s͟hat*r*ô pavan aes͟hma-van yak͟hsenund, va bena*f*s͟h*á* bâstân aêvatâ*g* mûn tûndîh va dûs͟h-c͟has͟hmîh va*b*îdûnayên.

XV. Den*á*-ic͟h aêḍûn aîg͟h k͟hûris͟hn avî-gâs va a-paḍmân lâ vas͟htamûnis͟hn, m*á* k͟hûris͟hn mî*z*a*g* kam k͟havîtunêḍ va bena*f*s͟h*á*-ic͟h vîmâr yehvûnêḍ mûn k͟hûris͟hn avî-gâs va a-paḍmân vas͟htamûnêḍ.

---

1. Thus in DP., K.; DM. 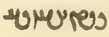—2. Only DM. 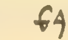—3. MSS. 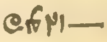—4. Thus in K., DM.; DP. 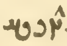—5. MSS. 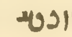—6. Thus in K.; DP., DM. 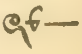—7. DM. 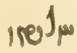

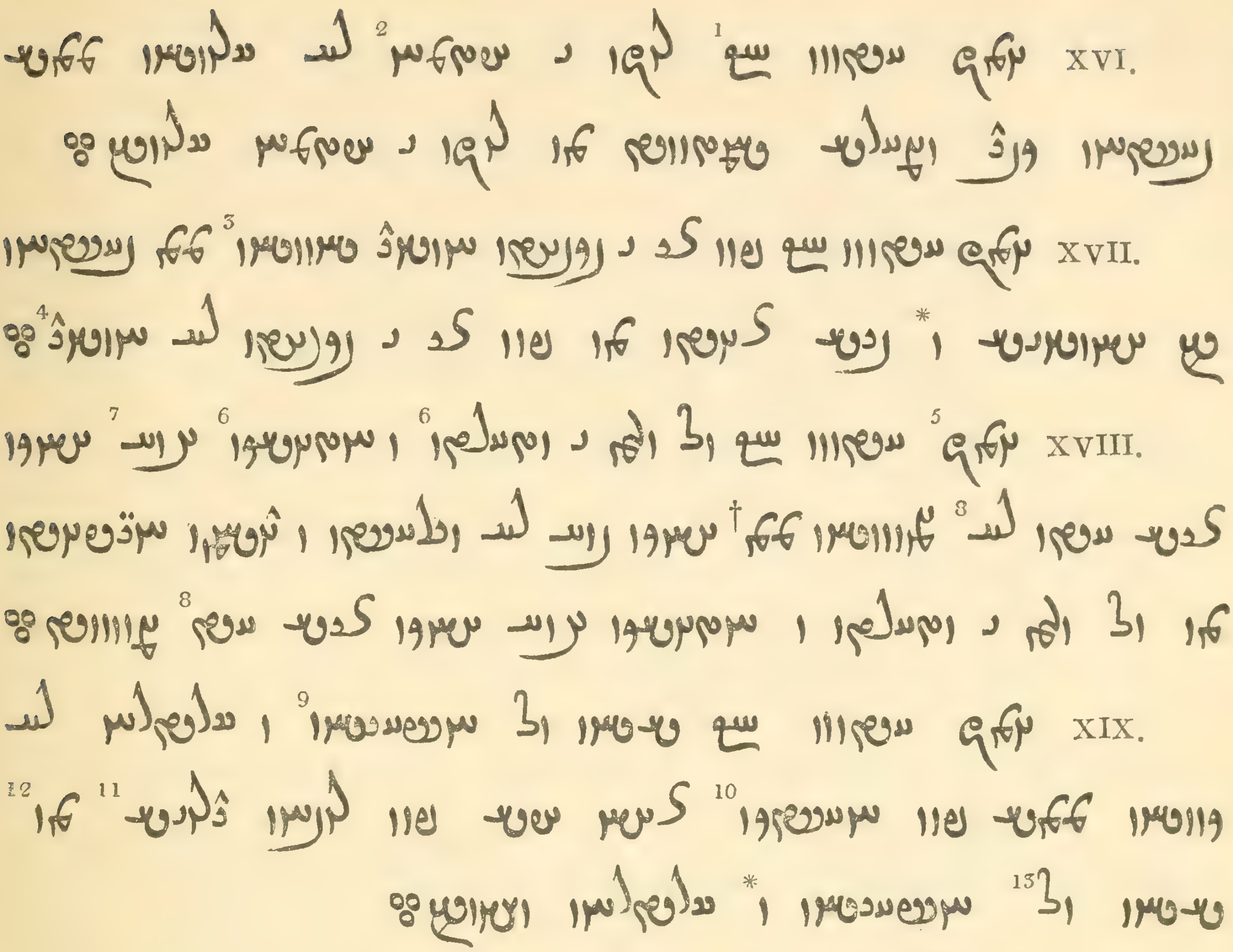
XVI.
XVII.
XVIII.
XIX.

XVI. Den*â*-ich aêḍûn aîgh ran*j* î a-paḍmân lâ de*b*rûnishn, m*â*-ash bâstân kabad vîmârîh yehamtûnêḍ mûn ran*j* î a-paḍmân de*b*rûnayên.

XVII. Den*â*-ich aêḍûn aîgh pavan za*k* î ba*g*a-bakhta khû*r*sand yehvûnishn, m*â* bâstân *b*aên a-khû*r*sandîh va bîsh zîvêḍ mûn pavan za*k* î ba*g*a-bakhta lâ khû*r*sand.

XVIII. Den*â*-ich aêḍûn aîgh ô*l* ôl*â* î vaḍ-khratû va khûḍ-jûsha*g* gab*r*â âhû*g* zy-ash haît lâ yema*l*e*l*ûnishn, m*â* âhû*g* ba*r*â lâ vaîrâyêḍ va dûshman angî*z*înêḍ mûn ô*l* ôl*â* î vaḍ-khratû va khûḍ-jûsha*g* gab*r*â âhû*g* zy-ash haît yema*l*e*l*ûnêḍ.

XIX. Den*â*-ich aêḍûn aîgh dahishn ô*l* an-sipâsân va sarîtarân lâ kûnishn, m*â*-ash pavan kh^{v}âsta*g* zîyân, a*z*ash pavan rûbân dirangîh, mûn dahishn ô*l* an-sipâsân va sarîtarân va*b*îdûnayên.

---

1. Only DM. adds 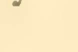—2. Only DM. —3. Omitted in DP. only—4. Thus in DP., K.; DM. —5. DM. --6-6. Thus in DP., K.; DM. —7. Only K. omits.—8-8. The text is found in K., but not in DP., DM.—9. MSS. —10. K. —11. MSS. —12. Only DP. —13. K. by mistake.

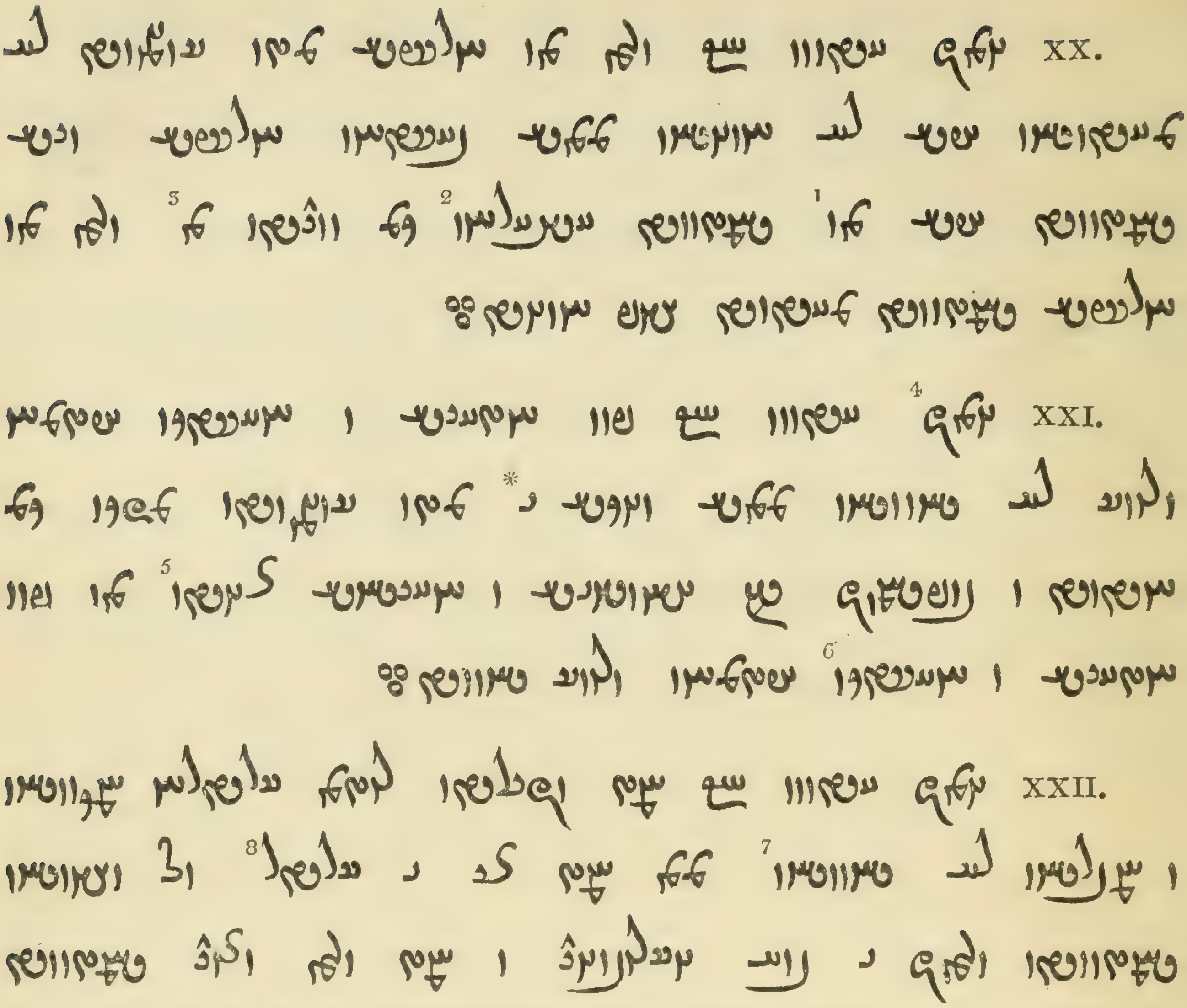
XX.
1
2
3
XXI.
4
*
5
6
XXII.
7
8

XX. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h ôl*â* mún aûruspîh maḍ ye*g*avîmûnêḍ lâ mak͜hîtunis͜hn, a*f*as͜h lâ k͜hûnînis͜hn, m*â*-as͜h bâstân aûruspîh vês͜h yehamtûnêḍ a*f*as͜h mûn yehamtûnêḍ aîy*y*ârân kam vandêḍ min ôl*â* mûn aûruspîh yehamtûnêḍ mak͜hîtunêḍ ayû*f* k͜hûnînêḍ.

XXI. Den*â*-ic͜h aêḍún aîg͜h pavan k͜hûḍâê-îh va k͜h^{v}âsta*g* a-paḍmân varúnîg lâ yehvûnis͜hn, m*â*-as͜h nyô*g*îh î maḍ ye*g*avîmûnêḍ mi*z*a*g* kam k͜havîtunêḍ, va bena*f*s͜h*â*-ic͜h *b*aên a-k͜hû*r*sandîh va an-âsânîh zîvêḍ mûn pavan k͜hûdâê-îh va k͜h^{v}âsta*g* a-paḍmân varûnîg yehvûnêḍ.

XXII. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h amat vic͜hîrêḍ, levat*â* sarîtarân hamkûnis͜hn va ham-baris͜hn lâ yehvúnis͜hn, m*â* amat za*k* î sarîtar ô*l* va*b*îdûnis͜hn yehamtûnêḍ, ô*lâ*-ic͜h î ba*r*â dûsrûbênd; va amat ôl*â* vizand

---

1. DP. [illegible]—2. DP., K. [illegible]—3. MSS. [illegible]—4. DM. [illegible]—5. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—6. DM. adds [illegible], it may be [illegible] *hich.*—7. DM. [illegible]—8. Thus in DP., K.; DM. [illegible]

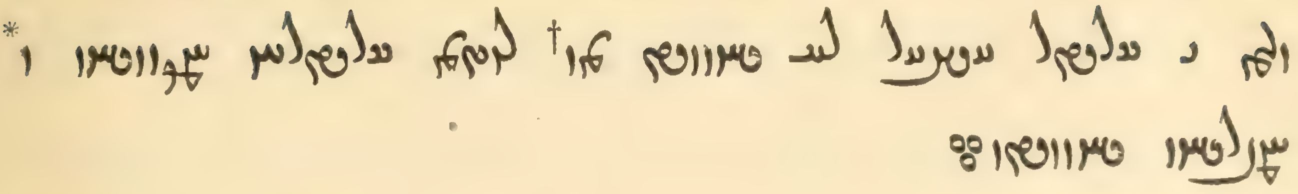

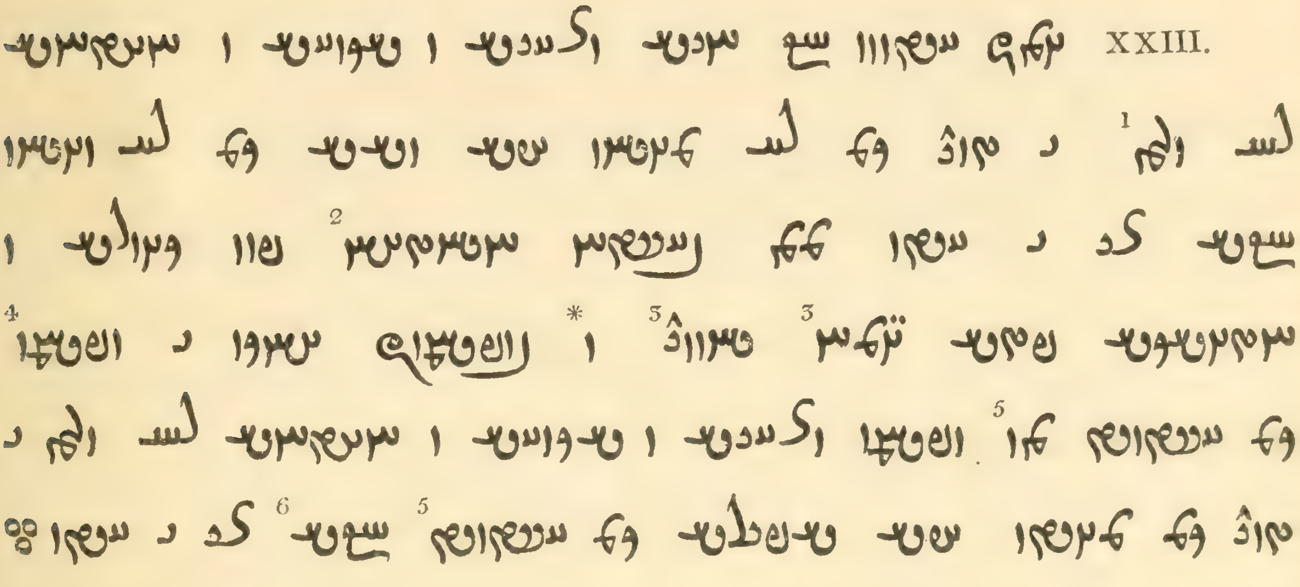

XXIII.

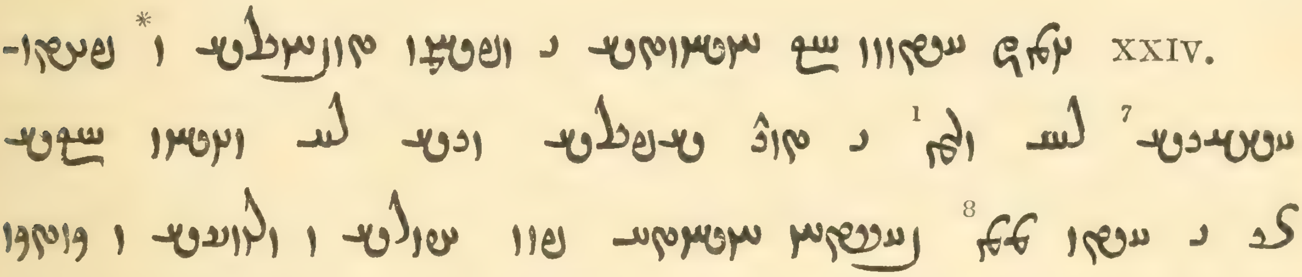

XXIV.

yehamtûnêḍ ôl*â* î sarîtar aîy*y*âr lâ yehvûnêḍ mûn levat*â* sarîtarân ham-kûnis͜hn va ham-baris͜hn yehvûnêḍ.

XXIII. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h k͜h^{v}îs͜h nizagîdîh va s͜haknâîh va a-vak͜ht-hûs͜h râî ôl*â* î tanid kam lâ mînis͜hn, a*f*as͜h vêhîh kam lâ vînis͜hn aîg͜h-as͜h za*k* î haît, m*â* bâstân ans͜hûtâ-ân pavan kînvarîh va k͜hûḍ-*j*ûs͜ha*g*îh paḍ-as͜h gûmân yehvûnd; va bena*f*s͜h*â*-ic͜h âhû*g* î na*f*s͜h*â* kam k͜haditunêḍ mun na*f*s͜h*â* nizagîdîh va s͜haknâîh va a-vak͜ht-hûs͜h râî ôl*â* î tanid kam mînêḍ, a*f*as͜h s͜hapîrîh kam k͜hadîtunêḍ aîg͜h-as͜h za*k* î haît.

XXIV. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h k͜hûs͜hnûḍîh î na*f*s͜h*â* tûbân*g*arîh va pâḍ-k͜hs͜hâê-îh râî ôl*â* î tanid s͜hapîrîh vês͜h la vînis͜hn aîg͜h-as͜h za*k* î haît, m*â* bâstân ans͜hûtâ pavan â*z*ûrîh va varûnîgîh

---

1. Thus in DP., K.; DM. —2. Only DP. —3. Thus in K.; DP. ; DM. —4. Only DM. adds —5-5. The text occurs in DP., K.; but not in DM.—6. Only DM. —7. MSS. —8. Only DP.

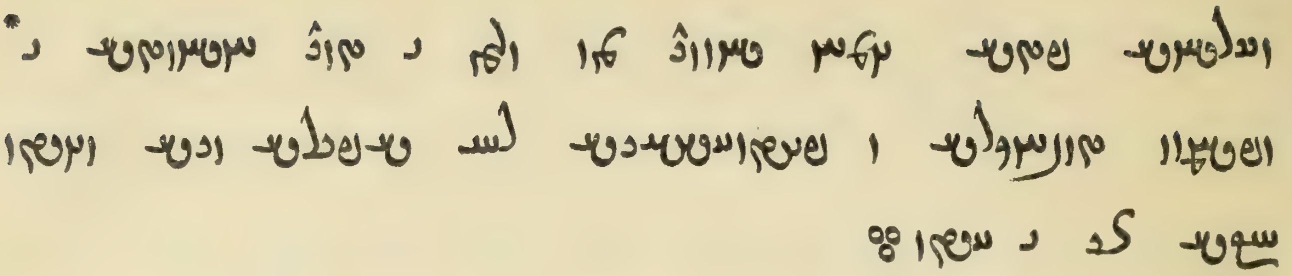

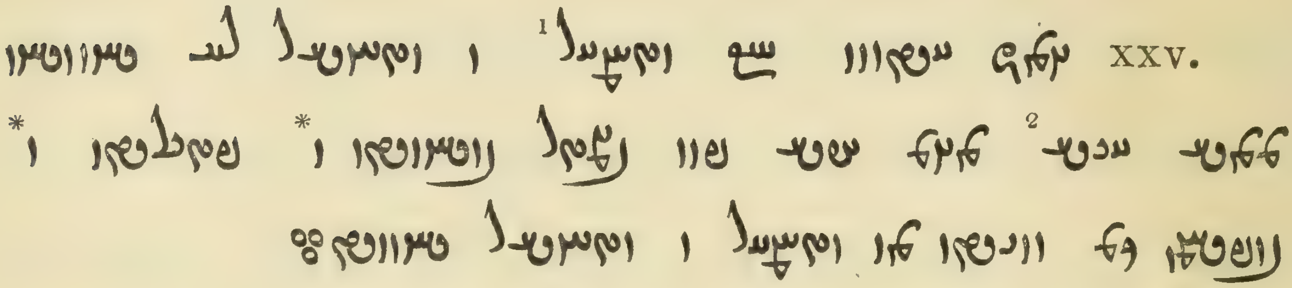

XXV.

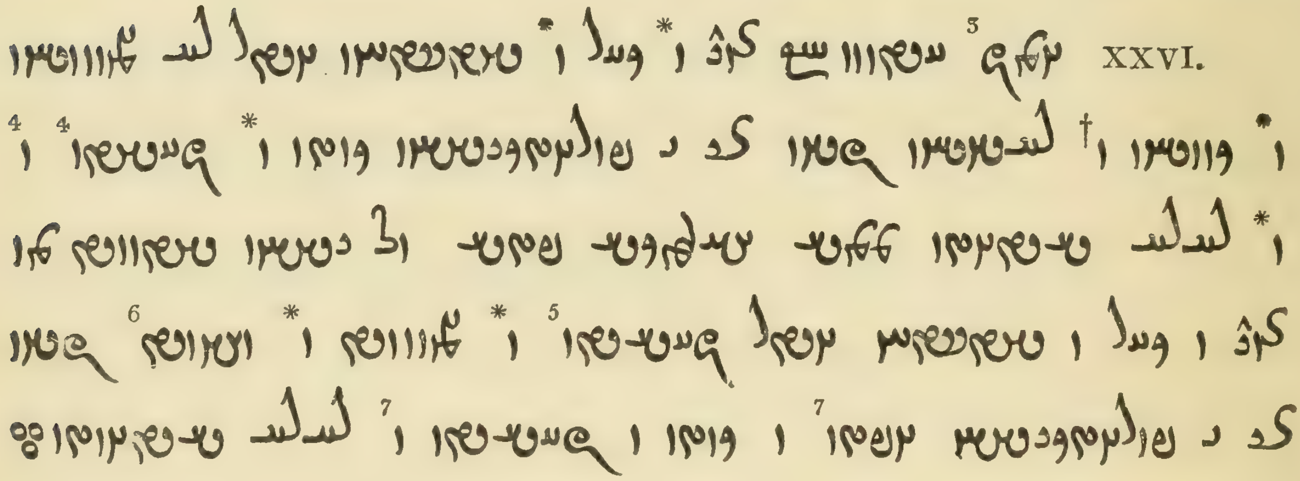

XXVI.

---

va kûta*g*-nigîrishnîh paḍ-ash gûmân yehvûnḍ, mûn ôl*á* î tanid khûshnûḍîh î na*f*sh*á* tûbân*g*arîh va pâḍ-khshâê-îh râî shapîrîh vêsh vînêḍ aîgh-ash za*k* î haît.

XXV. Den*á*-ich aêḍûn aîgh vaḍ-hamâr va vaḍ-hangâr lâ yehvûnishn, m*á*-ash aîsh mandavam a*z*ash pavan bîmtar bavîhûnêḍ va paḍîrêḍ, va bena*f*sh*á* kam vandêḍ mûn vaḍ-hamâr va vaḍ-hangâr yehvûnêḍ.

XXVI. Den*á*-ich aêḍûn aîgh Zand va kâr va dâḍistân jvîtar lâ yema*lel*ûnishn va kûnishn va râyînishn chîgûn za*k* î Paôryôḍkaêshân karḍ va châsht va lâlâ yâîtyunt, m*á*-ash aharmû*g*îh paḍ-ash ô*l* gêhân yâtûnêḍ mûn Zand va kâr va dâḍistân jvîtar châshêḍ va yema*lel*ûnêḍ va va*b*îdûnêḍ chîgûn za*k* î Paôryôḍkaêshân gû*f*t va ka*r*ḍ va châshîḍ va lâlâ yâîtyûnt.

---

1. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—2. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—3. Only DM. [illegible]—4-4. Only DM. [illegible]—5. Thus in DP., DM.; K. [illegible]—6. MSS. [illegible]—7-7. Thus in DP.; K. [illegible] [illegible] [illegible]; DM. [illegible] [illegible] [illegible].

XXVII.

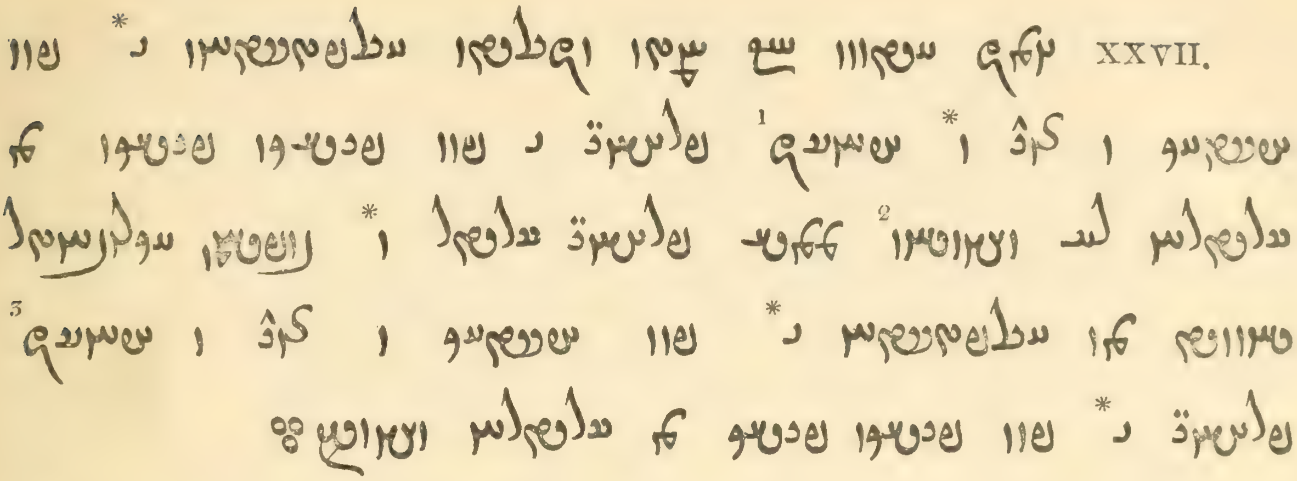

XXVIII.

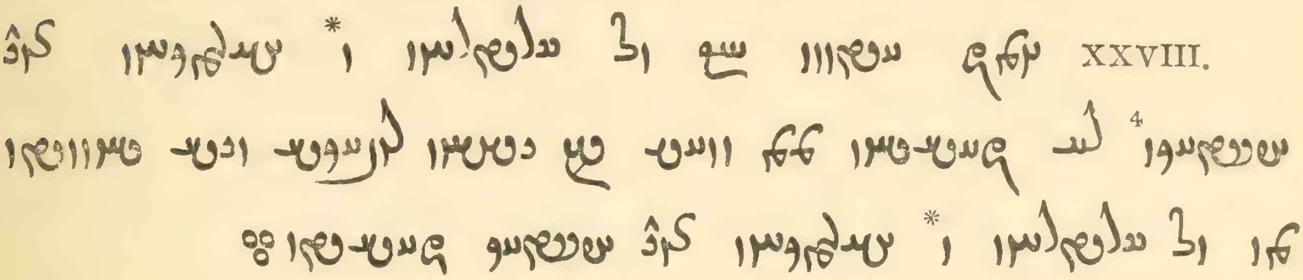

XXIX.

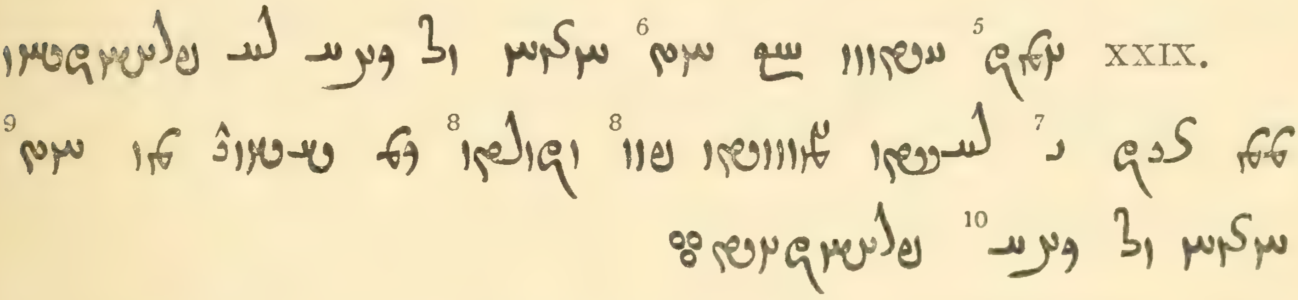

XXVII. Den*â*-ich aêḍûn aîgh amat vichîrêḍ aîrpaḍistân î pavan Avistâ*g* va Zand va avârîg-ich *f*rahâng î pavan pîsha*g* pîsha*g* min sarîtarân lâ vakhdûnishn, m*â*-ash *f*rahâng sarîtar va bena*f*sh*â* a*g*a-rûbântar yehvûnêḍ mûn aîrpaḍistân î pavan Avistâ*g* va Zand va avârîg-ich *f*rahâng î pavan pîsha*g* pîsha*g* min sarîtarân vakhdûnayên.

XXVIII. Den*â*-ich aêḍûn aîgh ô*l* sarîtarân va aharmû*g*ân Zand-Avistâ*g* lâ châshishn, m*â* vinâs *b*aên gêhân rûbâ*g*îh vêsh yehvûnêḍ mûn ô*l* sarîtarân va aharmû*g*ân Zand-Avistâ*g* châshêḍ.

XXIX. Den*â*-ich aêḍûn aîgh khûḍ-hûzvân ô*l* kadbâ lâ *f*ra-hânchishn, m*â* za*k*-ich î râst yema*l*e*l*ûnêḍ pavan vichûrḍ kam yakhsenund mûn khûḍ-hûzvân ô*l* kadbâ *f*ra-hânchînêḍ

---

1. DM. [illegible]—2. MSS. [illegible]—3. DM. adds [illegible]—4. Thus in DM.; DP., K. [illegible]—5. DM. [illegible]—6. Thus in DP., K.; DM. omits.—7. DP., K. omit [illegible]—8-8. Thus in DP., K.; DM. [illegible] [illegible]. Better [illegible] [illegible] *pavan vichîrḍ*.—9. MSS. omit.—10. Only DM. omits.

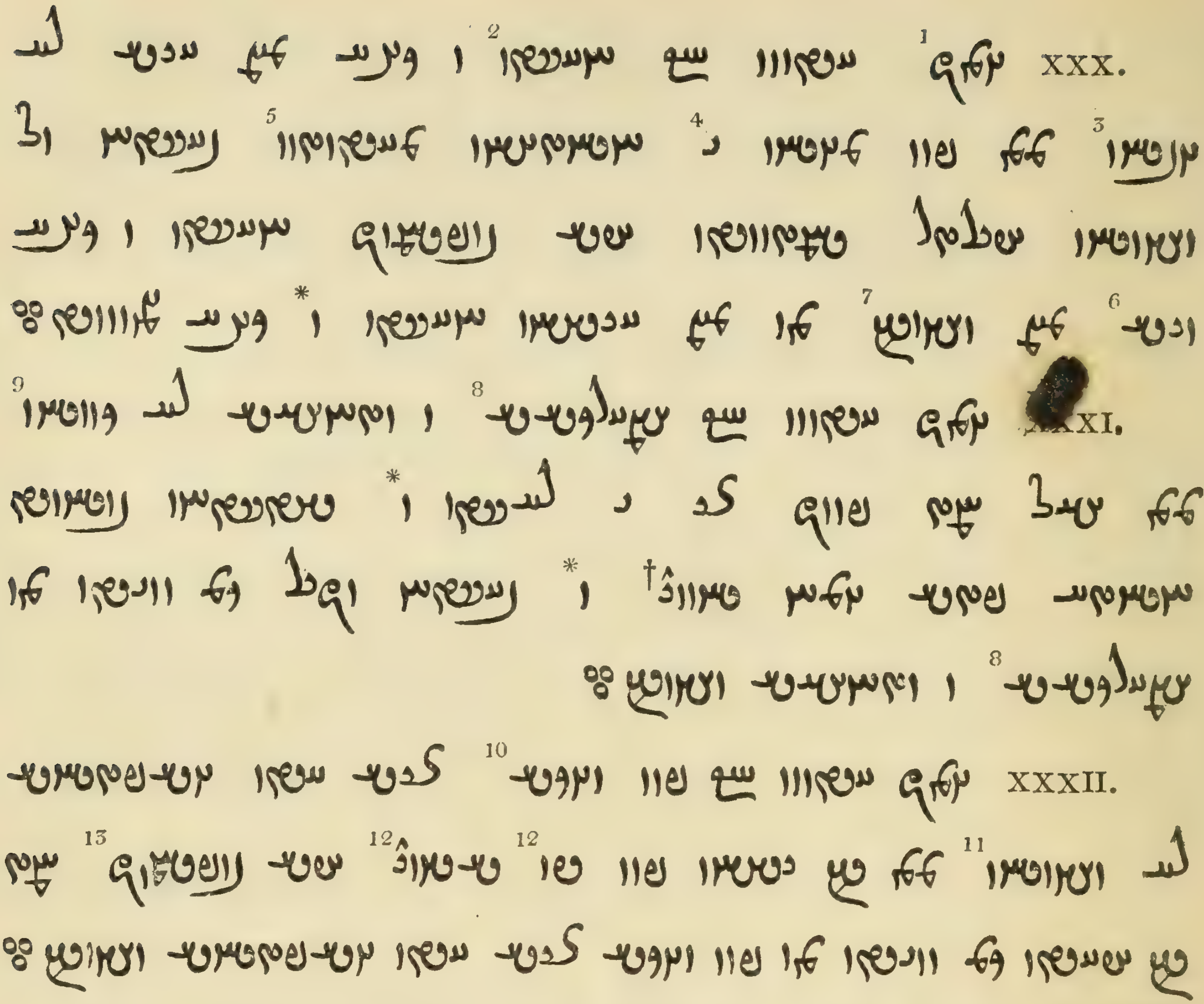
XXX.
XXXI.
XXXII.

XXX. Den*â*-ic͟h aêḍûn aîg͟h a*r*âst va kadbâ madam aîs͟h lâ gûbis͟hn, m*â* pavan mînis͟hn î ans͟hûtâ-ân mak͟hîtuntan bâstân ô*l* va*b*îdûnis͟hn a*v*îrtar yehamtûnêḍ, a*f*as͟h bena*f*s͟h*â*-ic͟h a*r*âst va kadbâ vêsh madam va*b*îdûnayên mûn madam aîs͟hân arâst va kadbâ yema*le*lûnêḍ.

XXXI. Den*â*-ic͟h aêḍûn aîg͟h a-hamâr-kus͟hîh va vaḍ-k͟h^{v}îs͟hîh lâ kûnis͟hn, m*â* âk͟ha*r* amat pavan-ic͟h za*k* î râst va dâḍistân bavîhûnêḍ ans͟hûtâ paḍ-as͟h gûmân yehvûnd, va bâstân vic͟hîr kam vandêḍ mûn a-hamâr-kus͟hîh va vaḍ-k͟h^{v}îs͟hîh va*b*îdûnayên.

XXXII. Den*â*-ic͟h aêḍûn aîg͟h pavan nyô*g*îh zy-as͟h haît dûs͟h-paḍîk͟hûîh lâ va*b*îdûnishn, m*â* *b*aên gêhân pavan ga*z* yak͟hsenûnd; a*f*as͟h bena*f*s͟h*â*-ic͟h amat *b*aên â*v*âyaḍ kam vandêḍ mûn pavan nyô*g*îh zy-as͟h haît dûs͟h-paḍîk͟hûîh vabîdûnayen.

---

1. DM. —2. Thus in DP., K.; DM. —3. DM. —4. Only K. omits.—5. Thus in K., DP.; DM. —6. DM. by mistake.—7. MSS. —8. Better —9. DM. ∵ —10. K. adds —11. Thus in DP., DM.; K. —12-12. MSS. —13. Thus in DP., K.; DM.

XXXIII.

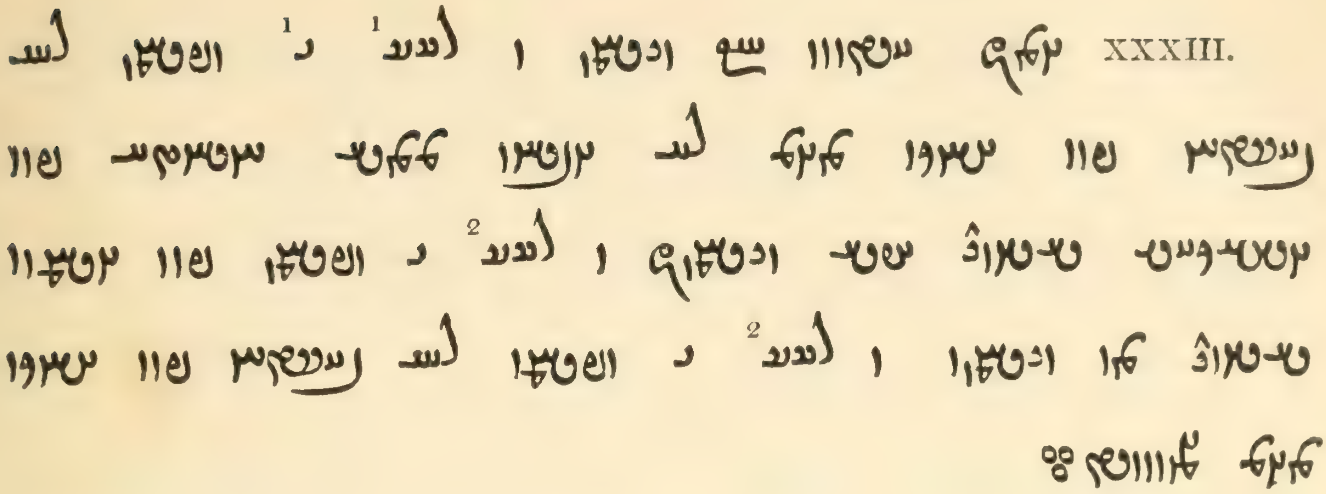

XXXIV.

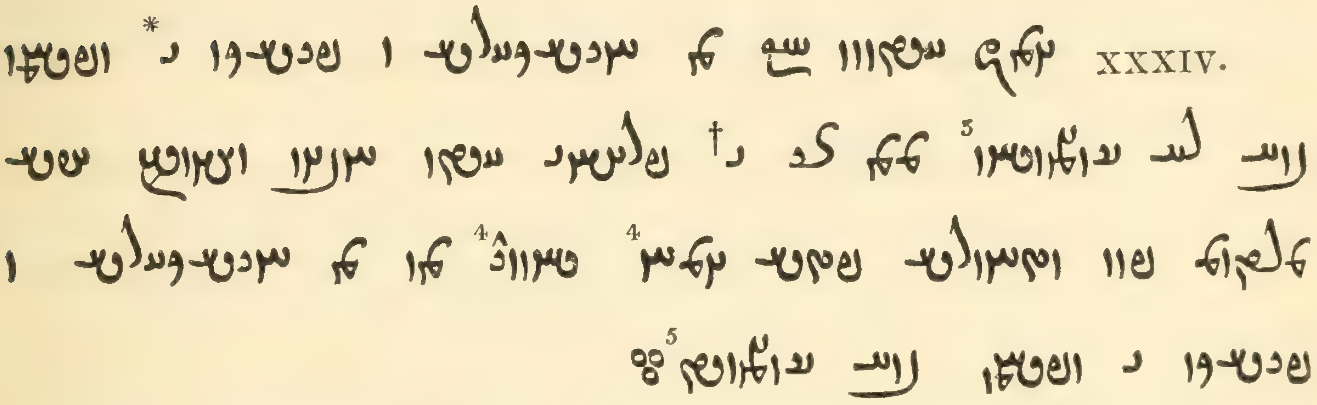

XXXV.

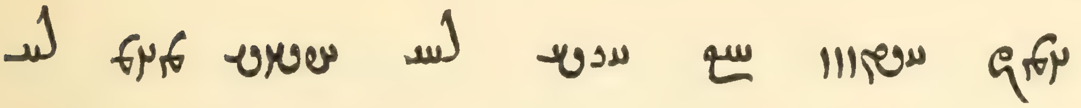

XXXIII. Den*â*-ic͟h aêḍûn aîg͟h nîs͟h*â* va rasîd î na*f*s͟h*â* râî bâstân pavan âhû*g* mandavam lâ gûbis͟hn; m*â*-as͟h ans͟hûtâ pavan dûs͟h-â*g*âs yak͟hsenund, a*f*as͟h nîs͟h*â*-ic͟h va rasîd î na*f*s͟h*â* pavan dûs͟hman yak͟hsenund, mûn nîs͟hâ va rasîd î na*f*s͟h*â* râî bâstân pavan âhû*g* mandavam yema*l*e*l*ûnêḍ.

XXXIV. Den*â*-ic͟h aêḍûn aîg͟h min k͟hᵛîs͟h-*g*ârîh va pîs͟ha*g* î na*f*s͟h*â* bar*â* lâ yegavîmûnis͟hn; m*â* za*k* î *f*rahâng haît anbîn va*b*îdûnayên, a*f*as͟h marḍûm pavan vaḍ-hûnarîh paḍ-as͟h gûmân yehvûnd, mûn min k͟hᵛîs͟h-*g*ârîh va pîs͟ha*g* î na*f*s͟h*â* bar*â* yegavîmûnêḍ.

XXXV. Den*â*-ic͟h aêḍûn aîg͟h aîs͟h râî a*f*sûs mandavam lâ

---

1. Thus in DP.; K. ; DM. —2. Thus in DP.; K. ; DM. —3. Thus in DM., DP.; K. —4-4. Thus in DP., K.; DM. —5. Thus in DP., K.; DM.

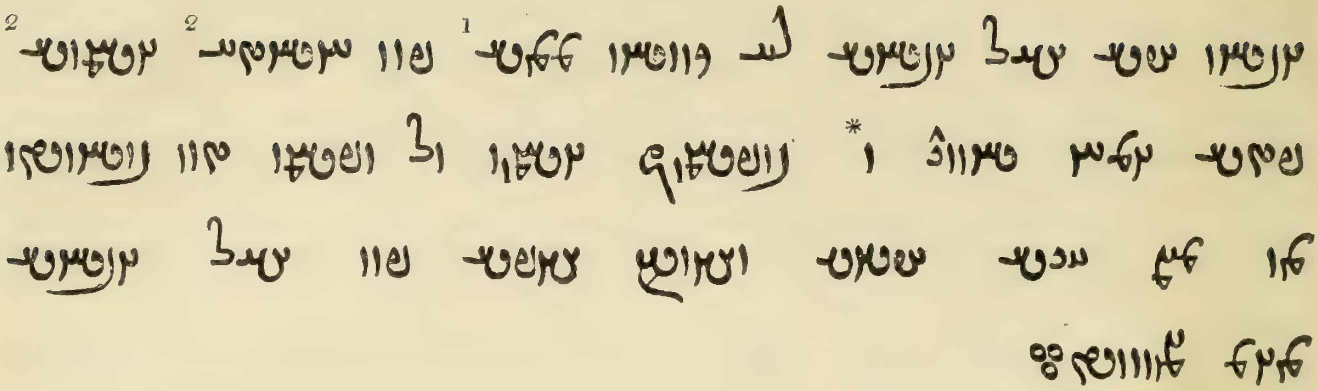

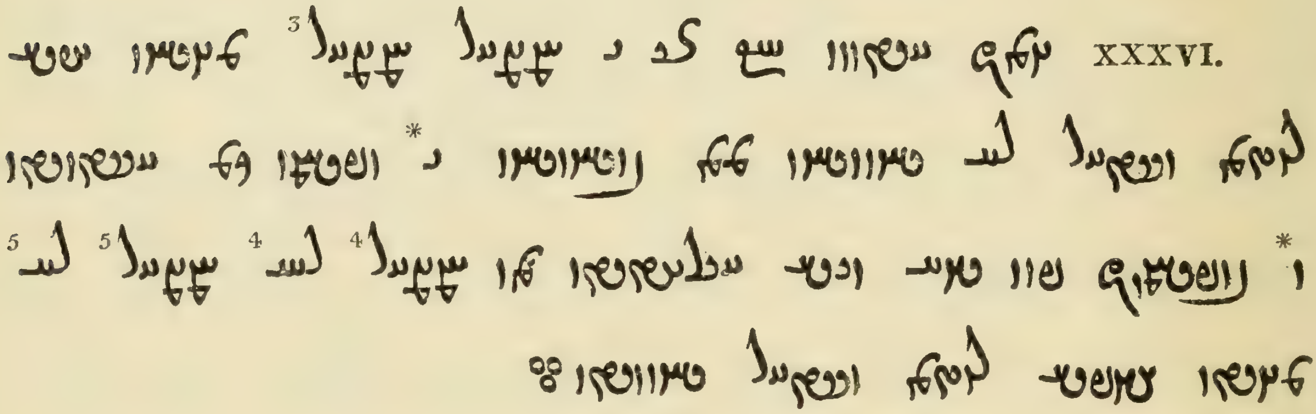

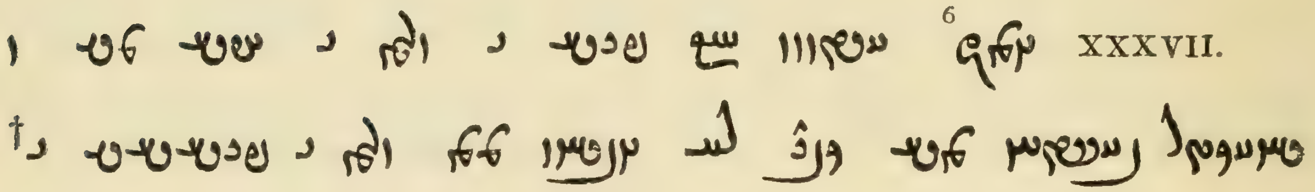

gûbis̲h̲n, a*f*as̲h̲ âk̲h̲*ar* gûbis̲h̲nîh lâ kúnis̲h̲n; m*á*-as̲h̲ pavan ans̲h̲ûtâ-dûs̲h̲manîh paḍ-ash gûmân yehvúnd, va bena*f*s̲h̲*á*-ic̲h̲ dûs̲h̲man, ô*l* na*f*s̲h̲*á* tan bavîhûnêḍ, mûn madam aîs̲h̲ a*f*sûs va*b*îdûnayên, ayû*f*-as̲h̲ pavan âk̲h̲*ar* gûbis̲h̲nîh mandavam yema*l*e*l*ûnêḍ.

XXXVI. Den*á*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ za*k* î hamîmâr hamîmâr mînis̲h̲n, a*f*as̲h̲ levat*á* vistâr lâ yehvûnis̲h̲n; m*á* bavîhûnis̲h̲n î na*f*s̲h̲*á* kam k̲h̲adîtunêḍ, va bena*f*s̲h̲*á*-ic̲h̲ pavan dînâ vês̲h̲ aîrik̲h̲têḍ, mûn hamîmâr râî hamîmâr lâ mînêḍ, ayû*f*-as̲h̲ levat*á* vistâr yehvûnêḍ.

XXXVII. Den*á*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ pîs̲h̲ î ôl*á* î azas̲h̲ mas va dânâ*g*-tar bâstân mi*l*ayâ kabad lâ gûbishn; m*á* ôl*á* î pîs̲h̲-gâs î

---

1. Thus in DP., K.; DM. 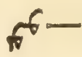—2-2. DP., K. 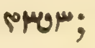; DM. 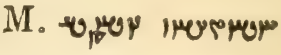—3. Thus in K.; DP., DM. omit.—4-4. Thus in K., DM.; DP. omits.—5-5. Thus in DP.; K., DM. omit.—6. DM. 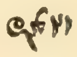

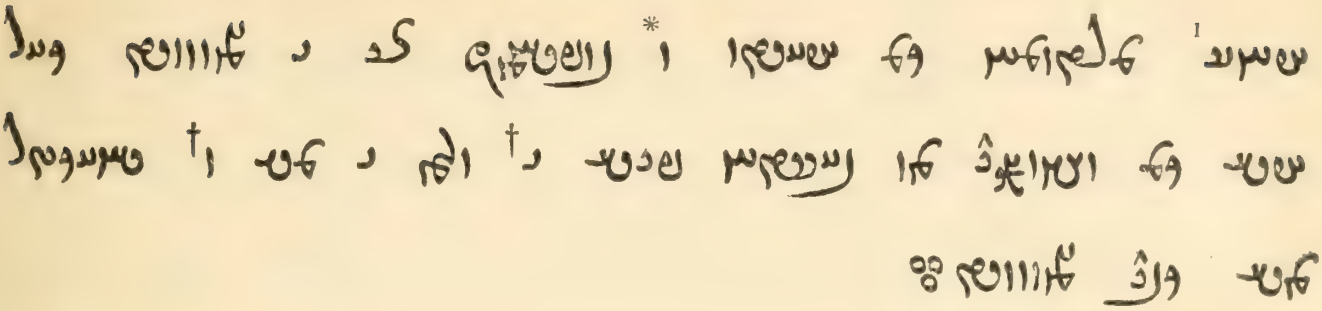

XXXVIII.

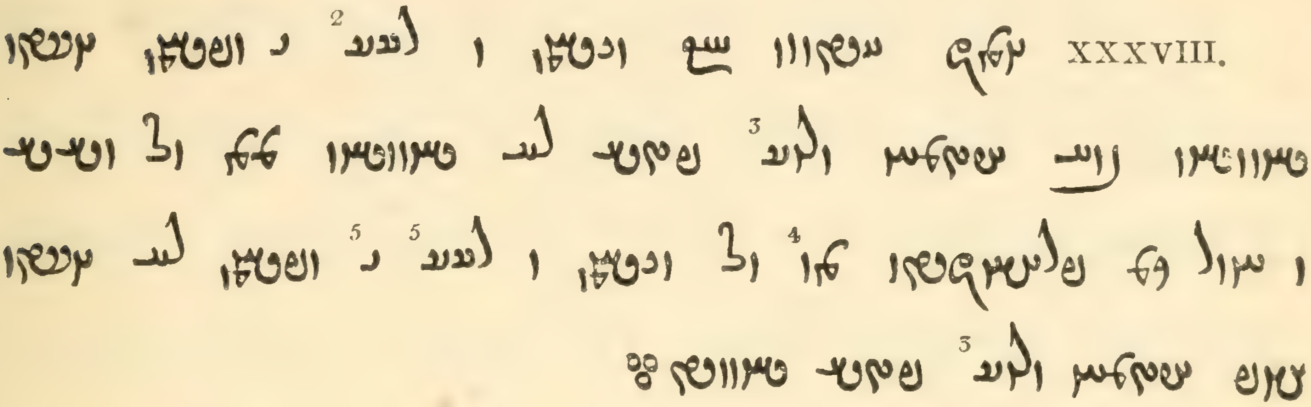

XXXIX.

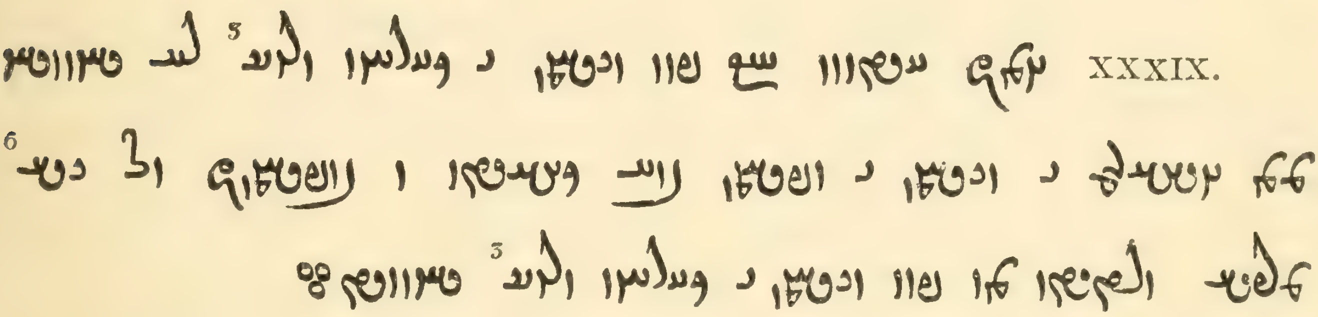

---

avâ*r*ig marḍûmân kam â*v*âyaḍ, va bena*f*s͟h*â*-ic͟h za*k* î yema*l*e*l*ûnêḍ kâr a*z*ash kam va*b*îdûnând, mûn bâstân pîs͟h î ôl*â* î mas va dânâ*g*tar mi*l*ayâ kabad yem*l*e*l*ûnêḍ.

XXXVIII. Den*â*-ic͟h aêḍûn âîg͟h nîs͟h*â* va rasîd î na*f*s͟h*â* dûst yehvûnis͟hn, ba*r*â a-paḍmân varenîg paḍ-as͟h lâ yehvûnis͟hn; m*â* ô*l* vêhîh va hûnar kam *f*ra-hânc͟hêḍ mûn ô*l* nîs͟h*â* va rasîd î na*f*s͟h*â* lâ dûst, ayû*f* a-paḍmân varenîg paḍ-as͟h yehvûnêḍ.

XXXIX. Den*â*-ic͟h aêḍûn aîg͟h pavan nîs͟h*â* î kârân varenîg lâ yehvûnis͟hn; m*â* dûs͟hâram î nîs͟h*â* î na*f*s͟h*â* barâ kâhêḍ, va bena*f*s͟h*â*-ic͟h ô*l* jeh-mar*z*îh varḍêḍ, mûn pavan nîs͟h*â* î kârân varenîg yehvûnêḍ.

---

1. Thus in DM.; DP., K. —2. Thus in DP.; K., DM. —3. Only DM. —4. DM. repeats —5-5. Thus in DP.; K. ; DM. —6. K., DM. ; DP.

XL.

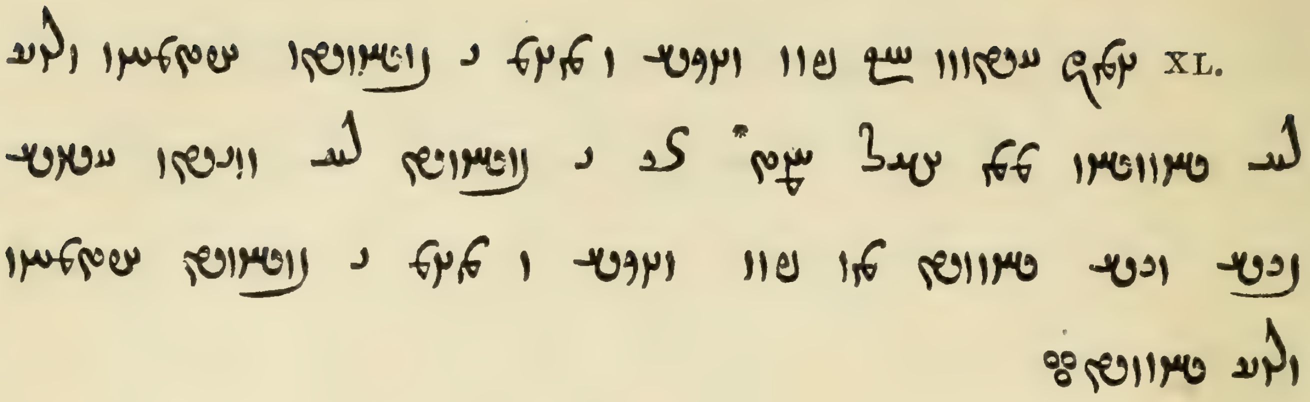

XLI.

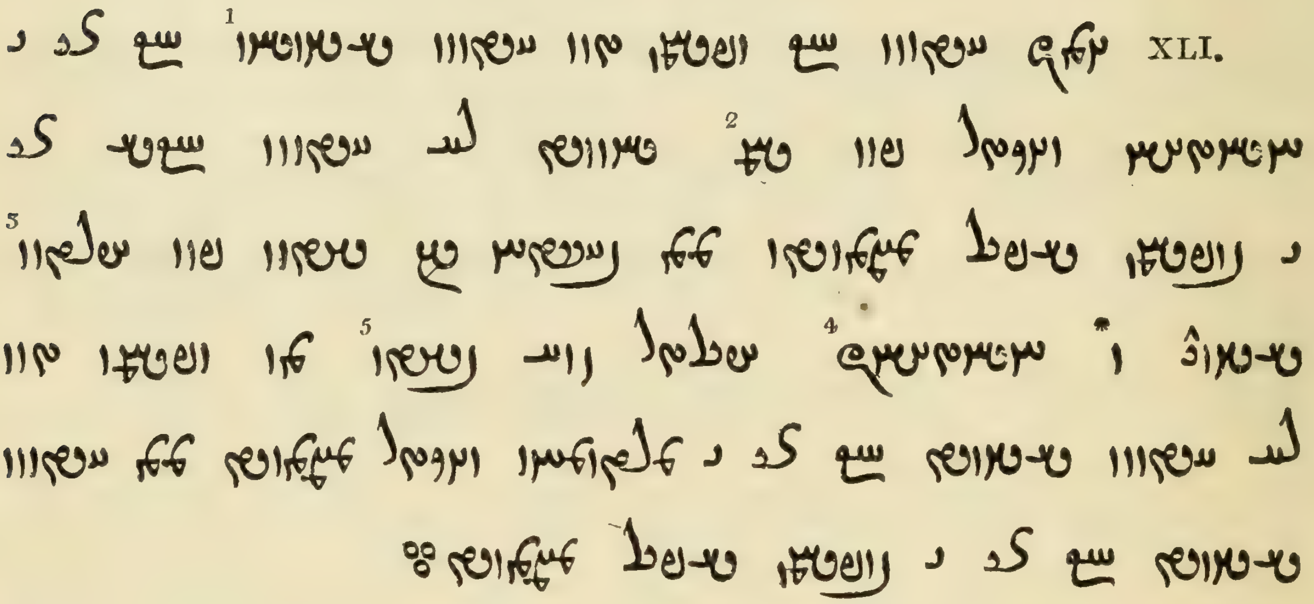

XL. Den*á*-ich aêḍûn aîgh pavan nyô*g*îh va mandavam î bavîhûnêḍ a-paḍmân varenîg lâ yehvûnishn; m*á* âkha*r* amat za*k* î bavîhûnêḍ lâ vandêḍ, adîn-ash bîsh vêsh yehvûnêḍ, mûn pavan nyô*g*îh va mandavam î bavîhûnêḍ a-paḍmân varenîg yehvûnêḍ.

XLI. Den*á*-ich aêḍûn aîgh na*f*sh*á* tan aêḍûn yakhsenunishn aîgh za*k* î anshûtâân nyô*g*tar pavan dâm yehvûnêḍ, lâ aêḍûn aîgh-ash za*k* î bena*f*sh*á* shapîr medammûnêḍ; m*á* bâstân *b*aên shat*r*ô pavan a*v*ar-tan yakhsenund, va anshûtâân-ich a*v*îrtar ba*r*â bîkht, mûn na*f*sh*á* tan lâ aêḍûn yakhsenunêḍ aîgh za*k* î marḍûmân nyô*g*tar medammûnêḍ, m*á* aêḍûn yakhsenunêḍ aîgh za*k* î bena*f*sh*á* shapîr medammûnêḍ.

---

1. Thus in DP., K.; DM. 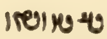—2. Thus in DM.; DP., K. 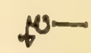—3. Thus in DP., K.; DM. 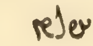—4. DM. 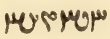—5. Thus in DP.; K., DM. 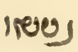

XLII.

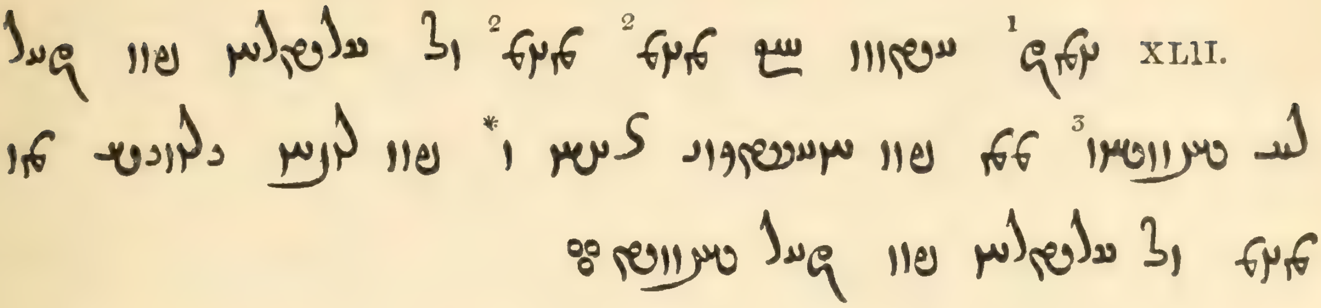

XLIII.

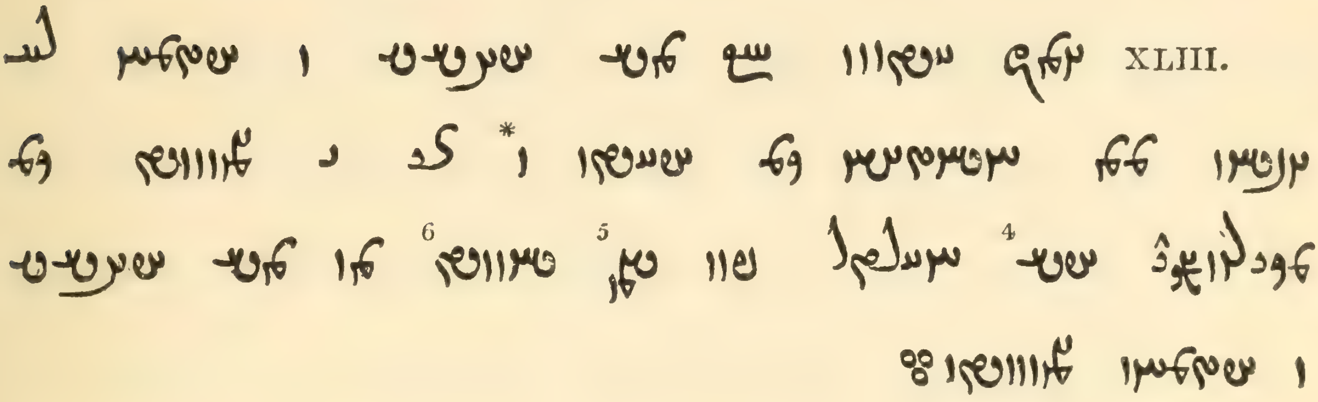

XLIV.

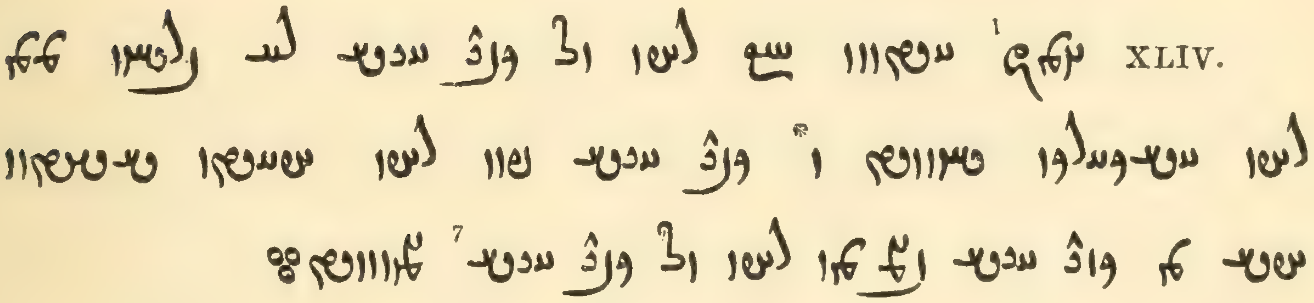

XLII. Den*â*-ich aêḍûn aîgh mandavam mandavam ô*l* sarîtarân pavan châr lâ yehabûnishn; m*â* pavan kh^{v}âsta*g*î zîyân va pavan rûbân dravandîh mûn mandavam ô*l* sarîtarân pavan châr yehabûnêḍ.

XLIII. Den*â*-ich aêḍûn aîgh mi*l*ayâ avî-gâs va a-paḍmân lâ gûbishn; m*â* anshûtâân kam â*v*âyaḍ, va za*k* î yema*l*e*l*ûnêḍ kam mekab*l*ûnãnd, a*f*ash kh^{v}ârtar pavan gad*â* yehvûnêḍ, mûn mi*l*ayâ avî-gâs va a-paḍmân yema*l*e*l*ûnêḍ.

XLIV. Den*â*-ich aêḍûn aîgh râ*z* ô*l* kabad aîsh lâ barishn; m*â* râ*z* âshkâra*g* yehvûnêḍ, va kabad aîsh pavan râ*z* â*v*âyaḍ dâshtan, a*f*ash min kabad aîsh bîm, mûn râ*z* ô*l* kabad aîsh yema*l*e*l*ûnêḍ.

---

1. Only DM. —2. Thus in all.—3. Thus in DP., K.; DM. —4. All —5. Thus in K.; DP. ; DM. —6. DP. ∵ —7. Thus in DP.; but not in K., DM.

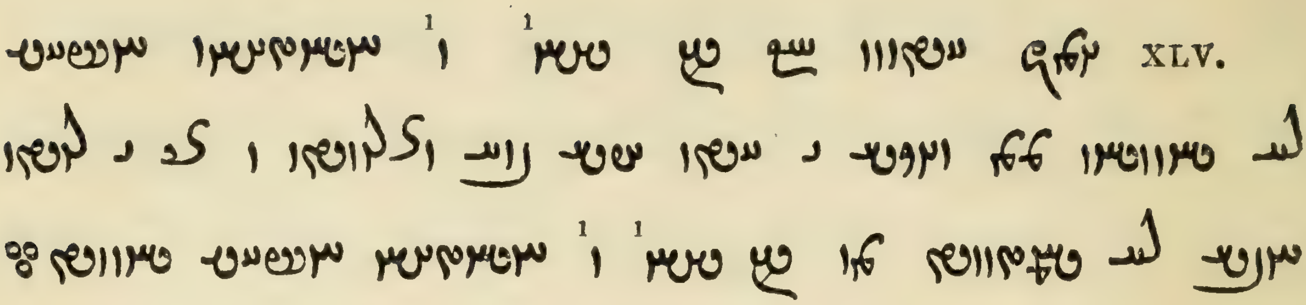

XLV.

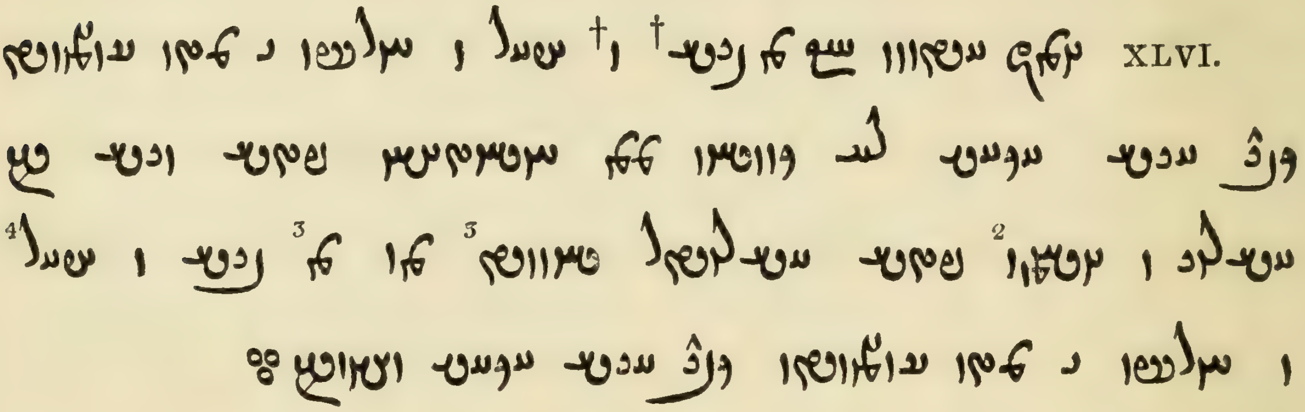

XLVI.

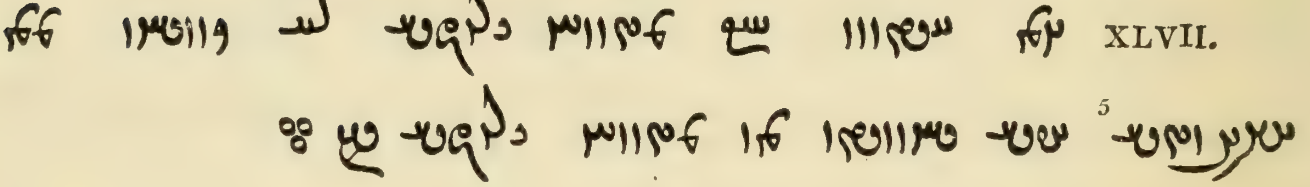

XLVII.

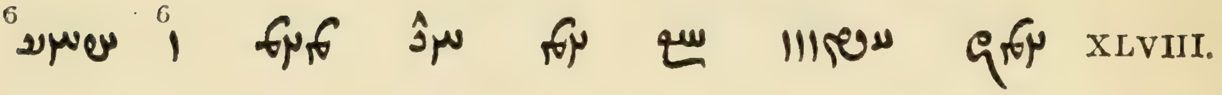

XLVIII.

XLV. Den*â*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ *b*aên ya*z*dân va ans̲h̲ûtâân an-sipâs lâ yehvûnis̲h̲n; m*â* nyô*g*îh î haît a*z*as̲h̲ ba*r*â vazlûnêḍ, va za*k* î levît aôbas̲h̲ lâ yehamtûnêḍ, mûn *b*aên ya*z*dân va ans̲h̲ûtâân an-sipâs yehvûnêḍ.

XLVI. Den*â*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ min bîs̲h̲ va â*z*âr va k̲h̲ûr-*z*îc̲h̲ î maḍ ye*g*avîmûnêḍ kabad aîs̲h̲ â*g*âs lâ kûnis̲h̲n; m*â* ans̲h̲ûtâân paḍ-as̲h̲ vês̲h̲ *b*aên ayârand, va dûs̲h̲man paḍ-as̲h̲ ayârand-tar yehvûnêḍ, mûn min bîs̲h̲ va â*z*âr va k̲h̲ûr-*z*îc̲h̲ î maḍ ye*g*avîmûnêḍ kabad aîs̲h̲ â*g*âs va*b*idûnayên.

XLVII. Den*â*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ mit*r*ôân-drû*j*îh lâ kûnis̲h̲n; mâ aîbîbûḍîh *a*fas̲h̲ yehvûnêḍ mûn mit*r*ôân-drû*j*îh *b*aên.

XLVIII. Den*â*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ den*â* hand mandavam va a*v*â*r*îg

---

1. Thus in DP., K.; DM. —2. MSS. —3. Occurs in DP. only. 4. Only DM. —5. Thus in DP., K.; DM. —6-6. Thus in DP.; DM. ; K.

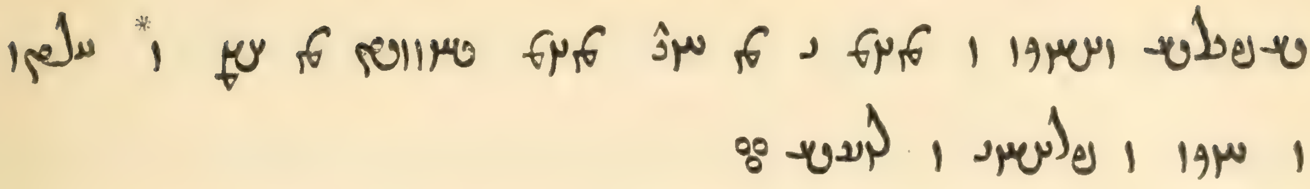

XLIX.

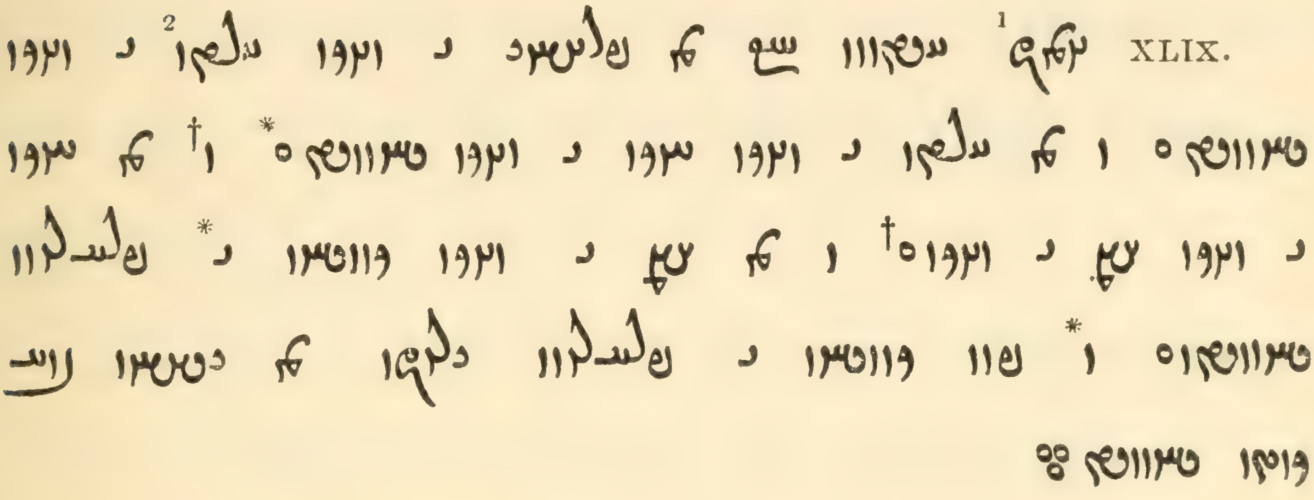

L.

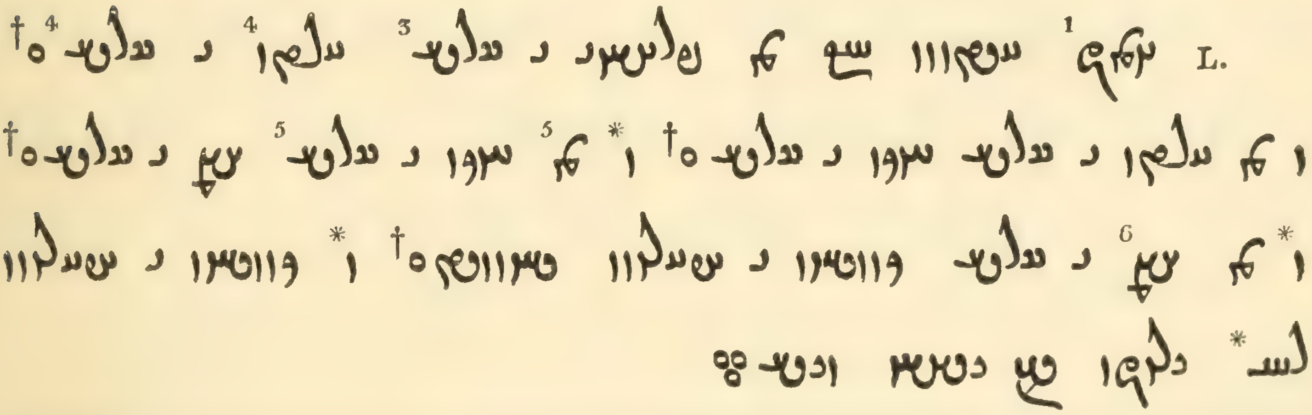

shapîrîh vahânag, va mandavam î min hand mandavam yehvûnêḍ: min haêm va khratû va khûg va frahâng va ravîgîh.

XLIX. Denâ-ich aêḍûn aîgh min frahâng î nyôg khratû î nyôg yehvûneḍ, va min khratû î nyôg khûg î nyôg yehvûnêḍ, va min khûg î nyôg haêm î nyôg, va min haêm î nyôg kûnishn î frârûn yehvûnêḍ, va pavan kûnishn î frârûn drûj min gêhân barâ karḍ yehvûnêḍ.

L. Denâ-ich aêḍûn aîgh min frahâng î saryâ khratû î saryâ, va min khratû î saryâ khûg î saryâ, va min khûg î saryâ haêm î saryâ, va min haêm î saryâ kûnishn î avârûn yehvûnêḍ, va kûnishn î avârûn râî drûj baên gêhân vêsh.

---

1. All 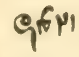—2. Only DM. 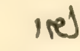—3. DM. adds 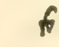—4-4. These words occur in DP., K.; but not in DM.—5-5. Thus in DP.; K., DM. omit.—6. MSS. 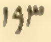

LI.

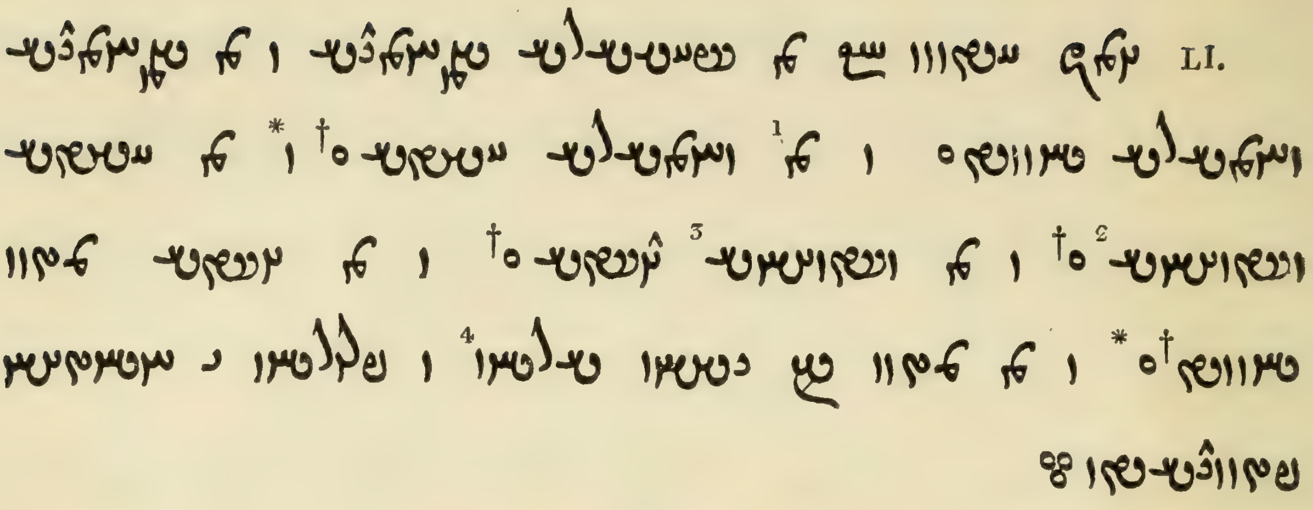

LII.

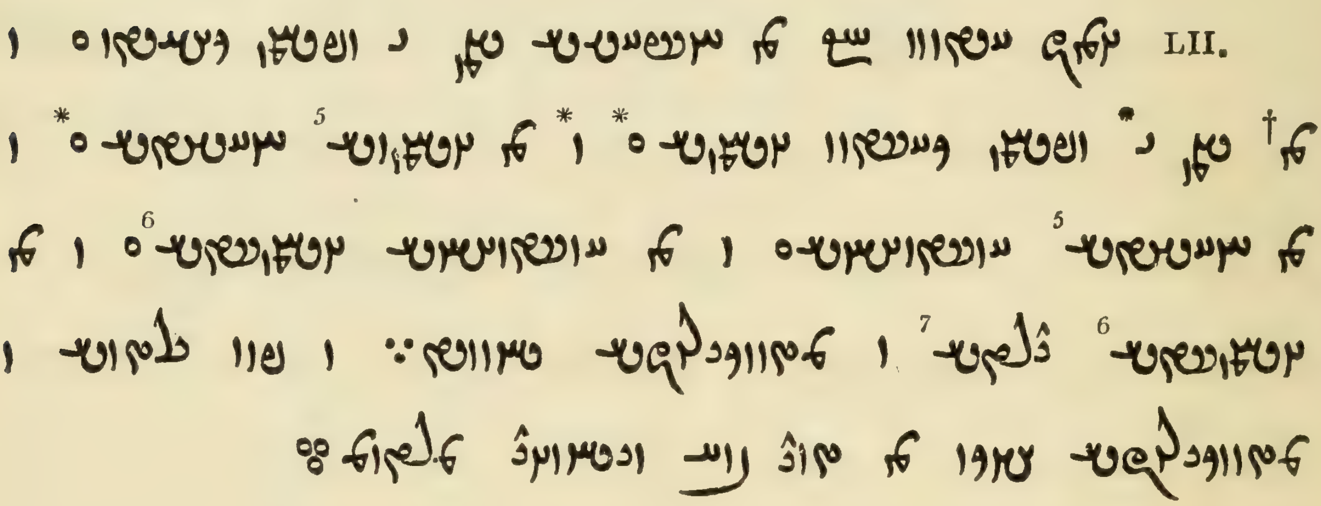

LIII.

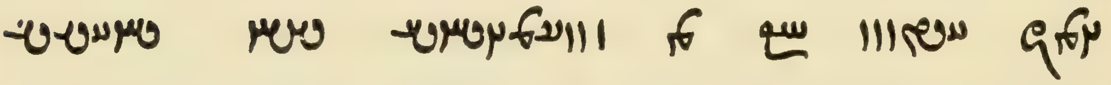

LI. Den*á*-ic͜h aêḍûn aîg͜h min sipâs-dârîh gad*á*-aômandîh, va min gad*á*-aômandîh vohûman-dârîh yehvûnêḍ; va min vohûman-dârîh âs͜htîh, va min âs͜htîh ûstûkhânîh, va min ûstûkhânîh dûstîh, va min dûstîh mit*r*ô yehvûnêḍ; va min mit*r*ô *b*aên gêhân dâris͜hn va parvaris͜hn î ans͜hûtâân paḍvand-îhêḍ.

LII. Den*á*-ic͜h aêḍûn aîg͜h min an-sipâsîh gad*á* î na*f*s͜h*á* kâhêḍ; va min gad*á* î na*f*s͜h*á* kâstan dûs͜hmanîh, va min dûs͜hmanîh anâs͜htîh, va min anâs͜htîh a-ûstûkhânîh, va min a-ûstûkhânîh dûs͜hman-astîh, va min dûs͜hman-astîh darḍîh va mit*rôg*-drû*j*îh yehvûnêḍ, va pavan darḍîh va mit*rôg*-drû*j*îh aêva*g* min tanid ba*r*â naskhûnênd marḍûm.

LIII. Den*á*-ic͜h aêḍûn aîg͜h min bûndag-minis͜hnîh Ya*z*dân

---

1. Only DM. —2. Thus K., DM.; DP. —3. MSS. —4. Thus in DP., K.; DM. —5. DM. here adds ı—6. MSS. , *dûshman-hatîh*, perhaps for *dûshman-haîtîh.*—7. Occurs in DP., K. only.

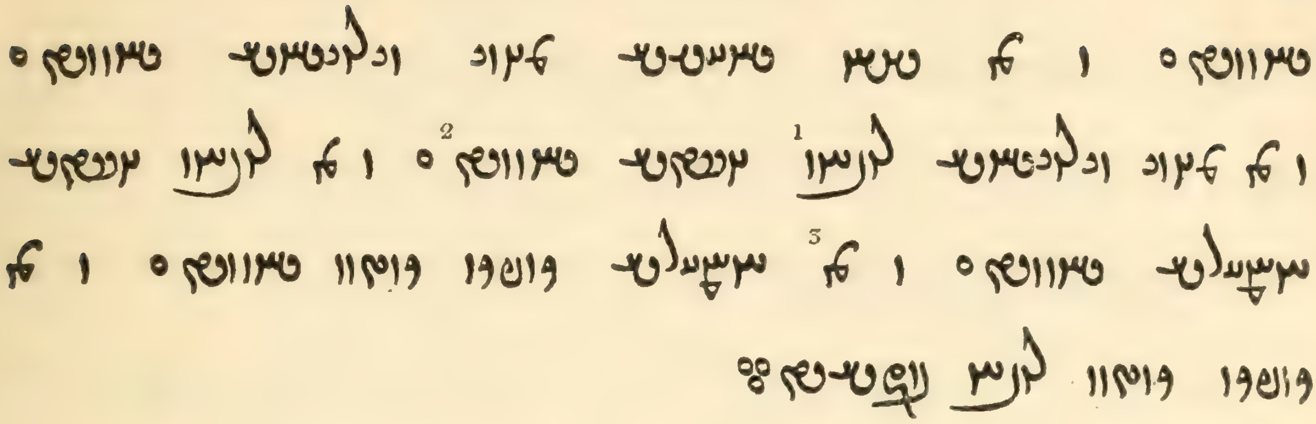

LIV.

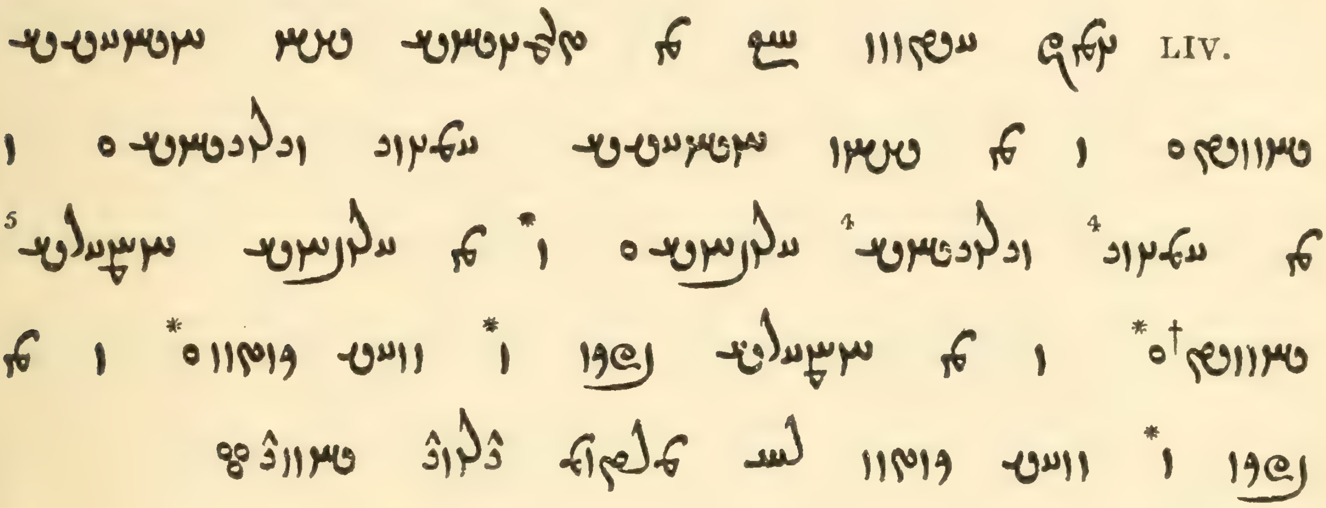

LV.

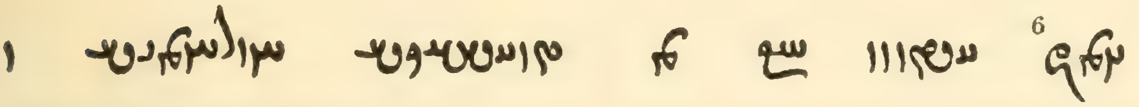

---

s̲h̲nâsîh yehvûnêḍ, va min Ya*z*dân s̲h̲nâsîh maînûg vîrûyis̲h̲nîh yehvûnêḍ, va min maînûg vîrûyis̲h̲nîh rûbân dûstîh yehvûnêḍ, va min rûbân dûstîh hû-hamârîh yehvûnêḍ, va min hû-hamârîh ke*rfag* ka*r*ḍan yehvûnêḍ, va min ke*rfag* ka*r*ḍan rûbân bû*j*-îhêḍ.

LIV. Den*á*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ min tar-mînis̲h̲nîh Ya*z*dân an-s̲h̲nâsîh yehvûnêḍ, va min Ya*z*dân an-s̲h̲nâsîh a-maînûg vîrûyis̲h̲nîh, va min a-maînûg vîrûyis̲h̲nîh a-rûbânîh, va min a-rûbânîh an-hamârîh yehvúnêḍ, va min an-hamârîh ba*z*a*g* va vinâs ka*r*ḍan. va min ba*z*a*g* va vinâs ka*r*ḍan râî marḍûm dravand yehvûnḍ,

LV. Den*á*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ min tûk̲h̲s̲h̲â*g*îh hûnar-aômandîh, va

---

1. Only DM. adds 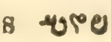—2. Thus in DP., K.; DM. omits.—3. Only DM. 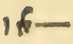—4-4. Thus in DP.; K., DM. 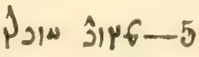—5. Only DM. 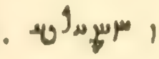—6. MSS. 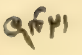

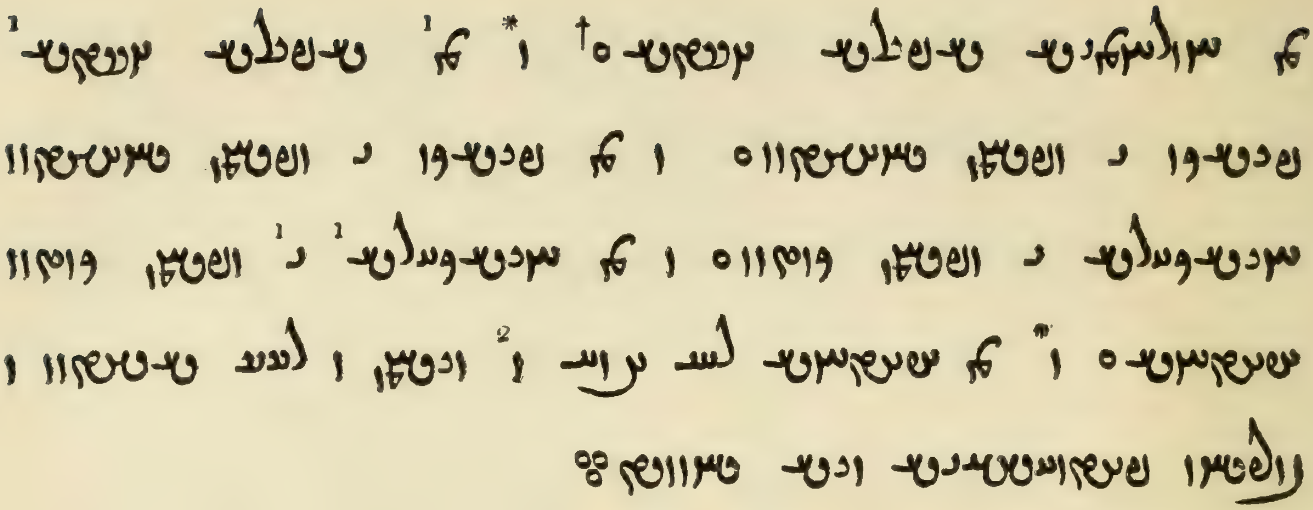

LVI.

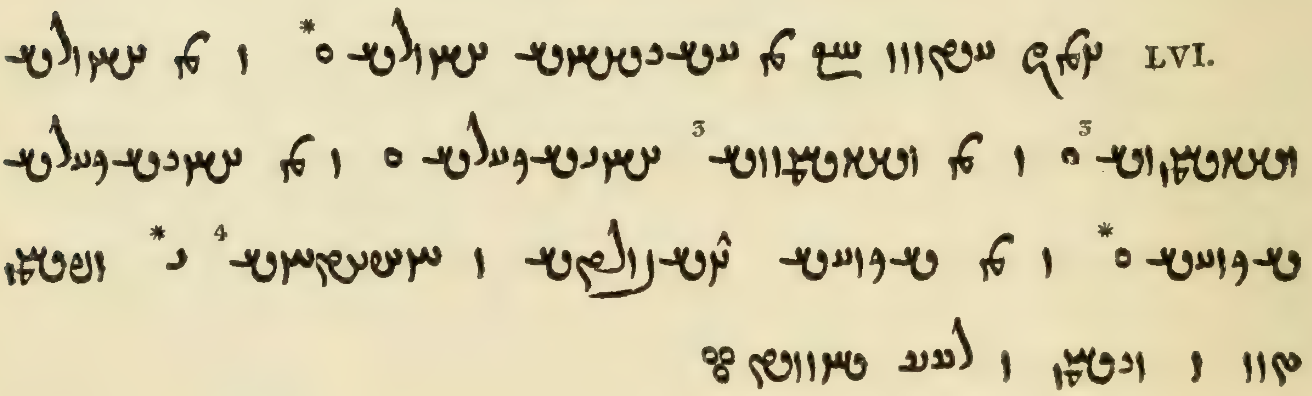

LVII.

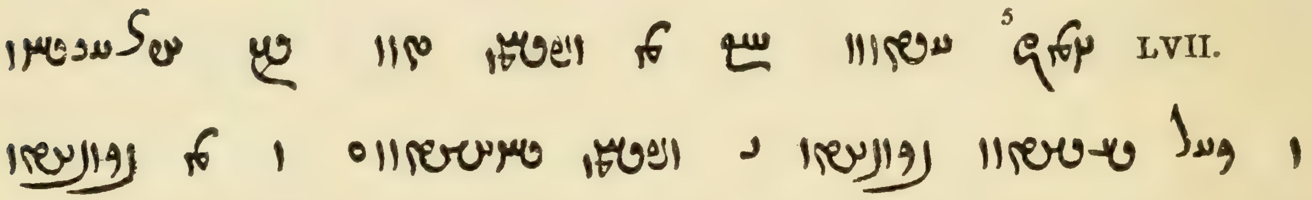

---

min hûnar-aômandîh shapîrîh dûstîh, va min shapîrîh dûstîh pîsha*g* î na*f*sh*â* shnâkhtan, va min pîsha*g* î na*f*sh*â* shnâkhtan kh^{v}îsh-*g*ârîh î na*f*sh*â* ka*r*ḍan, va min kh^{v}îsh-*g*ârîh î na*f*sh*â* ka*r*ḍan â*v*âḍânîh, va min â*v*âḍânîh râî gab*r*â va nîsh*â* va rasîd dâshtan va bûr*z*ishn pâḍ-khshâê-îh vêsh yehvûnêḍ.

LVI. Den*â*-ich aêḍûn aîgh min ashgêhânîh a-hûnarîh, va min a-hûnarîh vêh-dûshmanîh, va min vêh-dûshmanîh a-kh^{v}îsh-*g*ârîh, va min a-kh^{v}îsh*g*ârîh shaknâ-îh, va min shaknâ-îh dûsh-bûrḍîh va an-â*v*âḍânîh î na*f*sh*â* tan va nîsh*â* va rasîd yehvûnêḍ.

LVII. Den*â*-ich aêḍûn aîgh min na*f*sh*â* tan *b*aên a*f*zâyishn va kâr dâshtan ba*g*ô-bakht î na*f*sh*â* shnâkhtan, va min ba*g*ô-bakht

---

1-1. These words are inadvertently omitted in all MSS.—2. Occurs in DP.—3. Only DP. 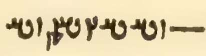—4. All 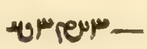—5. All 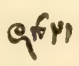

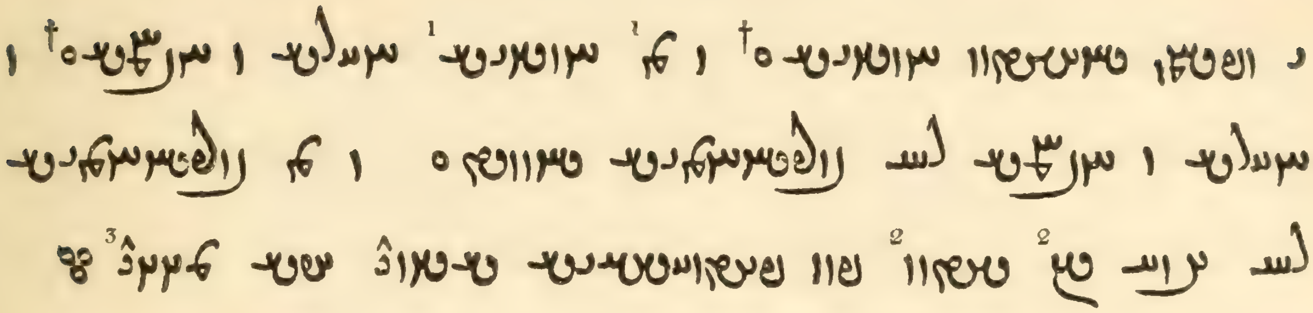

LVIII.

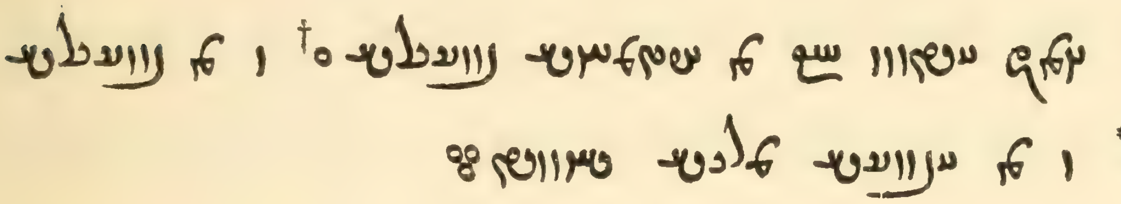

LIX.

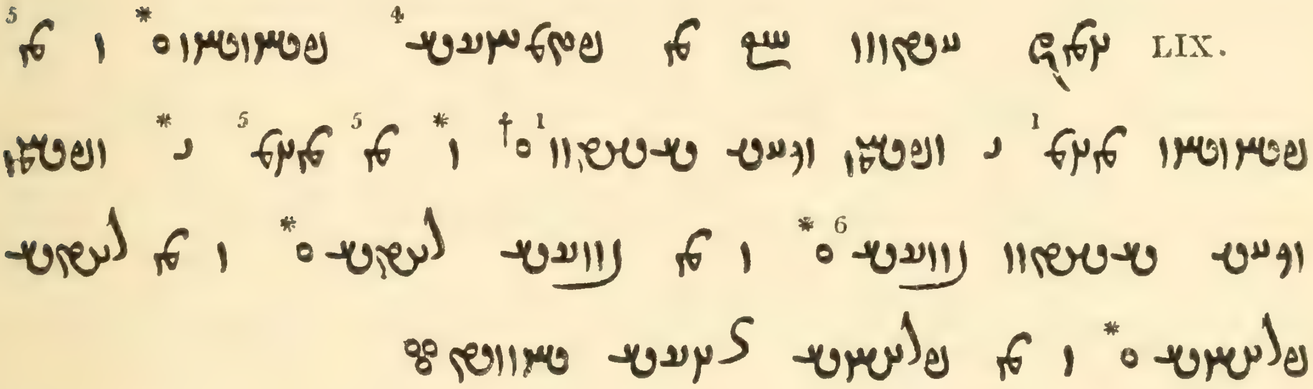

LX.

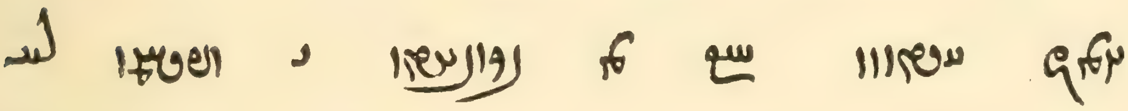

î na*f*s͜h*â* s͜hnâk͜htan k͜hû*r*sandîh, va min k͜hû*r*sandîh k͜h^{v}ârîh va hû-bâmîh, va k͜h^{v}ârîh va hû-bâmîh râî bûr*z*is͜hn-aômandîh yehvûnêḍ, va min bûr*z*is͜hn-aômandîh râî gab*r*â *b*aên s͜hat*r*ô pavan pâḍk͜hs͜hâê-îh yak͜hsenûnd a*f*as͜h mînênd.

LVIII. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h min a-paḍmânîh bûnda*g*-*g*arîh, va min bûndag-*g*arîh a-bûndagîh, va min a-bûndagîh margîh yehvûnêḍ.

LIX. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h min paḍmânîgîh *f*s͜hûnis͜hn, va min *f*s͜hûnis͜hn mandavam î na*f*s͜h*â* ni*g*âs dâs͜htan, va min mandavam î na*f*s͜ha ni*g*âs dâs͜htan bûndagîh, va min bûndagîh râḍîh, va min râḍîh *f*râk͜hû-îh, va min *f*râk͜hû-îh zîndagîh yehvûnêḍ.

LX. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h min ba*g*ô-bak͜ht î na*f*s͜h*â* lâ

1-1. MSS. omit.—2-2. Thus in DP., K.; DM. —3. K. —4. Thus in DP., K.; DM. 5. Only DP. omits.—6. DM.

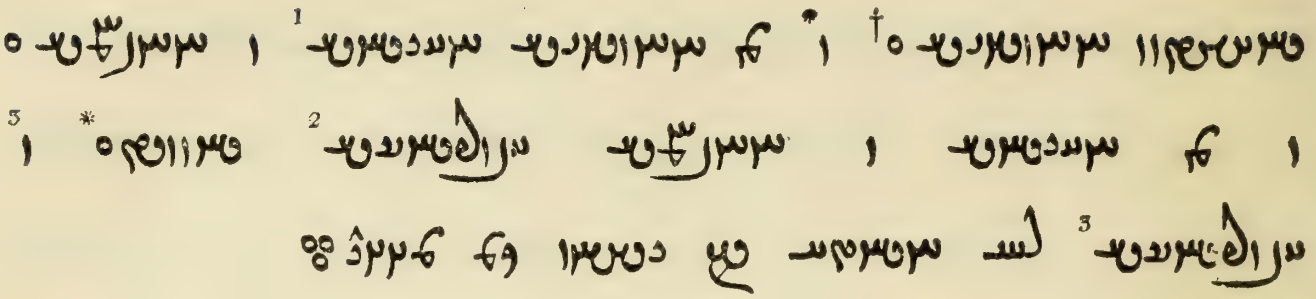

LXI.

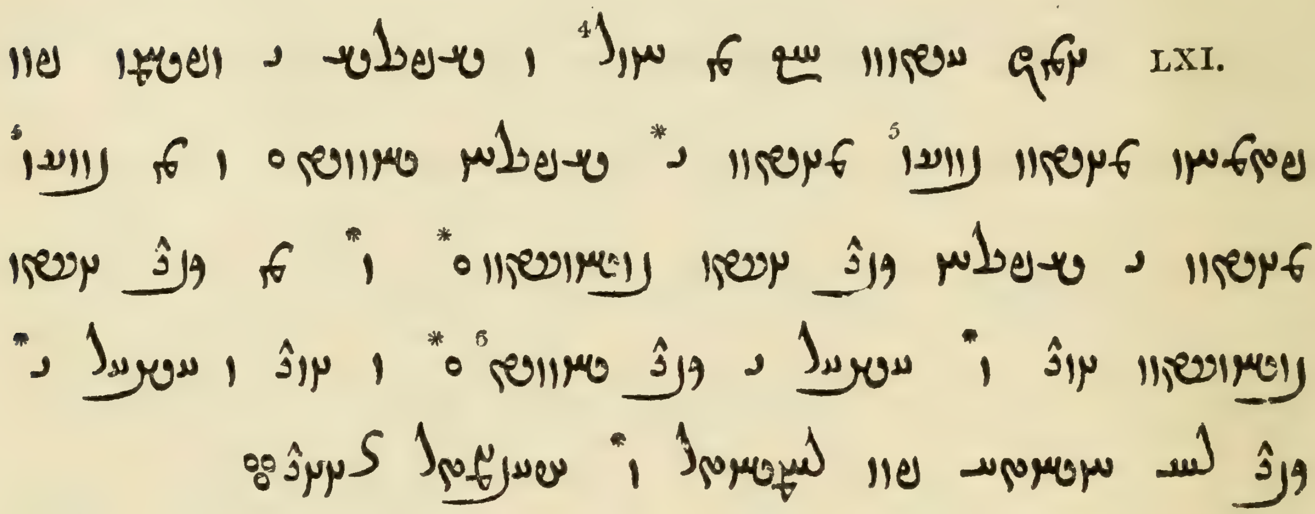

LXII.

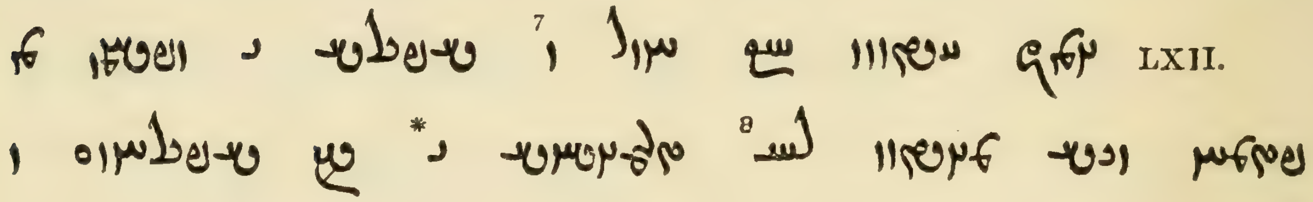

s̲h̲nâk̲h̲tan an-k̲h̲û*r*sandîh, va min an-k̲h̲û*r*sandîh an-âsânîh va an-hû-bâmîh, va min an-âsânîh va an-hû-bâmîh a-bûr*z*is̲h̲nîgîh yehvûnêḍ, va a-bûr*z*is̲h̲nîgîh râî ans̲h̲ûtâ *b*aên gêhân kam mînênd.

LXI. Den*â*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ min hûnar va s̲h̲apîrîh î na*f*s̲h̲*â* pavan paḍmân mînîḍan bûndag mînîḍan î s̲h̲apîrân yehvûnêḍ, va min bûndag-mînîḍan î s̲h̲apîrân kabad dûst bavîhûnastan, va min kabad dûst bavîhûnastan gû*r*d va aîy*y*âr î kabad yehvûnêḍ, va gûrd va aîy*y*âr î kabad râî ans̲h̲ûtâ pavan râmis̲h̲ntar va avî-bîmtar zîvênd.

LXII. Den*â*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ hûnar va shapîrîh î na*f*s̲h̲*â* min paḍmân vês̲h̲ mînîḍan râî tar-mînis̲h̲nîh î *b*aên s̲h̲apîrân, va

---

1. Only DM. repeats —2. Thus in DP.; DM. ; K. —3-3. Thus in DP., K.; DM. —4. Only DM. —5. DM. —6. Thus in DP., K.; DM. —7. Thus in DP., K.; DM. —8. Only DM.

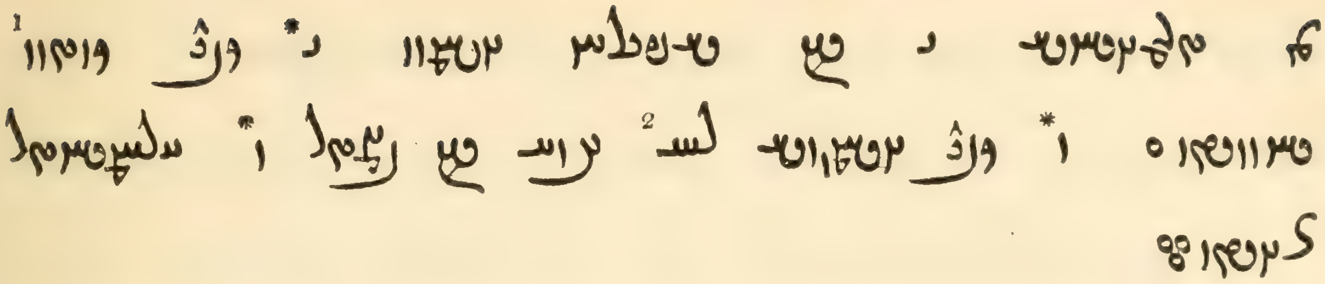

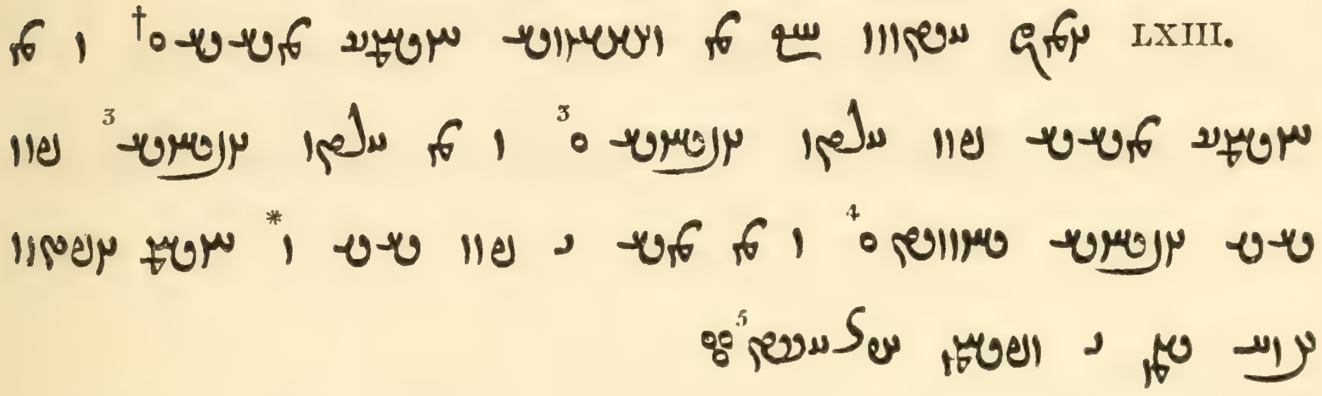

LXIII.

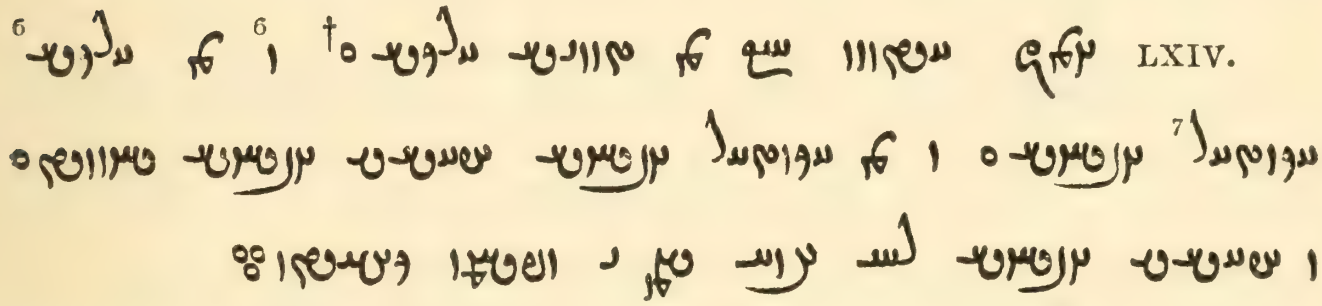

LXIV.

min tar-mînishnîh î baên shapîrân dûshman î kabad kardan yehvûnêd, va kabad dûshmanîh râî gabrâ baên bîmtar va a-râmishntar zîvêd.

LXIII. Dendâ-ich aêdûn aîgh min vâyishnîh av-gâmig milayâ-îh, va min av-gâmig milayâ-îh pavan khratû gûbishnîh, va min khratû gûbishnîh pavan gâs gûbishnîh yehvûnêd, va min milayâ î pavan gâs va av-gâm gûftan gabrâ gadâ î nafshâ avzâyêd.

LXIV. Dendâ-ich aêdûn aîgh min tûndîh haredîh, va min haredîh a-kerdâr gûbishnîh, va min a-kerdâr gûbishnîh avî-gâs gûbishnîh yehvûnêd, va avî-gâs gûbishnîh râî gabrâ gadâ î nafshâ kâhêd.

---

1. Thus in DP., K.; DM.—2. Only DM. adds—3-3. Thus in K., DM.; but not in DP.—4. Occurs in DM. only.—5. Thus in DP., K.; DM.—6-6. Thus in DP., DM.; but not in K.—7. Thus in K., DM.; DP.

LXV.

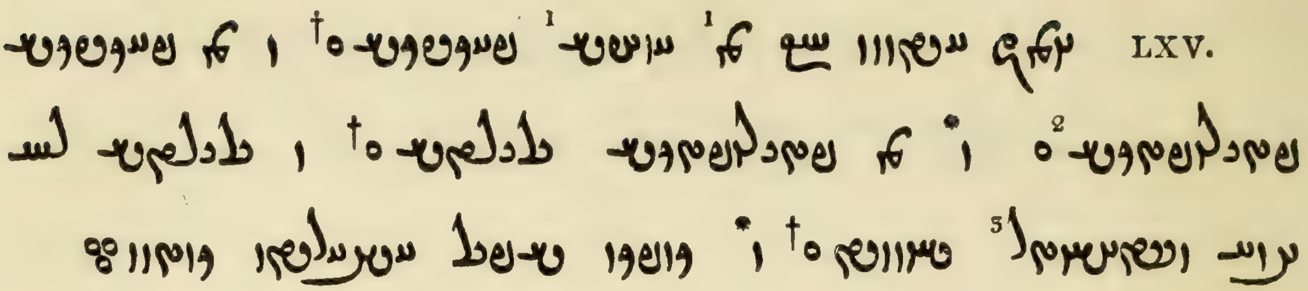

LXVI.

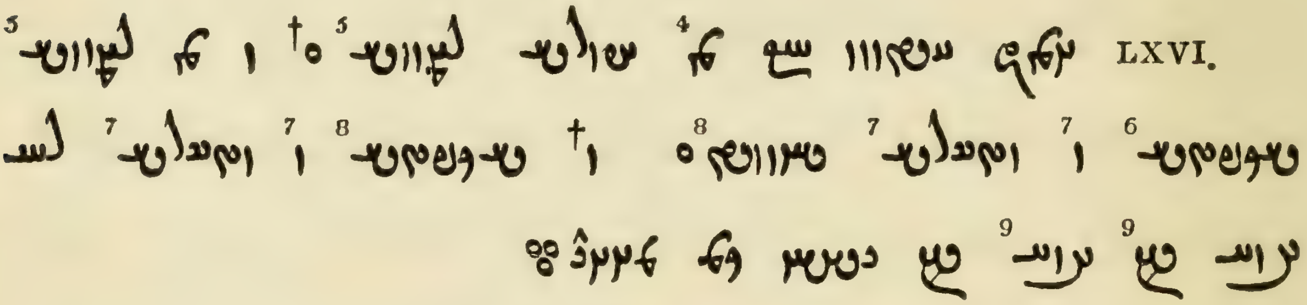

LXVII.

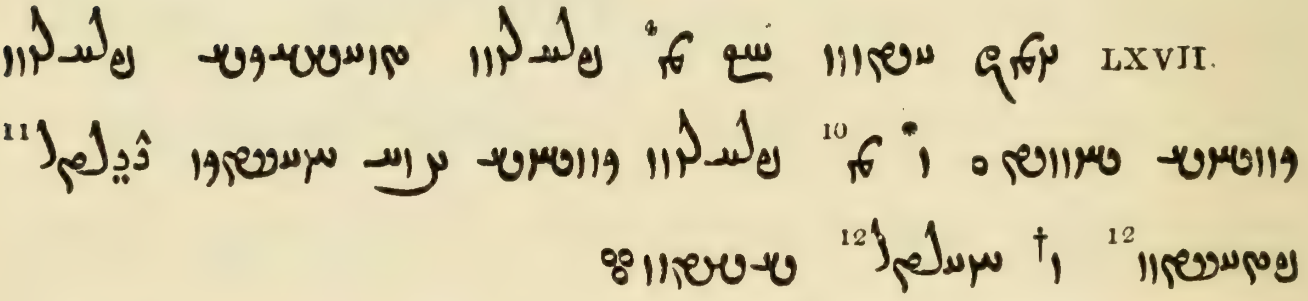

LXV. Den*â*-ich aêḍûn aîgh min â-vâchîh pâkî*j*a*g*îh, va min pâkî*j*a*g*îh paḍîrû*f*ta*g*îh, va min paḍîrû*f*ta*g*îh del-darḍîh, va del-darḍîh râî gab*r*â ûstûkhântar yehvûnêḍ, va ke*rfag* shapîr aîy*y*ârêḍ kar*ḍ*an.

LXVI. Den*â*-ich aêḍûn aîgh min â*z*varîh rîmanîh, va min rîmanîh shki*f*tîh va vaḍ-dêlîh yehvûnêḍ, va shki*f*tîh va vaḍ-dêlîh râî gab*r*â *b*aên gab*r*â *b*aên gêhân kam mînênd.

LXVII. Den*â*-ich aêḍûn aîgh min *f*rârûn tûkhshâ*g*îh *f*rârûn kûnishnîh yehvûnêḍ, va min frârûn kûnishnîh gab*r*â khᵛâsta*g* dêrtar patâyîḍan va khᵛârtar dâshtan.

1-1. DP., K. ; DM. —2. Thus in DM., K.; DP. —3. DP. ; K., DM. —4. Only DP. —5-5. These words occur in DP. and DM. only.—6. Only DP. —7-7. Thus in K.; DM. ; DP. omits.—8-8. Omitted in DP. only.—9-9. Thus in K., DM.; DP. omits.—10. Only DP. omits.—11. Thus in DP., K.; DM. —12-12. Thus in K., DM.; DP.

LXVIII.

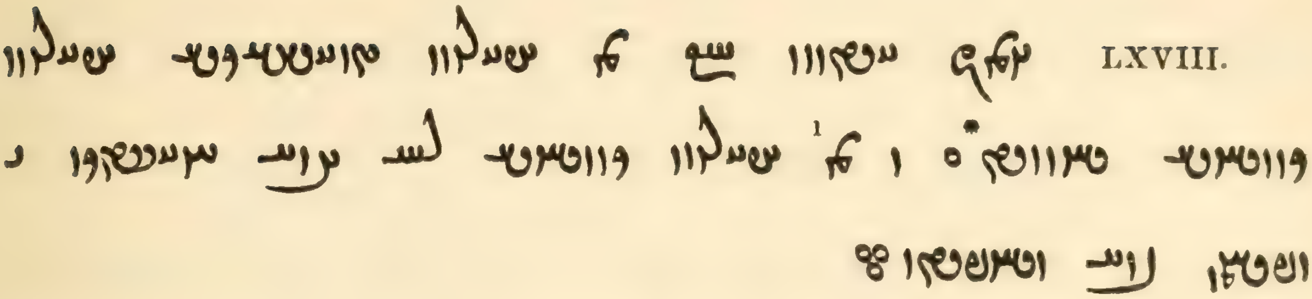

LXIX.

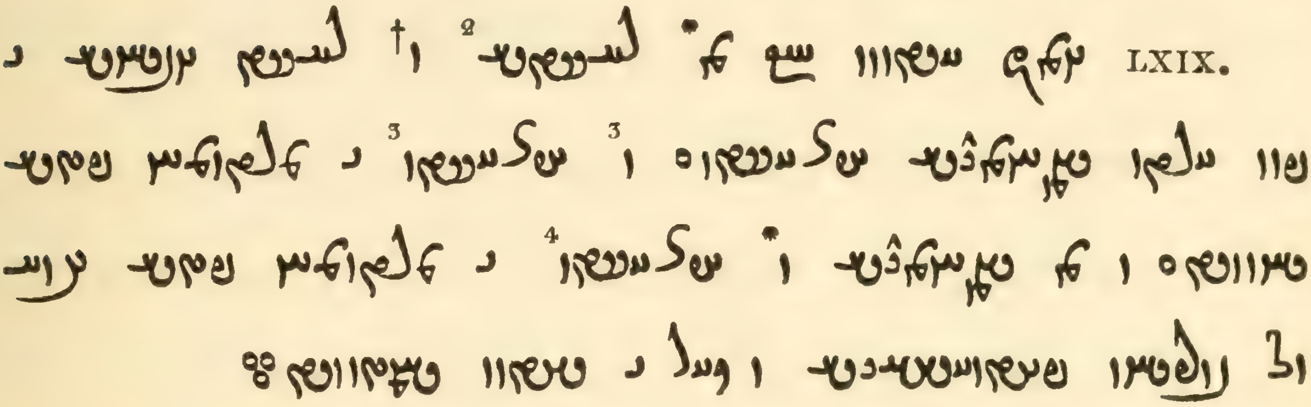

LXX.

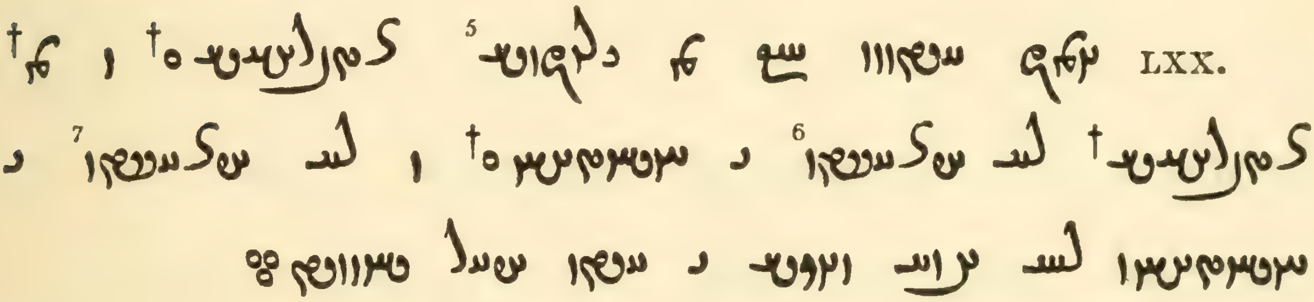

LXVIII. Den*â*-ich aêḍûn aîgh min a*v*ârûn tûkhshâ*g*îh avârûn kûnishnîh yehvûnêḍ, va min a*v*ârûn kûnishnîh râî gab*r*â khᵛâsta*g* î na*f*sh*â* bar*a* vishûpêḍ.

LXIX. Den*â*-ich aêḍûn aîgh min râstîh va râst gûbishnîh î pavan khratû gad*â*-aômandîh a*v*zâyêḍ, va a*v*zâyîḍan î marḍûmân paḍ-ash yehvûnêḍ, va min gad*â*-aômandîh va a*v*zâyîḍan î marḍûmân paḍ-ash gab*r*â ô*l* bûr*z*ishn pâḍ-khshâê-îh va kâr î shatr*ô* yehamtûnêḍ.

LXX. Den*â*-ich aêḍûn aîgh min drû*j*îh zaḍ-brâhîh, va min zaḍ-brâhîh lâ a*v*zâyîḍan î anshûtâân, va lâ âvzâyîḍan î anshûtâân râî gab*r*â nyô*g*îh î haît apâr yehvûnêḍ.

---

1. Only DP. omits.—2. Thus in K., DM.; DP. omits.—3-3. K., DM. 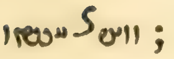; DP. 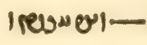—4. Thus in DM., K.; DP. 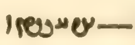—5. Only DP. 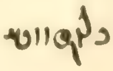 —6. Thus in DM., K.; DP. 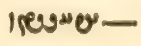—7. MSS. 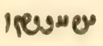

LXXI.

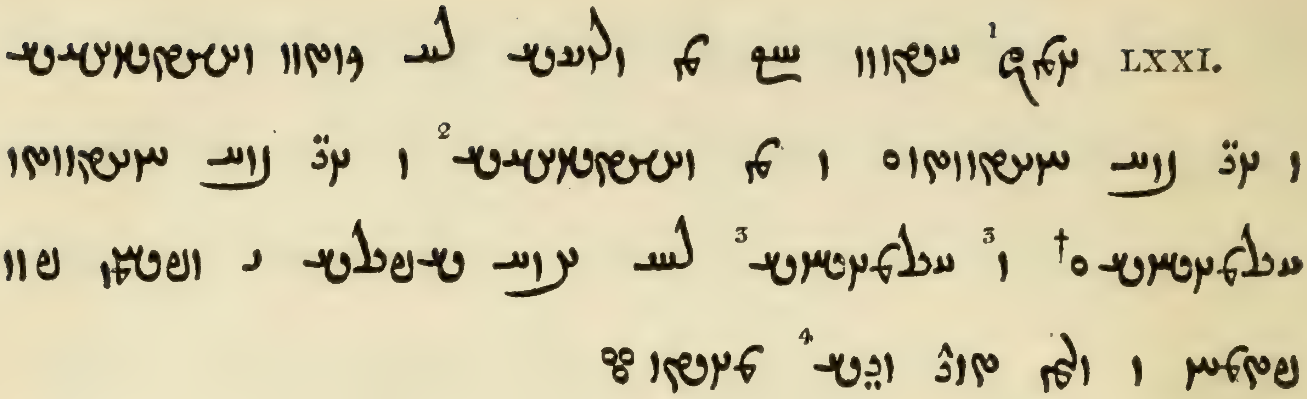

LXXII.

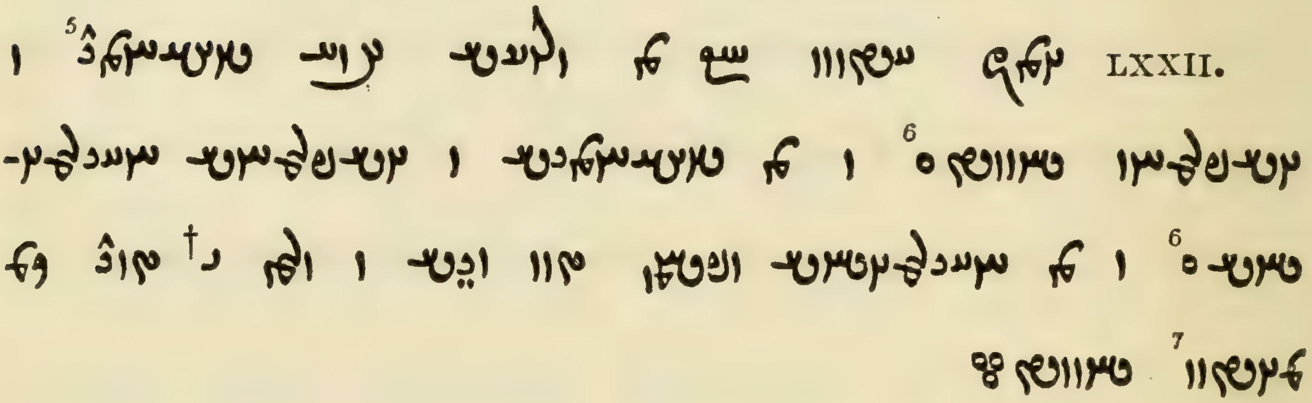

LXXIII.

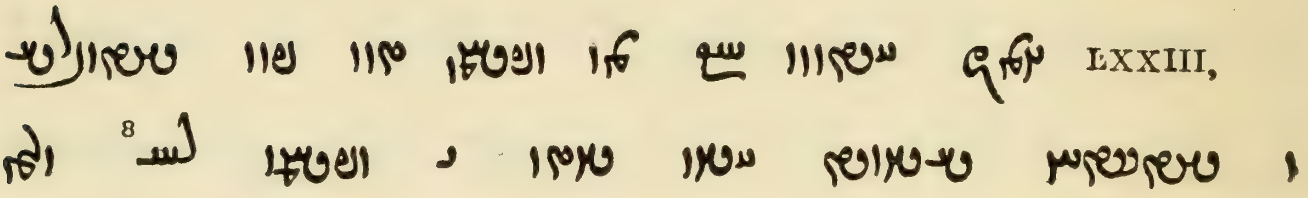

LXXI. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h min varenî*g*îh lâ ka*r*ḍan nihâḍ-snaês͜hîh va jang bar*â* hank͜hetûntan, va min nihâḍ-snaês͜hîh va jang bar*â* hank͜hetûntan aîrmînis͜hnîh, va aîrmînis͜hnîh râî gab*r*â s͜hapîrîh î na*f*s͜h*â* pavan paḍmân va ôl*â* tanid vês͜h mînêḍ.

LXXII. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h min varenîgîh gab*r*â snês͜h-aômand va dûs͜h-*f*ramân yehvûnêḍ; va min snês͜h-aômandîh va dûs͜h-*f*ramânîh an-aîrmînis͜hnîh, va min an-aîrmînis͜hnîh na*f*s͜h*â* tan vês͜h va ôl*â* î tanid kam mînîḍan yehvûnêḍ.

LXXIII. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h mûn na*f*s͜h*â* tan pavan dâtô-barîh va daḍistân yakhsenunêḍ, aḍîn sûḍ î na*f*s͜h*â* râî ôl*â*

---

1. Only DM. 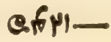—2. Thus in DP.; K., DM. 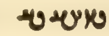—3-3. Thus in DM.; K., DP. omit.—4. DP. omits.—5. Only DM. 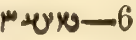—6. DP., DM. omit.—7. Thus in DP.; K., DM. 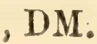—8. MSS. add

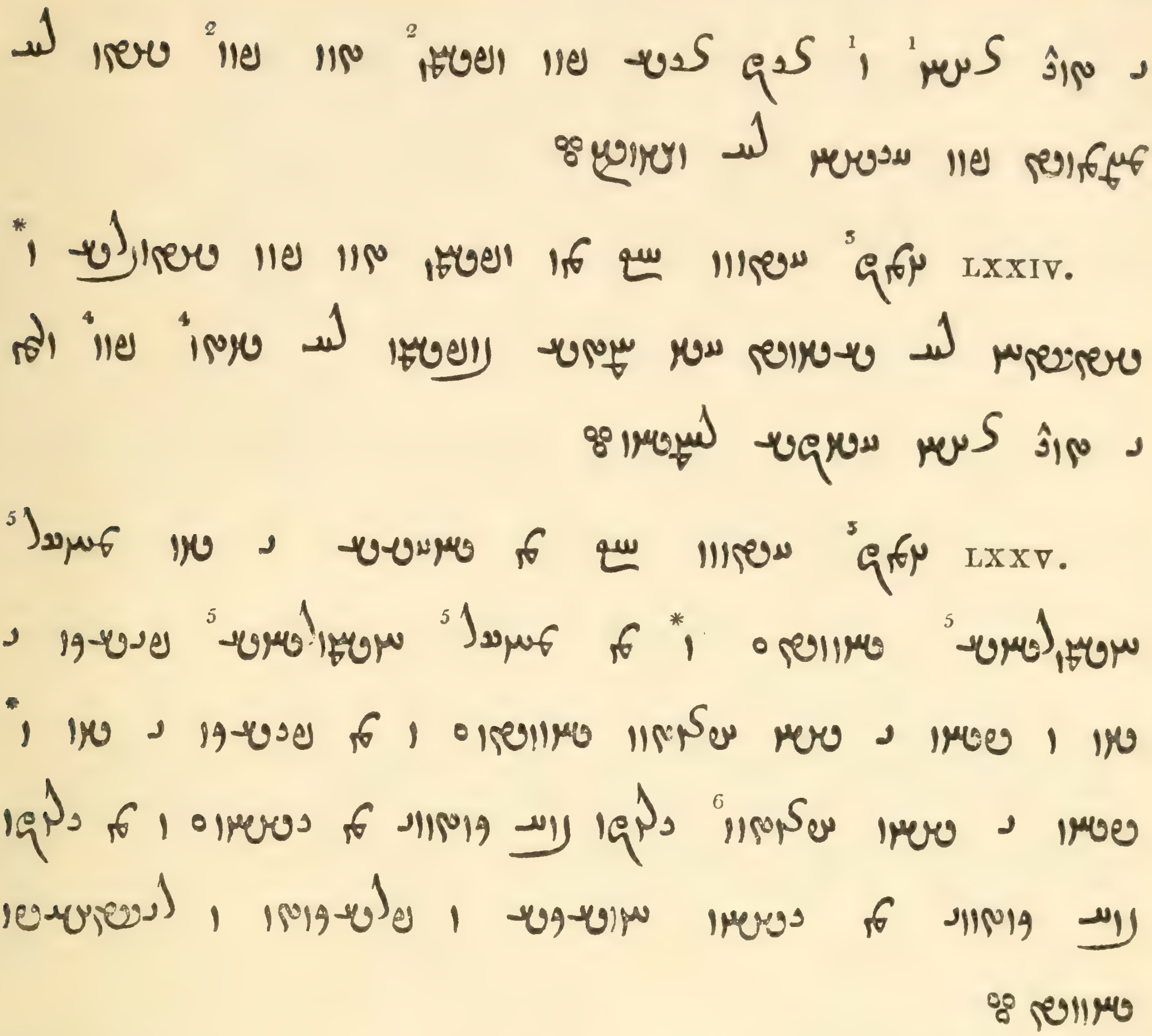

î tanîd zîyân, va za*k*-ic͟h zy-as͟h pavan na*f*s͟hâ tan pavan dâḍ lâ medammûnêḍ pavan aîs͟h-ân lâ va*b*îdûnayên.

LXXIV. Den*â*-ic͟h aêḍûn aîg͟h mûn na*f*s͟h*â* tan pavan dâtôbarîh va dâḍistân lâ yakhsenunêḍ, aḍìn amat-as͟h bena*f*s͟h*â* lâ sûḍ pavan ôl*â* î tanid zîyân, aḍìn-îc͟h-as͟h râmis͟hn.

LXXV. Den*â*-ic͟h aêḍûn aîg͟h mîn s͟hnâsîh î Daêna mânsra aûs͟hmûris͟hnîh yehvûnêḍ, va min mânsra aûs͟hmûris͟hnîh pîs͟ha*g* î Daêna va ya*z*is͟hn î Ya*z*dân a*v*zûḍan yehvûneḍ, va min pîs͟ha*g* î Daêna va ya*z*is͟hn î Ya*z*dân a*v*zûḍan drû*j* barâ kar*ḍ*anî mîn gêhân, va min drû*j* barâ kar*ḍ*anî min gêhân an-aôs͟ha*g*îh va *F*ras͟hakar*ḍ* va Rîstâk͟hî*j* yehvûnêḍ.

1-1. Thus in DP.; K., DM. —2-2. These words occur in DM., DP.; but not in K.—3. DP. —4-4. K., DM. ; DP. —5-5. Thus in DM.; DP., K. —6. Only DM.

LXXVI.
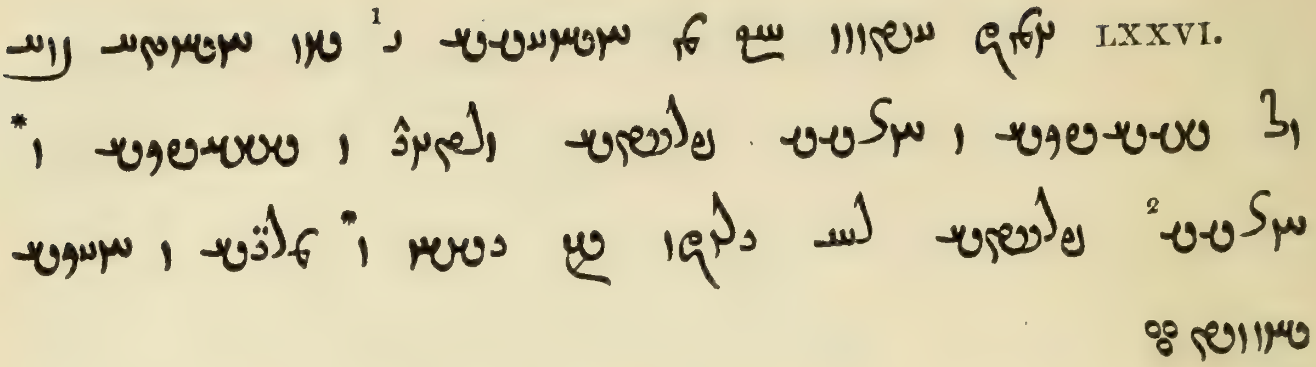

LXXVII.
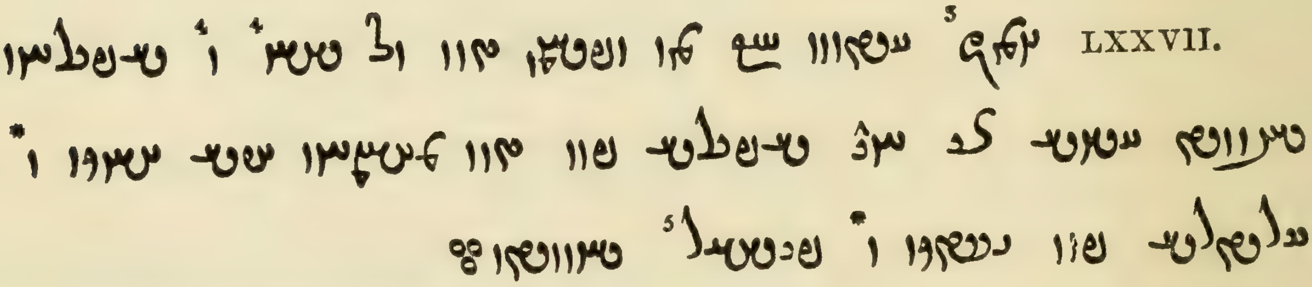

LXXVIII.
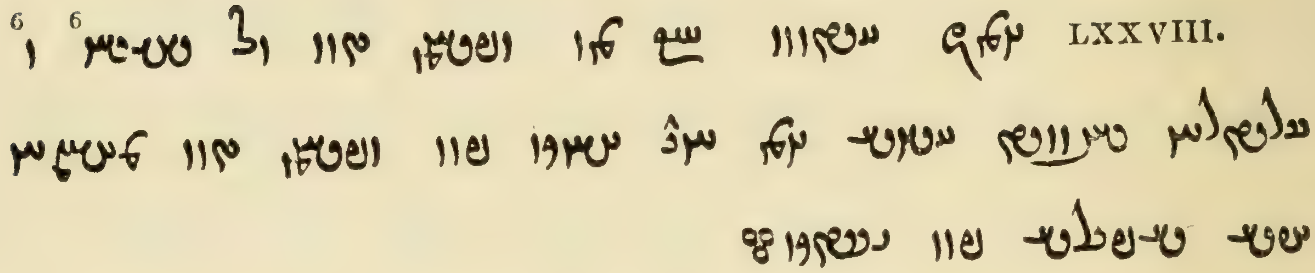

LXXVI. Den*â*-ic̱h aêḏûn aîg̱h min an-s̱hnâsîh î Daêna ans̱hûtâ ba*r*â ô*l* s̱haêdâ-ya*z*a*g*îh va aûzdîs-paristîh varḏênd, va s̱haêdâ-ya*z*a*g*îh va aûzdîs-paristîh râi drû*j* *b*aên gêhân, va margîh va anâ*g*îh yehvûnêḏ.

LXXVII. Den*â*-ic̱h aêḏûn aîg̱h mûn na*f*s̱h*â* tan ô*l* ya*z*dân va s̱hapîrân yehabûnêḏ adîn-as̱h za*k* hand s̱hapîrîh pavan tan mâhmân, a*f*as̱h âhû*g* va sarîtarîh pavan jasta*g* va pasḵhâr yehvûnêḏ.

LXXVIII. Den*â*-ic̱h aêḏûn aîg̱h mûn na*f*s̱h*â* tan ô*l* s̱haêdân va sarîtarân yehabûnêḏ, adîn-as̱h den*â* hand âhû*g* pavan na*f*s̱h*â* tan mâhmân, a*f*as̱h s̱hapîrîh pavan jasta*g*.

---

1. K. omits.—2. Only DM. 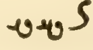—3. DP. 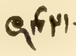—4-4. Thus in DP., K.; DM. 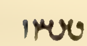—5. DM. reads it *pîshâr* or *pîs̱hḵhar*.—6-6. Only DM. 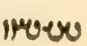

LXXIX.

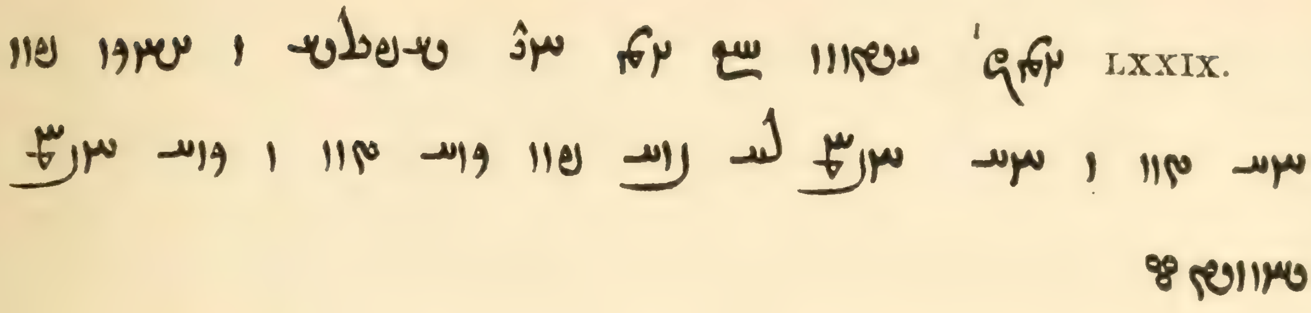

LXXX.

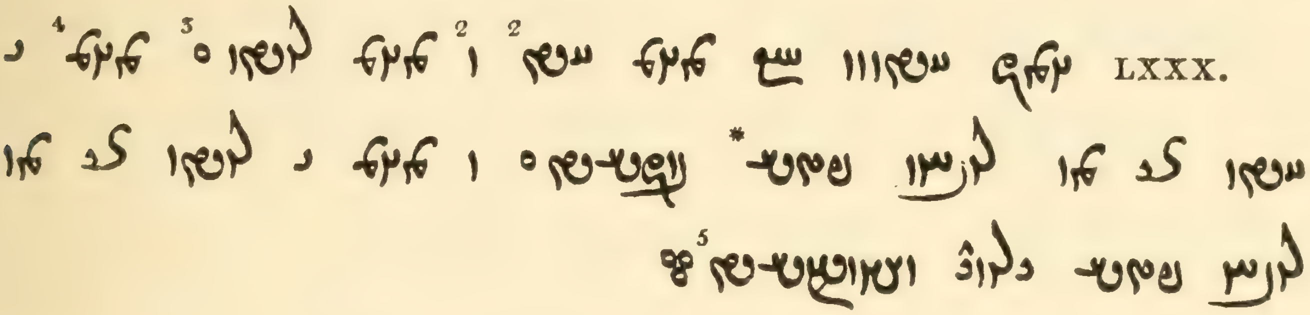

LXXXI.

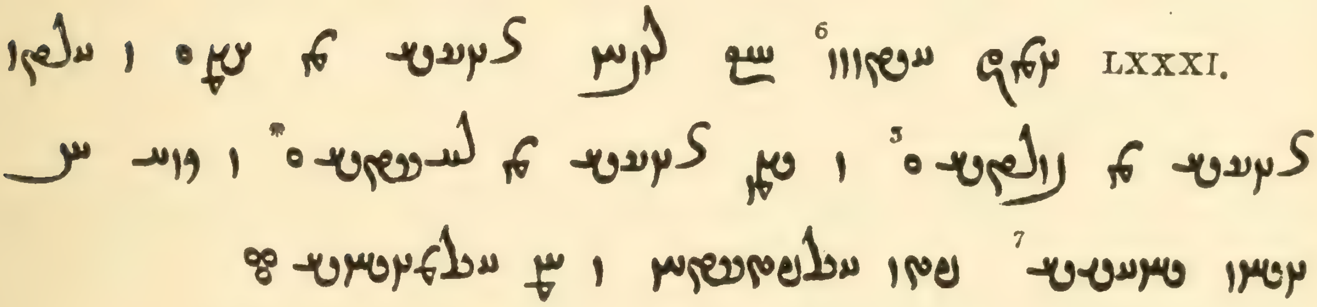

LXXXII.

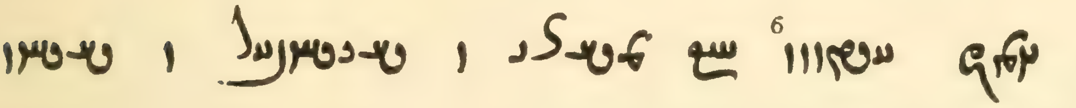

LXXIX. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h den*â* hand s͜hapîrîh va âhû*g* pavan hanâ tan va hanâ av-bâm lâ, ba*r*â pavan ko*l*â tan va ko*l*â av-bâm yehvûɴêḍ.

LXXX. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h mandavam haît va mandavam levît; mandavam î haît za*k* mûn rûbân paḍ-as͜h bû*j*-îhêḍ; va mandavam î levît za*k* mûn rûbân paḍ-as͜h dravand va*b*îdûnayên-îhêḍ.

LXXXI. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h rûbân zîndagîh min haêm, va k͜hratû zîndagîh min bûrḍîh, va gad*â* zîndagîh min râstîh, va ko*l*â 3 ga*r*s͜hn s͜hnâsîh pat aîrpaḍistân, va ham aîrmînis͜hnîh

LXXXII. Den*â*-ic͜h aêḍûn aîg͜h myâzda va gâsânbâr va dahis͜hn

---

1. DP. 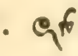—2-2. DM. 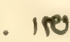—3. Occurs in K. only.—4. Thus in DP.; K., DM. 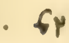—5. Thus in K.; DP. 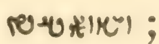; DM. 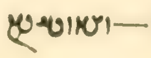—6. Thus in K., DM.; DP. 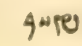—7. Thus in K., DM.; DP. 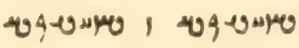

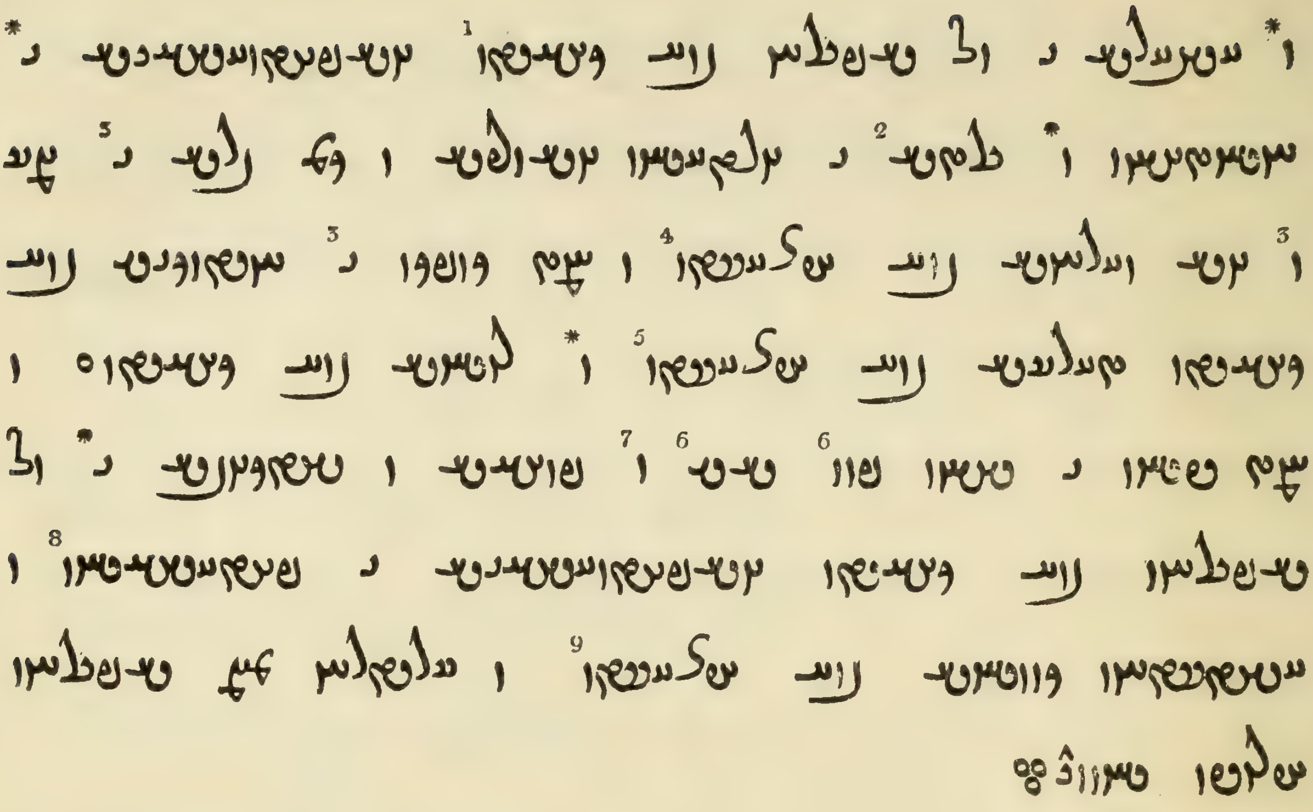

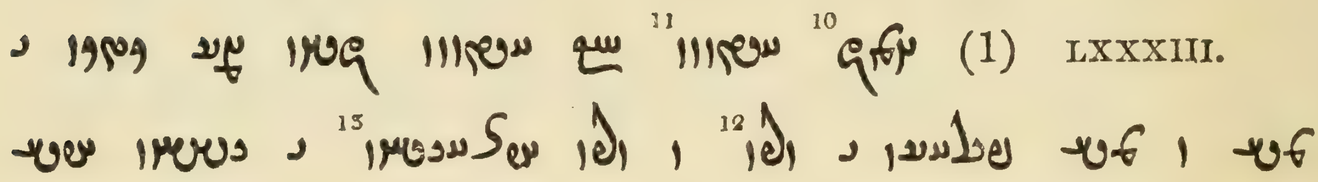
(1) LXXXIII.

---

va aîy*y*ârîh î ô*l* s̲h̲apîrân ba*r*â kâhêḍ, dûs̲h̲-pâḍ-k̲h̲s̲h̲âê-îh î ans̲h̲ûtâân va garḍîh î *j*ûrḍâgân, dûs̲h̲-var*z*îh va kam-barîh î *z*imîg, va dûs̲h̲-vârânîh ba*r*â a*v*zâyêḍ ; va amat ke*rf**ag* î k̲h̲ᵛaêtû*g*-das ba*r*â kâhêḍ, târîgîh ba*r*â a*v*zâyêḍ va rûs̲h̲nîh ba*r*â kâhêḍ ; va amat yâ*z*is̲h̲n î Ya*z*dân pavan gâs va panâhîh va dâta*g*-gûbîh î ô*l* s̲h̲apîrân ba*r*â kâhêḍ, dûs̲h̲-pâḍ-k̲h̲s̲h̲âê-îh î pâḍ-k̲h̲s̲h̲âyân va a-dâḍistân kûnis̲h̲nîh ba*r*â a*v*zâyêḍ, va sarîtarân madam s̲h̲apîrân a*v*arvî*j* yehvûnd.

LXXXIII., (1) Den*â*-ic̲h̲ aêḍûn aîg̲h̲ aêḍûn c̲h̲îgûn *z*imîg kaḍa*g* î mayâ, va mayâ paîrâyag î var*z*, va var*z* a*v*zâyis̲h̲n î gêhân, a*z*as̲h̲

---

1. Only DM. —2. Thus in K., DM.; DP. —3. Occurs in DP. only.—4. Thus in DP.; DM. ; K. —5. Thus in DP., K.; DM. —6-6. These words occur in DM. only.—7. Occurs only in DP.—8. Thus in DP., K.; DM. —9. Thus in DP., K.; DM. —10. DP. —11. MSS. —12. Only K., DM. —13. Only K.

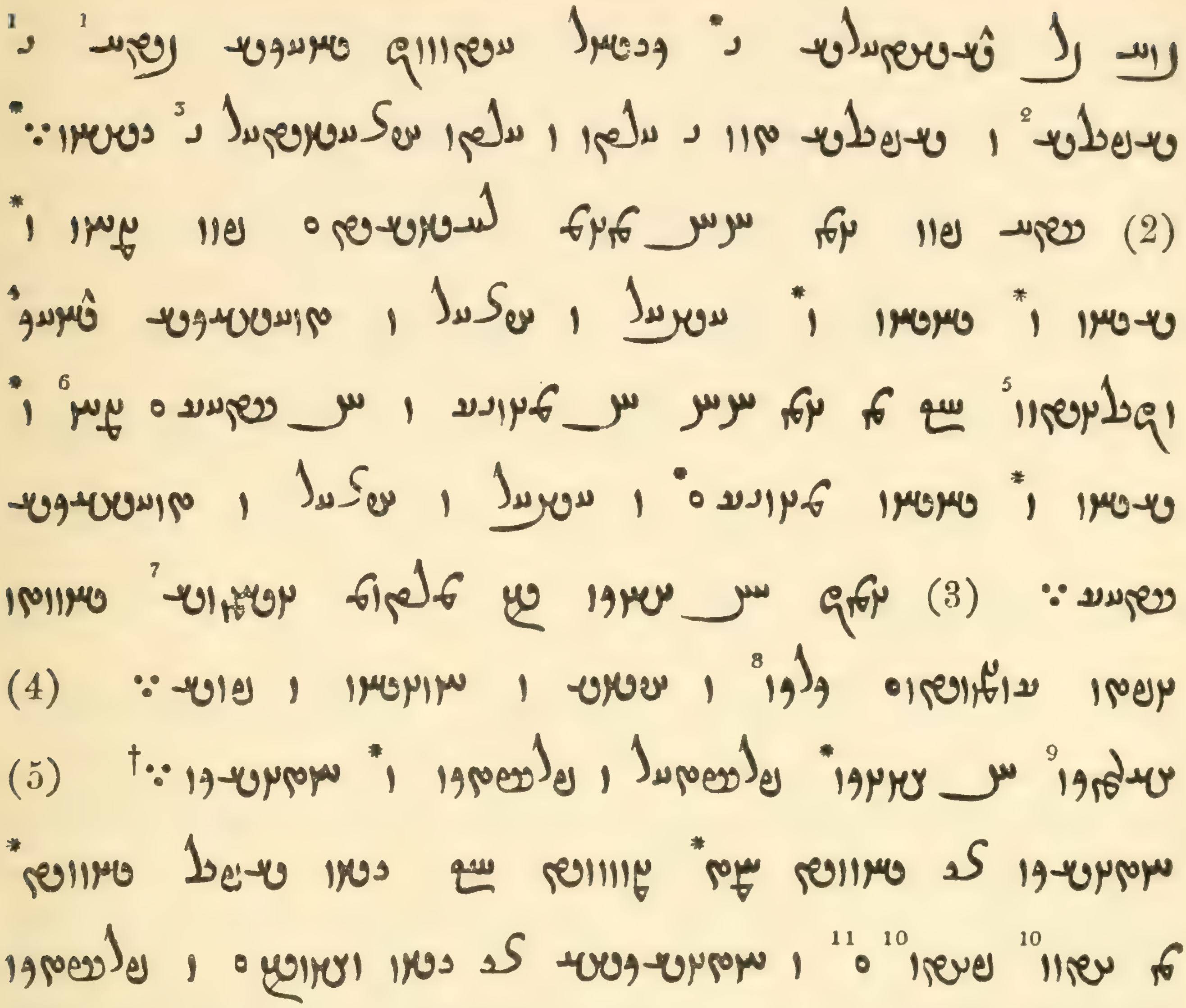

ba*r*â bar-dâshtârîh î kêshvar, aêḍûn-ich dânâ*g*îh bîtâ î shapîrîh, va shapîrîh tan î khratû, va khratû a*v*zâyînîḍâr î gêhân. (2), Gaêtâ pavan den*â* 6 mandavam râyîn-îhêḍ—pavan *z*imân va dahishn va dânishn va aîy*y*âr va a*v*zâr va tûkhshâ*g*îh dânâ*g* vichîrînîḍan, aîgh min den*â* 6, 3 maînûgîg va 3 gaêtâîg:—*z*imân va dahishn va dânishn maînûgîg, va aîy*y*âr va a*v*zâr va tûkhshâgîh gaêtâ-îg. (3) Den*â*-ich 4 âhû*g* *b*aên marḍûm dûshmanîh yehvûntan gûft ye*g*avîmûnêḍ:—kala*g* va a*v*sûs va anvînishn va pinîh. (4) Aharmô*g* 3 âînina*g*:—*f*radîptâr va *f*radîpta*g* va khûḍ-*j*ûsha*g*. (5) Khûḍ-*j*ûsha*g* za*k* yehvûnêḍ amat yema*l*e*l*ûnêḍ aîgh Saêna shapîr yehvûnêḍ mîn Ât*r*ô-pât, va khûḍ-*j*ûshagîhâ za*k* Saêna vakhdûn-ayên; va *f*radîpta*g*

---

1. Thus in DP.; DM. 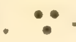; K. 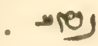—2. Only DM. 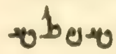—3. Occurs in DP.* only.—4. MSS. 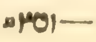—5. Thus in DM.; DP. 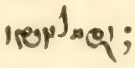; K. 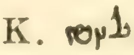—6. Only DM. 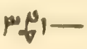—7. DP. 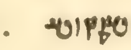—8. DP. 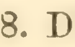—9. Thus in K., DP.; DM. 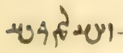—10. Thus in K., DP.; DM. 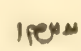 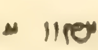—11. Occurs in K. only.

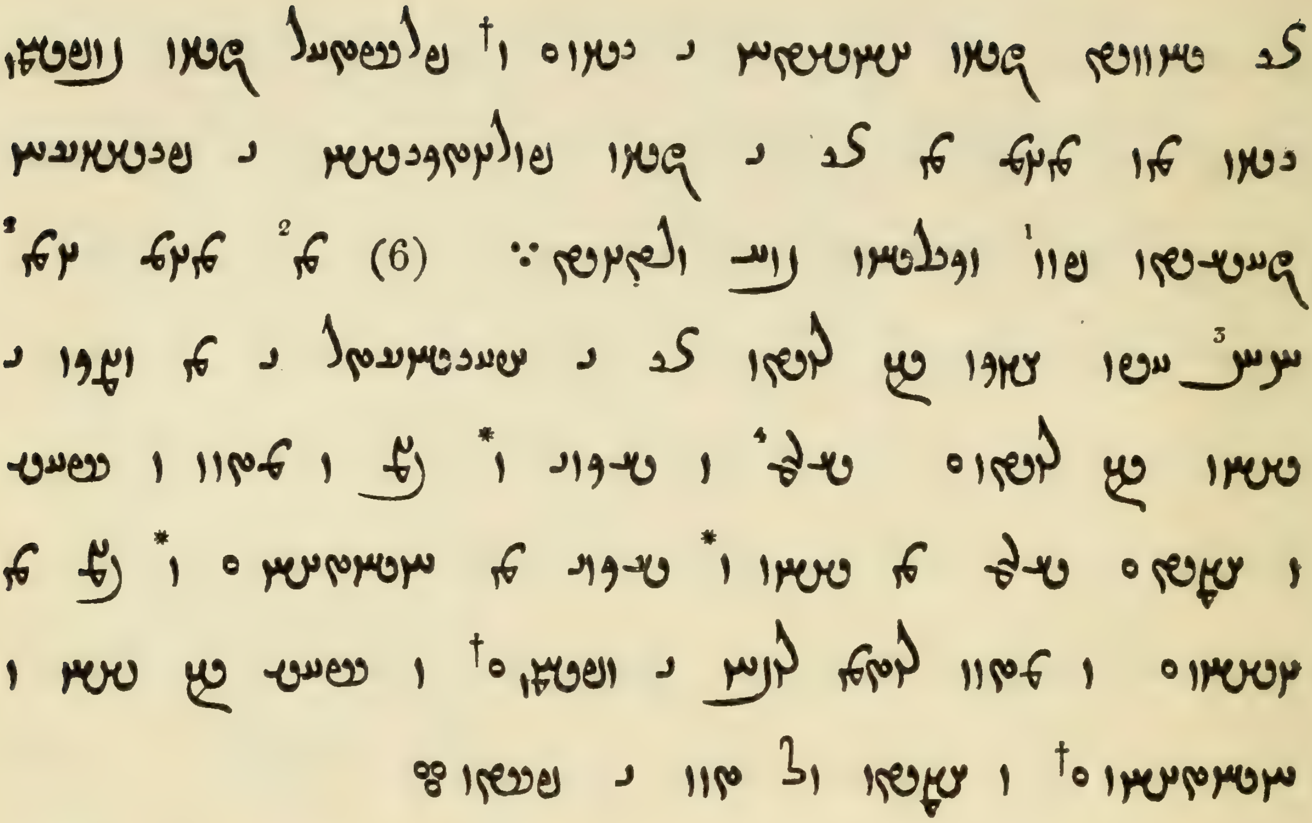

za*k* yehvûnêḍ chîgûn hâvishtân î Saêna; va *f*radîptâr chîgûn bena*f*sh*â* Saêna, mûn mandavam mîn za*k* î chîgûn Paôryôḍkaêshân î pîshînîgân châshîḍ pavan ni*g*îrishn ba*r*â vardînêḍ. (6) Min mandavam den*â* 6 hîch aêva*g* *b*aên levît; za*k* î *â*v*â*yishnîgtar î min naêma*g* î Ya*z*dân *b*aên levît:—sharm va shikanî va bîm va mit*r*ô va sipâs va aîmîḍ—sharm min Ya*z*dân, va shikanî min anshûtâân, va bîm min dûsh-khan, va mit*r*ô levat*â* rûbân î na*f*sh*â*, va sipâs *b*aên Ya*z*dân va anshûtâân, va aîmîḍ ô*l* Tan-î-pasîn.

---

1. Thus in DP., DM.; K. —2-2. DP. ; K. ; DM. —3.. Thus in DP., K.; DM. —4. Only DM.

D.

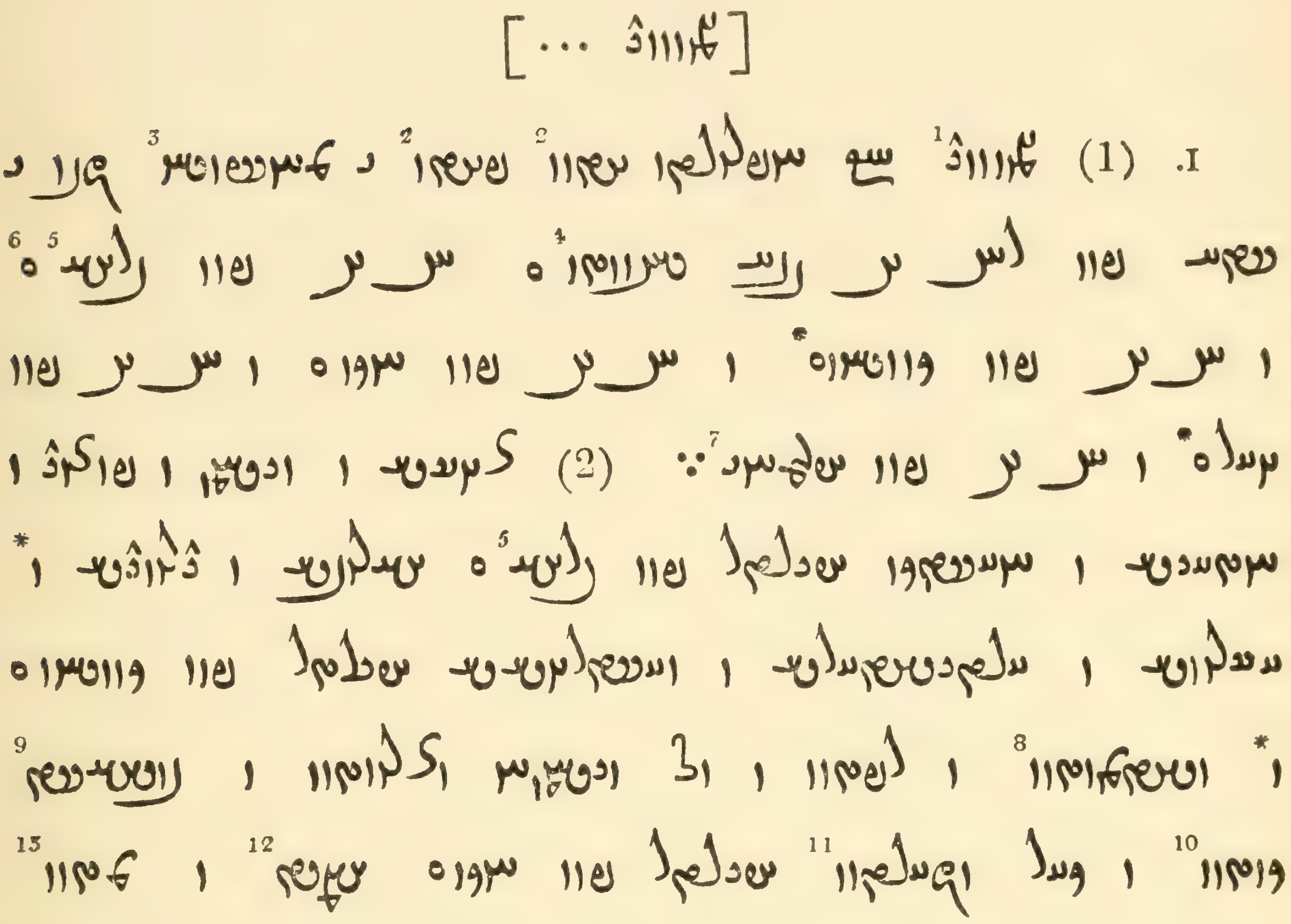

D.

[Yema*l*e*l*ûnd . . . .]

I. Yema*l*e*l*ûnd aîg͟h hû-*f*ravarḍ Â*tr*ô-pât î Mah*r*aspendân c͟habun î gaêtâ pavan 25 babâ yehabûnt: 5 pavan brâ*z*î, va 5 pavan kûnis͟hn, va 5 pavan k͟hû*g*, va 5 pavan gaôhar, va 5 pavan â*z*armânî. (2) Zîndagîh va nîs͟h*â* va *f*razand va k͟hûḍâê-îh va k͟hᵛâsta*g* avîrtar pavan brâ*z*î; yas͟harûbîh va dravandîh va âsrûnîh va arataês͟htârîh va vâstryûs͟hîh avîrtar pavan kûnis͟hn; va vas͟htamûntan va ra*f*tan, va ô*l* nîs͟h*â*-ân vazlûntan va bûs͟hâst karḍan, va kâr vic͟hârḍan avîrtar pavan k͟hû*g*; aîmiḍ va mit*r*ô

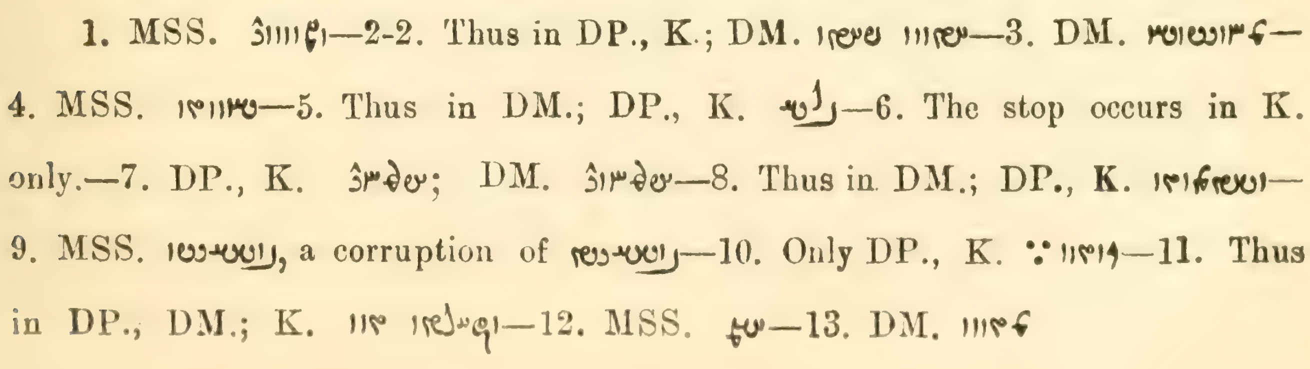

1. MSS. —2-2. Thus in DP., K.; DM. —3. DM. —4. MSS. —5. Thus in DM.; DP., K. —6. The stop occurs in K. only.—7. DP., K. ; DM. —8. Thus in DM.; DP., K. —9. MSS. , a corruption of —10. Only DP., K. ∵ —11. Thus in DP., DM.; K. —12. MSS. —13. DM.

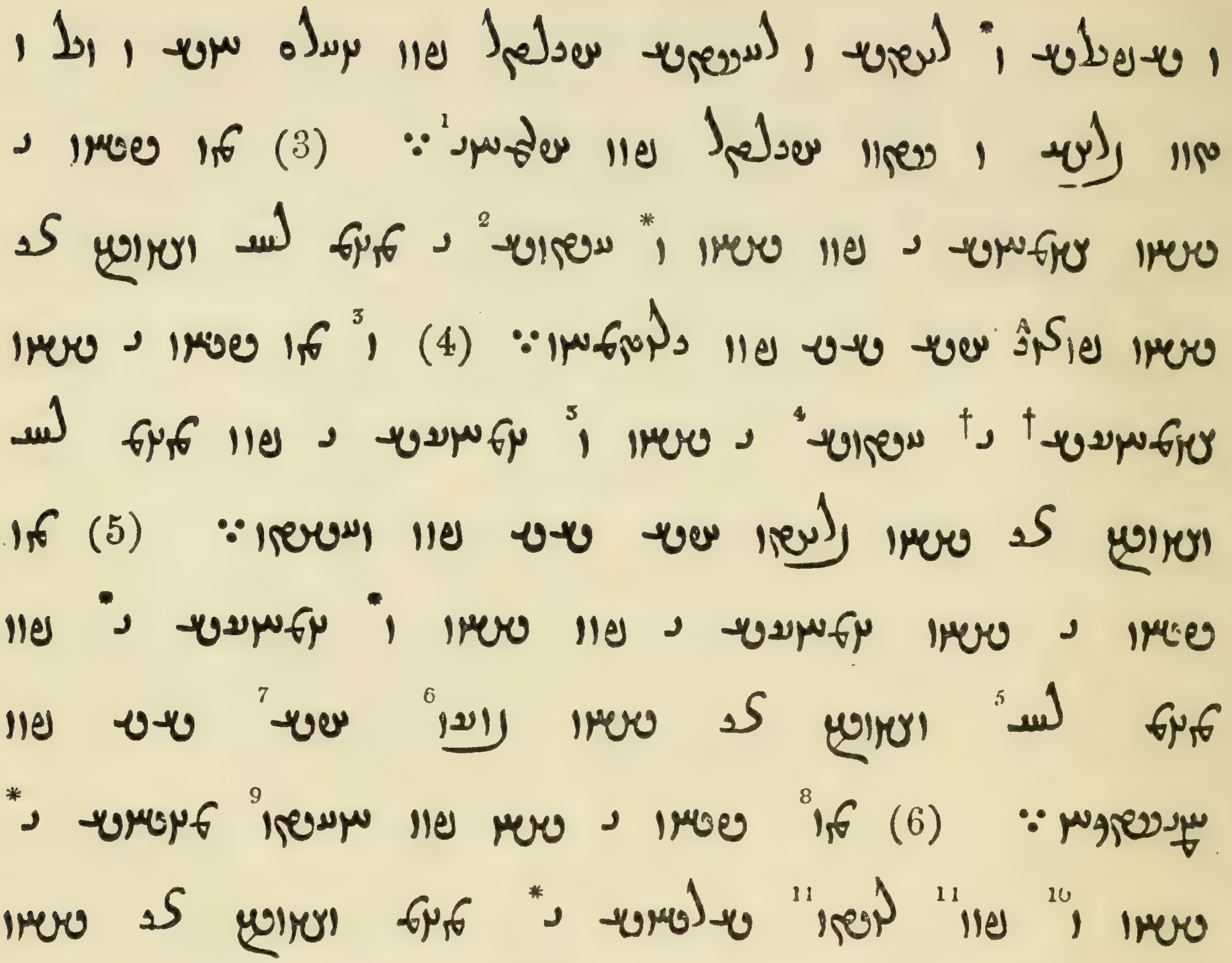

va s͟hapîrîh va râḍîh va râstîh avîrtar pavan gaôhar; hûs͟h va vîr va tan brâ*z*î va stûna avîrtar pavan â*z*armânî. (3) Mûn ya*z*is͟hn î Ya*z*dân a-gûmânîh î pavan Ya*z*dân va haîtîh î mandavam râî va*b*îdûn-ayên, za*k* Ya*z*dân *fr*azand, a*f*as͟h gâs pavan Garôtmân. (4) Va mûn ya*z*is͟hn î Ya*z*dân a-gûmânîgîh î haîtîh î Ya*z*dân va gûmânîgîh î pavan mandavam râî va*b*îdûn-ayên, za*k* Ya*z*dân brât, afas͟h gâs pavan vahis͟ht. (5) Mûn ya*z*is͟hn î Ya*z*dân gûmânîgîh î pavan Ya*z*dân va gûmânîgîh î pavan mandavam râî va*b*îdûnayên, za*k* ya*z*dân bandag, a*f*as͟h gâs pavan hamaêsta*g*ân. (6) Mûn ya*z*is͟hn î Ya*z*dân pavan an-haît mînis͟hnîh î Ya*z*dân va pavan levît dâris͟hnîh î mandavam va*b*îdûn-ayên, za*k* Ya*z*dân

---

1. Thus in DP., K.; DM. 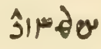—2. Thus in DM.; DP. 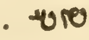; K. 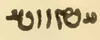—3. It occurs in K. only.—4. Only K. 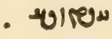—5. Only DP. omits.—6. Thus in DP.; K., DM. 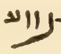—7. Only DM. adds 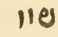—8. Thus in DP.; K., DM. 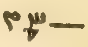—9. Thus in DP., K.; DM. 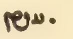 Better 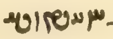—10. Occurs in DP. only.—11-11. Thus in DP., DM.; K. 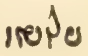

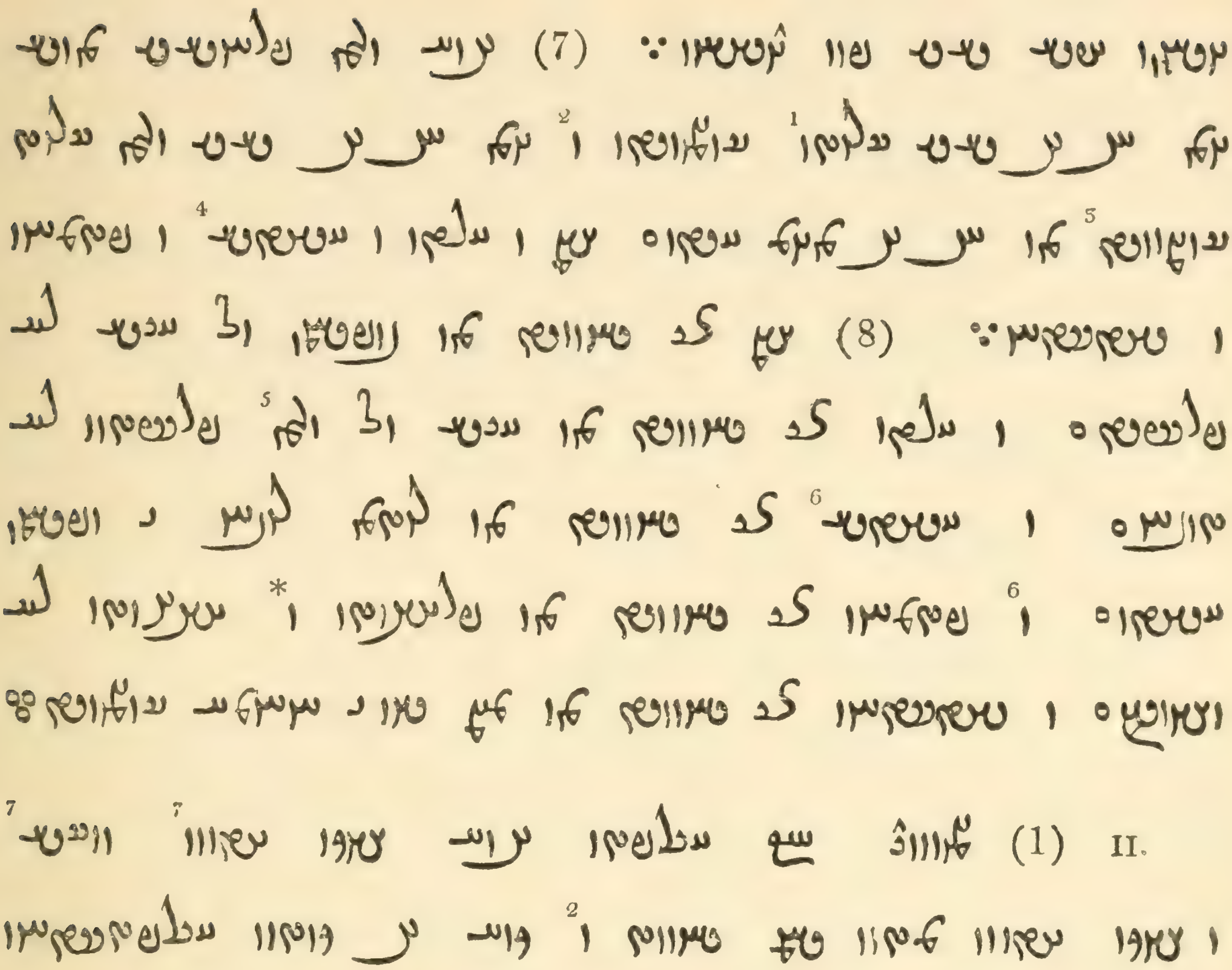

---

dúshman, afash gâs pavan dúsh-khan.[8] (7) Gabrâ ôlâ farakhû-gâs mûn-ash denâ 5 gâs debrunt yegavîmûnêḍ; va denâ 5 gâs ôlâ debrunt yegavîmûnêḍ mún 5 mandavam haît:—haêm va khratû va âshtîh va paḍmân va dâḍistân. (8) Haêm zak yehvûnêḍ mûn benafshâ ôl aîsh lâ fradîpêḍ; va khratû zak yehvûnêḍ mûn aîsh ôl ôlâ fradîptan lâ tûbân; va âshtîh zak yehvûnêḍ mûn levatâ rûbân î nafshâ âsht; va paḍmân zak yehvûnêḍ mûn frehì-bûḍ va aîbî-bûḍ lâ vabîdûn-ayên; va dâḍistân zak yehvûnêḍ mûn madam Daêna î Aûharmazda yegavîmûnêḍ.

II., (1) Yemalelûnd aîgh aîrpat gabrâ aêvag Âtrô-varakêsh, va aêvag Âtrô-mitrô shem yehvûnt; va kolâ 2 kardan aîrpadistân

---

1. Only K. 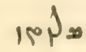—2. Occurs only in DP.—3. DM. 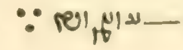—4. Only DM. 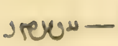—5. DM. adds —6. K. omits.—7-7. DP. 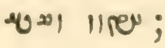; K., DM. 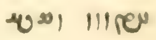—8. Or, *dûsh-hû* for *dûsh-ahû*.

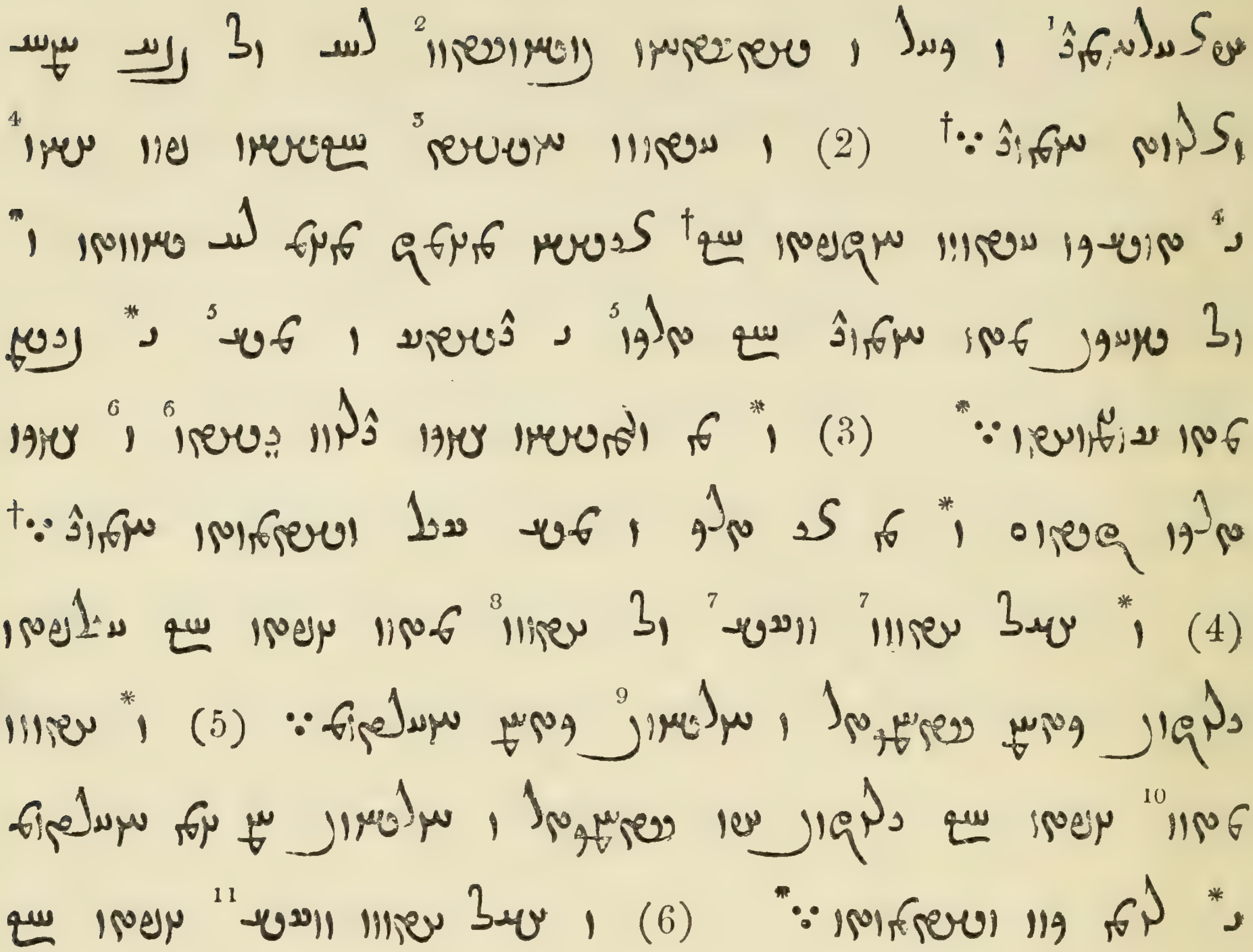

a*v*zâr-aômand; va kâr va dâḍistân bavîhûnastan râî ô*l* babâ hamâî vazlûnt hav*â*-and. (2) Va aêḍûn han-dâk͟ht aîg͟h-s͟hân pavan âhû î tûs͟ha*g* aêḍûn han-c͟hi*ft* aîg͟h zy-as͟hân mandavam-ic͟h mandavam lâ yehvûnt; va ôl jîvâ*g*-*î* maḍ hav*â*-and aîg͟h tara*g* î das͟htîg va mayâ î basîm maḍ yegavîmûnâḍ. (3) Va min ôl*â*-s͟hân aêva*g* darûn yas͟ht, va aêva*g* tara*g* c͟hîḍ; va min za*k* tara*g* va mayâ sîr vas͟htamûnt hav*â*-and. (4) Va âk͟ha*r* Ât*r*ô-varakês͟h ô*l* Ât*r*ô-mit*r*ô gû*f*t aîg͟h: "Aîrpat, drû*j*-*î* kaḍâm stahma*g*tar, va k͟hûris͟hn-*î* kaḍâm k͟hᵛârtûm?" (5) Va Ât*r*ô-mit*r*ô gû*f*t aîg͟h: "Drû*j*-*î* â*z* stahma*g*tar, va k͟hûris͟hn-*î* ham den*â* k͟hᵛârtûm î len*â* kanun vas͟htamûnt". (6) Va âk͟ha*r* Ât*r*ô-varakês͟h gû*f*t aig͟h:

---

1. Thus in K., DP.; DM. 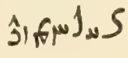—2. Only DP. 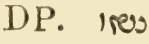—3. Thus in DP., DM.; K. 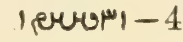—4-4. K., DM. 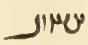; DP. 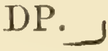—5-5. Thus in DP.; K., DM. 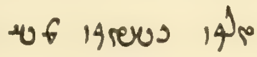—6-6. Thus in K., DP.; DM. 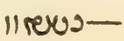—7-7. MSS. 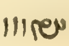 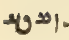—8. 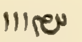 occurs in DP., K.; not in DM.—9. Thus in K., DP.; DM. 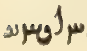—10. Thus in DP., K.; DM. 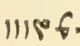—11. MSS. 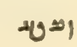

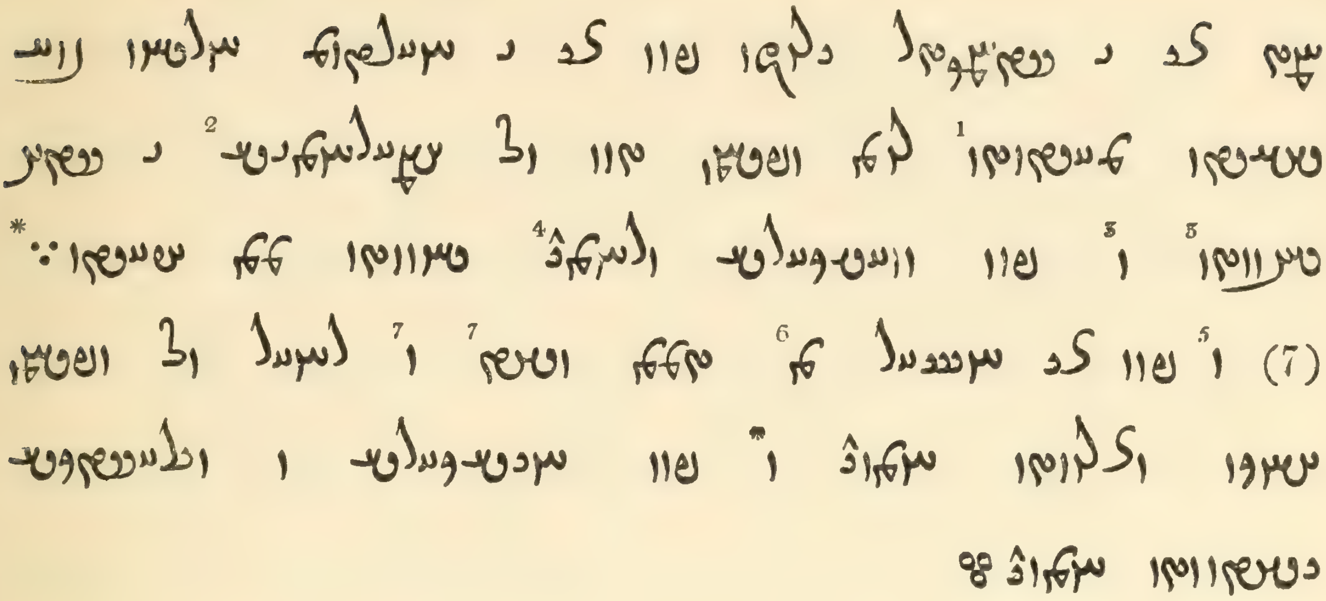

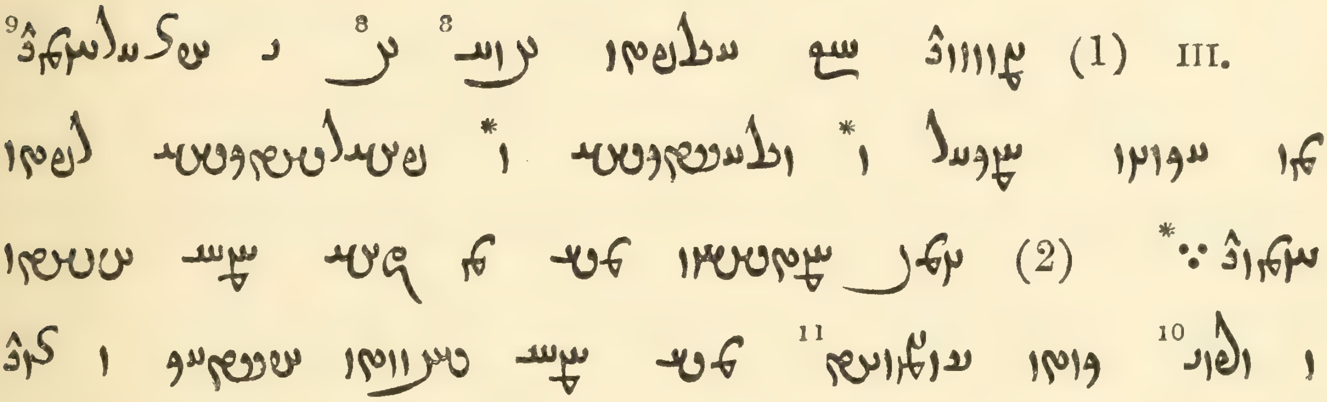

"Amat za*k* î stahma*g*tar drû*j* pavan za*k* î khᵛârtûm khûrishn ba*r*â shâyaḍ makhîtûnt, len*d* na*f*sh*d* tan ôl aîmâr-aômandîh î gaêtâ yehabûnt, va pavan vinâs-*g*ârîh var-aômand yehvûnt m*d* â*v*âyaḍ." (8) Va pavan za*k* hûsgâr min tam*d* vasht, va lakhvâr *ôl* na*f*sh*d* khâna*g* vazlûnt hav*d*-and, va pavan khᵛîsh-gârîh va vaîrâsta*g*îh sâtûnt hav*d*-and.

III., (1) Yemalelûnd aîgh aîrpat gab*r*â 2 î a*v*zâr-aômand mûn a*g*avîn ham-kâr va vaîrâsta*g*îhâ va pâhrîkhta*g*îhâ raft hav*d*-and. (2) Yôm-*î* amat-shân mayâ min châh hamâî hîsht, va varz*î* ka*r*ḍan ye*g*avîmûnâḍ mayâ hamâî yehabûnt, Avistâ*g* va Zand

---

1. Only DM. adds. 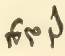—2. Only DM. 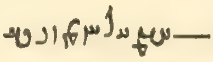—3-3. Only DM. 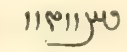 —4. Occurs in DP. only.—5. Occurs in K. only.—6. Only K. adds 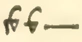— 7-7. Thus in DP., K.; DM. 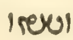—8-8. Thus in DP., K.; DM. 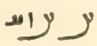—9. Only DM. 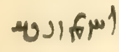—10. Thus in DP.; K., DM. 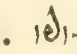—11. Only DM. 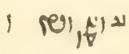

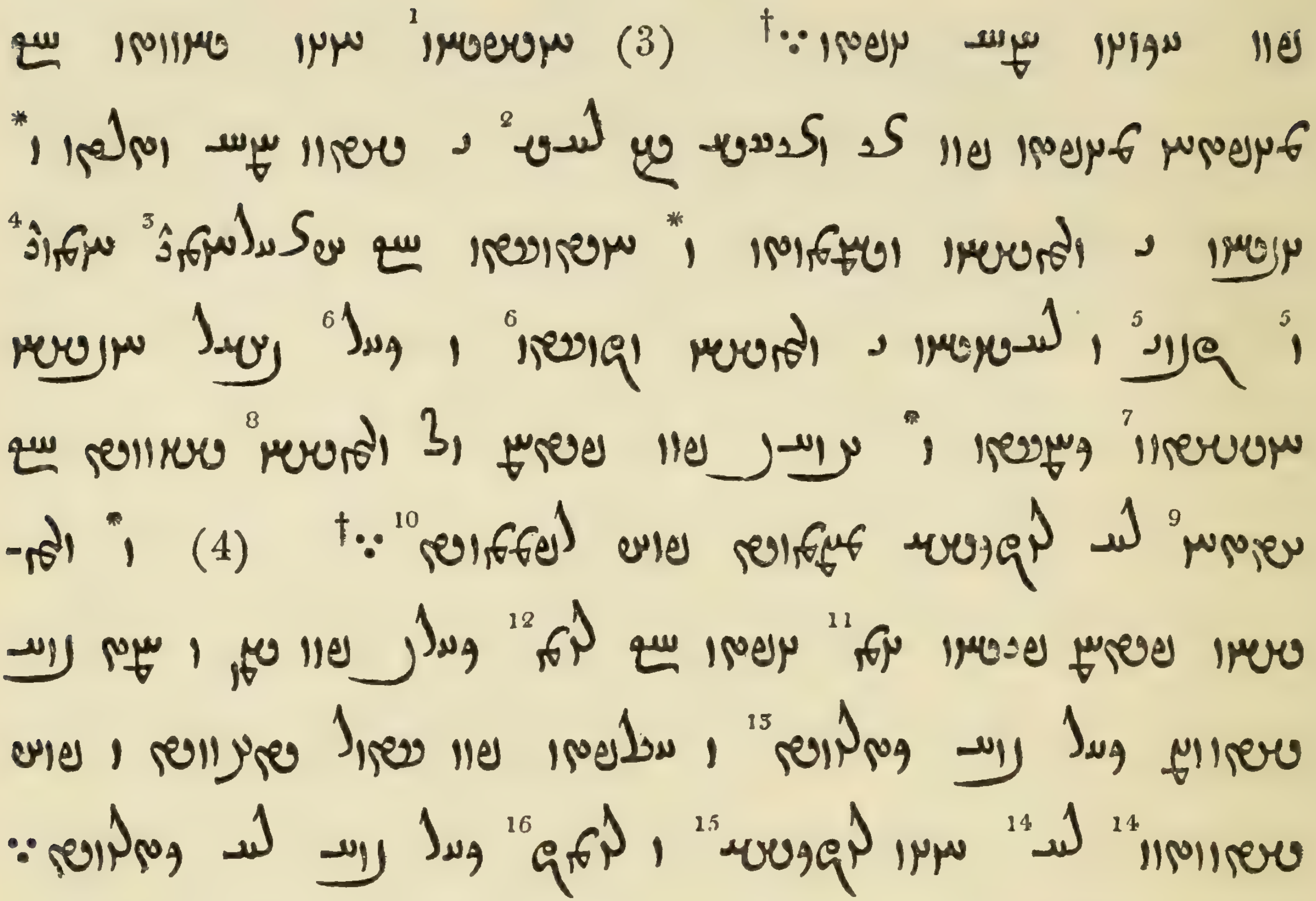

pavan a*g*avîn hamâî gû*f*t. (3) Andâ*z*ishn ãngûn yehvûnt aîgh magûpatân-magûpat pavan za*k* nazdîgîh *b*aên râs î shat*r*ô hamâî vidarḍ, va gûbishn î ôl*â*-shân vashammûnt va khavîtunast aîgh a*v*zâr-aômand hav*â*-and, va chabunî va râyînishn î ôl*â*-shân vijúst va kâr bâhar aôbashân han-dâkhtan kâmest, va gab*r*â-*î* pavan paêtâm ô*l* ôl*â*-shân shedrunîḍ aîgh: "Hat-tân lâ ran*j*a*g*îhâ medammûnîḍ *frâj* lipammûnîḍ." (4) Va ôl*â*-shân paêtâm paskhûn den*â* gû*f*t aîgh: "Len*â* kâr-*î* pavan yad*â*, va amat ba*r*â yâtûnîm kâr ba*r*â katrûnêḍ; va aîrpat pavan staôra yetîbûnêḍ va *frâj* yâtûntan lâ ãngûn ran*j*a*g*îhâ, va len*â*-ich kâr ba*r*â lâ katrûnêḍ."

---

1. Thus in DP., DM.; K. 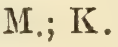—2. Thus in DP.; K., DM. 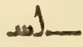—3. Only K. 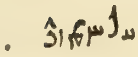—4. Thus in DP., K.; but not in DM.—5-5. Thus in DP., K.; DM. 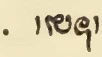—6-6. Thus in K.; DP. 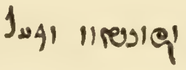; DM. 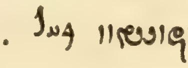—7. Only DP. 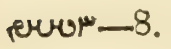—8. Occurs in DP. only.—9. Thus in DP.; K. 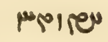; DM. 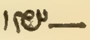—10. MSS. 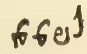—11. Only DM. 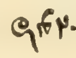—12. Occurs in DP. only.—13. DP. ∵ 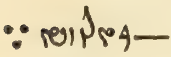—14-14. Thus in K.; DP. 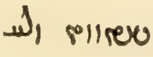; DM. 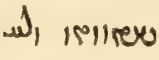—15. K. ∵ 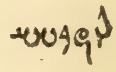—16. Only DP. 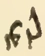

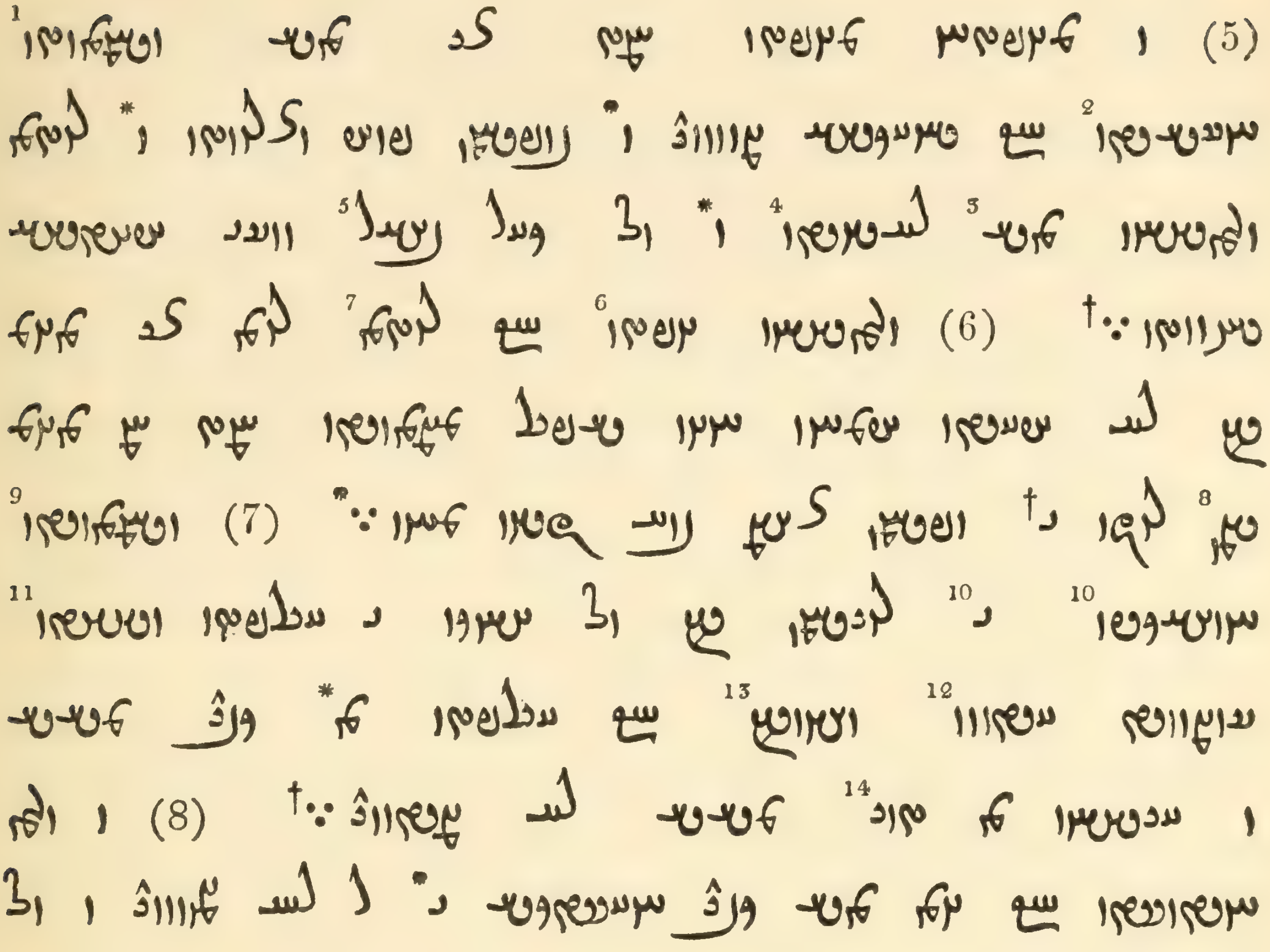

---

(5) Va magûpatan-magûpat amat za*k* mi*l*ayâ vashammûnt, handîshîḍ aîgh dânâ*g*îhâ yema*l*e*l*ûnd, va bena*f*sh*á* *frâj* vazlûnt va levat*á* ôl*á*-shân mi*l*ayâ râyînîḍ, va ô*l* kâr bâhar vandagî â*v*âḍîhâ yehabûnt. (6) Ôl*á*-shân gû*f*t aîgh: "Levat*á* len*á* za*k* mandavam *b*aên lâ â*v*âyaḍ; a*f*amân ãngûn shapîr medammûnêḍ amat ham mandavam yad*á* ran*j* î na*f*sh*á* zâîm, ba*r*â chîgûn mân. (7) Vashammûnîḍ, an-vahâ*g*-ich î rôyash*á* *b*aên ô*l* khâna*g* î aîrpat vishâḍ ye*g*avîmûnêḍ, aêḍûn va*b*îdûn-ayên aîgh aîrpat min kabad mayâ-îh va aîshân min tang mayâ-îh lâ yemîtûnd." (8) Va ôl*á* khavîtunast aîgh: "Den*á* milayâ kabad kh^{v}âstagih î li râî yema*l*e*l*ûnd"; va ô*l*

---

1. Thus in DP., DM.; K. —2. Only DM. —3. Thus in DP.; K. ; DM. —4. K., DP. ; DM. omits.—5. Only DP. —6. Only K. —7. Occurs in K. only.—8. Only K. repeats —9. Thus in K.; DP., DM. —10-10. MSS. —11. Thus in DP., K.; DM. —12. MSS. —13. DP. ; K., DM. —14. Thus in DP., K.; DM.

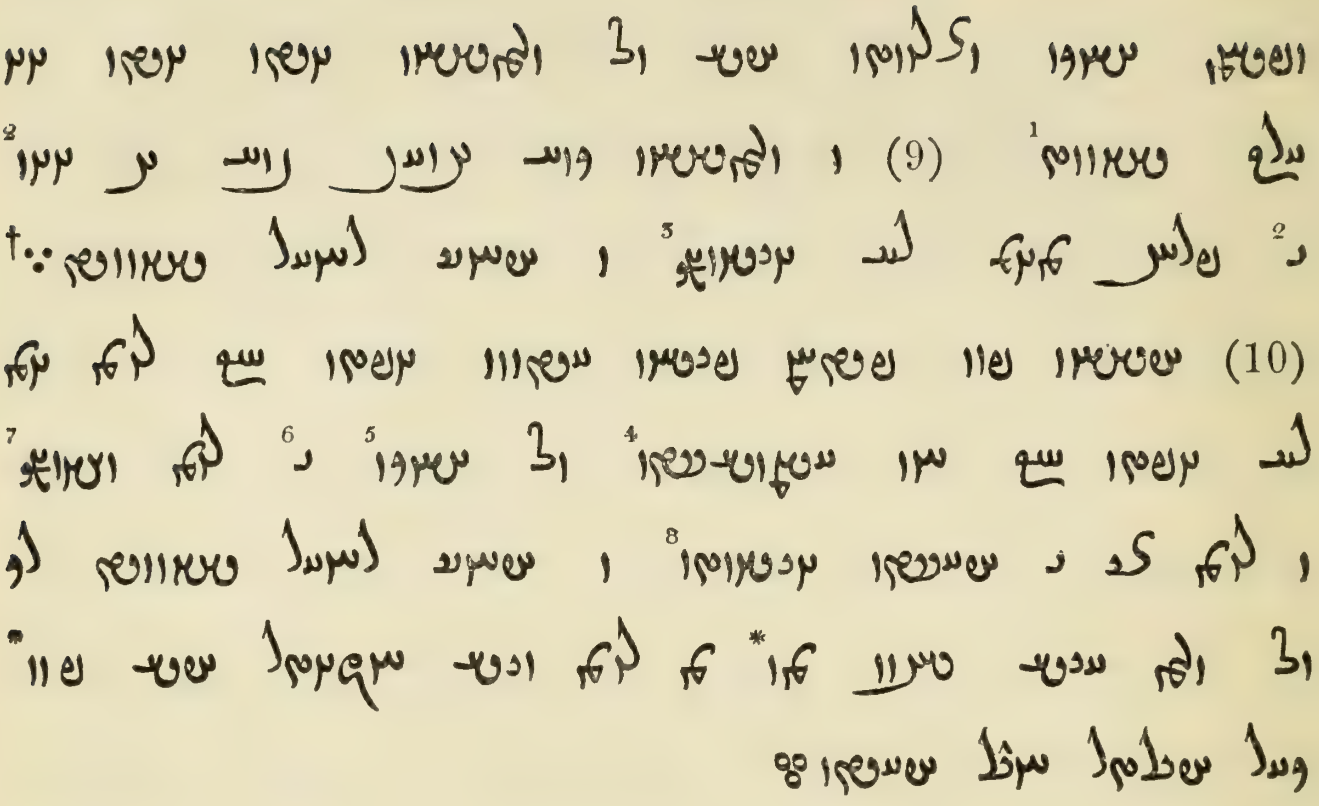

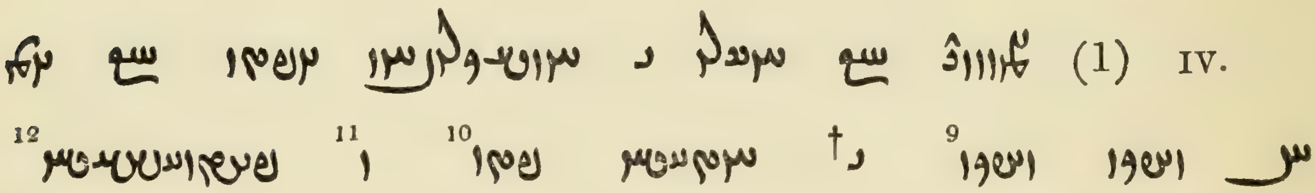

na*f*s̲h̲*â* k̲h̲âna*g* vazlûnt, *a**f*as̲h̲ ô*l* ô*lâ*-s̲h̲ân jvîḍ jvîḍ jûjû 2000 s̲h̲edrûnt. (9) Va ô*lâ*-s̲h̲ân ko*l*â gab*r*â-î ba*r*â 2 jûjû î *f*reh mandavam lâ yansegunã, va avâ*r*îg lak̲h̲vâr s̲h̲edrûnîḍ. (10) A*f*as̲h̲ân pavan paêtâm pask̲h̲ûn aêḍûn gû*f*t aîg̲h̲: "Len*â* den*â* lâ gû*f*t aîg̲h̲ ân âsim-nis̲h̲ast ô*l* k̲h̲âna*g* î len*â* va*b*îdûnã, va len*â* *zak* î â*v*âyêḍ yansegûnt, va a*vâr*îg lak̲h̲vâr s̲h̲edrûnîḍ. La*k* ô*l* ô*lâ* aîs̲h̲ yehabûn mûn min len*â* vês̲h̲ a-va*z*întar; a*f*as̲h̲ pavan kâ*r* a*v*îrtar andar â*v*âyaḍ".

IV., (1) Yema*lel*ûnd aîg̲h̲ K̲h̲ûsrû î An-aôs̲h̲a*g*-rûbân gû*f*t aîg̲h̲: "Den*â* 3 vâc̲h̲a*g* vâc̲h̲a*g* î k̲h̲ûḍâyân-paḍ va pâḍ-k̲h̲s̲h̲âyân

---

1. Thus in DP.; K. ; DM. —2-2. DP. K. ; DM. —3. Thus in DP., K.; DM. —4. DP., DM ; K. —5. Thus in DP., K.; DM. —6. Thus in DM.; DP., K. —7. DP. ; K., DM. —8. K. ; DM. ; DP. —9. Only DP. omits.—10. It occurs in DM. only.—11. Only DM. —12. Thus in K., DP.; DM.

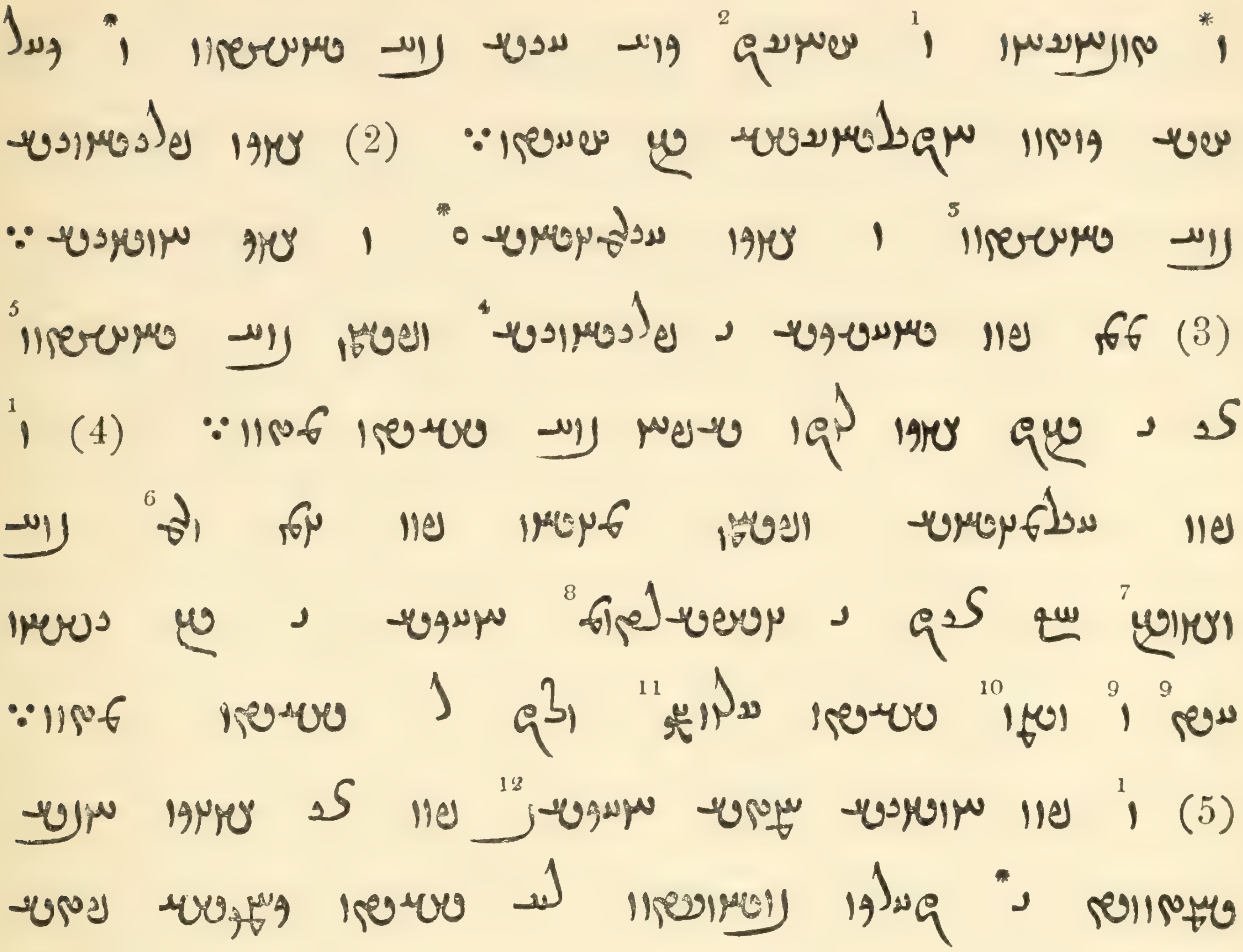

---

va tûbânî*y*ân va a*v*ârîg-ich ko*l*â aîsh ba*r*â shnâkhtan va kâr a*z*ash ka*r*ḍan hû-chîrishnî*y*-îhâ *b*aên â*v*âyaḍ. (2) Aêva*g* *f*rasâvandîh ba*r*â shnâkhtan, va aêva*g* aîr-mînishnîh, va aêva*g* khû*r*sandîh. (3) M*â* pavan shnâsa*g*îh î *f*rasâvandîh na*f*sh*â* ba*r*â shnâkhtan za*k* î *b*aên-ich aêva*g* rûzô shapân ba*r*â shâyaḍ maḍan. (4) Va pavan aîr-mînishnîh na*f*sh*â* mînishn pavan den*â* narm ba*r*â va*b*îdûn-ayên aîgh: 'Za*k*-ich î dûsh-chîhrtûm anâ*g*îh î *b*aên gêhân haît va nismô shâyaḍ de*b*rûnã, ô*l*-ich li shâyaḍ maḍan.' (5) Va pavan khû*r*sandîh, amat-ash anâ*g*îh-*î* pavan za*k* âînîna*g* aôbash yehamtûnêḍ î châra*g* bavîhûnastan lâ shâyaḍ, kâma*g*îhâ paḍ-ash

---

1. Occurs in DP. only.—2. Only DM. 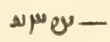—3. Thus in DP., DM.; K. 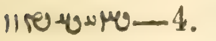—4. DP., DM. add 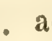—5. Thus in K., DM.; DP. 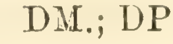—6. Thus in DP., DM.; K. 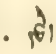—7. Only DP., K. 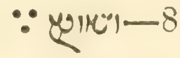—8. MSS. repeat 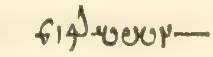—9-9. MSS. 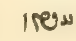—10. Thus in K.; DP. 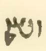; DM. 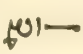—11. Only DM. 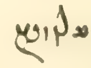—12. MSS. 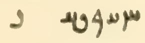

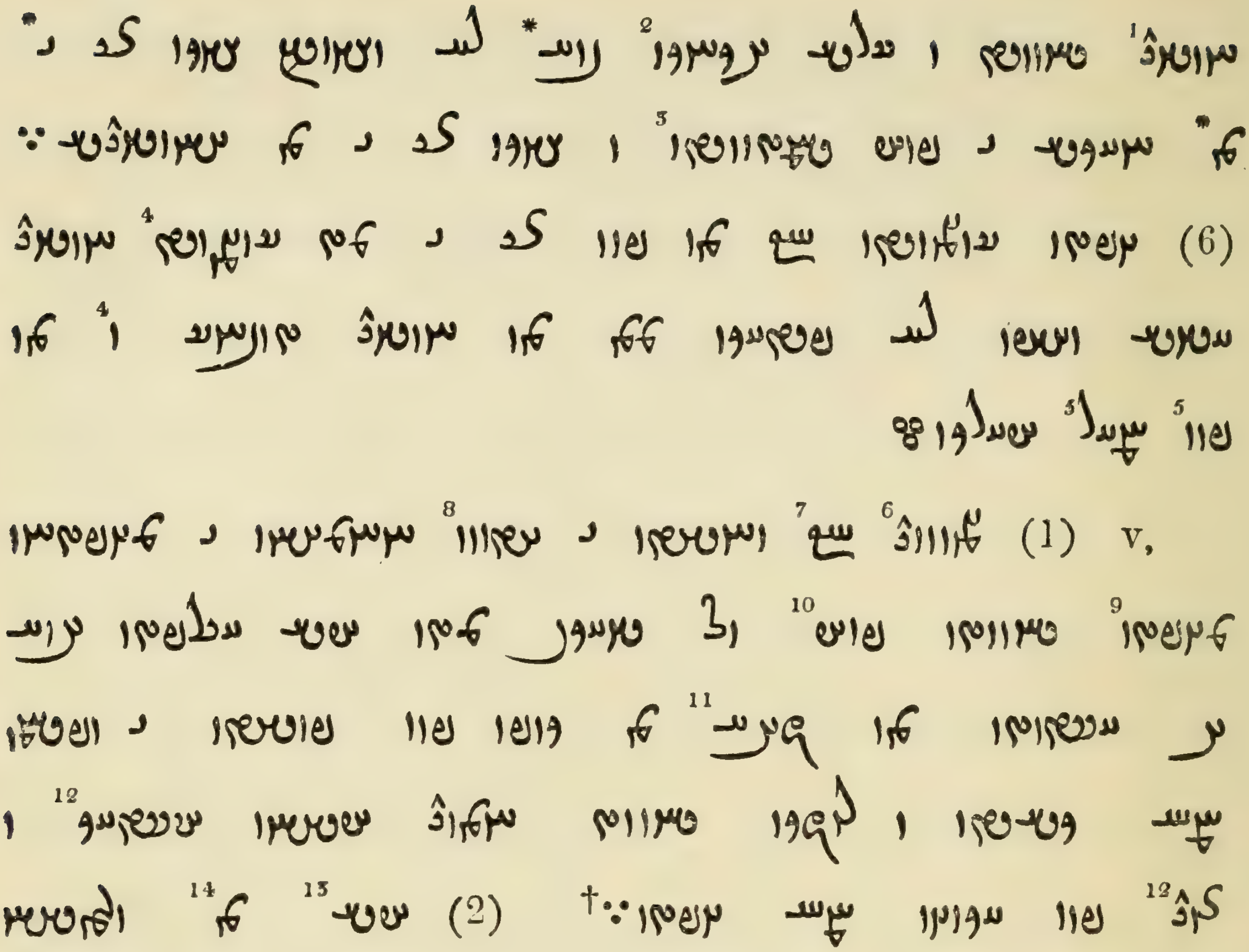

---

k̲h̲û*r*sand yehvûnêḍ, va saryâ dô-*g*âna*g* ba*r*â lâ vak̲h̲dûn-ayên: aêva*g*, za*k* î min anâ*g*îh î *frâj* yehamtûnêḍ; va aêva*g*, za*k* î min a-k̲h̲û*r*sandîh. (6) Gû*f*t ye*g*avîmûnêḍ aig̲h̲ mûn pavan za*k* î maḍ ye*g*avîmûnêḍ k̲h̲û*r*sand, adîn-as̲h̲ nîyâ*z* lâ paêḍâ*g*; m*â* mûn k̲h̲û*r*sand tûbânî*g*, va mûn pavan a-mâr ac̲h̲âra*g*.

v., (1) Yema*lel*ûnd aig̲h̲ Vohûdât î Ât*r*ô-aûha*r*ma*z*dân, î magûpatân-magûpat yehvûnt, *frâj* ôl jîvâ*g*-*î* maḍ, a*f*as̲h̲ aîrpat gab*r*â 2 k̲h̲adîtunt mûn c̲h̲ibâ min kaô*f*a pavan pûs̲h̲t î na*f*s̲h̲*â* hamâî kas̲h̲îḍ, va ran*jag* yehvûnt hav*â*-and; a*f*as̲h̲ân Avistâ*g* va Zand pavan a*g*avîn hamâî gû*f*t. (2) A*f*as̲h̲ min ôl*â*-s̲h̲ân

---

1. Only DM. adds —2. MSS. —3. Only DM. —4. It occurs only in DP.—5. Thus in K., DM.; DP. —6. Thus in DP., K.; DM. —7. Omitted in K., DM.—8. Thus in K., DM.; DP. —9. K. by mistake.—10. Only K. —11. MSS. —12. Thus in DP., K.; DM. —13. Thus in DP., K.; DM. —14. Thus in DP., DM.; K.

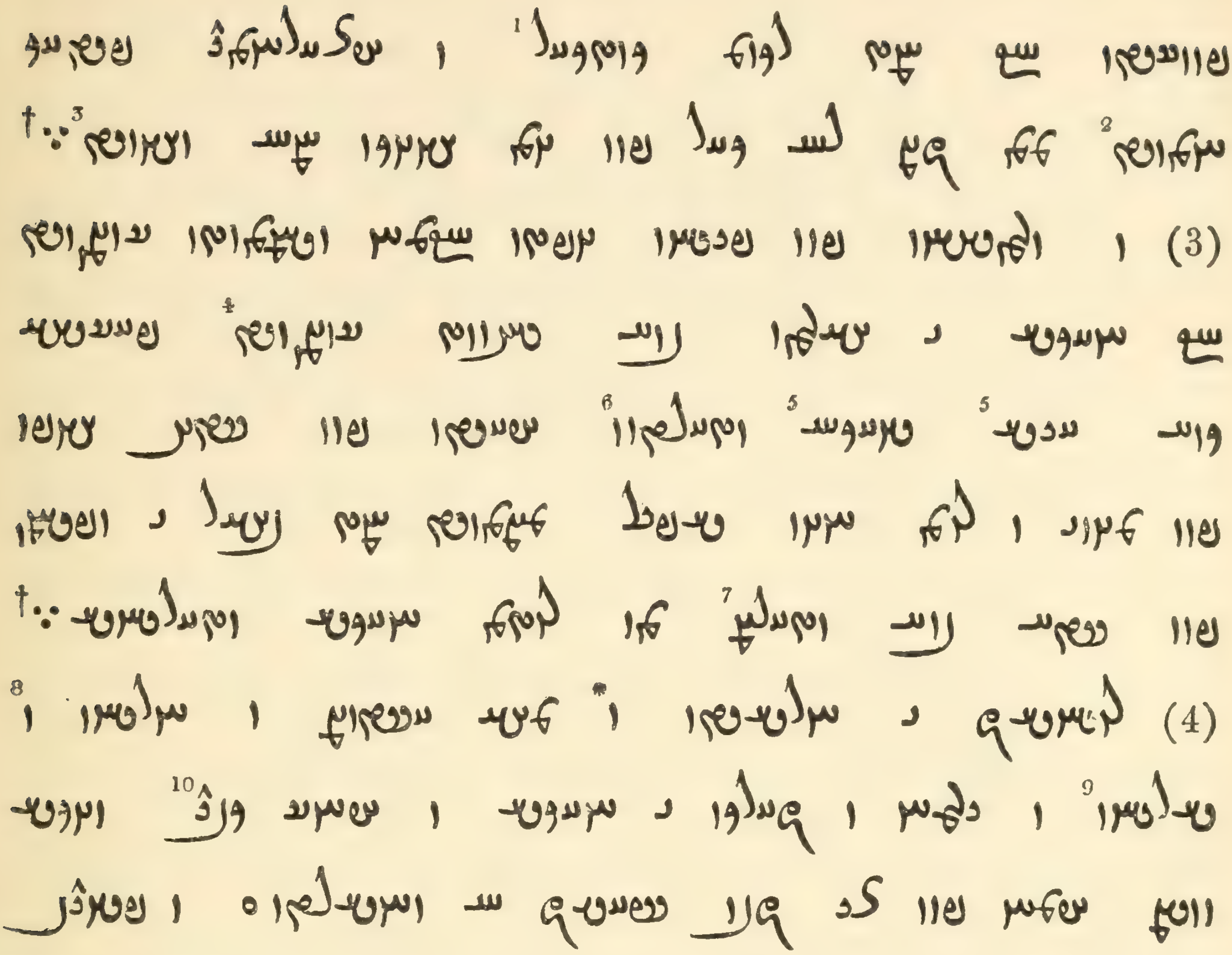

---

pûrsîḍ aîgh: "Amat lakûm kar*ḍ*-*g*âr va a*vz*âr-aômand paêḍâ*g* hav*â*-îḍ, m*â* chîm râî kâr pavan den*â* âînîna*g* hamâî va*b*îdûnîḍ"? (3) Va ôl*â*-shân pavan paskhûn gû*f*t aîgh: "Mân vashammûnt yegavîmûnêḍ aîgh anâ*g*îh î Aharman bar*â* yehabûnt yegavîmûnêḍ pâêgîhâ ko*l*â aîsh j îvâ*g*-aê viḍârḍan âvâyaḍ, pavan gaêtâ ayû*f* pavan maînûg; va len*â* ãngûn shapîr medammûnêḍ amat bâhar î na*f*sh*â* pavan gaêtâ bar*â* viḍârîm mûn levat*â* anâ*g*îh viḍârishnîh. (4) Raôshnîh- ich î hvareshaêta[11] va mâh khadîtunîm, va khûrishn va dârishn va darmân va châra*g* î anâ*g*îh, va avâ*r*îg kabad nyô*g*îh vandîm—a*f*amân pavan za*k* chabun sepâs-ich aê vâ-nigârḍan, va pasand-*î*

---

1. Thus in DP.; K., DM. [illegible]—2. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—3. Thus in DM.; DP., K. [illegible]—4. Occurs only in DM.—5-5. Thus in DP., K.; DM. [illegible]—6. Only DP. [illegible]—7. Thus in DP.; K., DM. [illegible]—8. Occurs in DP. only.—9. Thus in DP. K.; DM. [illegible]—10. Only DM. omits.—11. Otherwise read *khârshîd.*

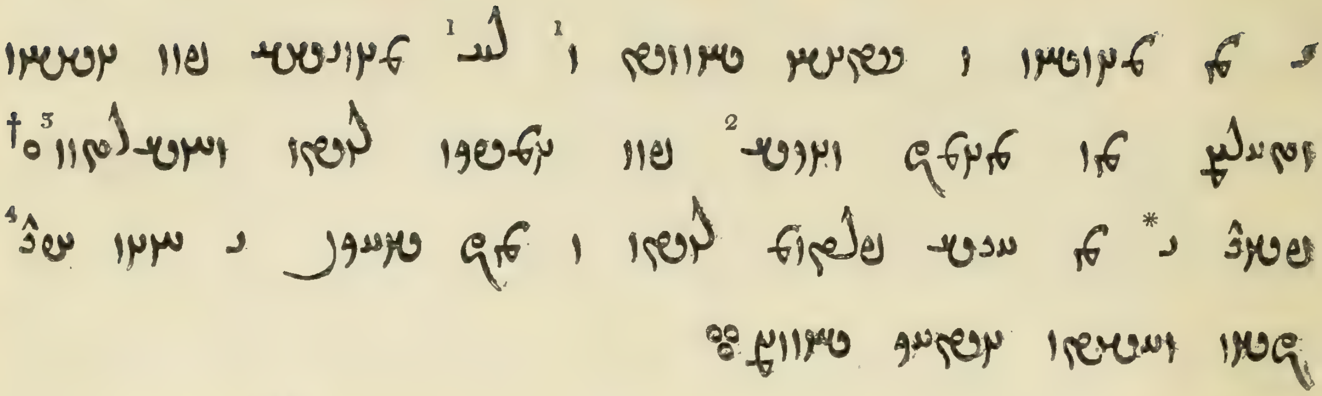

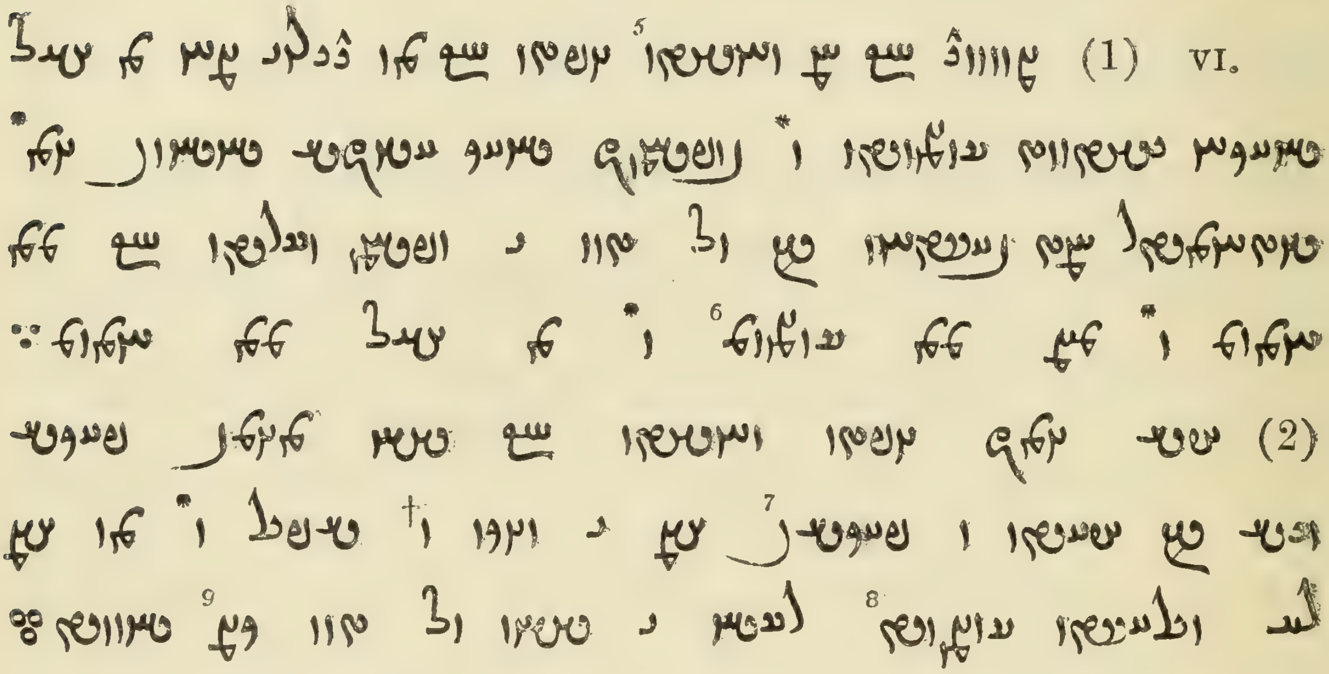

î min maînûgân va gaêtâ-ân yehvûnêḍ, va lâ maînûgîhâ pavan dûsh-khan viḍârîm mûn mandavam-ich nyôgîh pavan gûmîzag levît vâ-nigârdan; pasand î min aîsh fraḍûm levît, va min-ich jîvâg-î î ãngûn afda chigûn vahisht jviḍâg yehvûnîm."

VI., (1) Yemalelûnd aîgh ham Vohûdât gûft aîgh: "Mûn dîrang zimân min âkhar dânâgân sâtûnt yegavîmûnêḍ va benafshâ-ich dânâg, adîn-ich-ash dânishn-î denâ sûḍ-aômandtar amat bâstân baên ôl tan î nafshâ nigîrêḍ aîgh: 'Mâ havâ-am, va madam mâ yegavîmûnam, va min âkhar mâ havâ-am'?" (2) Afash denâ-ich gûft Vohûdât aîgh: "Yazdân mandavam-î pâgîh vêsh baên âvâyaḍ, va pâgîh-î haêm î nyôg va shapîr; va mûn haêm lâ vaîrâst yegavîmûnêḍ rasishn î Yazdân ôl tan kîm yehvûnêḍ."

1-1. Thus in DP., K.; DM. —2. Only DM. —3. Thus in DP.; K., DM. —4. Occurs only in DP.—5. Thus in DP., K.; DM. —6. MSS. —7. DM. adds —8. Thus in DP., K.; DM. —9. Thus in DP., K.; DM.

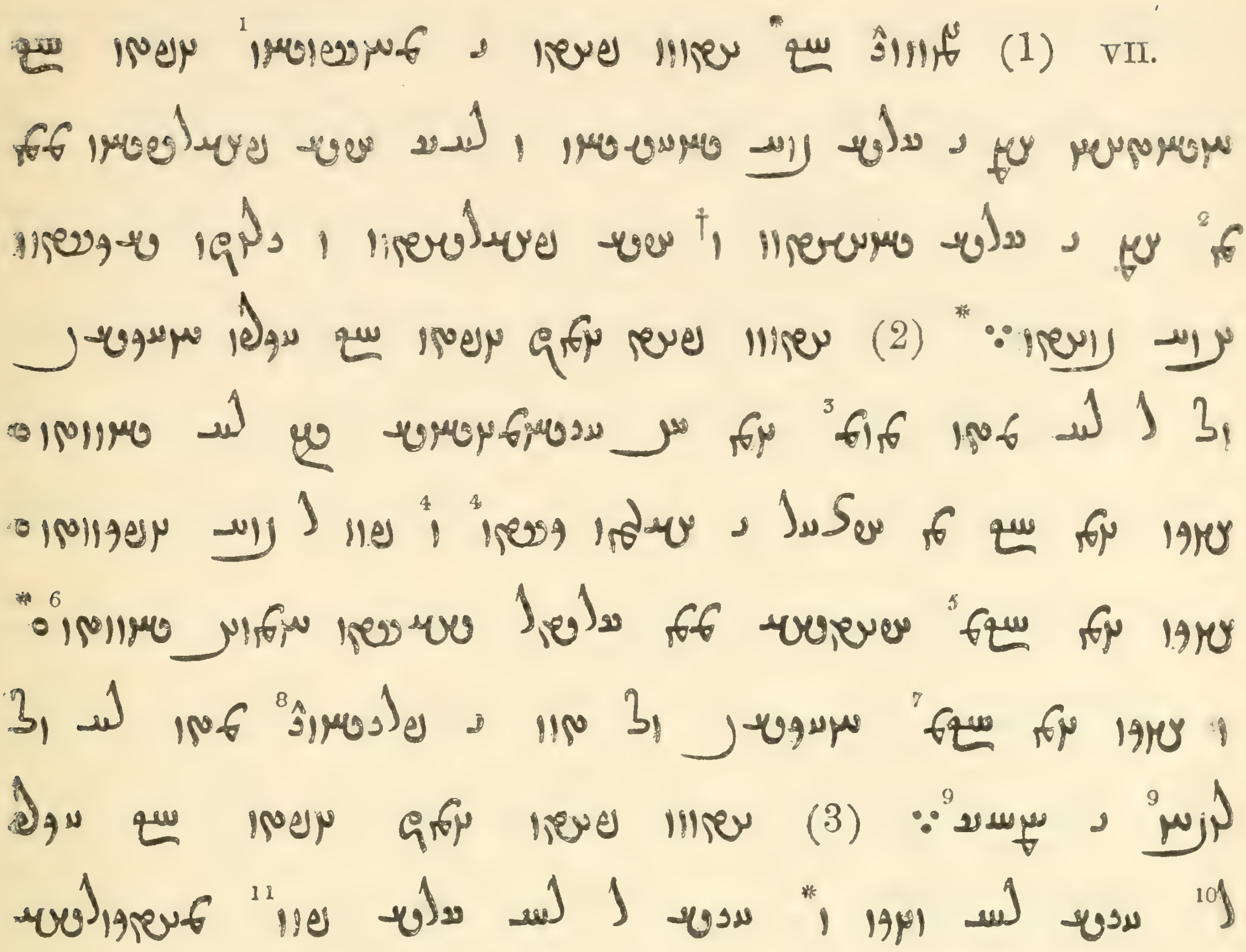

VII., (1) Yema*lel*ûnd aîg͟h Ât*r*ô-pât î Mah*r*aspendân gû*f*t aîg͟h: "Ans͟hûtâân haêm î saryâ ba*r*â s͟hnâsis͟hn, va rak͟hîg a*z*as͟h pâhrî*j*is͟hn; m*â* min haêm î saryâ s͟hnâk͟htan va a*z*as͟h pâhrîk͟htan va drûj s͟hikastan gabrâ bûk͟ht". (2) Ât*r*ô-pât den*â*-îc͟h gû*f*t aîg͟h: "Akar*j* anâ*g*îh-*î* ô*l* li lâ maḍ mûn-am den*â* 3 âsân-mînis͟hnîh *b*aên lâ yehvûnt: aêva*g* den*â* aîg͟h min a*v*zâr î Aharman kast, va pavan li barâ gôpakûnt; aêva*g* den*â* aîg͟h-am: â*v*âḍîhâ, m*â* sarîtar s͟hâyêḍ hav*â*-âe yehvûnt; va aêva*g* den*â* aîg͟h-am anâ*g*îh-*î* ôl tan î *f*rasâvand maḍ, lâ ô*l* rûbân î hamâîg." (3) Ât*r*ô-pâṭ den*â*-îc͟h gû*f*t aîg͟h: "Akar*j* li aîs͟h râî nyô*g*, va aîs͟h li râî saryâ pavan mâḍa*g*varîhâ

---

1. MSS. 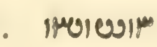—2. MSS. 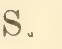, a substitute for 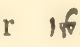, better —3. Better 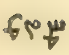—4-4. Thus in DP.; K., DM. 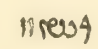--5. MSS. 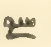 only.—6. Occurs in DP., K., but not in DM.—7. Thus in DP., K.; DM. 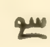—8. Only DM. 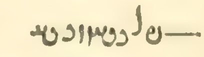—9-9. Thus in DP., K.; DM. 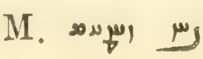—10. Thus in DP., K.; DM. 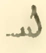 -11. DM. 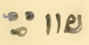

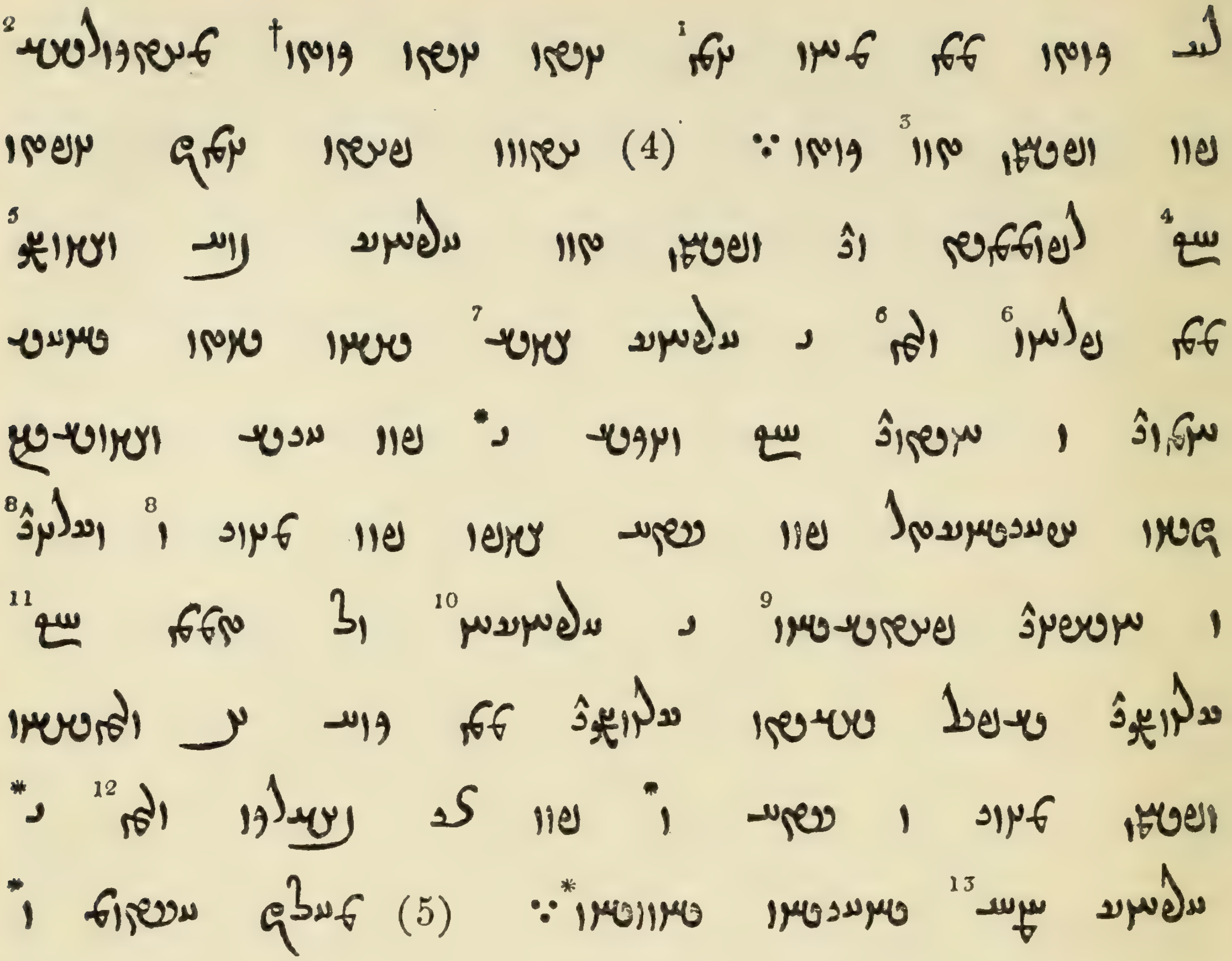

---

lâ karḍ, m*â* mân den*â* jvîḍ jvîḍ ka*r*ḍ, mâḍa*g*varîhâ pavan na*f*s̱ẖ*â* tan ka*r*ḍ". (4) Ât*r*ô-pât den*â*-îc̱ẖ gû*f*t aîg̱ẖ: "Lipûmmûnîḍ vad na*f*s̱ẖ*â* tan ar*j*ânîg ba*r*â va*b*îdûnã; m*â* *f*araḵẖû ôl*â* î ar*j*ânîg ayuvas̱ẖ Ya*z*dân sûḍ s̱ẖnâs hav*â*-and, va ḵẖavîtund aîg̱ẖ nyô*g*îh î pavan aîs̱ẖ va*b*îdûnîh-ayên c̱ẖîgûn â*v*âyis̱ẖnîgtar pavan gaêtâ ayû*f* pavan maînûg; va nigîrênd va andâ*z*ênd pâḍ-dahis̱ẖn î ar*j*ânîgân ô*l* tam*â* aîg̱ẖ de*b*rûnãnd s̱ẖapîr s̱ẖâyaḍ de*b*rûnãnd; m*â* ko*l*â dô ôl*â*-s̱ẖân na*f*s̱ẖ*â* maînûg va gaêtâ, va pavan za*k* bâhra*g* ôl*â* î ar*j*ânîg hamâî s̱ẖnâsân yehvûnis̱ẖn." (5) Maḵẖa*r*-îc̱ẖ ḵẖadîtunam, va

---

1. Only in DM.—2. DP., K. 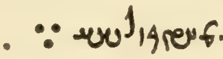—3. Only in DM.—4. DM. —5. Thus in K., DM.; DP. 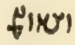—6-6. Thus in DP., DM.; K. 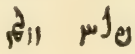—7. Only DM. adds 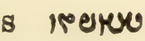—8-8. Thus in DP.; K. 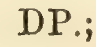; DM. 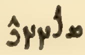—9. Only K. 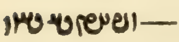—10. Thus in DP., K.; DM. 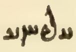—11. Only DM. omits.—12. Only DM. 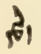—13. Thus in DP., K.; DM. 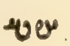

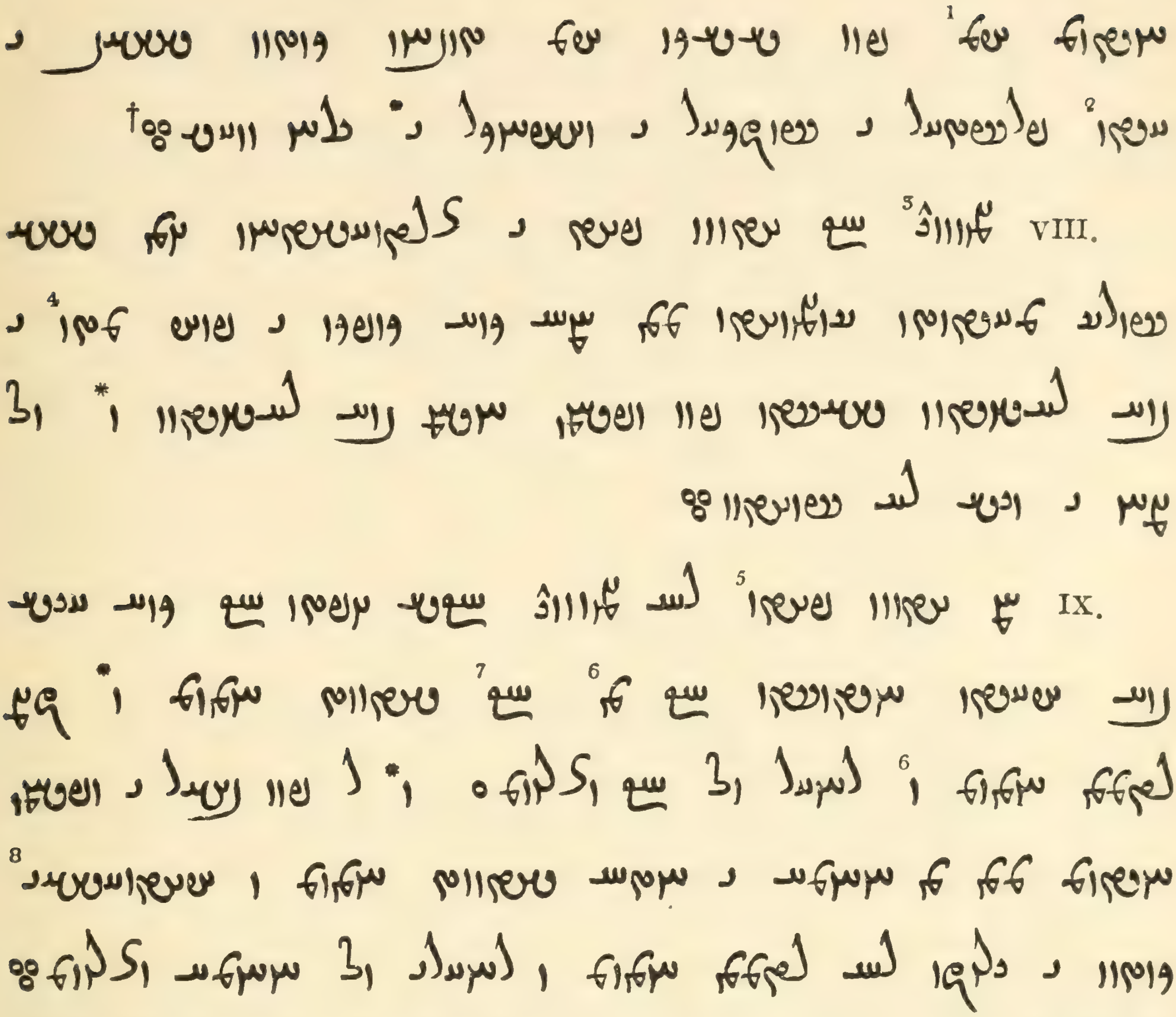

khavîtunam a*f*am pavan dak͟hs͟ha*g*; a*f*am tûbân ka*r*ḏan s͟haêdâ-î î haît *f*radîptâr î spû*j**g*âr î nîyâ*z*ân*g*ar î girân vinâs".

VIII. Yema*l*e*l*ûnd aîg͟h Âtrô-pât î Zaratûhs͟htân den*â* s͟haêdâ spûrîg mak͟hîtunt ye*g*avîmûnâḏ; m*â* hamâî ko*l*â ke*rfag* î *frâj* maḏ î ba*r*â râyînîḏan s͟hâyêḏ pavan na*f*s͟h*â* av-gâm ba*r*â *r*âyînîḏan, va ô*l* zimân î vês͟h lâ spûk͟htan.

IX. Ham Âtrô-pât râî yema*l*e*l*ûnd aîg͟h-as͟h gû*f*t aîg͟h: "Ko*l*â aîs͟h ba*r*â âvâyaḏ k͟havîtunast aîg͟h: 'Min aîg͟h yâtûnt hav*â*-am, va c͟hîm litam*â* hav*â*-am, va lak͟hvâr ô*l* aîg͟h vazlûnam?' Va li pavan bâhar î na*f*s͟h*â* k͟havîtunam m*â* min Aûha*r*ma*z*da î K͟hûḏâê yâtûnt havâ-âm, va a-pâḏ-k͟hs͟hâê ka*r*ḏan î drû*j* râî litam*â* hav*â*-am, va lak͟hvârî ô*l* Aûha*r*ma*z*da vaz*l*ûnam.

---

1. DM. repeats 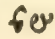—2. K., DP. add —3. Thus in DM.; DP., K. 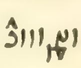—4. Thus in DP., K.; DM. 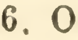—5. Only DM. adds —6. Occurs in DP. only.—7. Only. DM. omits.—8. Thus in DP., K.; DM. 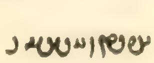

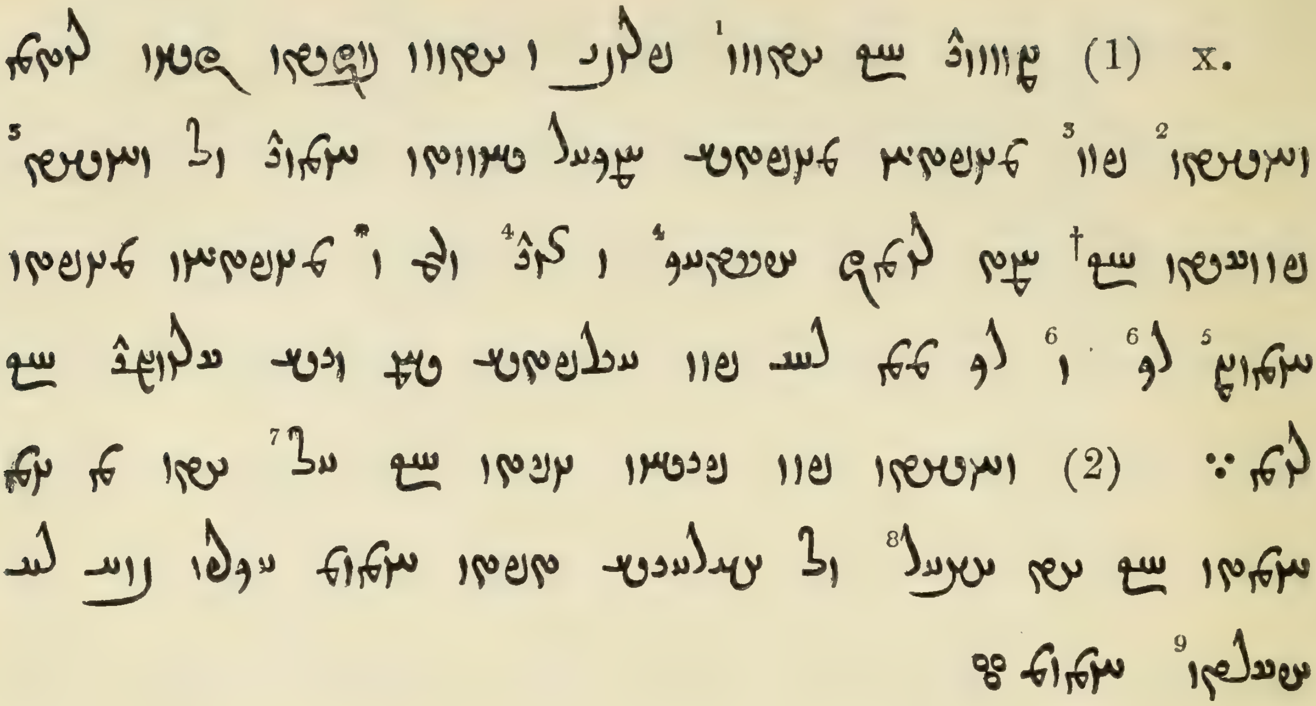

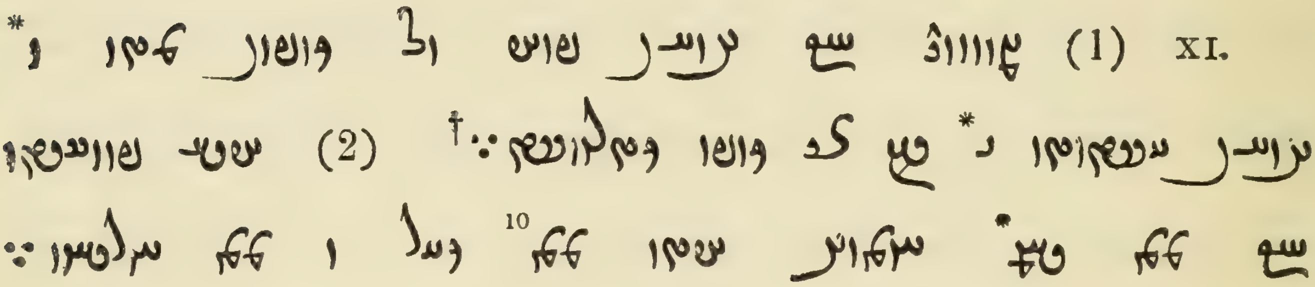

---

x., (1) Yema*l*e*l*ûnd aîg̱ẖ Âtrô-*f*rôbag va Ât*r*ô-bû*j*îḍ c̱ẖigûn levat*â* Vohûdât pavan magûpatân magûpatîh ham-kâr yehvûnt hav*â*-and, ô*l* Vohûdât pûrsîḍ aîg̱ẖ: "Amat len*â*-ic̱ẖ Avistâ*g* va Zand narm va magûpatân magûpatîh hav*â*-îm, lak va lak mâ râî pavan aîrpatîh s̱ẖem vês̱ẖ de*b*rûnãnd aîg̱ẖ len*â*". (2) Vohûdât pavan pasḵẖûn gû*f*t aîg̱ẖ: "A*l* hat min den*â*, hav*â*-t aîg̱ẖ hat aê-bâr ô*l* yes̱ẖarâîs̱ẖ tapt hav*â*-am, akar*j* ba*r*â lâ a*f*sarḍ hav*â*-am".

xi., (1) Yema*l*e*l*ûnd aîg̱ẖ gab*r*â-*î* frâ*j* ô*l* kaô*f*a-*î* maḍ, va gab*r*â-*î* ḵẖadîtunt î *b*aên za*k* kaô*f*a katrûnast. (2) A*z*as̱ẖ pûrsîḍ aîg̱ẖ: "M*â* s̱ẖem hav*â*-âe, a*f*at m*â* kâr, va m*â* ḵẖûris̱ẖn?"

---

1. Occurs in DM.; but not in DP., K.—2. Only DM. 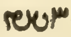—3-3. These eight words are found in DP. only.—4-4. Thus in DP., K.; DM. 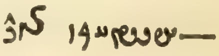—5. MSS. 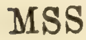—6-6. K. 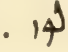; DP., DM. omit.—7. Thus in DP., K.; DM. 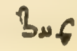—8. Thusin DP.; K., DM. 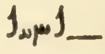—9. Thus in DP., DM.; K. 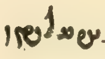—10. DM. repeats 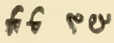 by mistake.

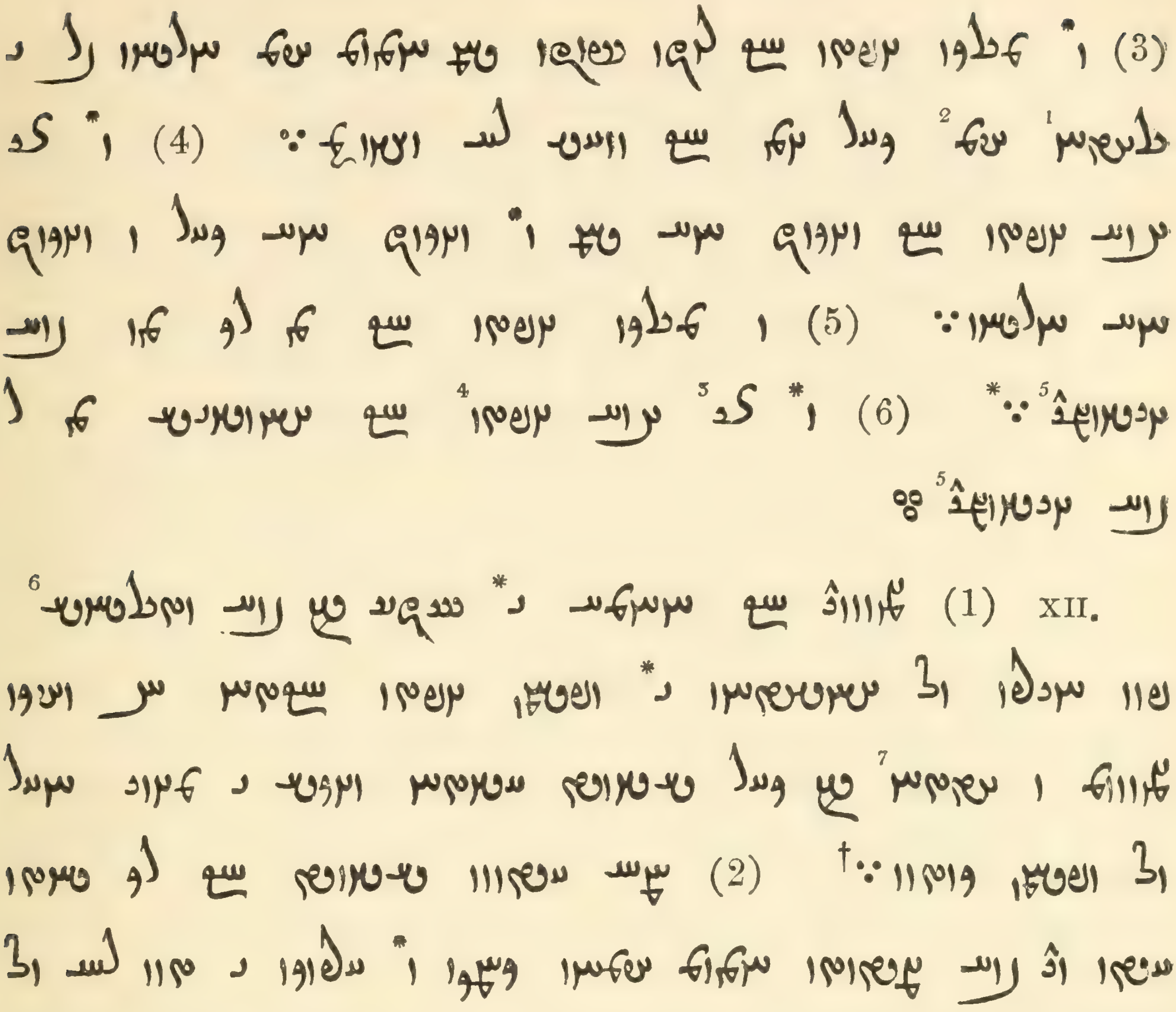

---

(3) Va mîra*g* gû*f*t aîg͟h : "Ran*j*-spû*j* s͟hem hav*â*-am, a*f*am k͟hûris͟hn bar î darak͟htân, a*f*am kâr den*â* aîg͟h vinâs lâ va*b*îdûnam." (4) Va za*k* gab*r*â gû*f*t aîg͟h: "Nyô*g*-ic͟h hanâ s͟hem, va nyô*g*-ic͟h hanâ kâr, va nyô*g*-ic͟h hanâ k͟hûris͟hn." (5) Va mîra*g* gû*f*t aîg͟h: "Min lak mûn ba*r*â yansegunând?" (6) Va za*k* gab*r*â gû*f*t aîg͟h: "A-khû*r*sandîh min li ba*r*â yansegûnând."

XII., (1) Yema*lel*ûnd aîg͟h Aûha*r*ma*z*da î Sagi*j*îg *b*aên barâ vaḍîris͟hnîh pavan handar*z* *ôl* hâvis͟htân î na*f*s͟h*â* gû*f*t aîg͟h: "Tân 3 vâc͟ha*g* yema*lel*ûnam, va hat-tân *b*aên kâr yak͟hsenunîḍ adîn-tân nyô*g*îh î maînûg k͟hᵛâr *ôl* na*f*s͟h*â* kar*ḍ*an. (2) Hamâî aêḍûn yakhsenunîḍ aîg͟h: '30 s͟hnat haît vad ba*r*â yemîtunt hav*â*-am, a*f*amân kâma*g* va âr*j*û*g* î tan râî *ôl*

---

1. Only DM.—2. Thus in DP., K.; DM.—3. DP.—4. Only DM. omits; K.; DP.—5. Only DP.—6. MSS., perhaps for *viḍîrishnîh-ash*.—7. K., DM.; DP.

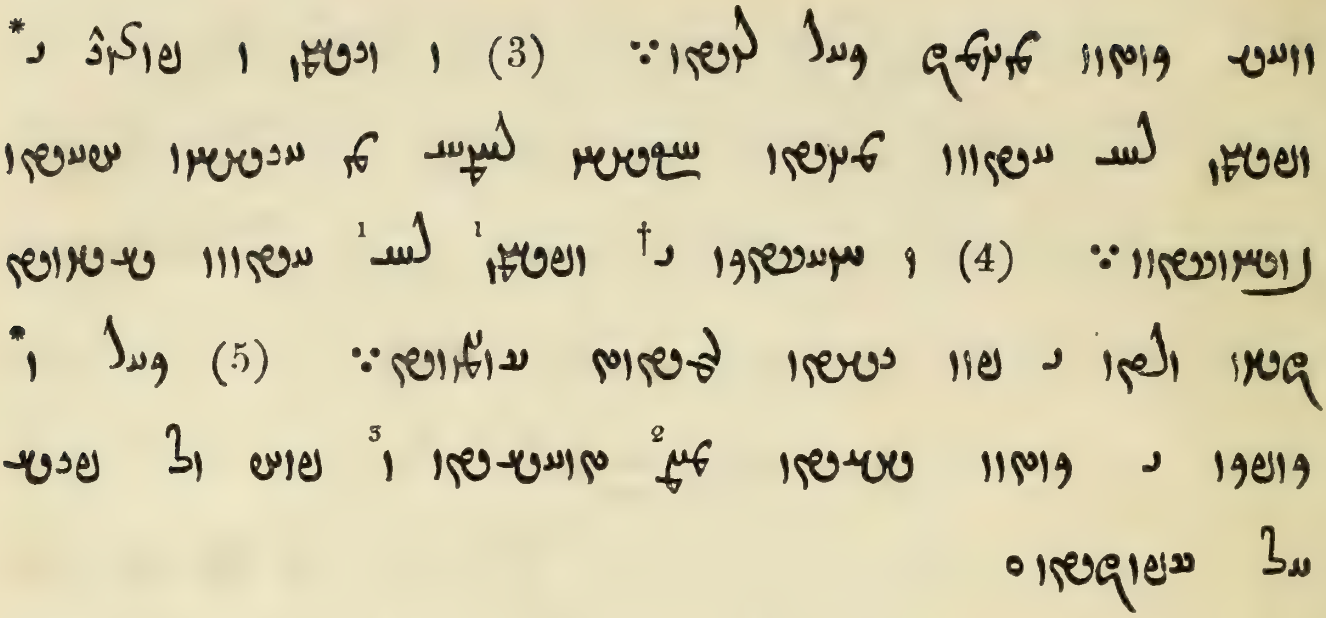

---

vinâs ka*r*ḍan mandavam-ich kâr levît'. (3) Va nîsh*â* va *fr*azand î na*f*sh*â* râî aêḍûn mînîḍ aîgh-shân lakhmayâ min aîshân â*v*âyaḍ bavîhûnastan. (4) Va khᵛâsta*g* î nafshâ râî aêḍûn yakhsenunîḍ chîgûn varḍ î pavan dasht ramîtunt yegavîmûnêḍ. (5) Kâr va ke*rfag* î karḍan shâyaḍ madam tûkhshîḍ, va *frâj* ô*l* pîsh a*l* spû*j*îḍ".

1-1. Occur only in DM.—2. Only K_4 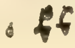—3. Occurs in K. only.

THE DÎNKARD.

BOOK SIXTH (*Continued.*)

CCLXVII., (1)[1] They considered this, too, thus:[2] there were pious men who inquired, and there were (pious men) who explained.[3] (2) (The former) inquired thus: " What (is) piety[4], and what (is) holiness[4], and what (is) righteousness, and what (is) cleanliness, and what (is) the function of the soul[5], and what (is) discrimination[6], and what (is) purity, and what (is) charity[1], and what (is) truth, and what (is) immortality, and what (is) the final body[2] "? (3) (The latter replied thus): Piety implies[3] the garb[4] of holiness[4]; and righteousness implies the discharge of duty to God[5]; and cleanliness implies an isolation[6] from the *drûj*[7] and the function of the soul implies[3] sinlessness; and discrimination implies[3] the choice of thought and word and deed for encouraging the juniors[8], and for helping one's own kinsmen.[9] (4) And purity implies[3] unity; and benevolence, especially[10] what (is meant) for all, implies[3] the necessity[11] of happiness for everybody; and truth, comprehensively[12], implies[3] to utter no falsehood regarding anything whatever[13]; and immortality: to exist again as one had existed (before); and the final body[2]: as (one) is born, so one will be born again.

---

[1] For all divisions into sentences of this and the following sections the editor and translator is responsible. The manuscripts containing the sixth book of the Dînkard indicate the beginning of each of its sections by one of these introductory clauses: (1) *Afashân denâ-ich ângûn dâsht*, (2) *Denâ-ich aêtûn gûft*, (3) *Denâ-ich paêtâg*, (4) *Denâ-ich aêtûn*, (5) *Yemalelûnd*, or (6) *Gûft yegavîmûnêt*. They sometimes also divide a section into different sentences by marks of punctuation which the translator has taken care to follow as far as possible, and to point out where necessary, in the footnotes to the Pahlavi text, the places in which the pauses in the Mss. are not followed by him. A note-mark (†) is used in the Pahlavi text to show that the full stop is an insertion by the editor, and an asterisk is used to show that the stop occurs both in DP. and K.

[2] Literally, " they considered this, too, thus :" or " this, too, was considered by them, thus :"

[3] Reading : *vijârd*, comp. Pahl. *vijârishn*, " explanation," " exposition," " reply." Av. *vî-char*, " to go through." Lit., " there are who explained."

[4] Generally *yasharûbîh* and *yasharâîsh* have almost the same meaning : " piety," " holiness," or " righteousness." Here they are distinguished.

[5] Reading : *khayâ-gârîh* ; according to DM., *khvîsh-gârîh*, " one's own function," or " industry."

[6] *Vichîtârîh* is used also in the sense of " selection " or " judgment ; " Av. *vi-chi*, " to select."

CCLXVIII. They considered this, too, thus: the *drûj* (fiend) is not stupefied[14] by much fighting; since the *druj*, (even) if an annihilating injury is effected[15], still fights on.

---

[1] *Dâtârîh.* [2] *Tan-î-pasîn*, "the final renovation."

[3] *Hanâ yehvûnêt*, lit. "is this." [4] *Yasharâîsh patmûgîh.*

[5] Lit., "to do duties towards God." [6] *Jvîtâgîh*, "separation."

[7] It is used here for *drûj nasûsh*, "defilement."

[8] *Khûrtagân nîrûg*; lit., "the strength of the juniors."

[9] Pahlavi: *ôl nafshâ-ân aîyyârîh vichîtan.*

[10] *Mâtîgân.* [11] *Âvâyastan.*

[12] *Hangartîg.*

[13] *Pavan hîch madam hîch*, lit., "in anything about anything." Comp. Pahlavi, *pavan mandavam-îch mandavam.*

[14] Pahlavi: *stûb lâ yehvûnêt;* lit., "the *drûj* fights much and is not stupefied."

[15] Lit., "when an injury has come (upon it) for its annihilation, then (too, the *drûj*) fights on."

CCLXIX. (1) They considered this, too, thus: one should much revert[1] from these five habits[2] :—from the thought of (doing) injury (to others), and from imposture[3] and robbery[4] and greediness[5] and vicious-souledness[6]. (2) The thought of (doing) injury (to others) is this: whoever contemplates injury to the good and the pious, and sincere friends[7]. (3) And imposture is this: whoever represents[8] himself different from what he is. (4) And robbery is this: whoever speaks about the wealth which is not his own, thus: "Would that it were mine[9]." (5) And greediness is this: whoever does not wish[10] (good) of the skill of anybody else.[11] (6) And vicious souledness is this; whoever declares (that) he himself will not practise what is truth.

CCLXX. They considered this, too, thus: whoever is rich and independent[12] should not ask for a thing from the

---

[1] *Vartishn.* [2] *Âînînag.* [3] *Dûjîh.*

[4] Reading: *hazalîh;* compare Av. *hazangh* (Vend. IV., § 1) of which *hazl* is a Pahlavicised form.

[5] Reading: *âzvarîh.* It may be read *âzûrîh,* (one of the sins mentioned in the Pazend *Patît-î-Pasîmânîh,* § 10) which traditionally signified: "to speak evil of the dead."

[6] *Aga-rûbânîh;* according to K., *aga-rûbishnîh,* "wicked progress or movement."

[7] It may also mean: "whoever contemplates injury to the virtuous and the holy who are good friends."

[8] *Nimâyêt.* [9] *Kâch mûn li nafshâ havâ-âe.* [10] *Yezbemûnêt.*

[11] That is, who does not wish that anybody else should be more skilful than he.

[12] Or, "he who can help himself." Compare the use and explanation of the word in vol. XI., sections CLXXIV and CLXXV., pp. 62-63.

Turânians,[1] since whoso having means (*pavan châr*) asks for a thing from the Turânians, (or) whoso having no means asks (for it), does not obtain it.

CCLXXI. They considered this, too, thus : every object (should be) so good as to always strengthen life[2]; whatever injury subsisted (*barâ yehvûnt*) in anything should, likewise, be annihilated.

CCLXXII. They considered this, too, thus : whoso[3] is corrupted on account of the sin which is left inexpiated[4] (*mânîd*) should not lead himself away from the relationship of God, and yield himself to the demons ; and this he should not reflect upon thus : " I who am corrupted[5] (*paskhâr yehvûnt*) on account of sins, am demon's own" ; since Aharman and demons do not give up to the demons a man even if he has committed a sin which is inexpiable,[1] less (*kîm*) do they keep him with themselves, just as a man who has committed *sraôshô-charanâm*[2] sins delivers himself to the demons, and keeps himself in kinship (*pavan khvîshîh*) with the demons.

---

[1] The word *kârân* is often used in the sixth book of the Dînkard in connection with a drûj (*vide* §§ CXXIX., *seq*,) In this section *kâra* is used proverbially for a Turânian, from the proper name *Kara* who was a Turanian and opposed to the Mazdayasnian Religion (see *Karêmcha Asabanêm* in Yasht V, 73.) If *kârân* is taken in the sense of " duties " or " good acts," the rendering will be : " For him who is able and free, the matter of discharging (his) duties (accepting the reading *mandavam kârân* of DM.) is not difficult, since whoever is full of means wishes to discharge (his) duties, whereas whoever wishes (to do so) without means does not attain it "

[2] Reading : *jân dezêt*, or *yâna dezêt* ; comp. the Avesta words : *gaya* " life," *yâna* " prosperity," and *daêza* " fortress." From the last word is derived *dêzîtan* " to fortify," or " to strengthen." Otherwise read : *jân yazêt*, " appreciates life," or *yâna yazêt*, " appreciates reward (in heaven)" According to the MSS., the two words taken as one may be read *shanîjêt*, " vexes or wounds ; " or *shûchêt*, " kindles," "enlivens. " It can also be read *gayû gazêt*, " stings vitality, " which meaning is here inconsistent.

[3] Here *î* is used as a substitute for *mûn*.

[4] *Vide* the use of the word *mânîd*, " a fault," " an error," in Book V., vol. X., p. 4, l. 5.

[5] For a full explanation of the word *paskhâr* see my vol. XI., footnote 1, p. 58 of my English translation.

CCLXXIII. They considered this too, thus: whatever one does, one should do for the applause (*aêvâj*)[3] of the good spirits; and by whatever one does (accordingly) one becomes holy.

CCLXXIV., (1) They considered this, too, thus: men who in their faith do not confide in the Religion of God, are of two kinds:—one (is) the deceiver, and the other the deceived[4]. (2) The deceiver is he who himself knows that he should not do whatever he does, and he does it for an immoral purpose and a selfish desire. (3) And the deceived is he who trusts in the honest belief[5] that whatever he does he does for the soul. (4) Whoever is the deceiver is a *dravand*, and the deceived, likewise, a righteous man.

CCLXXV., (1) They considered this, too, thus: if idol-worship is annihilated, no[6] faith in the good spirits vanishes with (it). (2) And if materialism[7] (*dashnigih*) and transgressions[1] are smitten, no joy will depart with (them). (3) And if a mourning[2] practice[2] is smitten, then no love (*mitrô*) will depart with (it). (4) Consequently, how good it is[3] if these three sins are carried off from the world by prunning[4] (them) as much as possible.

---

[1] Av. *anâperetha shkyaôthana*.

[2] Av. *sraôshô-charanâm*; see S. B. E., vol. V., p. 289, note 3.

[3] Comp. Mod. Pers. *âvâzah*, "voice," "fame;" or *âvâzah gashtan*, "to be illustrious."

[4] Comp. Av. *dapta*, Yasna X., 15, and *dâbaya*; from Av. *dab*, "to deceive." The traditional reading of the word is *farîftag*.

[5] *Pavan frârûnîh hîmnunît yegavîmûnêt*.

[6] Here *andag* is used in the sense of Pahl. *kam* or *kîm*, which frequently imparts a negative meaning.

[7] Comp. Mod. Pers. *dashnag*, "matter," "world." Other readings are: *sâvîgîh*, "homage to idols"; *sakhunîgîh*, "elocution"; *sânîgîh* "honour"; *etc.*

CCLXXVI. (1) They considered this, too, thus: you, men, should be vegetable-eating, so that you may live a long life. (2) You should abstain from (eating) the flesh of small cattle, since (thereby your good) reckoning (will be) much. (3) Consequently (*adîn*), Aûharmazda, the Lord, has produced vegetables abundantly (*kabad*) for the support of small cattle (*gaôspendân.*)[5]

---

[1] Comp. Avesta *asrushti*, "disobedience."

[2] Comp. Pazand, *shîn-mûî*; Av. *schind*; Mod. Pers. *shivan*, "lamentation." It is one of the sins for which a Zoroastrian is liable to punishment.

[3] Pahl. *âkhar aêtûn shapîr*, lit., "at last, so good."

[4] Comp. Pers. *kazd kardan*, "to lop or trim anything."

[5] This is, probably, the only passage in the Zoroastrian writings now extant (Avesta and Pahlavi), in which a Zoroastrian is distinctly enjoined to abstain from animal food and prefer vegetable diet. No other passage could be cited which exclusively favoured vegetable diet. The passages often quoted in support of vegetarianism, if candidly examined, simply refer to the production of food by Ahûramazda for the maintenance of both mankind and animals. In some cases divine help is invoked against cattle-lifting.But such passages can hardly be said to have any but remote bearing on the view they are supposed to uphold.

This passage of the Dînkard, Book VI., is important in so far as it reveals the fact that the dietary question—the very question which has been the cause of much controversy now-a-days—was considered, and the suitability or otherwise of the vegetable regimen to the human system was inculcated, as far back as in the age of the *Paôryôtkaêshas.*

CCLXXVII. They considered this, too, thus: Aûharmazda has not been incapable of (doing) anything whatever, and will not be (so).

CCLXXVIII. They considered this, too, thus: Aharman has not been for ever, and will not be (so).

CCLXXIX. They considered this, too, thus: Aûharmazda will at last take back to Himself all the creatures that are created by Him.

CCLXXX. They considered this, too, thus: the reckoning of the good spirits is (based) on these three questions, namely: "what didst thou desire, and (what) didst thou achieve, and whom didst thou exalt?"

CCLXXXI. They considered this, too, thus: he who is great, through this ones in turns a superior *dravand*, (namely) when he slights[1] a drivish.

CCLXXXII. They considered this, too, thus: in the case of a wealthiest man, when he understands (how) to consume and preserve (wealth), then, owing to (his having) an excess of wealth, a grievous (*madam*) sin does not for-

---

We know that the Gathas are from their very nature completely silent on the dietary question. But in the remaining Avesta as well as Pahlavi writings passages in favour of meat-diet are not wanting. In the Sâsânian period, meat-diet was regarded harmless and lawful from the religious stand-point, as would appear from a chapter on food in the middle of the fifth book of the Dînkard (*vide* the chapter on "*Khûrishn*," Dînkard, Book V., vol. IX., page 491:—"*Pavan mas dâtistânîh î min basaryâ î 5 âînînag gaôspend srâtag......*")

[1] Reading: *zak i drîgûsh tar* minêd; compare Pahlavi *avar mînishnîh va tar mînishnîh*. If we read, according to the MSS., *zak i drîgûshtar minêd*, then the rendering will be as follows:—"he who is great, on account of a sin becomes a very great *dravand* in the thought of him who is the best drîvîsh (or literally, when the best drivish thinks of him)."

sake[1] him ; and in the case of a man who is a better kind of drivish, when he does not know how to consume and preserve in regard to (his) pecunniary property, he, too, perhaps (*shâyat*) might incur *margarjân*[2] sins.

CCLXXXIII They considered this, too, thus: much righteousness that exists is owing to an abundance of wealth and many men[3]; whereas all wickedness that exists is owing to poverty.

CCLXXXIV. They considered this, too, thus : with the exception of the good people then, secondly, it is (also) possible to be good by (observing) the evil people, for the reason that (*pavan zak*) whoso sees the goodness of the good people learns (goodness from them), and whoso sees the evil of the evil people abstains from it.[4]

CCLXXXV. They considered this, too, thus : men ought to exert themselves so that they may have[5] the desires of the body in accord with (those of) the soul; since whoso (has) the desires of the body in accord with the soul reconciles the Religion with (his) body[6]; and in the case of him who has the desire of the soul in agreement with (*levatâ*) the body, the *drûj*[1] harmonises (*levatâ*) with the soul.

---

[1] According to K., *lâ vazlûnêt*, "does not pass away." According to DM., *adîn kabad khvâstagîh râî vinâs râî vinas madam vazlunêt*, "then because of the sins committed on account of (his having) abundant wealth sins go up (or develop.)"

[2] That is, sins for which man is liable to death or damnation.

[3] This statement is only partially true. Wealth may serve a good object in ennobling and raising a nation in social status, but it may equally tend to demoralisation. Similarly, poverty, which in some cases leads to immorality, serves in other cases as a test of virtue.

[4] Better : va *mûn sarîtarân sarîtarîh khadîtunêt azash barâ pâhrîjêt.*

[5] Literally, "they may render the desires of the body......"

[6] Lit., "then the Religion (is) associated with the body."

CCLXXXVI. They considered this, too, thus: one should pronounce thanksgiving for the welfare (emanating) from the good people, but (*va*) one should not denounce execrations (*girag*)[2] for the affliction (coming) from the evil people.

CCLXXXVII. They considered this, too, thus: from hell a path goes to paradise (*vahisht*), and it is always[3] most well-redeeming[4], where (there is) every kind of salvation[5] in regard to (*pavan*) this world; and those (only) tread on this path who have suffered (*debrûnând*) something (*chêsh*,) for sins (committed), and from hell they pass on to paradise.

CCLXXXVIII. They considered this, too, thus: (as to) keeping alive[6] men of the evil religion and also all other men, there is no withholdment[7] as to (their) feeding (and) maintenance on the part of the *Amaêshaspends* (Archangels) pertaining to the physical world.[8]

CCLXXXIX. They considered this, too, thus: there is little punishment for the soul (of him) who having observed a thousand men to be wicked in the world, has settled (them) in (their) faith,[1] just as (there would be) for a holy priest (*magû-î*) who has devoted (his life) to (the improvement of) the wicked people (*dravand*).

---

[1] Lit., "then the *drûj* harmonises with the soul."

[2] Comp. Mod. Pers. *girrah guftan*, "to abuse," "to insult." It can also be read *darag*, "distracted." *Vide* vol. XI., p. 48, note 2.

[3] *Pavan kolâ gâs*; otherwise, "for any stage," "at all times."

[4] *Hû-bûkht-tar*. According to DP., *hû-bôdtar*, "most fragrant."

[5] According to DP. and K., *hû-brâzî*, "flashing with pure light." According to DM., *hû-bâjî*, "good tribute or reward"; comp. Pers. *bâj va sâv*.

[6] Comp. Pers. *zîndah dâshtan*.

[7] *Lakhvâr vakhdûnishn*.

[8] *Gaêtâ Amaesûspendân*.

CCXC., (1) They considered this, too, thus : always when a man thinks highly of a righteous principle, speaks highly (of it), and practises (it) highly, then, by (*levatâ*) the light which develops (*vakhshêt*) in him, he becomes a sage[2] in the Religion[3]. (2) And always when a man thinks highly of an immoral object, and speaks highly (of it), and practises it highly, then darkness emanates (*lâlâ yâtûnêt*) from him and stands aloft (*lâlâ*) between the man and the Religion, and the man perceives little of the Religion.

CCXCI., (1) They considered this, too, thus : when mankind was first created by Aûharmazda, the Lord, He gave then such a commandment as follows : "You should exert yourselves in such a way (*pavan denâ*) that you may deliver (your) souls (from punishment); then We[4] shall render your physical wealth as (your) means,[5] since the salvation of the soul cannot be helped

---

[1] Thus according to the reading of K. and DP. But according to DM., the rendering would be :—" Whoso is reserved (for his piety) by a thousand men for benediction in the *Âfrîgân* (prayer, *âfrîgânîh*) has little punishment for (his) soul, just as......" That is, whosoever's name is reserved for recollection with those of the departed worthies in the *Âfrîgân* ritual.

[2] Reading : *frazânag*. According to K. and DP., *parvânag*, " an authorized person," " a licentiate."

[3] The idea is that the constant devotion to honest and righteous principles in one's conduct of life has the desired effect of ennobling one's character and thereby bringing one nearer to the better understanding of matters spiritual.

[4] *We* is applied to Aûharmazda. It is a case of majestic plural.

[5] *Tân chabun î tan lenâ pavan mîyân vabîdûnîm.* It may also mean : " We shall intercede in regard to your wealth of the body."

(*vijârît*) save by yourselves." (2) And men are so much in wants that they highly exert themselves for the wealth of this world, and they pray[1] to God for the wealth of the soul.

CCXCII. They considered this, too, thus: if he who is a drivish (poor man) be also a man of evil religion or of no honest motive, then, too, anything might be given him (as a gift); and he who (so) offers has for his own share the (merit of) driving out from the world what they call "the *drûj* of wants", and opposition and calamity will be removed from him; and of him, too, no one will be born who will come to neediness.

CCXCIII. They considered this, too, thus: the sacred fire which (is) *Frôbag* has made (its) abode amidst *Athravas* (fire-priests); the sacred fire which (is) *Gûshnasp*, has made (its) abode amidst warriors; and the sacred fire which (is) *Bûrzîn-Mitrô* has made (its) abode amidst husbandmen.[2]

---

[1] Comp. Av. *upastâ*, "assistance." See *Pand-nâmag î Âtrôpât*, § 1: *apastân ôl Yehân kart*, "offered prayers to God."

[2] Tradition has it that these three kinds of sacred fire were created by Aûharmazda in the beginning of creation for the protection of the different classes amongst mankind, especially amongst the ancient Irânians. Fire Frôbag is thus associated with the priestly order, Fire Gûshnasp with the martial class, and Fire Bûrzin-Mitrô with the husbandry. No mention is made here of the fourth class of *hûtûkhshân*, perhaps because the ancient Irânians were first divided into the three classes refered to here, and the fourth order of *hûtûkhshân* was of later origin. For the description of these three kinds of sacred fire, see *Bûndahish*, Chap. XVII., §§ 5-9; *The Selections of Zâdsparam*, Chap. XI., §§ 8-9; *etc.*

CCXCIV. They considered this, too, thus: one should be always (*pâtrûzag*)[1] diligent in (one's) conference with the good people, that is, so long as that one hears but does not question (*barâ gûyêd*) what has been heard (*vashammûntag*) from the daily conference, wherein nothing is evidenced superior to *Hvardat* and *Amûrdat*[2].

CCXCV. They considered this, too, thus: the *fravâhar* of *Zaratûhshtra-î-Spîtâmân* abides near the (consecrated) *haôma*, and near the *baresma*[3] twigs, and its invocation is in the *Âtâsh-î-Varahrân*[4].

CCXCVI. They considered this, too, thus: the strength[5] of the good spirits is *myâzda* (offerings[6]); the strength of the Religion is *Gâsânbâr* (*i.e. Gâhambâr*); the strength of *Gâyôgmard* (*i.e.* mankind) is *Âtâsh-î-Varahrân*[7].

---

[1] Comp. Pers. *bâdrûzah*, "perpetual." See my footnote 6 on the word which occurs also in Book VI., § CCXXVI., page 85, Dînkard, vol. XI.

[2] That is, health and immortality.

[3] That is, the *barsam* twigs which, according to the Avesta, should be used for consecration in the *Yasna*, *Vendidâd*, *Bâj*, and other ceremenies. *Vide* the use of *haôma* and *baresman* in the Avesta, especially chaps. II., IX. and X. of the *Yasna*.

[4] That is, in the sacred premises belonging to the *Âtâsh-î-Varahrân*. See Book. VI., § CCXXX., note 5, vol. XI., p. 87.

[5] Comp. Av. *stawra*, Skr. *sthâvira*, Pers. *ustuwâr*, "firm," "strong."

[6] The things offered and consecrated in the *Âfrîngân*, *Bâj*, and other ceremonies, such as *darûns*, pure water, fruits, flowers, wine, juice of grapes, *etc*.

[7] *Vide* Book VI. of the Dînkard, § CCXXX. In the above section the *Âtâsh-î-Varahân* symbolically means the victorious fire or light of the Mazdayasnian Revelation.

CCXCVII., (1) They considered this, too, thus: the inferiority[1] (of Aharman) is established for this reason that Aûharmazda will be in the front (*ôl pîsh*) and Aharman will be kept (*kart*) in the rear. (2) Aharman has depended on the wealth of Aûharmazda[2]; he will not be powerful, but in the end Aharman will be annihilated.

CCXCVIII., (1) They considered this, too, thus: (it is) the duty of every man to know these five things, and whoever does not know them is an immoral (*aîrangîhîg*[3]) person. (2) One is this: "What am I? Am I a man or a devil?" (3) And one is this: "Whence have I come? From *Garôtmân* (the highest heaven) or from hell?" (4) And one is this: "On what am I to rely? On the things pertaining to the angels or on the things pertaining to the demons?" (5) And one is this: "Whom am I to follow? (Am I) to follow the good or the evil?" (6) And one is this: "Whither shall I return? Shall I go back to heaven or to hell?"[1]

---

[1] Reading: *nishîpag*, comp. Mod. Pers. *nishîb* "lowness," "descent." It here means the lowness or inferiority of Aharman. The Pahl. word is also read *veh-zichag*, "pertaining to the leap year," as *veh-zichag mâh*, "the intercalary month," and *veh-zichag sâl*, "the leap year." *Vide* the Dînkard, vol. IX., chap. 419, p 446 of the Pahlavi text.

[2] The idea is that the real wealth of the universe is the creation of Aûharmazda and not of Aharman.

[3] Comp. Pahl. *aîrang*, "polluted," "corrupt;" it is the rendering of the Avesta *ereghant* (Pers., *argand.*) See Vendidâd VII., 2; VIII, 71; etc. *Vide* my note 1 on the word, Dînkard, vol. XI., page 87.

[1] Compare §§ 121-122 of the *Ganj-î-Shâyagân*, edited and translated by the late Dastur Sâheb Peshotanji B. Sanjana:—*Fratûm dânishnân pavan paêtâgîh min Daêna gûft yegavîmûnêt aîgh:—"Kolâ anshûtâ mûn ôl dât î 15 shnatag yehamtûnêt, adîn-ash denâ hû-melî levîn barâ kharîtûnastan âvâyat aîgh: 'Mûn havâ-am? Va mûn nafshâ havâ-am? Va min aîgh mat havâ-am? Va lakhvâr ôl aîgh vazlûnam? Va min katâr patvand va*

CCXCIX. They considered this, too, thus: he who has a longing (*gaprahûnêt*) for the Avesta and is not of a better nature, and who inquires about the Zand and is not wiser, and who grieves over (his) faults[1] and becomes not more innocent—such a one should not be tested a second time (*tanid*) for any practice whatever.

CCC. They considered this, too, thus: Aharman is not wounded[2] by these three things (happening) to anybody whatever, except when they happen to (be witnessed by) himself: one, the thought of kings; and one, the assemblage[3] of the good people; and one, the births of *Zaratûhshtrôgtûms*[4].

---

taôkhma havâ-am? Afam mâ khvîsh-gârîh gaêtâ, va mâ mizda î maînûg? Va min maînûg mat havâ-am, ayûf pavan gaêtâ yehvûnt havâ-am? Va Aûharmazda nafshâ havâ-am, ayûf Aharman? Va yazdân nafshâ havâ-am, ayûf shaêdân? Va shapîrân nafshâ havâ-am, ayûf sarîtarân? Martûm havâ-am, ayûf shaêdâ? Afam râs chîgûn? Afam Daêna katâm?'" —The wisdom that is best for the human race is religious wisdom,—and it is a precept of our faith that:—"The first thing every man on his attaining his fifteenth year ought to do is to know the drift of the following questions: 'Who am I? With whom am I connected? Whence do I come? Whither am I to return? From what seed am I sprung, and to what family do I belong? What functions am I to discharge in this world, and what is the recompense thereof in the next world? Do I come from the world above, or do I owe my birth to this world? Do I bear kinship with Aûharmazda or with Aharman, with angels or demons, with good men or bad men? Am I a man or a devil? What path in life have I to follow? What religion do I accept?......'"

[1] Pahl. *va mânîd garzêt va avinâstar lâ yehvûnêt.*

[2] *Khûst lâ yehvûnêt.* Comp. Pers. *khûstan* or *khastan*, "to wound."

[3] Literally, "the reaching or coming together of the good people."

[4] Compare Av. *Zarathushtrôtema*, "the chief of the ancient Zoroastrian hierarchy," in Yasna XVII., 18; XXVI., 1., *etc.* Mark the Avesta passage in the Farvardin Yasht, § 93, relating to the birth of the holy prophet, Zarathushtra:—"In whose birth and growth the waters and the plants rejoiced; in whose birth and growth all the creatures of the good creation cried out, Hail!" (S. B. E., vol. XXIII., p. 202.)

CCCI. They considered this, too, thus: a man should go to the sacred fire-place[1] as many times as possible, and offer with devotion the (prayer of) *Âtâsh-Nîyâyêsh*, because the *Amaesûspends* form an assembly in the sacred fire-place three times every day, and leave there (behind them) good deeds and piety; (and as to him) who goes there frequently and offers the *Âtâsh-Nîyâyêsh* with awful reverence frequently, then those good deeds and piety which the good spirits have left there, are more and more lodged in his body.[2]

CCCII., (1) They considered this, too, thus: as to whatever thou shouldst do, these three things are good. (2) One is this: whoever for the proclamation[3] of goodness frequently attends a conference of the good. (3) One is this: whoever considers and declares as perfectly as possible the value and gratitude[4] and welfare of the good. (4) One is this: whoso at least three times every day looks back upon himself (*pavan tan î nafshâ*) thus: "Am I associated with a good spirit or a devil?" If he is allied with a good spirit, the latter is more entertained in his body; and if he is allied with a devil, he becomes incapable of casting (it) out of the body.

---

[1] That is, *Âtash-î-Varharân*. Compare § 150 of the Pahlavi *Ganj-î-Shâyagân*, edited and translated by the late Dastur Sâheb Peshotanji B. Sanjana:—"*Va kolâ yôm pavan 3 bâr baên mân î âtâshân vazlûnît*, va *Âtâsh-Nîyâyishn vabîdûnît, mâ ôlâ mûn baên mân î âtâshân vêsh vazlûnêt, va Âtâsh-Nîyâyishn vêsh vabîdûnêt, adîn-ash khvâstag va yasharâîsh vêsh khalkûnd*." "And you should go to the sacred fire-place three times every day; and recite the *Âtâsh-Nîyâyêsh*, because he who goes oftener to the *Âtâsh-î-Behrâm*, and frequently recites the *Âtâsh-Nîyâyêsh*, acquires thereby (spiritual) wealth and piety."

[2] That is, the spirit of good deeds and piety is more and more entertained in his body. Compare Book VI., sections CCXXVII. and CCXXX., vol. XI., pp. 86-87. The time of holding an assembly three times every day is probably between sunrise and sunset, during the *Hâvan*, *Rapîthwîn* and *Aûjîrîn gâhs*.

[3] *Aêvâj î shapîrîh*, Pers. *âvâz*, "divulged," "illustrious."

[4] *Sepâs*, "thanksgiving," "gratefulness." Perhaps, *sijâgî*, "fitness," "worthiness."

CCCIII., (1) They considered this, too, thus: in the admonitory precepts[1] there is a case (*mandavam*) of fickle fortune[2], and a man disputes supposing that (the gift made) is too much, then one[3] of the three cases (to be considered) is this, namely: everybody discerns the sin which (is) his own that it is a sin, and, likewise, in the happening (*yâtûn*)[4] thereof he is defamed as a retribution[5] (for it); and if there is some one who commits (it) on whom people, too, inflict punishment, he turns away as much as possible from it (*i.e.* sin), and commits it not (again). (2) And one is this that everybody discerns the good act which (is) his own that it is a good act, (and) in the happening thereof he is reputed as a reward[1] (for it); (and) if (there is) some one (who) performs (it) his reward, too, is manifest, (and) he exerts himself therein as much as possible. (3) And one is this that if anybody does not know whether it is a good act or a sin, and in the happening thereof people form no general opinion[2] as to his honest or dishonest motive, he stands in doubtfulness, confers (*hùskàrèt*) with the religious (*shapìràn*), and acts according to the guidance[3] of the good[3], and does nothing without first consulting the good people.

---

[1] Reading: *handarj.* The word can also be read *hû-dard,* "sympathetic," hence the rendering:—"They considered this, too, thus: as to a sympathetic person (who makes a gift) in a case of fickle fortune, if a man disputes that (the gift made in that case of fickle fortune) is too much............" Another reading *hangard* "a collection", "a synopsis,"

[2] Reading: *dô-vakht*; comp. Mod. Pers. *bakht î dô mâh.*

[3] Reading: *aêvag-î,* "each one."

[4] About the use of *yâtûn* compare Mod. Pers. *dar-âmad,* "the happening of." The word can also be read *shatrô,* hence *baên shatrô,* "in the city or town."

[5] *Pavan pâtram dûsrûbînît yegavîmûnêt. Pâdram* means "reward," or "punishment," from Av. *paitiram,* which signifies "pleasure," also "the striking of a blow." The word elsewhere denotes "simple," "unprofitable," "foolish"; *vide* its rendering by Dr. West in the Dînkard, Book VIII., Ch. I, § 3, *seq*; S. B. E., vol. XXXVII., p. 8. Also comp. Mod. Pers. *bâdram.*

CCCIV., (1) They considered this, too, thus: there is no man whatsoever who, when these three things happen[4], does not see the fruits thereof in this world and, owing to the troubles therein, does not recollect[5] (*aìyyàdyêt*) them. (2) One (is) snow[6] and rain; and one, a fortress[7] or[8] a citadel[9] or a stronghold and the possession of a fortress full of provisons[10]; and one, drivishism[11]. (3) Because even he who is the wisest of men, that is a drivish,[1] does not foresee[2] the benefits that are in anticipation (*i frâj*), for this reason because[3] when he sees so much of calamities he condemns[4] poverty ; (and) when, owing to the troubles that befall (him), he by no means[5] longs for the rains, especially so when the storing of grain in the hills and strongholds is not desirable[6]. (4) And of the three things (aforesaid), it is possible to discern the two things whereof the fruits[7] are perceived in this world[7] ; and the (remaining third) one is not observed until the approach of the reckoning of the good spirits. (5) And as to those two things the fruits whereof are observed in the world, one is said to be snow and rain, since when it rains excessively (*frehist,* and) when excessively in that place whereon it rains continuously (*hamâi vârêt*), no profitable results (are) manifest[8] ; and, owing to the difficulties therein, everybody feels disgust[9] at it and regards it (*i.e.* the raining) as unprofitable. (6) And when the (*ôl*) month of *Fravartîn* and the month of *Artavahisht*[10] approach, and the blades of corn and grass grow up (*rûî dât*), and the produce of the rains comes into view, the desire of every man is of this sort, namely: "Would that during this winter rain had been more and those our troubles from the (heavy) raining had been greater, and now these (our) prosperity and happiness and plenty (*patishnîh*) and good-living (*hû-zîvishnîh*), which (have resulted) from the product of the rains, had been witnessed more by us." (7) And one is said to be the fortress or citadel, a stronghold stored with provisions (*daêza hanbâr*), for this reason that though (*amat*) it is especially (*frehist*) erected and furnished,[1] (still) all the advantages in details are not available,[2] and manifold troubles (*khazînag*[3]) arise; and, ultimately, when it so happens that enemies approach the city, and for the protection of the well-wishers (*vakhshâragân*[4]) of the people the use of the fortress becomes necessary[5], men as

---

[1] *Pavan pâtram hû-srûbînît yegavîmûnêt.*

[2] *Lâ ham-drênjishn havâd.* Comp. Av. *drenj*, "to keep," "to unite."

[3] *Shapîran dastûbar yehvûnd.* [4] *Baên yegavîmûnêt.*

[5] Perhaps *aîyabâsêt*, "spurns," or "condemns."

[6] Avesta *vafra*, Pers. *barf*.

[7] Comp. Av. *uzdaêza*, (Vend. III., 9, and VII., 56), taking *uzdaêza* to mean "a huge building." The Avesta word also means "a heap of corn," see Vend. XV.

[8] Generally "and." *Va* is sometimes used for *ayûf* in Pahlavi.

[9] Comp. Pers. *kûshk*, "a citadel," "a fortress."

[10] The Pahlavi *daêza ambâr dâshtan* literally means: "the keeping of a fortress full of stacks of grain or corn." Ancient Pers. *didâ*, "a fort;' Pers. *dizh*.

[11] *Vide* my notes 4 and 5, p. 52, Vol. XI. of the *Dînkard*.

---

[1] *Drîgûshih* used for *drîgûsh-î.*

[2] *Pîsh khadîtunêt.*

[3] *Hanâ râî mâ.*

[4] *Barâ aîyabâsêt* ; comp. Pers. *bâshîdan.* Or, *barâ aîyyâdyêt,* "does recollect poverty."

[5] *Pavan hich chârîh.*

[6] *Lâ pavan kâm,* "not according to desire."

[7] *Pavan gaêtâ bar.*

[8] *Sût-mandavam lâ paêtâg.*

[9] *Barâ* (not) *aîyyâsêt*; comp. Pers. *ayâsah* "desire," "wish ;" lit., "does not wish it."

[10] The statement that the produce of the rains comes into view by the growth of corn and grass in the months of *Fravartîn* and *Artavahisht,* furnishes an additional proof that the Zoroastrian year began with the month of *Fravartîn* amongst the ancient Irânians. In section LXXIX. of Book VI., vol. X., p. 29, it is, likewise, stated that: "In those seven months when *Artavahisht* manifests himself in the

---

material world in the body of vegetation, the trees put forth blossoms and produce fruits." So the first two months of the year and of the season of spring are undoubtedly *Fravartîn* and *Artavahisht*. *Vide* the *Bundahish*, Chap. III., 12; XXV, 7, 13, 20; S. B. E., vol. V. In the last passage it clearly says: "This, too, it says that the auspicious month Fravardin, the month Ardavahisht and the month Horvadat are spring." For further information on the same subject the reader is referred to the interesting treatises by Dr. M. B. Davur and Mr. D. N. Coorlawala, and the important essay on "Medieval Greek References to the Avestan Calendar," by Dr. L. H. Gray, in the Shams-ul-Ulama Dastur Dr. Peshotan B. Sanjana Memorial Volume (*vide* "Avesta, Pavlavi and ancient Persian Studies," pp. 167-175.)

[1] *Sâjîhêt*; comp. Av. *sach*, Pers. *sâkhtan*.

[2] Lit., "are not apparent," or "do not appear."

[3] Comp. Mod. Pers. *khûzî* or *khûzidan*.

[4] *Vakhshâragân* for *vakhshârayân*, lit. "those who work to cause increase or prosperity (among mankind.)" According to K., *vakhsh-kharân*, "invalid," or "sick."

[5] *Pavan kâr baên âvâyât*.

a consequence (*pavan ân*) enter into the fortress and they are fearless[1] of the mining (*kandan*) of the fortress by the enemies; and, owing to the difficulties (*tangîh*) and calamities (*anâgîh*) which are experienced[2] in spite of (*min*) the manifold resources of the people within that fortress, he who is the foremost (*frehist*)[3] among those men has such a desire[4], namely: "Would[5] to heaven that for myself and the co-inmates[6] a fortress with excellent requirements (*hû-chînagî*)[7] had been erected by me personally, and I had stayed therein[8] alone (*tanîhâ*)[9]; or that in this fortress more excellent provisions had been stored by me than anybody else (could have done), so that thereby I would have been more powerful, and I would have been more fortunate than anybody else in the place." (8) And that one[10] is said to be a drivish[11] by whom no fruits are anticipated[12] in this world; (such) a drivish[13] of any description is superior[13] in this world, he has regard for[1] every one, in this world, and (also remembers) the approach[2] (after death) towards the reckoning of the invisible good spirits.[3] (9) Likewise, the desire of him who is the best[1] male drivish[1] (is) this, namely: "Would that I had been (still) more (exalted) in drivishism, that I had experienced[5] and suffered[5] more hardship from drivishism, so[6] that now[6] the reckoning would have been (still) highly brighter[7] and happier.[8]"

---

[1] *Avîbîmîh*, the abstract noun is here used for the adjective *avîbîmîg*, "fearless", "indifferent."

[2] *Khadîtunîhêt*, lit., "seen," "felt."

[3] Better, *frehist î zak anshûtâ*, or *frehist zak î anshûtâ*. According to DM., *râst zak anshûtâ*......, "upright is that man (who)..............."

[4] *Kâmag ângûn aîgh.*

[5] According to DM., *kâch va kâm*, "my wish or desire (is) that..."

[6] Reading: *mânîgân*, comp. Av. *nmâna*; perhaps a corruption of *manîgân*, "mine", "my people". It can also be rendered: "for myself and mine (that is, my family)."

[7] Lit., "with good and select things."

[8] *Afash havâ baên katrûnam*; lit., "and I stay in it."

[9] According to DM., *hûmantîhâ*, "with ease and comfort."

[10] Perhaps, *âînagî*, "the one mode of life."

[11] *Drîgûshîh* for *drîgûsh-î*.

[12] *Khadîtunîhêt*, lit., "are foreseen."

[13] *Madam mâ drîgûshîh.*

CCCV., (1) They considered this, too, thus: that man (is) more fortunate[9] who suffers torment (*dûsh-khan*)[10] as much as possible[11] in this world, (and) that man does not suppress (*spûjêt*) his soul.[12] (2) It is said thus regarding those that suffer (*debrûnând*) in this world, namely (*aîgh*), the torment[13] and hardship which attend (men) in the world are remediless (*lâ-vijîrît*),[1] however, they must be endured;[2] and men[3] having a remedy[4] (to keep them back) do not approach them voluntarily[5] except in the case of the obligations for which, of their own will (or) voluntarily, they accept the responsibility (*ôl chôlâ*[6] *mekablûnayên*[5]), and which they discharge perseveringly. (3) They said regarding their torment and hardship: " This, too, happens[7] (that) they (namely, torment and hardship) share[8] in rendering[8] self-help[9], causing dexterity[10] and righteous skilfulness[11], and the shielding (*shaparîh*)[12] and protection[13] of (their) vital activity[14] and total activity[15], and (in rendering) other actions of the vital faculties[16] of men light (*varâmûn*[17]) and accomplished[18]."

---

[1] According to K., the rendering will be: "since drivishism has respect for (lit., recollects) every one in this world."

[2-3] Reading: *va matan ol hamâr î mainûgân* (*aîyyâdyêt*). According to DM., *va matan hamâr î maînûgân*, "and the coming of the reckoning of the invisible good spirits."

[4] *Drîgûshtûm anshûtâ.*

[5] Reading: *khadîtunt va debrûnt havâ-âe.*

[6] Lit., "and now."

[7] Reading: *khanîg* (Av. *khan*, "to shine") instead of *andag*, as in the transliteration. With the reading *andag va hkavârtar* the rendering will be: "and now the reckoning would have been little and more insignificant;" an idea not in harmony with the context.

[8] Pahlavi: *khvârtar.* Comp. Av. *hvâthra.*

[9] Since he will be happier in the next world.

[10] Avesta *dûsh-ahû*, Pahl. *dûsh-khan*, "the evil abode," "hell;" meaning thereby, such difficulties and troubles as evil souls suffer in hell; comp. Mod. Pers. *dûzakh*,

[11] Pahl. *chand shâyat.*

[12] That is, he does not hid or doom to darkness his soul.

[13] Reading: *ared*, comp. Av. *arêd*, "to torment;" another reading *alag*, comp. Arabic *alik* or *halk*, "ruin," "destruction;"

---

[1] Comp. Mod. Pers. *nâ-gûzard*, " helpless," that is, *lâ-aelâj*, where *gûzard* means " remedy," or " help."

[2] *Barâ amat ghal vakhdûnîh-ayên.* [3] For *anshûtâ-ân*.

[4] *Pavan châr.* [5] *Kâmagîhâ aôbash lâ vazlûnd.*

[6] Lit., " they accept on the neck," or they undertake the responsibility thereof. The Semetic word *chôlâ* means " the neck."

[7] Pahl. *yehvûnêt*, " is " or " happens."

[8] Anshûtâ-ân *kartan pavan bahar yehvûnêt*, lit., " shares in rendering......of men."

[9] Generally means " help."

[10] Comp. Pers. *napak*, "dexterous "

[11] *Hû-hunarîh.* Other readings: *hû-khûresh*, " virtuous provision;" or *hû-khûrîh*, " righteous worthiness."

[12] *Shaparîh* ; comp. Mod. Pers. *sipar*, "shield "; it may be " excellence," comp. Pers. *shafar*, " excellent." According to K. and DM., *veh-parîh*, " righteous prosperity " ; or *va yâvarih*, " and helpfulness."

[13] Comp. Av. *parshti* or *parshtangh*, and *kara*.

[14] Reading : *ahû-gâr* ; it can be read *khân-gâr*, " a house-builder," " a manufacturer."

[15] *Bundagâr* for *bundag-gâr*.

[16] *Kîrûgîhâ* ; Pers. *kîrû*, " memory," " conscience." *Vide* Glossary, vol. XI., *sub voce*.

[17] Comp. Mod. Pers., *varâm*, " light and easy." According to K. and DM., *va rîman*, " and polluted," which meaning seems to be inadmissible.

[18] *Dînâg* is generally used in the sense of " judicious," or " decisive."

CCCVI., (1) They considered this, too, thus: disease[1] and calamity in this world (emanate) from the demon[1] (Aharman),[2] and infection[3] and sickness attend[4] them[5]. (2) When (they[6]) befall him who is his[7], so much (*hand*) he assumes[8] that he does not regard the Deity (as) little (concerned) with the calamity[9], but he supposes so[10] that it could not be otherwise. (3) Whereas[11] (as to) those who are ever happy (*navitvar*)[12] and contented, (when) disease and calamity, which are destined[13] (to happen at the time), come upon them from contamination and sickness, they consider (*hangarend*) such things (*chesh*) as they suffer and contract (*yakhsenund*) owing to the sins committed (by them), as included in (their) reckoning by the good spirits.[14]

---

[1] Lit., "disease, too, and calamity which are (or happen) in this world (are) from the demon......"

[2] A belief prevailed amongst the ancient Zoroastrians as also amongst the primitive Christians that all kinds of sickness and calamities in this world had the demons for their originators. "From times antecedent to Christianity until medical science slowly came into existence, every form of disease was ascribed to demons. Madness, idiotcy, epilepsy and every shape of hysteria were the commonest forms of their malignity; and the blind, the dumb, and the deformed were regarded as unquestionable victims of their malia. Every domestic calamity, from the convulsions of a child to the death of a cow was unhesitatingly ascribed to their agency."—See *Supernatural Religion*, by W. R. Cassels.

[3] *Vashtîh* or *vashtagîh* is off and on used by commentators on the Pahlavi version of the Vendidâd as a synonym of the Pahl. *akhdagîh*, a pahlavicised form of the Avesta word *akhti* (Vend. V., 27; VI., 30, *etc.*) meaning "filthiness," "infection." It might mean changes for the worse in the physical system; comp. Mod. Pers. *gashtan*, "to change,"

[4] Pahlavi: *vehamtûnêt.*

[5] *Aôbash,* meaning disease and calamity.

[6] That is, disease, calamity, infection and sickness.

[7] That is, Aharman's adherent.

[8] *Vakhdûn-ayên.*

[9] Pahlavi: *ôlâ anâgîh râî Yazdân kam lâ mînet*; literally, "he does not think little of the Deity in regard to the calamity," that is, he ascribes the calamity to the Deity in no little degree; in other words, he thinks of God to be the causer of the calamity.

[10] *Ângûn,* lit., "in this manner," "for like reason."

[11] *Chîgûn.*

[12] Pers. *navîd,* "good news." See the Glossary, vol. X., *sub voce.*

[13] *Adîn dât,* "then established or fixed."

[14] The idea here is that just as the adherents of Aharman look upon God as the causer of calamities and diseases on earth, the adherents of God look upon Him as their Saviour in the next world for all the calamities and disorders they suffer on earth.

CCCVII., (1) They considered this, too, thus: Aharman and demons desire to do even gross (*kantag-ich*[1]) injury and harm unto the creatures of Aûharmazda, and no sooner[2] do they so desire and equip (*ârâyènd*) themselves invisibly (*maînûgîhâ*), than they bring[3] (at some place) into this world as much (injury and harm) as they possibly can, and then they destroy (there) outright[4] the creatures of Aûharmazda. (2) Moreover (*barâ*), they achieve it so successfully[5] that those who were the most grievous (sinners) in the invisible world so return to the (righteous) path and track and ask for help that, by their advent[6] into the world, the most abominable objects remain behind and no injury happens[7].

CCCVIII., (1) They considered this, too, thus: one should be diligent and inquisitive (*khvâstâr*) for the[8] knowledge[9] of surgical[10] and physical cures; since, by means (*min*) of the good knowledge of surgical and physical cures, if there be infection and sickness in the world whereof it is not possible to seek remedies they might be removed (by surgical operations). (2) In other words,

---

[1] Comp. Pers. *kandah*. It also means "misfortune." Otherwise: *kûtag*, "small," "insignificant."

[2] *Amat ângûn chîgûn*.

[3] Lit., "then they brought in as much as possible."

[4] *Hâmobaên*, generally used in the sense of "entirely," "wholly,"

[5] *Barâ ângûn avarvîjîhâ vabîdûnayên*.

[6] Lit., "when they come (into the world)."

[7] Lit., "and there is little injury (therefrom)."

[8] Comp. Mod. Pers. *khvâstan*, "to investigate," "to inquire."

[9] *Khavîtunastan*.

[10] Reading according to DP. But according to K. and DM, *rûrag rûrag*, "different surgical remedies;" Av. root. *rû*, Skr. *lû*, "to cut;" lit., "a treatment by cutting," *i.e.*, by surgical operation. The word by itself elsewhere means any cure or remedy. Compare the Avesta expression *karetô-baêshaza* "a healer by means of surgery," one of the five classes of the healers of mankind mentioned in the Vendidâd VII, Artavahisht Yasht, and the Dînkard, Book III., vol. IV., § 157, p. 181.

Aûharmazda, the Lord, has produced remedies for each one (*aèvag-aè*) of the infections and illnesses which (are) brought into this world by Aharman, and which (remedies) kill infection and sickness just as bread and water kill hunger and thirst, and keep them back.

CCCIX. They considered this, too, thus: even at the end (of the material world) the things that will be necessary[1] to make creatures immortal, are the surgical and physical cures.

CCCX., (1) They considered this, too, thus: in Religion everybody ought to be steadfast as much as possible, otherwise (*barâ*) the passing away (from this world is) without being redeemed[2]; because it is possible to perform[3] whatever a man longs for in (his) wish, since if a man (has) such an object of desire, namely (*aîgh*): " (May I be) a superior nobleman[4] and of immense (*rabâ*) wealth";

This 157th section of the Dînkard is the longest and most important in Pahlavi literature regarding medicine and surgery. In its 34th para. the five kinds of doctors are described as follows:—" In corporeal medicine there are also these five kinds of doctors: one of the highest rank, one of the lowest, and three of the intermediate rank. The doctor who practises remarkably the healing of man for the pure love of piety is of the highest rank; the doctor who practises such healing for worldly rewards and for the love of fame is of the intermediate class amongst the intermediate ones. The doctor who does so for the love of piety as well as earnings, but with more good-inclination towards righteousness is of the intermediate class nearer to the highest; and he who does so for the love of wealth as well as for righteousness, but with the sincere love of income is of the intermediate rank nearer to the lowest class... And the doctor of the lowest order is he who is cruel in medical and surgical treatment, and an opponent of medicine."

[1] *Baên âvâyat.*

[2] *Bûjâgîhâ*, " redemptions;" Av. *bûj* " to set free." Steadfastness of faith in one's religion is, therefore, the path of salvation and happiness in the next world.

[3] *Shâyat sâkhtan.*

[4] *Avîr âzât-mart.*

then if he be possessed of these[1] (gifts) so that he could afford (*sharitâ*) to make charities and many ceremonials, he would be fit to possess[2] that immense wealth (for charitable donations). (2) And if (he has) such an object of desire, namely: "May I be a superior drivish with meagre food and meagre raiments, and with few enjoyable (*hûchîn*[3]) things;" then if he be possessed of these so that he does not regard (*lâ minêt*) him who is not so, and him who is not good-natured, as different[4] and deteriorated[4], then with that same object (of his will) he becomes holy. (3) And if a man (has) this object (of) his wish, namely: "May I be the product of a religious institution (*kart airpatistân*), well-versed in Avesta and well-versed in Zand,' then if he be possessed of these so that he becomes a scholar (*châshitâr*) and much accomplished (*kabad afzûn*); then with that same object (of his wish) he becomes holy. (4) And if a man (has) such an object of (his) wish, namely: "May I not acquire much Avestic and much Zandic learning", then if he be possessed of this (wish) so that he acts according to the dictates of high-priests (*ratân*), then with that very object (of his wish) he becomes holy.

CCCXI. They considered this, too, thus: Aûharmazda, the Lord, created this world through wisdom, and maintains (it) through sagacity and moral heroism,[5] and the end (of it) will, therefore, be felicitous (*shâyat*).[6]

---

[1] Lit., "if he made himself with these, or possessed of these."

[2] *Dâshtan*, "he should possess."

[3] Literally, "well-selected."

[4] *Jvît va vatar* (*vatar* for *vattar*), "perverse (in nature) and (grown) worse."

[5] *Martâvûgîh* the Pahlavi rendering of the Av. *hâm-varetîvatô*, "heroism." *Vide* § XCI., Book VI., footnote 5, p. 5, Dînkard, vol. XI.

[6] That is, the end of the world will be, consequently, realized. *Shâyat*, generally means "fit," "proper."

CCCXII. They considered this, too, thus: sages have said that wise principles (are) sagaciousness and moral heroism, and hopefulness for the *Frashôkart.*

CCCXIII. They considered this, too, thus: the essence of wisdom (is) like unto fire, since in this world there is nothing which may be[1] so alike that thing which people do through wisdom; and also as to the fire, wherever (*kolâ aîgh*) they kindle (it), one beholds (it) from a distance, (and) the redeemed and the transgressed[2] are rendered manifest; and he who is delivered by the fire is delivered forever, and he who is condemned by the fire[3] is damned forever.

CCCXIV., (1) They considered this, too, thus: the good-nature of him who has no wisdom in him, is like unto a house which (is) full of light and without defects, but remains closed and is never used[4]. (2) And the good-nature that is coupled with (*levatâ*) wisdom (is) like unto a house which is full of light and without defects, wherein dwells[5] a diligent man, and which he uses[6]; but which he closes (*bandêt*) during (his work of) tillage (*varj*), for giving produce to the world.

CCCXV., (1) They considered this, too, thus: when a man makes his actions conform to the law in the discharge of a (religious) duty in order to regulate[1] (them), then the *drûj* which previously caused sinfulness (in it), stands aloof from the person of that man, is removed (from it) and runs away towards the invisible *drûj*, and stands discomfited[2] before that invisible *drûj*. (2) Thence (the *drûj*) turns (*vartêt*) against that man from whose body (it) ran away, and vociferates (*karîtunêt*) and cries loudly.[3] (3) And this shows that thou, (O man), shouldst be penitent for whatever thou hast done (amiss), and henceforward thou shouldst not do it, since (such actions[4] are) deceptions ; or this shows that thou shouldst not do (again) just as thou hast done (before). (4) And if a man is not penitent (*avakhsh*) for that which he has done (wrongfully), and that which he wished to do, then the *drûj* rushes again into (his) body and, consequently (*âkhar*), corrupts (*vinâsêt*) the body much more and renders (it) worse than what it was before. (5) And if (the *drûj*) exclaims loudly and still the man does[5] not stand apart[5] from the wealth of God, then the *drûj* with his spiritual associate is captivated (*vakhdûnîh-ayên*), and becomes discomfited[6] and blind and invisible (*apaêtâg*).

---

[1] In the sense of *havâ-âe.*

[2] Compare Av. *irikhtem*; see §§ CCIII. and CCIV., BK. VI., vol. XI., footnotes 3, 4, 5, p. 73.

[3] *Pavan âtâsh.*

[4] Pahlavi: *ôl kâr lâ hamâî vazlûnêt.* Comp. Mod. Pers. *az kâr raftan.*

[5] Pahlavi: *madam yegavimûnêt.* Comp. Pers. *bar aistâdan,* "to remain," "to stay."

[6] *Baên ôl kâr vabîdûnêt.*

CCCXVI. They considered this, too, thus: believe (*mîn*)[7] that education is not a bad thing, since education is the life (*zîndagîh*) of mankind[8].

---

[1] *Barâ vaîrâstan.*

[2] *Frû* here used in the sense of *frût* or *frût-tan* ; perhaps *parû*, (*vide* "Pahlavi Pazend Glossary," P. 177) "stands by the side of"; Av. *para*.

[3] *Vâng vabîdûnêt.*

[4] That is, the sins which a man commits.

[5-5] *Barâ lâ yegavîmûnêt.*

[6] *Shikast*, "defeated," "broken down."

[7] The aorist form of *mînîtan*.

[8] Compare *Pand-nâmag î Âtrôpât î Mahraspendân*, § 16.

CCCXVII., (1) They considered this, too, thus: mankind ought to discharge these three functions (*mandavam*) every day: to take out pollution (*nasûsh*) from the body, and to be steadfast in the Religion, and to do righteous acts. (2) To take out pollution from the body is this: before the sun rises one ought to wash one's hands and face. (3) And to be staunch to the Religion is this: to adore the sun.[1] (4) And to do meritorious acts is this: to kill many a noxious creature.

CCCXVIII. They considered this, too, thus: one should conduct oneself in this world sinlessly and harmoniously[2], since matter is of 2 kinds: one the body, and another the soul.[3]

CCCXIX., (1) They considered this, too, thus: one should eat substantial food[4], and should eat what is harmless[5], and should produce energy[6] (in oneself), and should eat food of moderate price[7], and should eat without committing a sin (*avinâsih*) and without extravagance[1], and should eat devotedly (*bandag*), and should dine in association with[2] the sacred beings, and should not be afraid of anybody whatever. (2) To eat substantial food is said to be this: namely, to be contented with one's lot.[3] (3) To eat what is harmless is said to be this: to partake of what (is) lawful[4] and (what is) one's own share and necessity, and what (is) according to practice.[5] (4) To produce energy (is) this: to improve (one's system) by practice. (5) To eat food of moderate price (is) this: to eat only for the increase of strength for (one's) vocation, in order to do one's business thereby[6]. (6) To eat with frugality[7] (is) this: to eat broad-mindedly,[8] and to give (food to others). (7) To eat devotedly (is) this: to eat so that the body (becomes) a co-partner of the soul for the same gifts[9]. (8) To eat in company with the sacred beings (is) this: to eat in company with the pious (*shapîrân*). (9) The non-fearing of anybody whatever is said by them to be this: to be sinless, because if a man is sinless then he should not be afraid of anybody whatever.

---

[1] That is, to adore the Nature's God through His Nature.

[2] That is, "non-conflictingly" *Vide* my footnote 4, p. 21, vol. XI., Book VI., § CIX., 2.

[3] Here matter and spirit are distinguished, and the human body, according to this section, is composed of the spiritual and material elements, of which the soul is spiritual. According to the Avesta there are five spiritual elements, besides the material ones, of which a human body is made up, namely: *ahu, daêna, baôdha, urvâna* and *fravashi* (see Yasna, XXVI., 4.)

[4] *Sûr stavra*; comp. Av. *sûirya, sûra,* "mid-day meal;" Mod. Pers. *sûr* "banquet," "feast." As for *stavra,* comp. Av. *stawra* "strong."

[5] *Pâk khûrishn.* According to the reading of the MSS., *paêtâg khûrishn,* "should eat (food) that is known," that is, "should eat food to which men are generally accustomed."

[6] *Châpûg sâzishn*; comp. Mod. Pers. *châbûk,* "active," "dexterous."

[7] *Arjânîgîh*; comp. Pers. *arzâni* or *arzân,* "cheap," "of small value." It also means, "worthy"; Av. *arej.* The moral idea is that a Zoroastrian ought to be economical, and should not waste away his money by luxurious living. He ought to save the surplus of his income for furthering meritorious and righteous deeds.

---

[1] *An-vahâgîh*, lit., "not (buying food) at a dear price," that is, not using dear articles of food; comp. Pers. *bahâ*.

[2] *Levatâ yazdân*, meaning that one should eat his meals with a previous expression of thanksgiving to God; that is, after saying grace.

[3] *Pavan zak î mat yegavimûnêt*; lit., "(contented) with what has reached," that is, what one can afford to buy and consume.

[4] *Min zak î dâtîhâ.*

[5] *Pavan âînîn.*

[6] *Khvîsh-gârîh patash kartan.*

[7] That is, without extravagance.

[8] *Frâkhû-mînishnîhâ*, "large-mindedly", with a view to feed the poor; comp. Pers. *farâkh*.

[9] *Ham-dahishnîhâ*; that is, for the gifts made to the poor.

CCCXX. They considered this, too, thus: the unity of the essentials[1] is this that you should keep (your) thought and word and deed entirely (*ayavin*) true; and pious life[2] is this: whoso[3] having cast out the *drûj* entirely from (his) body would not allow it to return into the body.

CCCXXI. They considered this, too, thus: he who is a Jew is not a wicked man (*dravand*) owing to his being called[4] a Jew, nor (are) people of other evil-religions (wicked) owing to their being known (*aêvâj*) as of evil-religions.[5]

CCCXXII., (1) They considered this, too, thus: three functions are the greatest (*mahist*) for mankind, and these are as follow: to make an enemy a friend; to make a wicked man holy; to make an ill-informed person wise. (2) To make an enemy a friend is this: whoever lays the wealth of this world before (his enemy), consequently (*azash*), becomes his friend in sincerity[6]. (3) To make a wicked person holy is this: whoever turns a wicked person away from the sins owing to which he is wicked.

---

[1] *Hamîh i mâtîgân*, that is, "the harmony or wholesomeness of the essentials (of morality)."

[2] Reading: *vîchag-haîtagîh*. *Vide* my note on the word, Book VI., § XLIII., vol. X., p. 12; and § CCVI., vol. XI, p. 69. It can be read *vîzag-haîtagîh*, "pure life," or *naêzag-haîtagîh*, "ardent love;" comp. Pers. *vîzah hastî*, or *nîzah hastî*.

Otherwise, taking *mûn* in the sense of *amat*, the rendering will be: "when the *drûj* is driven out entirely from the body, it is not allowed (to find access) again into that body."

[4] *Aêvâj*; comp. Pers. *âvâz gashtan*, "to become known"; *âvâz dîdan*, "to call out."

[5] This may be considered a very liberal view from the religious standpoint, according to which a non-Zoroastrian may be pious and free from wickedness as a Zoroastrian. In the *Yasna*, *hâ* XXVI., 9, the *fravashîs* of pious non-Zorastrians are also invoked along with those of pious Zoroastrians: *âdakhyûnâmcha ashaônâm fravashayô yazamaidê, uzdakhyûnâmcha ashaônâm fravashayô yazamaidê*.

[6] Lit., "he becomes a friend in mind or thought."

(4) And to make an ill-informed person wise is this: one embellishes[1] his own person[2] in such a way that an ill-informed person derives superior instruction[3] (from him).

CCCXXIII., (1) They considered this, too, thus: man should render (his) soul more exalted at these three places: at the doors of the holy sages, and at the doors of the righteous, and at the thresholds of the sacred fires. (2) At the doors of the holy sages for[4] this (reason) that[4] he may become more learned, and the religious principles be more entertained in his body.[5] (3) And at the doors of the righteous for this (reason) that he may become acquainted with good and evil, and be thereby divested of evil.[6] (4) and at the thresholds of the sacred fires for this reason that the invisible *drûj* (in him) may turn (*barâ vartêt*) away from him.

CCCXXIV. They considered this, too, thus: the Religion is as connected and in harmony with the *mâthras* as is flesh connected with the skin (*pûst*) and as the sealing wax[7] sticks to a parchment (*charm*).

CCCXXV. They considered this, too, thus: he is no *airpat* (priest) who, when a man entrusts himself to him (as a devotee), does not then make him righteous in the material world.[8]

---

[1] *Mûn vaîrâyêt,* "adorns" or "improves."

[2] Or, character.

[3] *Madam âmûkhtêt.* [4-4] *Pavan denâ aîgh vad.*

[5] That is, he becomes well-versed in the good Religion.

[6] *Sarîtarîh azash barâ debrûnxyên.*

[7] *Lâg*; comp. Pahl. and Pers. *lâk.* Reading it *râg*, it may mean: "and veins with the hide."

[8] That is, who does not do his priestly duty to show him the path of purity and holiness.

A.

[This, too, is said[1]...]

I. This, too, is said thus: whoever allots[2] unto demons any object from the (share of the) sacred beings, and whoever allots to the evil (any object) from the (share of the) good, and whoever allots to an enemy (any object) from his personal (share), attains goodness.

II., (1) This, too, is said thus : one should work for (the exaltion of) the soul ; then this world is one's own, and the spiritual world is more one's own. (2) And those who would work (only) for the body wilfully (*pavan kâm*), renounce the (glorious prospects in the) next world ; consequently, (they) stick to this world without any desire (for the future life).

III. This, too, is said thus : everybody is considered[3] to be a drivish[1] primarily[5], and that drivish is his own soul.

---

[1] All the sections from the commencement of Book VI. to section CCCXXV have been introduced by the clause : "*Afashân denâ-ich ângûn dâsht*..., whereby they are all attributed to the *Paôryô-tkaêshas*. Now commence a number of admonitory precepts which are introduced successively by the clauses : (A) *Denâ-ich gûft*... ; (B) *Denâ-ich paêtâg*...; (C) *Denâ-ich aêtûn*... ; (D) *Yemalelûnd*... ; and (E) *Gûft yegavîmûnêt*... Sections thus beginning with the same preliminary words are formed into groups, which are marked A, B, C, D and E by the editor, according to the five kinds of the introductory clauses.

[2] Av. rt. *bakhsh*, "to give."

[3] *Pavan dâsht*, in the sense of Pers. *pandâshtan*.

[4] That is, as poor as a *drivish* at birth. [5] *Ôl bûn*.

IV. Bakht-âfrît[1] said regarding this thus: "Every single creation of Aûharmazda is produced for opposing each adversary singly, and contrition[1] is designed for opposing every *drûj*."

---

[1] Dastur Bakht-âfrît, one of the well-known commentators and teachers of the Avesta and Zand, whose writings are now lost, flourished in the midde of the sixth century A. D., probably in the reign of Khûsrô Noshîrwan. Bakht-âfrît, or Vakht-âfrît as he is named in some Pahlavi books, is alluded to in the Dînkard, Book III., chapter 117, (Dastur Saheb Peshotan B. Sanjana's edition, vol. III., p. 130, l. 11)—...*chîgûn zak î yasharub aîrpat Bakht-âfrît madam avîzagîh î min nafshâ pasand î Yazdân bavîhûnastan gûft.*—"......just as the pious *Bakht-âfrît* spoke about the purity which results from the personal seeking of the approval of God." In the beginning of the Pahlavi *Zand î Vohûman Yasht* a reference to Bakht-âfrît is found in the following passage:—*Pavan Zand î Vohûman Yasna, Haûrvadat Yasna va Ashtât Yasna, paêtâg aîgh hanâ bâr gajastag Mazdak î Bâmdât, Daêna patîyârag, ôl paêtâg yâtûnt, afashân patîyârag pavan Daêna i Yazdân kard, va zak Anôshagrûbân Khûsrô î Mâh-dâtân Nôshâhpûr Dât-Aûharmazda î Âtrô-pâtgân dastûbarân,* va *Âtrô-frôbâg î a-kadbâ, va Âtrô-pât, va Âtrô-mitrô,* va *Bakht-âfrît ôl levîn bavîhûnast, afash patmân azash khvâst aîgh denâ yasna-îhâ pavan nihân al yakhsenunît, barâ pavan patvand î lakûm Zand al châshît. Olâshân baên Khûsrô î patmân kart.*—"It is declared in the *Zand î Vohûman Yasht, Haûrvadat Yasht,* and *Ashtât Yasht* that this time (*hanâ bâr*) the accursed Mazdak, son of Bâmdât, who is opposed to the Religion, appeared and caused opposition or disturbance among those who followed the Religion of the Divine Being, and Khûsrô Anôshiravân summoned in his presence Nishâpûr, son of Mâh-dât, and Dât-Aûharmazda, who were the Dasturs (high-priests) of Âtrô-pâtgân, and Âtrô-frôbâg the truthful, and Âtrô-pât, Âtrô-mitrô and Bakht-afrît, and he demanded of them a promise to the following effect (*aîgh*): 'Do not keep these Yashts in concealment, and do not teach the commentary except to your relations.' They made the promise to Khûsrô." In the Pahlavi *Shâyast Lâ-Shâyast,* the text of chapter XX. of which is almost quoted from the Pahlavi text of Book VI. of the Dînkard, mention is made of Bakht-âfrît in the following passage: *Denâ-ich aîgh Bakht-âfrît gûft aîgh kolâ dahishn î Aûharmazda hamaêstârîh î aêvag paîtîyârag, va patîtîg ôl hamaêstârîh î kolâ drûj yehabûnt yegavîmûnêt.*—"This, too, that Bakht-âfrît said thus: that every creation of Aûharmazda is produced for opposing every

V., (1) Âtrô-pât[2], son of Mahraspend, said thus: "Never has any calamity (*anâgîh*) come upon me which I have not received with 6 objects[3] of delight therefrom: (2) First (is) this that I bless myself[4] that my calamity (is only) this, (that is, less severe), since worse than this might happen. (3) Secondly, this that out of the calamities which have been in store for me[5] one has passed away. (4) Thirdly, this that a calamity has happened not to my soul but to my body, since its passage[6] into the body is more insignificant than (that)

---

adversary, and contrition is produced for opposing every *drûj*." There are two short Pavlavi texts which are attributed to Âtrô-frôbag and Bakht-âfrît respectively, in the second of which Âtrô-pât, son of Zaratûshtra, son of Âtrô-pât, son of Mahraspend, is said to have flourished in the reign of Khûsrô, son of Kavât; whereas it is said in Book III., § 137, that he was the high-priest in the reign of Yazdagart, son of Shâhpûr (see Dr. West's *Essay on Pahlavi Literature*). In the *Nîrangistân*, too, we find a reference to the disciples of Vakht-âfrît.

[1] Self-abnegation in man.

[2] Âtrô-pât was the renowned high-priest under Shahpur II., son of Aûharmazda of the Sâsânian dynasty, and author of didactic Pahlavi treatises and some of the Pâzend Zoroastrian prayers. He is frequently alluded to in the Dînkard, Books III. and VI. (see especially vol. V., p. 241 *seq.*) He is also mentioned in the *Bundahish*, chap. XXXIII.; *Shikand-gûmânîg Vijâr*, chap. X., § 70; and *Artâ Vîrâf*, chap. I., § 16. The reader is also referred to his ten important monitions given in Book III., § 199.

[3] *Babâ î râmishn*; it also signifies "doors of delight."

[4] Compare the uses of the word *âbâd* in Mod. Persian: "salutation," "congratulation," "bravo," etc., (as in *âbâd âmadî*). *Am âvâtîhâ*, would literally mean: "congratulations unto me," "praises unto me."

[5] *Min anâgîh î li râî dâsht yegavîmûnêt*, lit. "out of the calamities which were reserved or kept for me."

[6] *Vitârtan*, "a departure," "a change," or "disorder."

into the soul. (5) Fourthly, this that I bless myself that I am a man who is so virtuous that the accursed Aharman has caused this calamity unto me owing to my goodness. (6) Fifthly, this that every individual evil or calamity that they cause reaches either myself or (my) children; (but it) comes to me and does not reach my children. (7) Sixthly, this that the treasures of Aharman are kept full of calamities for the good, and whatever comes to me (therefrom) lessens[1] (by so much) the treasures of Aharman, and he (is) therefore (rendered so much) incapable of doing (wrong) unto another good (man)."[2]

VI., (1) And this, too, is said that one should not value[3] an earthly object highly, and should not preserve it for any object whatsoever, nor should one let it off from the hand. (2) And one should not value it highly for this reason that whatever is decreed[4] reaches one (in this world); and one should not preserve it (*dâshtan*) for anything whatsoever, because it is mutable and must be given up; and one should not let it off from the hand, because it is proper to make one's own the next world through this world. (3) And regarding these, likewise, mankind should be circumspective, since there is a remedy for every thing except death ; and every thing can be helped except wickedness (*dravandîh*) ; and every thing one can be worthy of except holiness ; and every thing can be prepared (*vaîrâstan*) except nature ; and every thing can be averted (*vartînîtan*) except destiny.[1] (4) And for mankind wealth and wisdom, and a preserving[2] nature, and a store of meritorious deeds are good ; since a tardy (*derang*) disposition (*khûîg*) here is certainly a prompt one there,[3] (where) the judge (is) just, and it obtains nothing on credit ; and one ought to be very diligent for prosperity, abundance of piety and good works, since *here* (is connected) with *there*, and *there* with (a farther) *there*.[4] (5) The original[5] from which this copy is made, was one of the works[6] belonging to Atrôpât, son of Mahraspend, and was composed[7] during the religious conferences[8] held by the *Paôryôtkaêshas*.[9]

---

[1] Comp. Pahl. and Pers. *kâstag*, "diminished," "lessened in quantity"; *vide* Pahlavi *Artâ Vîrâf*, chap. LXXX., § 6: *mûn sangva kafîz... kâstag dâsht.*

[2] The passage describes the process of reasoning followed by Âtrô-pât, son of Mahraspend in defence of self-resignation and voluntary submission to worldly miseries. He gives reasons why, according to the prevalent idea of his time, one should lightly consider the difficulties encountered in this world.

[3] According to DM., *vahâg gîrishn debrûnishn*; here *gîrishn* and *debrûnishn* are synonymous words; comp. Mod. Pers. *bahâ gîraftan*, "to value highly"; *bahâ gîr*, "precious", "valuable." MSS. DP. and K. have the word *debrûnishn* alone, whereof the later copyist of DM., or its predecessor, may have been doubtful as to the reading, and so he inserted *gîrishn* also before it.

[4] *Kolâ zak î brêhînît yegavîmûnêt.*

---

[1] *Bagô-bâkht*. Compare Avesta *baghô-bakhta*, " bestowed by God," " dispensed by Providence."

[2] *Pânag*; comp. Pers, *pânah*, used for *pânak*, " preserving", Av. *pâ* " to protect ; " hence, a disposition to restrain oneself from doing evil.

[3] That is, one who slowly and surely toils to prudently achieve good deeds in this world, is fast in the acquisition of the gifts of heaven in the next world.

[4] Meaning the *Garô-nmâna*.

[5] *Ham-pazîn, vide* the " Pahlavi Pazend Glossary," p. 180 meaning " an original," " a predecessor"; comp. Mod. Pers. *pachûh*, or *pachwah*, " a translation."

[6] *Nâmag*, " a work," " a chronicle" " a writing."

[7] *Mat yegavîmûnât*. The idea here is that the original work from which the compiler of this portion of Book VI. of the Dînkard has quoted the words of Âtrô-pât, son of Mahraspend, belonged to the latter, and was composed at the period when the religious conferences were held by the *Paôryôtkaêshas*. It seems to have contained the Pahlavi text before us as marginal notes and glosses which were added to the original by Âtrô-pât himself, and which are quoted here by the writer of Book VI. of the Dînkard.

[8] *Pavan ham-pûrsagîh*.

[9] The passage may be otherwise rendered : " This copy is made from a similar copy which was amongst the books (belonging to) Âtrô-pât, son of Mahraspend, and related to the religious conferences

B.

[This, too, (is) manifest......]

I. This, too, (is) manifest that all goodness is produced by Aûharmazda, and all injury by Aharman.

II. And this, too, (is) manifest that, (as to) Aûharmazda and the creatures of Aûharmazda, all goodness which is theirs has been from the creation of Aûharmazda, and all injury which is theirs has been from Aharman.

III. And this, too, (is) manifest that Aharman and the creatures of Aharman have as much goodness as is theirs from the creation of Aûharmazda, and as much injury as is theirs from themselves.

---

held by the *Paôryôtkaêshas*." Here end, as would appear from this passage, the religious precepts and maxims attributed to the *Paôryôtkaêshas*, and they extend from the beginning of the Sixth Book to this section. The word *Paôryôtkaêshas* can literally mean either "those of the pre-Zoroastrian creed," or" the primitive members of the creed." That is, it signifies either "the followers of the creed which prevailed before the spread of Zoroastrianism," or "the primitive Zoroastrians." Here, the first signification is not tenable in as much as the sayings and maxims include those of the Zoroastrian creed, as expressly stated in some cases ; nor is the second denotation appropriate, since amongst the religious maxims attributed to the *Paôryôtkaêshas* are embodied those of Bakht-âfrît and Âtrô-pât, son of Mahraspend, both of whom flourished in the Sâsânian period. In the Dînkard, Book III., 137, Âtrô-pât, son of Zaratûhsht, is called one of the *Paôryôtkaêshas* : *min zak î Paôryôtkaêsha pavan yasharâîsh ratû hû-parvart Âtrô-pât î Zaratûhshtân.* This Âtrôpât, the Dînkard says, flourished in the reign of *Yazdagard.* It seems, therefore, that the term *Paôryôtkaêshas* has been used by the compiler of the Sixth Book in some such sense as "the principal Zoroastrian divines," or "the recognized authorities on religious subjects."

IV. And this, too, (is) manifest that Fraêdûn desired to kill Azî-dahâg, (but) Aûharmazda said thus: "Don't kill him now, because this earth will be full of noxious creatures."[1]

V. And this, too, (is) manifest that Zaratûhshtra longed for immortality,[2] (but) Aûharmazda said thus:

---

[1] Compare *Yasht* V., 34; IX., 14, etc.; Dînkard, Book VIII., chap. XIII., 9; Book IX., chap. XV., 2; Book IX., Chap. XXI. The last passage is interesting and runs: *Va madam vânîtan î Fraêtûn Dahâg, va margînîtan râî vazra madam pilîg va lebabmâ va mastarg-ich zatan, va lâ yemîtuntan î Dahâg min zak zanishn; âkhar pavan shamshîr zatan, va pavan fratum, datîgar va setîgar zanishn min tan î Dahâg kabad âînînag khrafstra vashtan. Gûftan î Dâtâr Aûharmazda avô Fraêtûn aîgh: "-Ash al karîn-âe mûn Dahâg, mâ hat-ash karîn-âe Dahâg, pûr denâ zimîg yabîdûnân-âe min gaz va khangalâg va gazdûm va karbûg va kasûg va vazga; levatâ âînînag bastanî pavan shkift band baên girântûm pâtfrâs î zandân.*—"About the smiting and killing of Dahâg by Fraêdûn, the striking of (his) mace upon the nape of (Dahâg's) neck, heart and even the skull, and the non-dying of Dahâg from that smiting; then the smiting (of him) with a sword, and the formation of noxious creatures of many kinds from the body of Dahâg at the first, second and third smiting. The speaking of the Creator Aûharmazda to Fraêdûn thus: 'Don't cut him who is Dahâg, because if thou shouldst cut him, Dahâg would be making this earth full of serpents, toads, scorpions, weasels, crabs and frogs; (now be contented) with the mode of binding him with heavy fetters in the most heinous punishment of a prison.'"

[2] Compare *Zand î Vohûman Yasht*, chap. I., § 1; chap. II., §§ 1-5; S. B. E., vol. V., pp. 191-196. Chap. I., § 1 says: *Chîgûn min Stûtgar Nask paêtâg aîgh Zaratûhshtra min Aûharmazda a-aôshîh bavîhûnast; âkhar Aûharmazda khratû î harvisp-âgâs ôl Zaratûhshtra barâ nimût, afash van hanâ bûn palash barâ khadîtûnt, mûn azg palash yehvûnt*......Chap. II., §§ 3-5 states Aûharmazd's reply as follows; *Gûftash Aûharmazda aîgh amat lak a-aôsha barâ vabîdûnam Spîtâmân Zaratûhshtra, adîn Tûr-î-Brâtrûsh î Karp a-aôsha barâ yehvûnêt, va amat Tûr-î-Brâtrûsh î Karp a-aôsha barâ yehvûnêt Ristâkhîz va Tan-pasîn kartan lâ shâyat.* "As it (is) manifest from the Stûtgar Nask that Zaratûhshtra asked for immortality

" If I make thee immortal now, it will not be possible to achieve the *Frashôkart* (Renovation)."

VI. And this, too, (is) manifest that it was for the period of the *Frashôkart* that Aûharmazda said in the case of Azî-dahâg who (was) so worthy of death, thus: "Dont kill him"; and (He) did not make immortal Zaratûhshtra, who was so good and accomplished.

VII. And this, too, (is) manifest that the best thing is truth, and the worst thing is falsehood.

VIII. And this, too, (is) manifest that there are some who speak the true and become *dravands* thereby; and there are some who speak the untrue and become holy thereby[1].

IX. And this, too, (is) manifet that there are some who extinguish fire and (become) sinful; while there are some who extinguish fire (and are still) righteous[2].

---

from Aûharmazda, that Aûharmazda displayed the omniscient wisdom to Zaratûhshtra, and the latter saw thereby a tree having one root on which there were 4 branches......" — " Aûharmazda replied as follows: 'If I shall make you immortal, O Zaratûhshtra the Spîtâmân! then Tûr-î-Brâtrûsh the Karp will become immortal, and when Tur-î-Brâtrûsh becomes immortal the Resurrection and Renovation are not possible.' "

[1] The view expressed in this section is almost the same as the casuistical method of reasoning followed in deciding the cases of conscience, which permits " the wilful concealment of truth under the subtleties of dialectics and the determination of the moral worth of action by one's intention." From the casuistical standpoint, it is not immoral to avoid the truth " by mental reservation or equivocation," either to oblige a friend or uphold a cherished belief or conception.

[2] The passage might be rendered otherwise: " sometimes it is sinful to extinguish fire, and sometimes it is lawful to extinguish fire." From the Zoroastrian standpoint it is a grievous sin as a rule to

X. And this, too, (is) manifest that one ought not to give anything to the evil; but (*va*) there are some who give the best and most delicious food to the evil.

XI. And this, too, (is) manifiest that he knows well the proper time and season for the performance of good deeds and the punishment for sins, who knows how to discern through the innate and the acquired wisdom.

XII. And this, too, (is) manifest that whoever knows how to discern through the innate wisdom, comprehends well anything which (is) manifest from the Avesta and Zand; and whoever (knows how to discern) through the acquired wisdom, comprehends well anything which (is) manifest (from the Avesta and Zand).

XIII. And this, too, (is) manifest that whoever knows (how) to discern things through both (kinds of) wisdom (*viz.,* the innate and the acquired), comprehends well everything that has been and that will be.

XIV., (1) And this, too, (is) manifest that except[1] him who[1] knows what is goodness and what is the opposite, nobody[2] knows how to remove entirely (*barâ*) his sins.[3] (2) Since liberality (is) a virtue (*vêhih*) whereof the oppo-

---

extinguish fire; but this precept can be set aside in cases of emergency, when the fire gains the upper hand. Compare the English proverb, "fire is a good servant, but a bad master;" and every true Zoroastrian is enjoined to cherish it in its first and not in its second capacity.

[1-1] *Barâ mûn.*

[2] *Ayôsh* or *aêvash* is here used for *aîsh,* as *aôbash* is sometimes used for *afash.* It may be read *aêvagîh.*

[3] Comp. Pers. *gûnâh bûrdan*; otherwise: "to carry (*debrûnâ*) himself away from sins."

site (*paîtîyârag* is) graspingness.[1] (3) Pride[2] (is) a virtue whereof the opposite (is) shamefulness. (4) An invocation of the sacred beings (is) a virtue whereof the opposite (is) demon-worship. (5) *Âtâsh-î-Varahrân* (*Âtash-î-Behrâm*, is) a purity[2a] whereof the opposite is an idol-temple. (6) The delight of mankind and the gratification (*nivâkhtagîh*)[3] of the sacred beings (is) a virtue whereof the opposite (is) disobedient or indifferent worship.[4] (7) Belief in what is spiritual[5] (is) a virtue whereof the opposite (is) idol-worship. (8) Diligence (is) a virtue whereof the opposite (is) discontentment and affliction (*vatangîh*).[6] (9) Temperance (*bandagîh*,[7] is) a virtue whereof the opposite (is) excess. (10) Thriftiness (*fshûnishn*[8], is) a virtue whereof the opposite (is) stinginess (*pinîh*[9]). (11) To be of the good Religion[10] (is) a virtue whereof the opposite (is) to be of an evil religion. (12) Friendship (is) a virtue whereof the opposite (is) lust.[11] (13) Compassion (*dil-dartîh*, is) a virtue whereof the opposite (is) quarrelsomeness (*stûrgîh*).[1] (14) Good modesty[2] and good poverty[3] (are) virtues whereof the opposite (is) want of self-respect (*a-vistâkhûîh*).[4] (15) Priestliness (is) a virtue whereof the opposite (is) apostasy. (16) Leadership (is) a virtue whereof the opposite (is) anarchy.[5] (17) Contentment (is) a virtue whereof the opposite (is) indolence. (18) Love, compassion[5a] and mercy[6] (are) virtues whereof the opposite (is) lamentation.[7] (19) Open-naturedness[8] (*vishât-khûîgîh*) and cheerfulness[8] (are) virtues whereof the opposite (is) cynicism.[9] (20) Cleanliness (is) a virtue whereof the oppsite (is) tatooing the body (*tanchînagîh*[10]). (21) Friendship of one's wife (is) a virtue whereof the opposite (is) adultery (*jêh-marzîh*). (22) Beauty[11] (is) a virtue whereof the opposite (is) fascination.[1] (23) Eloquence (is) a virtue whereof the opposite (is) obscence speech[2]. (24) To give a helping hand[3] (is) a virtue whereof the opposite (is) working without benefit to others (*avîsût-gârih*). (25) Sovereignty of the good (is) a good principle (*vêhîh*) whereof the opposite (is) the sovereignty of unsympathetic[4] people. (26) The punishment of sinners (is) a good principle whereof the opposite (is) unlawful thrashing.[5] (27) Justice (is) a good principle whereof the opposite (is) slaughtering without a reckoning (or judgment) and evil-relationship (*vat-khvîshîh*). (28) The act of striking the enemies of mankind and sinners (is) a good principle the opposite whereof (is) spitefulness and wrathfulness. (29) Nobility and great manliness[6] (are) virtues whereof the opposite (is) tyranny. (30) The feeding and maintenance of men (is) a good principle whereof the reverse (is) their immoderate feeding and immoderate maintenance.[7]

---

[1] Reading : *vandag-garîh* ; Av. *vind* "to obtain," and "*gar*, to devour," "to hold fast." It means the devouring or grasping of the income or property of another.

[2] Or, sense of self-respect. [2a] Pahlavi : *vêhîh*.

[3] Pers. *navâkhtan*, "to extol," "to give presents."

[4] *Asrûsht nîyishnîgîh*. Perhaps, *visashnîgîh*, "breach of faith."

[5] *Maînûg vîrûyishnîh*.

[6] Comp. Mod. Pers. *batangî âmadan* "to be afflicted." It may be *vat-vêsh*, "malice."

[7] Av. *band*, "to fasten," "to restrain ;" it also means "perfection," "devotion," "worship."

[8] Comp. Av. *vâstryô fshuyâns*, "good husbandry ;" Av. *fshu* "to render prosperous."

[9] Comp. Mod. Pers. *pînah*, "a patch of cloth" ; hence Pahlavi *pinîh* means the miserly character of one who wears clothings made of the patches of cloth.

[10] Or, sincere religiousness. According to K., *vehîh-daêna-îh*, "to be of religious goodness."

[11] Comp. Av. *varena*.

---

[1] Comp. Pers. *siturg*, "passionate," "quarrelsome."

[2] It can be read *khûsh-ramîh*, "to be of a cheerful flock."

[3] Comp. Pahl. and Pers. *shaknâ*, "poor."

[4] It can be read *a-ûstukhânîh*, "dishonesty." Comp. Pers. *ustukhwân*, "noble," "honest."

[5] Lit., "evil authority or evil sovereignty."

[5a] Lit., "heart-burning."

[6] *Mitrô va dîlsûchag va avakhshâyishn.* As to *dîl-suchag* compare Pers. *delsûz*, "sympathetic." Omitting the copulative word following *dîl-sûchag*, it means : "friendship and sympathetic forgiveness."

[7] Properly read : *sîchûnô-mûîg* ; from Av *schind* "to tear ;" lit., "the tearing of the hair." Pers. *shîvan î mûî*, "mourning."

[8] It can be read : *va shât-khûîgîh va hu-ramîh*, "and to be of a joyful nature and of a good flock."

[9] Av. *aiwi-saôsa*, "mockery," "ridicule ;" Pers. *afsûs*.

[10] Comp. *tanchîdan*, or *tanjidan*, "to prick," "to twist," "to tatoo."

[11] *Vîshtagîh* ; comp. Mod. Pers. *vashti*, "beauty." It can be read *nîyâzûgîh*, "need ;" hence, "neediness is a virtue of which the opposite (is) disgrace." Or, according to DP. and K., *va akhtigih*, "and sisterhood ;" hence, "and sisterhood (is) a virtue of which the opposite (is) much-worldliness" (reading *khûp-gaêtîh*).

XV., (1) And as these and others[8] which (are) the sayings and practices (*kartag*) of the *Paôryôtkaêshas* on this subject, you should put them into practice with good motives (*hu-kâmig*)[1] conforming to their ways[2], utilize them, and should conduct (*râyinit*) yourselves (accordingly) :—one (is) this that sins should be removed from the world, and the second (is) this that goodness does not accompany them.[3] (2) Since this (is), likewise, manifest that graspingness should be swept out of the world, but it should be swept out in such a way that liberality may not decrease.

---

[1] *Khûp-dîtîh*, "charmingness," "enchantment." It can be read *aûpastîh*, " falling down," "disgrace."

[2] *Vâch-gandîh*, " indecent or obscene speech;" comp. Pers. *gandah* "foul"; also *vâch-gungîh*, "the speech of a dumb person;" comp. Mod. Pers. *gung*, " dumb."

[3] Dast-gîrûgîh ; Av. *zasta* and *gar* "to hold"; comp. Pers. *dastagîrîh* " assistance," " aid."

[4] *A-ham-khâr*; comp. Mod. Pers. *ham-khâr* and *ham-khâh*. According to DM., *a-hamâr*, " unjust," " without rules or reckoning."

[5] *Avârûn zatârîh*, that is, " brutal striking or punishment."

[6] Comp. Pers. *meh mard*, " a great man," " the head man of a ward."

[7] In sections XIV. to XLVI. the opposite qualities and tendencies are put together as an exhortation to adopt the middle course and avoid as far as possible the extreme in the conduct of life.

[8] And others which are mentioned below.

XVI. And this, too, (is) manifest that shamefulness should be swept out of the world, but it should be swept out in such a way that pride (self-respect) may not decrease.

XVII. And this, too, (is) manifest that demon-worship should be swept out of the world, but it should be swept out in such a way that the invocation of the sacred beings may not decrease.

XVIII. And this, too, (is) manifest that idol-temples should be swept out of the world, but it should be swept out in such a way that the *Âtash-i-Varahrân* may not be depreciated.

XIX. And this, too, (is) manifest that disobedient worship be swept out of the world, but it should be swept out in such a way that the delight and gratification unto the pious may not decrease.

---

[1] It may be, *han-gâmîg*, or *avgâmîg* "occasionally ;" comp. Av. *aivigâma*. Or *hû-dâmig*, "as good creatures."

[2] *Chîgûn ôlâ-shân âînîn.*

[3] Literally, "and the second (is) this that goodness does not pass away or disappear with them."

XX. And this, too, (is) manifest that idol-worship be swept out of the world, but it should be swept out in such a way that faith in what is spiritual may not lessen.

XXI. And this, too, (is) manifest that discontentment and affliction be removed from the world, but it should be removed in such a way that diligence may not decrease.

XXII. And this, too, (is) manifest that excess (*frehîbût*) should be removed from the world, but it should be removed in such a way that temperance may not be undervalued.

XXIII. And this, too, (is) manifest that stinginess should be removed from the world, but it should be removed in such a way that thriftiness may not decrease.

XXIV. And this, too, (is) manifest that adherence to an evil religion should be abandoned (*debrûnishn*), but it should be abandoned in such a way that adherence to the good Religion may not lessen.

XXV. And this, too, (is) manifest that lust should be removed from the world, but it should be removed in such a way that friendship may not lessen.

XXVI. And this, too, (is) manifest that quarrelsomeness should be driven out from the world, but it should be driven out in such a way that compassion may not lessen.

XXVII. And this, too, (is) manifest that terror and fear should be removed from the world, but it should be removed in such a way that good poverty and good modesty may not diminish.

XXVIII. And this, too, (is) manifest that apostasy should be removed from the world, but it should be removed in such a way that priesthood may not be disparaged.

XXIX. And this, too, (is) manifest that evil sovereignity should be expelled from the world, but it should be expelled in such a way that leadership may not be depreciated.

XXX. And this, too, (is) manifest that idleness should be swept out of the world, but it should be swept out in such a way that contentment may not diminish.

XXXI. And this, too, (is) manifest that mournfulness should be done away with from the world, but it should be done away in such a way that love and sympathetic mercy towards mankind may not decrease.

XXXII. And this, too, (is) manifest that cynicism should be removed from the world, but it should be removed in such a way that cheerful-naturedness and joyfulness may not lessen.

XXXIII. And this, too, (is) manifest that the tatooing of the body should be extricated from the world, but it should be extricated in such a way that cleanliness may not diminish.

XXXIV. And this, too, (is) manifest that adultery should be expelled from the world, but it should be expelled in such a way that friendship with one's own wife may not decrease.

XXXV. And this, too, (is) manifest that conceit (*avar-tanîh*) should be removed from the world, but it should be removed in such a way that sublime thinking (*rabâ mînishn*) may not diminish.

XXXVI. And this, too, (is) manifest that enchantment should be removed from the world, but it should be removed in such a way that beauty may not be depreciated.

XXXVII. And this, too, (is) manifest that indecent speaking should be abolished from the world, but it should be abolished in such a way that elocution and truthful speaking may not decrease.

XXXVIII. And this, too, (is) manifest that unprofitable labour should be expelled from the world, but it should be expelled in such a way that the helping of others may not lessen.

XXXIX. And this, too, (is) manifest that unprincipled sovereignity should be expelled from the world, but it should be expelled in such a way that the sovereignty of the good may not lessen.

XL. And this, too, (is) manifest that unlawful smiting should be abolished from the world, but it should be abolished in such a way that the punishment of criminals may not abate.

XLI. And this, too, (is) manifest that unjust slaughter and wicked relationship should be abolished from the world, but these should be abolished in such a way that the administration of justice may not deteriorate.

XLII. And this, too, (is) manifest that difficulties and burdens of the poor people[1] should be removed (from the world), but they should be removed in such a way that nobility and kingship may not deteriorate.

---

[1] Here the word *shaknâ-ân* is probably a corruption of *gêhân*, as the latter word is omitted in all MSS. The rendering will then be: "that difficulties and burdens should be removed from the world...... "

XLIII. And this, too, (is) manifest that constant[1] punishment (while teaching) should be wiped out from the world, but it should be wiped out in such a way that the imparting of knowledge for a profession and the profession may not deteriorate.

XLIV. And this, too, (is) manifest that spitefulness should be extricated from the world, but it should be extricated in such a way that the smiting of enemies and evil people may not decrease.

XLV. And this, too, (is) manifest that tyranny should be abolished from the world, but it should be abolished in such a way that nobility and great manliness may not deteriorate.

XLVI. And this, too, (is) manifest that immoderate food and immoderate maintenance should be removed from the world, but it should be removed in such a way that the feeding and maintenance of mankind may not diminish.

XLVII. This, too, (is) manifest that (if not for any other) even for this (*ghal râî*) reason all the souls at (their) periods (of life) in this world ought to proceed on with caution for the maintenance of bodies, in the same way as a man who may be without shoes[2] and all this world may be full of serpents and scorpions[3] and noxious creatures and prickly thorns,[1] is so much terrified (imagining) thus : "The noxious creatures will sting me, and the thorns will penetrate into (my feet)."

---

[1] Comp. Avesta *pâdha* and *dara*; and Mod. Pers. *pâydâr*, "constant," "always."

[2] Comp. Av. *fshangh* (rt. *pas*, "to bind"); Pers. *kafsh*, or *khuf* "a boot."

[3] Comp. Av. *vazaga*.

XLVIII. This, too, (is) manifest that one should not convey secrets to slanderers and women ; since the secrets become divulged, and he comes to grief[2] who conveys the secrets to the slanderers and women.

XLIX. This, too, (is) manifest that one should not co-operate nor consort[3] with stupid[4] and selfish[5] and lustful men ; since he always comes to disgrace[6] and helplessness[7] who co-operates and enjoys company (*ham-nâzîg*) with stupid and selfish and lustful men.

L. This, too, (is) manifest that one ought not to fight with a tyrant-man[8] ; because one receives blows (*zanishn*) and retribution who fights with a tyrant.

LI. And this, too, (is) manifest that a cynic-man[9] one ought not to make a friend (*sijag-yâr*),[10] nor to be one-souled[1] (with him); since one who makes a cynic-man a friend, or is of one mind (*ham-aûrvan*, with him), certainly comes to disgrace.

---

[1] *Khâr* might also mean "hard pricking stones."

[2] Av. *pas* and *man*, "to think"; hence, "an after-thought," "repentance." See *Pand-nâmag î Âtrô-pât*, § 14 ; *Râz ôl nîshâ-ân al debrûn*—"Do not convey (your) secrets to women."

[3] *Ham-nâzîg*, Pers. *nâzîdan* ; it may be *ham-vâchîg*, "co-speaker," or "co-preacher."

[4] *Hared* ; comp. Av. *haredhi*, "oppression," "enmity ;" Pers. *hallah*. The word may mean "oppressive," or "hostile."

[5] Av. *zûsh*, "to love."

[6] Comp. Pers. *sabukî*, "indignation ;" or *sabuk shudan* "to be despised."

[7] *A-vahân-dîtagîh* ; comp. Pahl. *vahân*, Pers. *bahânah*, "plea", "excuse"; lit., "having no excuse in view (*dîtagîh*) to be put forth."

[8] Av. *sâstâra*.

[9] *Afsûsgar-gabrâ*.

[10] Or, "a friend in need"; for *sijag*, comp. Av. *ithyêjangh*, "destruction."

LII. And this, too, (is) manifest that one should not ask for anything from one with a malignant aspect[2]; because whoever demands anything from the man with a malignant aspect makes himself malignant and comes to repentance.

LIII. This, too, (is) manifest that one's own wife and aged relations[3] should be kept happy, and must not be allowed to remain without comfort (*barâ frâkht*[4]); because he who does not keep the wife and aged relations happy, but leaves them miserable, is certainly distressed within himself and perceives little relish in his food[5].

e.

[This, too, thus...]

I. This, too, thus that wealth should not be realized by sinful acts, nor should it be carried to one's house; because that (wealth) which is (so) obtained and deposited in the house by him who has acquired it by sinful acts and carried (the same) to (his) house, will be ravaged (*barâ vishûpêt*).

---

[1] *Ham-aûrvan*, *i.e.* *ham-rûbân*. Perhaps, *ham-khûrûn* for *ham-khûrân*, "a companion at table."

[2] *Vat-chîhar*, (lit., "ugly-faced") has here the same idea as *vat-chashm*, "evil-eyed."

[3] *Rasîd*, "youths or aged persons"; comp. Pers. s.v.; it can be *rasîg*, "slaves," or "servants."

[4] Comp. the use of the Pahlavi word in *Gosht-î-Fryân*, chap. III., § 88; and Mod. Pers. *farâkh*, "plentiful," or *farâkhtan*, "to exalt."

[5] *Khûrishn mazag kam khavîtunêt*.

II. This, too, thus that one should speak (*gûbishn*) as much as one knows; because as to him who speaks more than what he knows, people also rely little on what he knows.

III. This, too, thus that one who has drunk wine should[1] not enter into any deliberation or discussion[1]; because certainly[2] he becomes excited[3] who having drunk liquor enters into a deliberation and discussion.

IV. This, too, thus that a cynic-man (*afsûsgar-gabrâ*) should not be kept in proximity, nor his words accepted; because certainly men become doubtful as to the skill which is not in them, and the glory decreases of him who keeps a cynic-man near himself and believes in his words.

V. This, too, thus that one should not think more of oneself than what is (one's actual) goodness and skill; since verily[2] he is in himself troublous and at variance (*patkuftag*[4]) with the good, who thinks more of himself than what is his actual goodness and skill.

[1-1] *Han-gârishn va patgâr lâ kûnishn*, that is, one should not give any opinion or enter into any discussion. Comp. Pers. *angâshtan*, "to deliberate," and *paêkar*, "dispute."

[2] Av. *bâidhishta*, "most assuredly."

[3] *Aeshma-vînd*; lit., "conquered or overpowered by wrath."

[4] Or, "at logger heads." Mod. Pers. *kuftan*, "to beat," "to pound."

VI. This, too, thus that one should appropriate[1] the goodness of the good and be delighted therewith; because verily he who does not appropriate the goodness of the good and is not delighted therewith, becomes doubtful thereby as to (his) maliciousness[2] and enmity of the good.

VII. This, too, thus that one should not be elated with sovereignty and power; because verily his good altogether recedes[3], (and) therefrom calamity and misfortune exceedingly (*avîrtar*) come upon him who is elated with sovereignty and power.

VIII. This, too,[4] thus that one should not be unsubmissive and arrogant in the presence of (*baên*) a lord or king; since surely he will come to wounding[5] and punishment who becomes unsubmissive and arrogant in the presence of a lord or king.

IX. This, too, thus that one ought not to be gluttonous[6], drunk[7], malignant[8] and deceptive[9]; because whoever has come (to such a state) becomes helpless[10]

---

[1] Comp. Pers. *ba khvîsh-dâshtan.*

[2] Comp. Pers. *chasm î bad dûr,* "avaunt malicious glances!"

[3] Comp. Mod. Pers. *bar-gardîdan* "to be turned," "to recede."

[4] According to K., *denâ-ich paêtâg,* "this, too, (is) manifest."

[5] Comp. Pers. *pazd,* "blood," "spirit." It may also mean "hardship."

[6] Reading: *ras-patagîh*; Pers. *ras,* "a glutton," hence "gluttony"; and Av. rt. *pat* "to fall;" compare Pahl. *hû-patagîh,* "humility," "moderation"; here *ras-patagîh* is used for *ras-patagîg,* "gluttonous." Perhaps, *rîs-patagîh,* "angry," "wrathful"; Pers. *rîs* "anger."

[7] Reading: *khûrast*; comp. Pers. *khurast,* "filled with drink," "drunk." Perhaps *nâvartich*; Pers. *navard,* "fighting"; hence, "prone to fight."

[8] *Vat-zahrag*; comp. Mod. Pers. *bad-zahrah,* "malignant," "timid."

[9] *Naôgârtag*; comp. Pers. *nûgâl,* "deception."

[10] *Châragî kam khavîtunêt*; lit., "knows no remedy." Here *châragî* is used for *châragîh.*

(thereby); and that (person) who is gluttonous, drunk, malignant and deceptive, comes more and more into new and new difficulties.[1]

X. This, too, thus that one should not have[2] worry[3] and sorrow (*zarîg*[4]) for anything that has not reached him ; since he who entertains (*debrûnayên*) worry and sorrow for anything that has not come to him, leads certainly a life in worry and suspicion[5].

XI. This, too, thus that one should not make much (*vêshîh*) of (one's) luck[6] ; because men become indifferent (*vistâkhû*) about him, and when such a one enters into a co-relationship (with another), one obtains no help who makes much of (one's) luck.

XII. This, too, thus that one should not conceal (one's) nature ; because people become less mindful (*vistâkhû*) thereby, and he who conceals (his) nature is little able to improve the defect that subsists (in him).

XIII. This, too, thus that one should not constantly mutter prayers (*dandish*)[7]; because people in the city consider him to be an impostor, and he who constantly mutters prayers himself gains few friends.

XIV. This, too, thus that one should not adopt hot temper and spitefulness ; because in the city people consider him as wrathful; and he who adopts hot temper and spitefulness, becomes himself certainly isolated (*aêvatâg*).

---

[1] *Nôk nôk shkiftîh.*

[2] Lit., "should not bear."

[3] Av. *tbaêsha.*

[4] Comp. Av. *zaranumant* ; rt. *zar*, "to torment."

[5] *Gûmânîh* ; it may be for *vat-gûmânîh*, "malignancy."

[6] *Vakht* in the sense of *bakht.*

[7] Comp. Pers. *dandish*, "prayers addressed in a low tone of voice," "muttering to oneself in anger or joy." Here sanctimonious hypocrites are referred to. Compare the English proverb :—"God in his tongue and devil in his heart."

XV. This, too, thus that one should not eat food untimely and immoderately; because he little recognises the taste of food and also becomes ill himself who eats food untimely and immoderately.

XVI. This, too, thus that one should not undergo excessive hardship; because he who undergoes excessive hardship is certainly visited by considerable illness.

XVII. This, too, thus that one should be contented with one's lot[1]; because he who is not contented with his lot leads certainly a life of discontent and worry.

XVIII. This, too, thus that the existing defect[2] must not be communicated[3] to him who is a man of evil-wisdom and self-lovingness; because he who speaks of the existing defect to him who is a man of evil-wisdom and self-lovingness, will not improve the defect and will excite enmity[4].

XIX. This, too, thus that gifts should not be made to the ungrateful and the vicious; since as to him who makes gifts to the ungrateful and the vicious (there is) waste (*ziyân*) of his wealth, and hence sadness[5] to the soul.

---

[1] Lit., "what is allotted (to him) by God." Av. *baghô-bakhta*.

[2] *Âhûg zy-ash haît.*

[3] *Yemalelûnishn.*

[4] *Dûshman angîzînêt.* Comp. Pers. *dûshman angîkhtan.*

[5] Reading: *dirangîh*, "sadness," "affliction." For providing the vicious the means wherewith to satisfy their wicked desires. According to the MSS., *dravandîh*: "and hence (there is) wickedness to (his) soul (from helping evil people)."

XX. This, too, thus that he who has come to moral degradation[1] should neither be smitten nor mutilated[2]; since he who comes to moral degradation in as much as the more he comes to it the more helpless[3] does he certainly become than one who comes to moral degradation and is smitten and mutilated.[4]

XXI. This, too, thus that one should not be immoderately covetous as regards power and wealth; since he who is immoderately covetous as regards power and wealth little recognises the flavour of the goodness that has come to him, and himself lives in discontent and discomfort.

XXII. This, too, thus that if one would be discreet[5], one ought not to be a co-worker and companion[6] with the vicious; because when that (person) comes to the doing of something vicious, he, too, who (is the associate of the vicious man) is defamed[7], and when (some) calamity[8] reaches the latter, the vicious (person) does not become the helper of him who is a co-worker and companion with the vicious.

---

[1] *Âûruspîh*; comp. Pahl. *rûspîh.*

[2] *Khûnînîtan,* "to wound," "to mutilate." Perhaps *an-vînishn,* "nor should be connived at."

[3] *Aîyyârân kam vandêt,* lit., "obtains few friends or helpers."

[4] Lit., "(and) one smites and mutilates him." The idea here implied is that in such cases nature punishes him in a more correcting way.

[5] *Vichîrêt*; comp. Av. *vîchira,* "one who discerns"; or, *vijîrêt,* "if one can help it."

[6] *Ham-barishn*; comp. Pers. *ham-bar*; perhaps, for *ham-rûbishn.*

[7] *Dûsrûbênd.*

[8] *Vizand*; comp. Pers. *gazand.*

XXIII. This, too, thus that from the standpoint of (*râi*) one's own misery[1], poverty and want of intelligence[2], one should not think less of others, and should not see then their good condition[3] less than what it is for them; for people certainly (*bâstân*) become thereby suspicious of his spitefulness[4] and self-love, and he himself little realises[5] his own deficiency who, from the standpoint of (*râi*) his own misery, poverty and want of intelligence, thinks less of others, and sees their good condition less than what it is for them.

XXIV. This, too, thus that from the standpoint of (*râi*) the delight on account of one's own wealth and authority, one should not see the good condition of others more than what it is for them; because people certainly become suspicious thereby of the imperfection, greed, and short-sightedness[6] of one who from the standpoint of (*râi*) the delight on account of one's own wealth and authority, sees the good condition of others more than what it is for them.[7]

---

[1] *Nazagîdîh*, antonym of *khûshnûtîh* of the next paragraph; comp. Av. *naêza* and *gadha*, Pers. *nazaghada*, "gripes," "colic," hence "severe illness," or "distress."

[2] Lit., "not endowed with intelligence."

[3] *Vêhîh*, see *shapîrîh* below.

[4] *Kînvarîh*, "revengefulness."

[5] *Khadîtunêt*, lit., "sees," "discerns."

[6] *Kûtag nigîrishnîh*.

[7] Sections XXIII and XXIV refer to those who generally judge the happiness or misery of others by their own standard of wealth and poverty. A man of wealth does not properly realise the hardship and afflictions of the poor unless he has risen from poverty. Similarly, one living under adverse circumstances has no real experience of the wanton life and luxuries of the rich. The world is thus viewed by an individual from an optimistic or pessimistic stand-point in accordance with the circumstances in which he is placed. In the same

XXV. This, too, thus that one ought not to be a bad accountant and a bad computer[1]; because a person will ask for and accept a thing from him with much fear[2], and he himself gains little who is a bad accountant and a bad computer.

XXVI. This, too, thus that one should not speak and act and behave respecting the exposition (*Zand*) and the practice and the laws (of the Religion) differently from what the *Paôryôtkaêshas* practised and taught and brought to perfection[3]; because apostasy comes into the world through him who teaches and speaks and acts respecting the exposition and the practice and the laws (of the Religion) differently from the speaking and acting and teaching and bringing to perfection of the *Paôryôtkaêshas*.[4]

XXVII. This, too, thus that if one selects the religious study in the Avesta and Zand and even (in) other sciences for the different professions, one should not take instruction from the vicious; because the learning will be degraded (*sarîtar*)[5], and one will be very

---

manner, the different views held by different minds on matters religious, social and spiritual may be ascribed to their mental training and culture rather than to any other cause; and the so-called different *isms* have their origin in the varied views and conceptions of different minds. In view of this, a materialist as well as a spiritualist would not be justified in ridiculing the views and opinions of each other, simply because the mental conceptions of the one are not congenial to the other who upholds his cherished belief from a different stand-point.

[1] *Vat-hangâr*; or it may mean "a bad speculator," "a bad calculator."

[2] Because he is in dread of putting a victim to false accounts.

[3] Literally, "brought to perfection or approved"; comp. Pers. *bar âvôrdan*, "to bring to perfection," "to restore," "to elevate."

[4] Otherwise: "...differently from what the *Paôryôtkaêshas* spoke and practised and taught and restored to perfection."

[5] Lit., "worse."

evil-souled himself who acquires religious instruction from the vicious in the Avesta and Zand, and also (in) other sciences which are for the different professions.

XXVIII. This, too, thus that the Avesta and Zand are not to be taught to the evil and apostates; because sin progresses greatly in the world[1] (through him) who teaches the Avesta and Zand to the vicious and apostates.

XXIX. This, too, thus that one's own tongue should not be trained to be polite[2] to (serve) falsehood; because even when one who (habitually) makes his tongue polite to (serve) falsehood speaks the truth, it is little regarded as justifiable.[3]

XXX. This, too, thus that untruth[4] and falsehood[4] should not be told about anybody; because he comes to smiting in the thoughts of mankind[5], certainly in (his) superior actions; and he himself, too, would do something much more untrue and false who utters untruth and falsehood about others[6].

XXXI. This, too, thus that one should not practise unjust[7] killing[7] and vicious[8] selfishness[8]; because afterwards when he desires to deal even according to truth and justice, people are suspicious of him therein; and he who practises unjust killing and vicious selfishness verily obtains little (fair) arbitration (*vichîr*).

---

[1] Lit., "...Because the progress of the sin becomes much in the world......"

[2] *Fra-hânchishn*; comp. Pers. *frahanjîdan*, "to teach good manners," "to instruct."

[3] *Vichûrt*; comp. Pers. *vachar*, "the decree of a judge."

[4-4] Reading: *arâst va kadbâ*. According to DM., *arâstag va kadba*; perhaps *khvâstag kadba*, "intentional or deliberate lies."

[5] That is, his prestige before men dies.

[6] When the world sees that the man is false, it will meet him on his own ground according to its known habit, and treat him falsely in return.

[7-7] *A-hamâr-kushîh*, or *aîmâr-kushîh*, "unjust killing;" reading *a-hamâr-kashîh*, "unjust violence."

[8-8] Perhaps *vat-khvîshîh* "evil-selfishness," or *vat-khvâyîsh*, "vicious desire."

XXXII. This, too, thus that misbehaviour is not to be practised in spite of the goodness that one has; because in the world people regard (such a one) as perverse[1], and he, too, himself obtains less than what he ought to have, who practises misbehaviour in spite of the goodness that he has.

XXXIII. This, too, thus that nothing should certainly be spoken out as a blemish about one's own wife and guide[2]; because people will regard him as misinformed[3], and his own wife and guide will regard him as an enemy, who speaks out anything certainly as a blemish in the case of his own wife and guide.

XXXIV. This, too, thus that one must not stand aloof from one's own duty and profession; because (otherwise) the knowledge that one has is rendered unseen, and hence people become suspicious about one as of deficient[4] capacity[4], who stands aloof[5] from one's own function and profession.

XXXV. This, too, thus that nothing should be spoken about anybody by way of jest[6], and at any rate (*âkhar*) no utterance of it[7] should be made; because people thereby become suspicious of (one's) hostile feeling towards mankind, and one seeks to be (*bavîhûnêt*) one's own enemy, who practises jokes on another[1], or at any rate[2] utters any such thing[3].

---

[1] *Gaz* ; comp. Pers. *gaz*, "crooked."

[2] Reading: *rasîd* "a director," "a guide," "an aged person;" Arabic *rashîd;* DM. *rasid*. Otherwise, *rasîg*, which means "a slave", a servant."

[3] Or, "ill-informed."

[4-4] *Vat-hûnarîh.*

[5] *Barâ yegavîmûnêt.*

[6] *Afsûs ;* Av. *aịwi-saôsa* ; Pers. *afsûs.*

[7] That is, of such a jest.

XXXVI. This, too, thus that an enemy[4] should be regarded as an enemy and one should not be weak[5] in company with him; because he who does not regard his enemy as such or proves (himself) weak in company with him realises[6] his own inclination very little, and even himself is much perverted[7] as regards his judgment.

XXXVII. This, too, thus that one should not always speak many words in the presence of a superior and wiser person; because it[8] is little required by him who is a leader (*pîsh-gâs*) of other people, and they even make little use of what such a one himself says (namely) he who always speaks many words in the presence of a superior and wiser person.

XXXVIII. This, too, thus that one should be loving to one's own wife and guide, but one should not be excessively fond[9] of them; since he is little accomplished[10] in decency[11] and virtue[12], who is not friendly towards his own wife and guide, or is excessively fond of them.

---

[1] *Madam aîsh afsûs vabîdûnayên.*

[2] Or, "in short", "finally."

[3] *Gûbishnîh mandavam yemalelûnêt*, "utters any such words."

[4] Lit., "he who is an enemy."

[5] Comp. Pers. *bistâr*, "inconstant," "weak."

[6] Lit., "perceives," or "apprehends." [7] *Aîrikhtêt.*

[8] That is, the speaking of unnecessary words.

[9] *Apatmân varenîg.*

[10] *Fra-hânchêt.*

[11] *Vêhîh.* [12] *Hûnar.*

XXXIX. This, too, thus that one ought not to be fond of the lewd; because the (pure) love for the wife is (thereby) reduced and, besides, oneself turns to illicit sexual-intercourse[1] who becomes fond of the lewd people.

XL. This, too, thus that of good things and anything that one may long for, one ought not to be excessively desirous; because, consequently (*âkhar*), when one does not obtain what one wants, one is then much grieved who is excessively desirous of good things and anything that he may long for.

XLI. This, too, thus that one should conduct oneself in such a way that one may regard mankind as the best of[2] creatures, and not in such a way that one may think oneself to be the best; because verily in the towns he will be regarded as an arrogant[3] (man), and people will be exceedingly (*avîrtar*) vexed[4] with him who does not conduct himself in such a way that he may regard mankind as the best (of creatures), but who conducts himself in such a way that he considers himself to be the best.

XLII. This, too, thus that different things are not to be given as means[5] to the vicious; because there is injury to the wealth, and wickedness to the soul of him who gives anything as means to the wicked.[6]

---

[1] *Jeh-marzîh.*

[2] Lit., "the best among the creatures."

[3] *Avar-tan.* According to DM., perhaps *âzûrt*, "afflicted," "stricken."

[4] Reading: *bîkht*; comp. Pers. *bîkhtan*, "to render weak and impotent," of which the aorist form is *bêz*. According to K. and DM., *bêzêt*.

[5] *Pavan châr.*

[6] Compare C., section XIX. above.

XLIII. This, too, thus that untimely and immoderate words are not to be spoken ; because people need little (of these), and accept little of what one says, and he becomes very miserable in lot (*gadâ*) who speaks untimely and too-many[1] words.

XLIV. This, too, thus that secrets should not be imparted[2] to many persons ; because the secrets become divulged[3], and he who speaks the secrets to many persons has to be afraid of (those) many persons for whom it is obligatory to keep the secrets.

XLV. This, too, thus that one ought not to be ungrateful towards the good spirits and (towards) mankind[4]; because the goodness that one has goes away and the goodness that one has not does not reach him who is ungrateful towards the good spirits and (towards) mankind.

XLVI. This, too, thus that very many people are not to be acquainted with the affliction and vile ridicule[5] that may have befallen one ; because (other) people thereby (are) in repugnance[6], and the enemies (are) more repugnant towards him who acquaints very many people with the pain, affliction and vile ridicule that may have befallen him.

XLVII. This, too, thus that breach of promises[7] should not be made ; because there accrues (*yehvûnêt*) a blemished[8] life[8] unto him in whom (there is a tendency for) the breach of promises.

---

[1] *Apatmân.* [2] *Barishn.* [3] *Âshkârag.*

[4] Reading according to DM. : *gêhân anshûtâ-ân*, "(towards) the world of mankind."

[5] *Khûr-zich* ; comp. Pers. *khûr*, " vile," and *zîch* " ridicule."

[6] *Ayârand* ; Pers. *yârand*, " detestation," "imprecation."

[7] *Mitrôân-drûjîh.*

[8-8] *Aîbîbûtîh.*

XLVIII. This, too, thus that these several things and other means of goodness, and the things which (happen) from these several things, happen from good nature and wisdom and disposition and learning and decency[1].

XLIX. This, too, thus that from good knowledge arises good wisdom, and from good wisdom arises good disposition, and from good disposition (arises) good nature, and from good nature arises righteous action, and by righteous action the *drûj* (*i. e.* the evil principle) will be dispelled[2] from the world.

L. This, too, thus that from evil learning arises evil wisdom, and from evil wisdom evil disposition, and from evil disposition evil nature, and from evil nature unrighteous action, and on account of unrighteous action the *drûj* is augmented in the world.

LI. This, too, thus that from gratefulness arises illustriousness[3], and from illustriousness the possession of good mind, and from the possession of good mind peace, and from peace straightforwardness (*ûstûkhvânîh*[4]), and from straightforwardness friendship, and from friendship love, and from love the maintenance and nourishment of mankind in the world have their combined sequence.[5]

---

[1] *Ravîgîh* ; comp. Pers. *rawîyah*, "law," "rule," "behaviour." It can be read *rûdagîh*, comp. Pers. *rûdak*, "a musical instrument," "harmony."

[2] *Barâ kart yehvunêt*, "will be done away with."

[3] *Gadâ-aômandîh.*

[4] *Ustûkhvânîh* ; comp. Mod. Pers. *ûstukhwânî chîzî bastan*, "to set things straight or in good order."

[5] *Patvandîhêt.*

LII. This, too, thus that through (*min*) ungratefulness[1] the glory of oneself is lessened, and from the lessening of one's own glory arises enmity, and from enmity discord, and from discord inconstancy, and from inconstancy inimical-condition[2], and from inimical condition disease and breach of promise, and owing to (*pavan*) disease and breach of promise mankind distort[3] one another.[3]

LIII. This, too, thus that from humility[4] arises the recognition of God, and from the recognition of God spiritual belief[5], and from spiritual belief friendship of the soul, and from the friendship of the soul righteous computation[6], and from righteous computation the doing of meritorious actions, and by the doing of meritorious actions the soul is redeemed.

LIV. This, too, thus that from arrogance arises the irrecognition of God, and from the irrecognition of God want of belief in the spiritual existences, and from want of belief in the spiritual existences non-spirituality[7], and from non-spirituality want of computation (*an-hamârîh*), and from want of computation the commission of crime and sin, and on account of the commission of crime and sin men become wicked (*dravand*).

---

[1] Reading: *an-sipâsîh.*

[2] Reading: *dûshman-astî.* According to the MSS., *dûshman-hatîh,* perhaps for *dûshman-haîtîh.*

[3-3] *Aêvag min tanid barâ naskhûnênd;* Pahl. *naskhûntan* means "to twist," "to coil."

[4] *Bûndag-mînishnîh,* "perfect thought"; it is the Pahlavi rendering of the Av. *âramaiti,* and is here used as an antonym of *tar-mînishnîh* in the following section."

[5] *Maînûg vîrûyishnîh.*

[6] *Hû-hamârîh.*

[7] *A-rûbânîh*; lit., "the absence of souled condition."

LV. This, too, thus that from diligence arises skilfulness, and from skilfulness familiarity[1] with goodness[1], and from familiarity with goodness the recognition of one's own profession[2], and from the recognition of one's own profession the discharge of one's own functions, and from the discharge of one's own functions prosperity, and on account of prosperity is the maintenance of the man[3], wife and guide[4], and much (*vêsh*) exaltation of power.

LVI. This, too, thus that from idleness arises want of skill, and from want of skill enmity with goodness[5], and from enmity with goodness the non-performance of one's own duties[6], and from the non-performance of one's own duties poverty, and from poverty misdemeanour, and from misdemeanour adversity[7] to one's own self, wife and guide.

LVII. This, too, thus that from keeping one's own self in progress and work arises the recognition of one's own lot, and from the recognition of one's own lot contentment, and from contentment happiness and good-lustre,[8]

[1-1] *Shapîrîh dûstîh.*

[2] *Pîshag î nafshâ shnâkhtan.* Some words seem to be omitted here in the MSS. The text has to be completed thus : *va min hûnar-aômandih shapîrîh dûstîh, va min shapîrîh dûstîh pîshag î nafshâ shnâkhtan, va min pîshag î nafshâ shnâkhtan......*

[3] Meaning the paterfamilias.

[4] It can also be read *rasîg*, which means "a servant," "a slave."

[5] *Vêh dûshmanîh.*

[6] *Akhvîsh-gârîh.*

[7] *An-âvâtânîh*, opposite of *âvâtânîh*, "prosperity," in § LV. According to the MSS., *avakht-hûsh*, or *a-bakht hûsh*, i.e., Pers. *kam-bakht-hûsh*, "unfortunate (or misused) intelligence."

[8] *Hû-bâmîh.* There seems to be some omissions in the MSS. here. The text has to be completed thus: *va min bagô-bakht î nafshâ shnâkhtan khûrsandîh, va min khûrsandîh khvârîh va hû-bâmîh, va khvârîh*

and owing to happiness and good-lustre exaltedness[1], and owing to exaltedness a man is regarded to be in authority in the state[2] and respected.

LVIII. This, too, thus that from immoderation arises full heaviness[3], and from full heaviness unhealthiness[4], and from unhealthiness death.

LIX. This, too, thus that from moderation arises increase[5], and from increase the minding (*nigâs dâshtan*) of one's own business, and from the minding of one's own business perfection, and from perfection charity, and from charity plentifulness[6], and from plentifulness life.

LX. This, too, thus that from the non-recognition of one's own lot arises discontentment, and from discontentment discomfort[7] and absence of glory, and from discomfort and absence of glory non-exaltation, and owing to non-exaltation one is thought little of by mankind in the world.

---

va hu-bâmîh râî bûrzishn-aômandîh............"and from the recognition of one's own lot contentment, and from contentment happiness and glory, and owing to hapiness and glory exaltedness.........."

[1] *Bûrzishn-aômandîh.*

[2] According to DM., "in different states or cities."

[3] *Bûndag-garîh*; meaning "complete heaviness (of the stomach)," or "entire swallowing;" comp. Av. *gar*, "to be heavy," or "to swallow."

[4] *A-bûndagîh* generally means "incompleteness," "imperfection;" here "imperfect health, or ill-health."

[5] *Fshûnîshn*; Av. *fshû*, "to increase," "to render prosperous;" comp. Pers. *afzûn*.

[6] *Frâkhû-îh*; comp. Mod. Pers. *farâkh*, "much," "abundant." It may also mean "openness," "large-heartedness."

[7] *An-âsânîh*, "uneasiness," "discomfort."

LXI. This, too, thus that from thinking of one's own skill and goodness in moderation arises a perfect idea (*bûndag mînîtan*) about the good, and from thinking perfectly about the good the longing for many friends, and from the longing for many friends many champions (*gûrd*) and helpers, and owing to many champions and helpers mankind live most happily and fearlessly.

LXII. This, too, thus that on account of thinking beyond moderation of one's own skill and goodness arises arrogance as regards the good, and from the arrogance as regards the good the making of many enemies, and on account of the enmity with many, a man lives[1] in great fear and in great discomfort[1].

LXIII. This, too, thus that from mindfulness[2] arises opportune[3] words, and from opportune words wise speaking, and from wise speaking appropriate speaking, and from speaking appropriate and opportune words a man increases his own reputation.

LXIV. This, too, thus that from over-bearingness[4] arises violent[5] speaking[5], and from violent speaking unpractical[6] speaking[6], and from unpractical speaking inopportune speaking, and on account of inopportune speaking a man lessens his own reputation.

[1-1] *Baên bîmtar va a-râmishntar zîvêt,*

[2] *Vâyishnîh*; comp. Pers. *vâya*, "mind," "delight," or *vâyist*, "occasion," "want." It may mean also "cheerfulness," "necessity."

[3] *Han-gâmîg.*

[4] *Tûndîh*; comp. Pers. *tûndî.*

[5-5] *Haredîh*; Av. *haredhi*, "oppression," "enmity;" Pers. *halah.* "a fool."

[6-6] *Akerdâr gûbishnîh.*

LXV. This, too, thus that from religious musing[1] arises piety, and from piety trust[2] in God[2], and from trust in God a heroic heart[3], and owing to a heroic heart a man is very straight forward and well helps forward (*ûstukhântar*) meritorious actions.

LXVI. This, too, thus that from greediness[4] arises corruption, and from corruption perplexity and evil heart[5], and on account of perplexity and evil heart men think little of men in this world.

LXVII. This, too, thus that from righteous industry spring (*yehvûnêt*) righteous actions, and by righteous actions a man's wealth lasts[6] longer and he possesses it very happily[7].

LXVIII. This, too, thus that from unrighteous industry spring unrighteous actions, and on account of unrighteous actions a man destroys[8] his own wealth.

LXIX. This, too, thus that by truthfulness and true-speaking in accordance with wisdom gloriousness is increased and thereby the progress[9] of mankind takes place, and by gloriousness and the progress of mankind thereby, a man attains exaltation, power and administration[1] of a state.[1]

---

[1] Â-vâchîh; comp. Av. *â-vach*, "to call," "to address;" hence the Pahlavi word means "addressing (God or interrogating sacred beings) on religious subjects." It can be read also *a-nâzîh*, Pers. *nâz* "coquetry," hence "absence of dissimulation;" also *aêvâchîh*, "loneliness."

[2-2] *Patrûftagîh*, "consulting what is just and true," "trust," "approval;" comp. Pers. *pazruftârî kardan*, "to entrust oneself," "to obey."

[3] *Del-gûrdîh*.

[4] *Âzvarîh*, "avariciousness."

[5] *Vad-dêlîh*, "evil-heartedness."

[6] *Patâyîtan*, "to last."

[7] *Khârtar*.

[8] *Vishûpêt*; Av. *khshup*, "to decay."

[9] *Avzâyîtan*, "increase," "development." According to DP., *âvâyastan î martûmân*, "worthiness of mankind."

LXX. This, too, thus that from wickedness[2] arises marred-lustre[3], and from marred lustre non-progress[4] of mankind, and on account of the non-progress of mankind any goodness that a man has passes off.

LXXI. This, too, thus that by the non-practice of immoral desires (*varenîgîh*) natural warfare[5] and strife[6] are put down (*hankhetûnt*), and from putting down natural warfare and strife (arises) humility, and on account of humility a man thinks of his own goodness in moderation, and (thinks) more of another's (goodness).

LXXII. This, too, thus that by immoral desires a man becomes hostile[7] and rebellious[8], and from hostility and rebelliousness arises inhumility, and through inhumility he takes to thinking (*mînît yehvûnêt*) of his own self much, and of others less.

LXXIII. This, too, thus that he who keeps his own self to justice and law, will not then practise injury to others for his own benefit, and will not do

---

[1-1] *Kâr î shatrô.*

[2] *Drûjîh.*

[3] *Zat-brâhîh*; comp. Av. *brâza*, and Pers. *brâh*, "lustre." Better reading: *zat-brâzagîh.*

[4] Lit., "non-increase."

[5] *Nihât-snaêshîh*; lit., "established warfare;" Av. *snatha*, rt. *snath*, "to smite."

[6] *Jang*; comp. Av. *jan*, "to smite," Pers. *jang*.

[7] *Snaêsh-aômand.*

[8] *Dûsh-framân*, "disloyal," "seditious."

for others whatever he does not think proper[1] for his own self.

LXXIV. This, too, thus that he who does not keep his own self to justice and law, will then do injury to others when he himself has no benefit (and) then[2], too, for his (own) joy.[2]

LXXV. This, too, thus that from the appreciation[3] of the Religion arises the reciting of *mânthras*, and from the reciting of *mânthras* results (*yehvûnêt*) an increase of the religious profession[4] and of the worship of God, and from the increase of the religious profession and of the worship of God the removal[5] of evil from the world[5], and from the removal of evil from the world immortality and Renovation and Resurrection.

LXXVI. This, too, thus that by the non-appreciation of the Religion mankind turn to demon-worship and idolatry, and on account of demon-worship and idolatry evil prevails (*yehvûnêt*) in the world, as well as death and destruction.

LXXVII. This, too, thus that he who dedicates (*yehabûnêt*) his own self to God and the good ones will entertain then in his body so much goodness that his defects and evil will pass off[6], or (*va*) will be insignificant.[7]

---

[1] *Pavan dât*, "according to law."

[2-2] *Adîn-ich-ash râmishn*; that is, then also for the purpose of deriving joy therefrom.

[3] *Shnâsîh*.

[4] *Pîshag î Daêna*.

[5-5] *Drûj barâ kardanîh min gêhân*.

[6] *Jastag*; comp. Pers. *jastan*, "to bound off," "to jump off."

[7] *Paskhâr*, which means in Mod. Persian "remnants of food or something fit to be thrown off," hence something insignificant, or worthless.

LXXVIII. This, too, thus that he who dedicates his own self to the demons and the vicious will then entertain in his body so much defect that his goodness will pass off.

LXXIX. This, too, thus that these several goodnesses and blemishes do not subsist in a particular (*hanâ*) person and at a particular time, but in every person and in every age.

LXXX. This, too, thus that a thing may be real and a thing may be unreal[1]: the thing that is real is that through which the soul is liberated, and the thing that is unreal is that through which the soul can be rendered wicked.[2]

LXXXI. This, too, thus that the duration of the soul (is) through nature[3], and the life of wisdom (is) from tolerance[4], and the life of glory (is) from truthfulness, and the recognition (*shnâsîh*) of all the three causes[5] (results) indirectly[6] from the religious study and directly[6] from (the life of) humility.

LXXXII. This, too, thus that sacred offerings and *gahâmbâr* feasts and gifts and help to the good being diminished, the evil power of mankind, the decay of different kinds of corn[1], the ill-cultivation[2] and barrenness[3] of the soil, and the scantiness of rain (*dûsh-vârânîh*) increase; and when meritorious deeds of self-sacrifice[4] are reduced, (then) darkness increases and light diminishes; and when the timely[5] worship of God, and protection and proper-mediation for the good diminish, the evil-authority of kings and (their) unjust administration[6] increase, and the vicious become predominant[7] over the good.

---

[1] *Mandavam haît va mandavam levît.*

[2] This is the same as to say that evil is negative but not positive.

[3] *Haêm,* "good nature," "disposition." It might mean "individuality."

[4] *Bûrtîh,* originally "endurance," "bearing," "conduct."

[5] *Gûshn* means "a youth," "a cause."

[6] *Ham* and *pat* (Avesta *ham* and *paiti*) are used in Pahlavi for direct and indirect contacts. *Vide* the uses of the Avesta *ham-raêthwa* and *paiti-raêthwa* in the Vendidâd, Fragard V., § 33 *seq.*; X., § 6; XI., § 9 *seq.*; XII., § 21; XVIII., § 62; XIX., 12; and those of *ham-rît* and *pat-rît in the* respective sections of the Pahlavi Version.

LXXXIII., (1) This, too, thus that just as the earth (is) the home (*katag*) of water, and water the ornament of cultivation (*varz*), and cultivation the advancer[8] of the world, and hence the upkeep[9] of the region; even so (is) knowledge the abode of goodness, and goodness the embodiment of wisdom, and wisdom the promoter of the world. (2) The world is regulated (*râyîn-îhêt*) by these six things—by the wise administration[10] of time and creation and learning and help and instrumentality (*avzâr*) and diligence; so that, out of these six, three are mental and three physical—time and creation and learning are mental; and help and instrumentality and diligence are physical. (3) Even these four blemishes are said to be the enemies in man, (namely):—faithlessness[1] and jest and blindness and miserliness (*pinîh*). (4) Apostates (are) of three kinds:—the deceiver and the deceived and the selfish[2]. (5) The selfish is that one who says that Saêna[3] is superior to Âtrô-pât, and would adhere to that Saêna narrow-mindedly; and the deceived is that one (who is) like the disciples of Saêna; and the deceiver (is one) like Saêna himself, who by observations misrepresents (*vartêt*) things, such as the ancient *Paôryôtkaêshas* taught. (6) Of these six[4] none is included in the other; nor is that which (is) absolutely necessary included (*baên*) on the side of the Divine Being[5]; (and they are) modesty and gentleness[1] and fear and responsibility and gratitude and hope; modesty concerning (*min*) God, and gentleness concerning mankind, fear concerning hell, and responsibility[2] concerning (*levatâ*) one's own soul, and gratitude concerning (*baên*) God and mankind, and hope as regards the Renovation.

---

[1] *Gartih î jûrtâgân*; comp. Mod. Pers. *gardîh*, "downfall," "decay."

[2] *Dûsh varzîh*; Av. *varêz*, "to tîll."

[3] *Kam barih*, lit., "little fruitfulness."

[4] *Khvaêtûg-das*; compare Avesta *hvaêtvadatha*, Skr. *svyamdatha* "self-devotion," "self-sacrifice," "self-association." As to the different uses of the word in Avesta and Pahlavi read my discourse on the alleged practice of "Next-of-kin Marriages in Old Irân", Truebner and Co., Londôn, 1888.

[5] *Pavan gâs.*

[6] *A-dâtistân.*

[7] *Avarvîj*, generally means "over-powering," "victorious."

[8] *Avzâyishn.*

[8] Or, "the maintenance of the region;" comp. Pers. *bar-dâshtan*, *bar-dâsht kardan.*

[10] *Vichîrînîtan.*

---

[1] *Kalag*; comp. Mod. Pers. *kalah*, "faithless," "insincere." It can also be read *galag*, meaning "lamentation."

[2] It can also mean "self-willed," "self-loving," "narrow-minded."

[3] The name can also be read *Dayûn* or *Isû*. The priest here referred to cannot be the holy Saêna, son of Ahûm-stût who, according to the *Fravardîn Yasht*, § 97, first appeared upon this earth with a hundred pupils (*Yô paôiryô satô-aêthryô frakhshtata paiti âya zemâ*). This Saêna of the Avesta is frequently mentioned in the Dînkard, Books III., VII., and IX. In the ninth book he is alluded to as one of the first disciples of Zarathushtra, amongst whom are named *Maidhyô-mâôngha*, *Parshat-gaô*, *Saêna*, *Kaê-Vîshtâspa*, *Frashaôstra* and *Jâmâspa*. The priest Saêna who is mentioned in the above passage (C., § LXXXIII.) seems to have been a heretic and apostate, one whose object was to beguile and misguide people professing the Zoroastrian Religion, and do much harm to the Religion in his time. Saêna or Saên may be the priest's nickname derived from Saêni, the demon who is alluded to in the *Khôrdâd Yasht*, § 2. The reading *Isû*, Jesus, is not correct, since Jesus Christ is always referred to in the Pahlavi books by the name of *Masiha* (Messiah).

[4] Lit., "of these six things."

[5] *Zak î âvâyishnîgtar î min naêmag î Yazdân baên levît.*

D.

[They say......]

I., (1) They say that the saintly[3] Âtrô-pât, son of Mahraspend, allocated (*yehabûnt*) the valuable things (*chabûn*) of the earth to twenty-five classes (*babâ*): five to luck[4], and five to effort[5], and five to disposition[6], and five to essential nature[7], and five to eminence[8]. (2) Life and wife and children and power[9] and wealth are most specially[10] through luck; piety and wickedness and priesthood and warriorship and husbandry are most specially through effort or practice; and eating and moving about, and visiting women and practising sloth[1], and neglecting (one's) work[2] are most specially through disposition; hope[3] and love and goodness and charity and truthfulness are most specially through essential nature[4]; consciousness and intellect and the lustre[5] of the body and (its) build[6] are most specially through eminence. (3) He who performs the worship of God[7] without any doubt as to God and the reality[8] of things, (is as it were) the child of God, and his place[9] (is) in *Garôtmân*. (4) And he who performs the worship of God without a doubt as to the existence of the Divine Being, but (*va*) with doubtfulness about things, (is as it were) the brother of God, and his place (is) in heaven. (5) He who performs the worship of God with a doubt as to God, and with doubtfulness about things, (is) the servant of God, and his place (is) in *Hamaêstagân*.[10] (6) He who performs the worship of

---

[1] Reading: *shikanîh*; comp. Mod. Pers. *shikan*, "mildness," "gentleness;" otherwise: *shikûîh*, "respect;" cf. Pers. *shikûh*.

[2] *Mitrô*; otherwise: "friendship with one's own soul."

[3] *Hû-fravart*; comp. Pers. *parvardan*, "to revere" "to worship," hence *hû-fravart*, "highly-revered."

[4] *Brâzî*; comp. Av. *brâza*, (Skr. *brah*), "lustre"; Pers *barîn*, or *burj*, "constellation," hence "distiny."

[5] *Kûnishn*, "practice." [6] *Khûg*. [7] *Gaôhar*.

[8] *Âzarmânî*; Mod. Pers. *âzarm*. "dignity" Other readings are: *avarmânî*, "difficulty," "trouble;" or *avarmâli*, "gummy exudation;" comp. Pers. *sub voce*.

[9] *Khûtâê-îh*, "sovereignty."

[10] *Avîrtar* for *avîrtûm*, "most specially."

---

[1] *Bûshâst kardan*, that is, "causing or entertaining the vice of slothfulness (in oneself)." Compare Av. *bushyânsta daêva*.

[2] Comp. Mod. Pers. *kâr guzârdan*, "to abandon work."

[3] Reading: *aîmît*. According to the reading of the MSS., *haêm*, "nature."

[4] *Gaôhar*.

[5] Reading: *brâzî*; comp. Av. *brâza*.

[6] Reading: *stûna*; Av. *stûna*. It can be read *dîtan*, "look," "appearance."

[7] *Yazdân*.

[8] *Haîtîh î mandavam*, lit., "the existence of things."

[9] *Gâs;* Avesta *gâtu*, skr. *gâtu*, Pers. *gâh*, "place."

[10] *Hamaêstagân*, "the region between heaven and hell," reserved for the souls of those departed ones whose good and bad actions counterpoise each other. The Avesta expression *misvâna gâtu* is by some taken in the same sense as the Pahlavi *hamaêstagân*.

God with the notion[1] of the non-existence of God, and the non-subsistence[2] of things (as real), (is) the enemy of God, and his place (is) in hell. (7) That man (is) fortunate[3] who has succeeded[4] under these five conditions; and he has succeeded under these five conditions who has these five things: (namely), good nature and wisdom and peace and moderation and lawfulness. (8) That is good nature which itself does not deceive others; and that is wisdom which others would be unable to deceive; and that is peace (when) one (is) peaceful with one's own soul; and that is moderation which would not practise excess and deficiency; and that is lawfulness which would abide by the Religion of Aûharmazda.

II., (1) They say that there were *hêrbads* (priests), one called Âtrô-varakêsh[5], the other Âtrô-mitrô; and both were efficient in performing priestly functions[6]; and they were proceeding together to the metropolis[7] in order to inquire about religious duties and decisions[8]. (2) And it so happened[9] that owing to the want[10] of provisions[11] they were so starving[1] that there was nothing whatever (to eat); and they arrived at a place where they came upon wild herbs[2] and sweet (*basîm*) water. (3) One of them recited the *bâj* prayer with *darûns*, and the other gathered (*chît*) the herbs; and they ate and drank sufficiently of them.[3] (4) And Âtrô-varakêsh then (*âkhar*) said to Âtrô-mitrô thus: "O *hêrbad*, what one vice[4] (is) the most oppressing, and what one food (is) the most enjoyable (*khvârtûm*)?" (5) Âtrô-mitrô replied: "The one vice, (namely) greed, (is) the most oppressing, and the one food which is only[5] most enjoyable (is) that which we have just now eaten[6]." (6) And then Âtrô-varakêsh said thus: "If the most oppressing vice[4] can be smitten out through the most enjoyable eatables, we have submitted (*yehabûnt*) ourselves to the jurisdiction[1] on the earth[2], and for (our) sinfulness we have passed[3] through such an ordeal as (was) necessary[3]." (7) And with such deliberation[4] they separated[5] thence and went to their own abodes, and continued on (*sâtûnt*) in (their) vocation and progress (*vaîrâstagîh*).

---

[1] *Mînishnîh*, "thought." Better: *pavan mînishnîh î an-haîtîh î Yazdân.*

[2] *Levît dârîshnîh.*

[3] *Farakhû* gâs, "fortunately placed," "happy."

[4] Reading: *gâs debrûnt yegavîmûnêt*; Pers. *gâh va kâr burdan.* It can be read: *gâs srût*, "chanted the Gâthâs;" but this meaning is here inappropriate.

[5] Avesta: *Athrô-vara-tkaêshô*, "the fire of a religious ordeal." Compare the name *Valgash* on Pahlavi coins. The name might be read:—*Âtrô-narsîh*, *Âtrô-valgash*, *Âtrô-vasîh*, and *Âtrô-nasâê.*

[6] Or, "both were talented enough to impart religious knowledge."

[7] *Babâ*, "the court", "metropolis."

[8] *Dâtistân*, meaning "religious laws."

[9] *Aêtûn andâkht aîgh*, "it chanced so that," or "such was the circumstance that..."; comp. the Mod. Pers. use of the word *andâkhtan.*

[10] *Âhû*, "deficiency"; Pers. *âhû* "defect."

[11] *Tûshag*; Pers. *tushah*, "food".

---

[1] *Han-chapt*, "starved"; comp. Av. *chap*, "to collapse"; Pers. *chafdah*, "bent," "curved"; that is, broken down owing to starvation from want of food.

[2] *Tarag î dashtîg*, "herbs of the desert"; comp. Pers. *tarah*, "green vegetables," "herbs"; For the use of the word *tarak* see Vol. X., p. 4 of the Pahl. text, § XXX.

[3] This should not be considered as anything forming provision for a journey, because meseems it was incumbent on the Zoroastrian priests in those days to have ready with them *darûns* for consecration at every meal, besides any other provision for their meals during a journey.

[4] Namely, the *drûj* or fiend of avariciousness.

[5] Pahlavi: *ham denâ*; comp. Pers. *ham-în*, "only", "solely."

[6] A repast made up of wild herbs and water, however humble, is the most enjoyable meal when taken in a starving condition. The moral to be derived from the story is that mankind should not be greedy in life, especially priests, because very often they have to atone for their greediness by satisfying themselves with so plain a meal as that partaken of by the priests.

III. (1) They say that (there were) two talented[6] priests who were colleagues[7] (in their religious vocation), and were proceeding together progressively[8] and abstinently[9]. (2) One day, when they were drawing[10] water from a well and supplying it to the work of tillage[11] which they had done, they were reciting together Avesta and Zand. (3) It so happened[12] that the "mobed of mobeds"[13] was passing in that vicinity by the road which (led) to the city, and listening to their recitation he made out (*khavîtunast*) that they were efficient men (as priests) and desired to investigate (*vijûstan*) their wealth[1] and character (*râyînishn*) and to make them partners[2] (*kâr-bâhar*) with a share in his work, and sent a man to them with the message as follows :—"If you do not consider it troublesome, come[3] in my presence." (4) And they said this in reply to the message, namely : "There is a work in hand, and if we should come the work will remain (undone); whereas (*va*) the master rides a beast[4], so it will not be so much trouble to him to come forth (*frâj*, here) and, besides, our work will not remain (undone)." (5) And when the "mobed of mobeds" heard these words, he thought that they spoke wisely, and himself went forth and conversed[5] with them, and offered voluntarily[6] (*vandagî*) with greetings (*âvâtîhâ*) a share in (his) work. (6) They said thus : "For (*levatâ*) us this thing is not necessary[7] ; (but) to us such (principle) seems good that (*amat*) the very thing is produced by us[8] through the labour of our own hands, as though it were our own.[9] (7) Please listen, if anything whatever happened to be ample[10] in the house of the *herbad* without any great cost[1], he should act (*vabîdûn*) in such a way that the *herbad* might not die from much water[2], and others (might not die) from the scarcity (*tang*) of water." (8) And he (the head-priest) understood (it) thus:—"These words they utter concerning my great opulence;" and he went to his own residence, and he sent them severally (*jvît jvît*) two thousand *jûjûs*[3]. (9) But (*va*) both of them did not take individually anything more than two *jûjûs*[4], and the rest were sent back. (10) And they said this in reply to the message thus:—"We did not tell such a thing (*denâ*) that thou shouldst send silver coins[5] to our residence; however (*va*), we have taken what was necessary, and the rest are returned (to thee). Give them to some one who is much less provided[6] than we; he might need[7] (them) for much better use."

---

[1] *Aîmâr-aômandîh* also means "reckoning," "judgment."

[2] Lit., "of this world."

[3-3] Pahlavi : *var-aômand yehvûnt mâ âvâyat.*

[4] *Hû-skâr*, "a religious controversy or deliberation."

[5] *Vasht*, "turned back," or "parted ;" Av. *varet*, Pers. *gasht.*

[6] *Avzâr-aômand.*

[7] *Ham-kâr*, "co-operators."

[8] *Vaîrâstagîhâ*, lit., "with embellishments"; it may mean "with the requisites (for the journey)."

[9] *Pâhrîkhtagîhâ*, "with abstinent or moderate habits."

[10] *Hîshtan* or *âhikhtan*, Av. rt. *hanch*, "to draw ;" comp. Mod. Pers. *heshtan*, *âhanchîdan*, or *âhîkhtan.*

[11] *Varzî kardan*, "to do farming work" ; comp. Pers. *barzîgar.*

[12] *Han-dâzishn ângun yehvûnt*, "such an incident occurred."

[13] *Magûpatân magûpat*, the chief of the mobeds, that is, the Dastur (head-priest.)

---

[1] According to DM., *vichît*, "valuable property ;" also means "experts."

[2] Or "associates" ; comp. Pers. *kâr-bahrah* ; Hindi *kâr-bahârî*.

[3] Pahl. *lipammûnit ;* Huz. *lipammûntan*, "to come."

[4] It may be a horse or a mule ; comp. Av. *staôra*.

[5] *Milayâ râyînît*.

[6] Comp. Pahl. *vandâ*, "wish," "desire." In Mod. Persian *vand* means "proof", "toil", "praise". Otherwise rendered : "and offered liberally (*âzâtîhâ*) work and partnership and occupation (*vandagî*)".

[7] *Baên lâ âvâyat*.

[8] *Zâîm*, "we produce ;" Av. rt. *zan*, "to produce," or *zâ*, "to promote."

[9] *Barâ chîgûn mân*. [10] *Vishât yegavîmûnêt*.

IV., (1) They say that Khûsrû, the *Anaôshag-rûbân*[8], said thus: "These three sayings (*vâchag*, are) the sayings which emperors[9] and rulers and aristocrats and everybody else[1] should recognise and should accordingly (*azash*) discharge (their) functions very discriminately (*hû-chîrishnîg-îhâ*). (2) One (is) the recognition of the decay[2] (of matter), one the gentleness of mind[3], and one contentment. (3) For, by recognising decay one has to know for oneself that which[4] shall one day or night happen even to one. (4) And through the gentleness of mind one tempers[5] one's own mind with this thus: 'Even the most shocking[6] calamity which happens (*yehvûnêt*) in the world, (and which) the soul[7] must endure, might come even to me.' (5) And through contentment, when a calamity approaches him in such a way that it is impossible to find out (its) remedy, one is contented willingly, and does not take (upon oneself) the two fold evil[8] :—one, that which arises from the calamity that reaches forth, another that which (arises) from discontentment[9]. (6) It is said that he who is contented with what has happened, has then evidently no want; because he who is contented is full of means,[1] and he who is inconsiderate[2] is lacking in relief.[3]"

---

[1] *An-vahâg-ich î rôyashâ*; comp. Pers. *bahâ î sar*, "a large cost."

[2] That is, plenty of wealth.

[3] Equal in value to the Persian coins known as *dirhams*.

[4] *Barâ* 2 *jûjû î freh mandavam*.

[5] Reading: *âsîm-nishast*. In the MSS. *nishasp* is a corruption of the original *nishast*. Literally, it means "a piece of silver legally stamped" (and current as money). According to the reading *âsîm-vishasp*, "shining silver pieces"; comp. Pers. *gashasb*. According to DP. and DM., *ayâv-vishasp* "a shining income"; or *ayâv-nishast*, "an established income".

[6] *Avazîntar*; comp. Pers. *guzînî*, "property."

[7] *Andar âvâyat* is the same as *baên âvâyat*.

[8] "Of immortal soul."

[9] Reading: *khûtâyân-pat*. According to DP. and K., "lords and rulers and aristocrats (*tûbânîgân*)."

---

[1] *Avârîg-îch kolâaîsh.*

[2] *Frasâvandih* ; comp. Av. *fra-sâ*, "to cut off;" Pers. *farsâ*, "worn out." For the use of this word see the Dînkard, Book VI., § CLXXX., vol. XI.

[3] That is, humility and devotion.

[4] Namely, death or the mortal state of matter.

[5] Pahl. *narm vabîdûnayên* ; comp. Pers. *narm kardan.*

[6] *Dûsh-chîhrtûm.*

[7] Reading: *nismô*, "the soul or life". Reading otherwise: *va gadâ shâyat debrûnân*, "and (which) might be brought on by destiny." According to the reading of DP.: *va kâm shâyat debrûnân*, "and which must be submitted to."

[8] *Saryâ dô-gânag* ; comp. Môd. Pers *dô-gânah.*

[9] Discontentment cannot remedy the evil which befalls one, but supplies an evil in addition.

V. (1) They say that Vohûdât,[4] son of Âtrô-aûharmazda, who was a head-priest, came to a place (where) he saw two male *herbads*, who were carrying fuel on their backs from the hills, and were fatigued (*ranjag*); and they were reciting together the Avesta and Zand. (2) He inquired of them thus: "When you are evidently (*paĉtág*) experts[5] in your work and proficient,[6] wherefore[7] are you toiling in this way?" (3) And they said in reply thus: "We have heard that the calamity which Aharman has produced[8], everybody ought to get rid of[9] gradually (*pâĉgîha*)[10] everywhere[11] through the physical or (*ayûf*) the spiritual existences; and it seems to us in that manner proper (*shapîr*) when we discharge our own lot[12] in this world along with which (is realised) the discharge (*vitârishnîh*) of (that) calamity. (4) Even the light of the sun and the moon (that) we see, and the food and possession (*dârishn*) and remedy and means for the calamity, and many other bounties (*nyôgîh*, which) we obtain[1] (in life)—for all these provisions (*chabûn*) we have to tender[2] thanks (to God), and there may be the approval (of it) by the spiritual as well as the earthly beings, and we whose goodness of any kind would be considered (*vâ-nigârtan*) as not in a mixed state (*gûmîzag*) may not pass spiritually into hell; (if not)[3], there may be the first disapproval by anybody, and even from the place which is so marvellous (*avad*) as heaven we may be apart.[3]"

---

[1] The contended man is as happy in the worst circumstances as he would be with all he wanted.

[2] *Pavan a-mâr*; lit., "taking no account of (every evil)," hence "inconsiderate."

[3] Literally, "helpless". It may be: *va mûn a-khûrsand pavan a-mâr achârag*, which means "and he who is discontented is incalculably helpless."

[4] The high-priest Vohûdât (Avesta: *Vanghu-dhâta*) was son of Âtrô-aûharmazda, one of the well-known commentators and teachers mentioned in the Pahlavi *Nîrangistân* and the *Shâyast Lâ-shâyast*. Vohûdât was a famous religious dignitary of his age.

[5] Pahlavi: *kart-gâr*; Pers. *kard-gâr*, "worker," "operator."

[6] *Avzâr-aômand.* [7] *Mâ chîm râî*, "for what reason or purpose."

[8] *Yehabûnt yegavîmûnêt.* [9] *Vitârtan âvâyat*; Pers. *guzârdan.*

[10] Lit., "step by step." [11] *Jîvâg-aê.*

[12] *Bâhar*, "share."

VI., (1) They say that this (*ham*) Vohûdât[4] spoke thus: "As to him who has gone after the sages for a long time and (is) even himself a sage, this one wisdom (is) then also most profitable[5] to him that (*amat*) he looks surely on to (*baên ôl*) his own self thus: 'What am I, and on what do I rely, and after what am I[6]'"? (2) And he, Vohûdât, said also this thus: "The Divine Being requires (from us) something of much (*vêsh*) piety, and piety (is) a disposition that is sound (*nyôg*) and good; whereas (*va*) for him who has not improved his disposition there is little approach (*rasishn kîm*) of the Divine Being towards self.[7]"

---

[1] *Vandîm.* It can be read *va nism*, "and life", hence "many other bounties (which are available) in life."

[2] Reading: *vâ-nigârtan*; comp. Pers. *vâ-nigiristan*, "to look after"; otherwise read: *va hangârtan*; K. and DM. *hangârtan* only.

[3-3] The text may be rendered:—"(if) there be no foremost (*fratûm*) approval by anybody (*i.e.*, by the spiritual or worldly beings, then) we shall be apart from the place which is so marvellous as heaven." In this case I read *min-ich* for *va min-ich*.

[4] *Vohûdât* alluded to in the above passage.

[5] The comparative adjective is used here in the superlative sense.

[6] That is, "what am I pursuing?"

[7] *Tan* is here used for *nafshâ tân.*

VII., (1) They say that Âtrô-pât, son of Mahraspend said thus: "Men ought to recognise an evil disposition, and to shun it by being far from it[1]; because by[2] the recognition of an evil disposition and the shunning of it, and by the defeat of the evil-principle a man is redeemed[3]. (2) Âtrô-pât, likewise, said this thus: "Never has a calamity come upon me when[4] these three solacing thoughts[5] were not in me: One (was) this that it had lessened (*kast*)[6] one of (*min*) the appliances (*avzâr*) of Aharman, (and) it was struck[7] on me; another[8] (was) this that I blessed myself[9], since the worst, which might have happened, had happened[10]; another (was) this that the calamity had come upon my body that would be subject to decay[11], and not upon the soul which was permanent.[12]" (3) Âtrô-pât said this, too, thus: "I (have been) always (*akarj*) good to anybody, and never has anybody essentially[13] done evil unto me, because whatever is done by us unto those (others) severally[1] will be essentially done to ourselves.[2]" (4) Âtrô-pât said this, too, thus: "You are welcome[3] as long as you are making yourselves worthy; because happy are those[4] who (are) worthy or[5] who[5] are cognisant of the blessings of God[6], and who know that the good which may be done to anybody (is) so most appropriate[7] for the material world or for the spiritual; and (who) observe and estimate[8] the reward of the worthy in the next world (*ôl tamâ*) where they (the latter) carry out whatever is good which they ought to carry out[9]; because both the spiritual and the material are their own, and on that account[10] those who are worthy ought always to be cognisant (of it). (5) I see even the future[11], and I know it by evident signs[12]; and I can strongly manage[13] the demon that is deceitful, evading (*spûjgâr*)[14], very insinuating (to do evil), and of grievous sins."

---

[1] *Va rakhîg azash pâhrîkhtan.*

[2] In the manuscripts *amat* is here used as a substitute for *mûn*, a corruption of the original *min.*

[3] *Gabrâ bûkht.*

[4] *Mûn-am,* a substitute for *amat-am.*

[5] *Âsân-mînishnîhâ,* "comforting ideas."

[6] Av. *kasu,* Pers. *kastan,* "to lessen."

[7] Traditionally read *gôpakônt,* Hebr. and Chald. *danpak,* "to strike," "to beat."

[8] *Aêvag.*

[9] See the use of *âvâtih* in this volume, A., § V., 2, p. 35, l. 6, and footnote 4.

[10] Compare A., § V., 2.

[11] *Frasâvand.*

[12] Compare A., § V., 4-5.

[13] *Mâtagvarîhâ.*

---

[1] *Jvît jvît.*

[2] Thus according to DP. and K. According to DM. *Akarj lâ aîsh râî nyôg, aîsh li râî saryâ pavan. Mâtagvarîhâ lâ kartan, mâ mân denâ jvît jvît mâtagvarîhâ pavan nafshâ tan kart*, "(if) I (was) never good to anybody, anybody (would be) therefore (*pavan*) bad to me. Essentially it (namely, evil) should not be done, since this (evil) would be essentially done to ourselves severally."

[3] *Lipammûnît*, Hebr.-Chald. *lipammâ*, "to come," "to bring" Otherwise: "Produce deeds so that you make yourselves worthy."

[4] *Olâ* is here used for *ôlâ-shân*. [5-5] *Ayuv-ash*, "or who."

[6] Lit., "who are the knowers of the advantages (bestowed on man) by the Divine Being." According to DM., *ayuvash dahyûpat shân* (or, *dahyûpat Yazdân*) *sût-shnâs havâ-and*, "or they are cognisant of the advantages of their king (or, of the Sovereign God)"

[7] *Âvâyishnîgtar*, "most felicitous."

[8] *Han-dâzênd.* [9] *Shâyat debrûnând.*

[10] *Pavan zak bâhrag;* comp. Pers. *bahrî în*, "on this account."

[11] Hebr.-Chald. *makhar*, "tomorrow", or "the future."

[12] *Pavan dakhshag*; (comp. Av. *dakhshta*) "evident signs."

[13] *Tavân kartan*; comp. the Persian idiom *s. v.*

[14] It sometimes occurs as the Pahlavi transcript of the Avesta name: *Spenjaghra*, "the demon of thunder-storm."

VIII. They say that Âtrô-pât[1], son of Zaratûhsht, had thoroughly[2] (*spûrîg*) smitten such a demon[3]; since always all meritorious deeds that come forth to be advanced[4], should be advanced during one's own time[5] (of life), and should not be suppressed[6] to any length of time.[7]

IX. They say about the very Âtrô-pât that he said thus: "Every person ought to know thus: 'Whence[8] have I come, and wherefore am I here, and where shall I go again?' And as for my own part[9] I know why (*mâ*) I have come from Aûharmazda, the Lord, and I am here in order to incapacitate the evil principle[10], and I shall go back[11] to Aûharmazda."

X., (1) They say that Âtrô-frôbag and Âtrô-bûjît[12], when they were colleagues (*hamkâr*) together with Vohûdât in the office of head-priest,[13] asked Vohûdât thus: "When we, too, know by heart the Avesta and Zand, and are head-priests, wherefore do they hold thy and thy name (alone) more[1] (illustrious) in priesthood than ours?" (2) Vohûdat said in response thus: "Perhaps for this[2] that (*havâ-t*) if once I am warm (*tapt havâ-am*) for piety, I am never cool[3] (for it).[4]"

---

[1] The grandson of Âtrô-pât, son of Mahraspend.

[2] "Entirely"; Av. *pouru* "full", or *spar*, "to move."

[3] As is described in the preceding section. [4] *Barâ râyînîtan.*

[5] Or, "at its appropriate time."

[6] *Ôl zimân î vêsh lâ spûkhtan.*

[7] This fixes the purpose of life to be a struggle against evil and the conquest of it. If it is implied that as this is the sole object of life it must also signify self-advancement, then it must indicate that the principle of evil has a place within our own nature, by conquering which we raise ourselves in the moral scale.

[8] According to K., "where." Better *min aîgh* in DP.

[9] *Pavan bâhar î nafshâ.* [10] *A-pât-khshâê kartan î drûj.*

[11] *Lakhvârîh.*

[12] These two head-priests, commentators and teachers, flourished in the reign of Khûsrû Kavât, otherwise known as Noshîrvân, the Just.

[13] *Magûpatân-magûpatîh*, "the head-priestship."

XI., (1) They say that a man came up to a mountain and saw a man who dwelt in that mountain. (2) He inquired of him thus: "What (is) thy name, what (is) thy vocation (*kâr*), and what (thy) food?" (3) And the nobleman[5] said thus: "My name is Ranj-spûj[6], my food is the fruit of trees, and my work is this that I do not commit sins." (4) And that man said thus: "Good (is) even that name, good (is) even that work, good (is) even that food." (5) And the nobleman said thus: "How do they affect thee[7]?" (6) And the man said thus: "They take away discontent from me."

---

[1] *Shem debrûnând vêsh aîgh lenâ*; comp Mod, Pers. *nâm burdan.* Lit., "thy and thy name why do they pronounce more (famous) in priesthood than ours?"

[2] Reading: *al hat min denâ*, meaning: "perhaps owing to this." As to *al hat*, compare Pers. *magar.*

[3] *Afsart*; comp. Av. *sareta*, "cold"; Pers. *afsardan*, "to freeze," "to be dejected."

[4] Earnestness and perseverance must accompany knowledge and talent to make a good high-priest.

[5] *Mîrag*; Pers. *mîrah*, "the head of a family," "a nobleman," "an old man." See *Karnâmag î Artakhshîr i Pâpagân* (my edition and translation), chap., XI., § 6, p. 57.

[6] "A suppressor of trouble."

[7] Lit, "what do they take away from thee?"

XII., (1) They say that Aûharmazda, an inhabitant of *Sagîj*[1], at the time of passing away said to his disciples[2] as an admonition thus: "I declare[3] three precepts (*vâchag*) to you, and if you[4] adopt[5] (them) in practice, then you shall appropriate the felicity (*khvâr*) of the spiritual good. (2) Always bear this in mind[6] thus: 'I have to die within thirty years, hence it is no use whatever to commit sins for the sake of our bodily desires and cravings.' (3) And as for your own wife and children, think thus that their bread has to be sought from others. (4) And as for your own wealth, think thus that it will be thrown away like dust[7] in the desert. (5) You should strive for the religious duties and meritorious deeds that are worthwhile pursuing[8], and not push them off.[9]"

---

[1] The term seems more the name of some place than of an individual. It is probably Sagistan. or Sajistan, which is known as *Saka* in the Old Persian Inscriptions at Behistân, (see column I, section 6, *The Dastur Peshotan Memorial Volume,* entitled the "Avesta, Pahlavi and Ancient Persian Studies," page 236).

[2] Comp. Av. *hâvishta,* "pupil."

[3] *Yemalelûnam,* "I say."

[4] Reading: *hat-tân.* According to the MSS., *hat-at,* "if thou." Reading *hat-ash...,* "if (you adopt) them...."

[5] *Yakhsenunît.*

[6] *Hamâî aêtûn yakhsenûnît.*

[7] *Vart*; Pers. *gard,* "dust."

[8] *Kartan shâyat,* "what ought to be done."

[9] *Al spûjît.*

Errata et Corrigenda.

Pahlavi Text and Transliteration.

Page 21, § CCCV., 1, line 2 of the transliteration, read *farakhûtar* for *farâkhûtar*.—Page 22, line 1 of the trans., read *hû-hunarîh* for *hû-hûnarîh*.—Page 30, § CCCXIX., 1, line 3 of the trans., read *an-vahâgîh* for *hû-vahâgîh*.—Page 41, B., § XIV., 6, line 7 of the trans., read *nivâkhtag* for *nîvâkhtag*.—Page 43, B., § XIV., 23, line 4 of the trans., read *vâch-gandîh* for *vâch-gungîh*.

English Translation.

Page 7, § CCLXXXI., line 2, *one sin* for *ones in*.—Page 19, footnote 4, read *vakhsh-yâragân* for *vakhshârayân*, and footnote 5, read *âvâyat* for *âvâyât*.—Page 24, § CCCVIII., 1, line 2, read (*khvâstâr*)[8] *for the* for (*khvâstar*) *for the*[8].—Page 36, footnote 1, line 2, read *sang va* for *sangva*.—Page 43, footnote 10, read *Comp. Persian* for *Comp.*—Page 57, footnote 1, read *nizagîdîh* for *nazagîdîh*.—Page 82, line 15, read *twofold* for *two fold*.—Page 88, footnote 5, line 3, read *chap. XI.* for *chap., XI.*

દીનકર્દ કેતાબ,

તેની

અસલ પહલવી એબારત, ઇંગ્રેજી અક્ષરે તેનુ વાંચણ,
ઇંગ્રેજી તથા ગુજરાતીમાં તેનો શરેહ સાથે
તરજુમો, અને તેમાં આવેલા મુશ્કેલ
પહલવી શબ્દોની ફ઼રહંગ.

કર્તા:

દારાબ દસ્તુર પેશોતન સંજાણા, બી. એ.,

નામદાર સર જમશેદજી જરથોસ્તી મદરેસાના વડા શિક્ષાગુરૂ.

વૉલ્યુમ બારમું.

નામદાર સર જમશેદજી જીજીભાઈ ત્રાન્સ્લેશન ફંડના ત્રસ્ટી સાહેબોના
આસરા હેઠલ છપાવી પ્રગટ કર્યું છે.

લંડન:

કેગન પૉલ, ત્રેન્ચ, ત્રૂબ્નર, અને કુંપની.

યઝદજરદી સને ૧૨૮૦, ઇસ્વી સને ૧૯૧૧.

[All Rights Reserved.]

સાંકળ્યું.

સફો
(ફ. ૨૬૭) પરહિઝગારી, પાકીજગી, અશોઇ, સફાઈ, રવાનનું ખાસ કામ, ખરૂં ખોટું પારખવાની શકિત, ખાલેસઇ, સખાવત, રાસ્તિ, અમર્ગી, અને સેવટની તનની હાલત વિષે. ૧
(ફ. ૨૬૮) દ્રુજનું હમેશાં (ભલી પેંદાયશ સાંમે) લડવું. ૨
(ફ. ૨૬૯) પાંચ જાતની ટેવોથી આદમીએ દુર રહેવું જોઈએ તે વિષે. ”
(ફ. ૨૭૦) એક માતબર અને આપઅખ્ત્યાર ઈરાનીએ કોઇ તુરાની પાસેથી કંઇબી ચીજ માગવી નહિં તે વિષે. ૩
(ફ. ૨૭૧) જીંદગીને કઉવત આપવાને દરેક સારી ચીજની જરૂર છે. ”
(ફ. ૨૭૨) તોજેશ કીધા વગર રહી ગયેલા ગુનાહને લીધે રીમન થયેલાં આદમી વિષે. ૪
(ફ. ૨૭૩) ભલી મીનોઇ શકિતઓ તરફની શાબાશી સારૂં દરેક આદમીએ કામો કરવાં જોઇએ તે વિષે. ”
(ફ. ૨૭૪) ખુદાઇ દીન તરફ વફાદાર નહિં રહેનારાં બે કીસમનાં આદમીઓ વિષે. ”
(ફ. ૨૭૫) બુતપરસ્તી અને જડવાદી ધર્મો વિષે. ”
(ફ. ૨૭૬) વનસ્પતીનો ખોરાક આદમીએ ખાવા વિષે. ૫
(ફ. ૨૭૭) અહુરમઝદ કંઇબી કરવાને અશકિતવાન નિવડયો નથી, અને નિવડશે નહિં. ૬
(ફ. ૨૭૮) અહરમનની નબળી શકિત. ”
(ફ. ૨૭૯) અહુરમઝદ આખરે બધી પેદાયશોને પોતાની અંદર પાછી લેશે. ”
(ફ. ૨૮૦) ત્રણ સવાલો ઉપર રચાયલો ભલી મીનોઇ શકિતઓનો હેસાબશુમાર. ”
(ફ. ૨૮૧) એક મોટો માણસ જબરો દ્રવંદ નિકલે છે તે વિષે. ”
(ફ. ૨૮૨) એક ઘણોજ માતબર આદમી તેમજ એક દર્વીશ ગુનાહોને વસ થાય છે તે વિષે. ”
(ફ. ૨૮૩) અશોઇ અને દ્રવંદીનાં કારણો વિષે. ”
(ફ. ૨૮૪) બુરાંઓની ખાસ્યત નેહાલતાં એક માણસ પોતાને સુધારી શકે છે તે વિષે. ૭
(ફ. ૨૮૫) રવાનની ઇચ્છા મુજબની તનની ઇચ્છા રાખવાને એક આદમી એ પોતાથી બનતું કરવાની તેની ફરજ વિષે. ”
(ફ. ૨૮૬) બદ લોકોથી જે દુઃખો આવી પડે તે માટે તેઓને કદુઆ દેવી નહિં. ”
(ફ. ૨૮૭) દોજખથી બેહસ્ત તરફ જવાનાં માર્ગ વિષે. ”
(ફ. ૨૮૮) સઘલાં આદમીઓને ખોરાક અને પોષણ અમશાસ્પેન્દો બક્ષેછે. ”
(ફ. ૨૮૯) પાપી આદમીઓને ભલી દીન ઉપર ઉસ્તવાર કરવાનો સવાબ. ૮
(ફ. ૨૯૦) એક આદમી કેવી રીતે દીનમાં દાનાવ બને છે, અને કેવી રીતે દીનની દાનાઇથી વેગલો રહે છે તે વિષે. ”
(ફ. ૨૯૧) સજાથી રવાનને મુકત કરવા વિષે. ”
(ફ. ૨૯૨) બીજાંઓને બક્ષેશ આપવાના સવાબ વિષે. ”
(ફ. ૨૯૩) ત્રણ પવિત્ર આતશો વિષે. ૯
(ફ. ૨૯૪) ભલા લોકો સાથની દીનઆઇનની વાતચીત વિષે. ”
(ફ. ૨૯૫) ઝરથુસ્ત્રનાં ફ્રેરોહર વિષે. ”
(ફ. ૨૯૬) મ્યઝદ, ગાહમબાર અને ગયોમર્દ વિષે. ”

સાંકળ્યું.

સફો
(ફ. ૨૯૭) અહરમનની ઉતરતી શકિત વિષે. ૧૦
(ફ. ૨૯૮) દરેક માનવીએ પોતા વિષે પાંચ બાબદો જાણવી જોઈએ તે વિષે. ”
(ફ. ૨૯૯) કોઇબી દીનને લગતાં કામ માટે બીજીવાર કેવાં આદમીની પરિક્ષા કરવી નહિં. ”
(ફ. ૩૦૦) કેવી રીતે અહરમન જખ્મી થાય છે. ૧૧
(ફ. ૩૦૧) દરેક માનવીએ ખુદાની ભકિત કરવાને જેટલી બને તેટલી વખત આતશબહેરામ જવાની ફરજ વિષે. ”
(ફ. ૩૦૨) કઇ ત્રણ ચીજો માણસને માટે સારી છે તે વિષે. ”
(ફ. ૩૦૩) ગુનાહ અને સવાબ વિષે એક બોધ આપનારી શિખામણ. ૧૨
(ફ. ૩૦૪) ત્રણ ચીજો જેતું સેવટ આ દુન્યામાં દરેક માનવી જોએ છે તે વિષે. ૧૩
(ફ. ૩૦૫) ધણો બખ્તાવર આદમી કયો ? ૧૬
(ફ. ૩૦૬) દર્દ, આફત, મર્કી અને બીમારીનો સબબ અહરમન. ૧૭
(ફ. ૩૦૭) અહરમન અને તેના સાથીઓથી ભલી પેદાયશોને થતુ ધણું નુકસાન અને હેરાનગતી. ૧૯
(ફ. ૩૦૮–૯) વહાડકાપ અને દવાદારૂને લગતું જ્ઞાન દરેક માનવીએ ઇતેજારીથી મેલવવાની જરૂર. ”
(ફ. ૩૧૦) દીન ઉપર ઉસ્તવાર રહેવા વિષે. ૨૦
(ફ. ૩૧૧) અહુરમઝદ વિષે. ૨૧
(ફ. ૩૧૨) કેટલાક દાનાઇ ભરેલા કાનુનો વિષે. ”
(ફ. ૩૧૩) દાનાઇનાં અંસ વિષે. ”
(ફ. ૩૧૪) ભલા ખવાસ વિષે. ૨૨
(ફ. ૩૧૫) દીનનાં કાયદા પ્રમાણે ફરજો બજાવવા વિષે. ”
(ફ. ૩૧૬) કેળવણી વિષે. ૨૩
(ફ. ૩૧૭,૨૨) માણસોએ ખાસ કરવાનાં જરૂરનાં કામો. ૨૩,૨૬
(ફ. ૩૧૮) માણસ બે ચીજોનું બનેલું છે. ૨૩
(ફ. ૩૧૯) મધ્યમ ખોરાક, ખોરાકને લગતી કરકસર, અને ધર્મીપણાં વિષે. ૨૪
(ફ. ૩૨૦) અનાસરોની એકયતા. ૨૫
(ફ. ૩૨૧) એક આદમી યાહુદી હોવાથી પાપી ગણાતો નથી, વિગરે. ”
(ફ. ૩૨૩) માનવીનાં રવાનને ચઢતે દરજજે લઇ જવાનાં ઉપાયો. ૨૬
(ફ. ૩૨૪) દીનનો માંથ્ર સાથનો સંબંધ.
(ફ. ૩૨૫) આ દુન્યામા દરેકને અશો બનાવવાની એક હેરબદની ફરજ. ૨૭

A.

(ફ. ૧) ભલાંઓની ચીજો બુરાંઓને વેંહચી આપવા વિષે. ૨૭
(ફ. ૨) માનવીએ તેનાં રવાનની ચઢતી માંટે કોશેશ કરવી તે વિષે. ”
(ફ. ૩) માણસનું રવાન એક દર્વીંશ છે તે વિષે. ”
(ફ. ૪) બદીની સાંમે થવા માટે અહુરમઝદે પેદા કરેલાં સાંધનો વિષે બખ્ત-આફ્રીદનું મત. ૨૮
(ફ. ૫) ગેતીની દુન્યાની હલાકી અને આફતો બાબે આદરબાદ મહરસ્પેંદનાં વિચારો. ૨૯
(ફ. ૬) બાકી ચીજો વિષે. ૩૦

B.

(ફ. ૧–૩) અહુરમઝદની નેકી અને અહરમનની બદી વિષે. ૩૧
(ફ. ૪,૬) ફરેદુન અતે ઝોહાક વિષે. ૩૨

સાંકળ્યું.

સફો

(ફ. ૫–૬) અમર્ગ થવા બાબેની જરથોસ્ત પેગમબરની ઇચ્છા વિષે. ૩૨
(ફ. ૭–૮) સાચ્ચાં અને જુઠાં વિષે. ,,
(ફ. ૯) આતશ વિષે. ,,
(ફ. ૧૦) બુરાઓને બક્ષેશ આપવા વિષે. ૩૩
(ફ. ૧૧) સવાબનાં કામો કરવાનાં લાયક વખ્ત વિષે. ,,
(૫. ૧૨–૧૩) આસ્નીદેહ ખેરદ અને ગઑષોસ્તૃત ખેરદ વિષે. ,,
(ફ. ૧૪–૪૬) માણસમાં એકમેકથી ઉલટા ગુણો અને પ્રવૃત્તિ વિષે. ,,
(ફ. ૪૭) તનનાં પોષણ માટે રવાનની વૃદ્ધિ. ૩૮
(ફ. ૪૮) ચુગલીખોરોને છુપી વાતો કહેવી નહિં તે વિષે. ૩૯
(ફ. ૪૯) મુર્ખ, આપમતલબી, અને હવસી લોકો શાથે હમકાર થવા ,,
સામે બતાવેલા ધીકકાર વિષે. ,,
(ફ. ૫૦) એક સેતમગાર સાંમે થવું નહિં તે વિષે. ,,
(ફ. ૫૧) એક હસી કરનાર પુરૂષનાં દોસ્ત થવું નહિં તે વિષે. ,,
(ફ. ૫૨) એક કર્પીન દેખાવ વિષે. ,,
(૫. ૫૩) પોતાની ધનીઆણી અને પોતાનાં બુઝોર્ગ ખેશીઓને સુખ આપવા વિષે. ૪૦

C

(ફ. ૧) પાપી કામો કરી દોલત મેળવવી નહિં તે વિષે. ૪૦
(ફ. ૨) દરેક આદમીએ પોતે જેટલું જાણે તેટલુંજ કહેવું તે વિષે. ,,
(ફ. ૩) શરાબ પીને મસ્ત થયેલા આદમી વિષે. ,,
(ફ. ૪) મસ્ખરી કરનાર શખ્સ વિષે. ,,
(ફ. ૫) પોતા વિષે દરેકે પુષ્કળ બોલવું નહિં તે બાબે. ૪૧
(ફ. ૬) નેકીને ખુદ પોતાની દરેકે કરવા વિષે. ,,
(ફ. ૭) પાદશાહી અને સતાથી ફુલનજી બનવું નહિં તે વિષે. ,,
(ફ. ૮) નાફરમાની અને તકોબરી વિષે. ,,
(ફ. ૯) એધીપણું, છાકટપણું, વિગરે વિષે. ,,
(ફ. ૧૦–૧૪) જંજાલ, નસીબ, ખવાસ, બંદગી બડબડવી, ગરમ સ્વભાવ, વિગરે વિષે. ૪૨
(ફ. ૧૫–૧૯) કવખતનો અને હદ ઉપરાંત ખોરાક ખાવો, બેહદ જેહમત કરવી, એકમેકને એબો આપવી, બક્ષેશો કરવી, વિગરે, વિષે. ૪૨
(ફ. ૨૦–૨૨) નીતિમાં નિચે ઉતરવું, બેહદ લોભ લાલચ, પાપીઓ સાથની દોસ્તી, વિગેરે વિષે. ૪૩
(ફ. ૨૩) પોતાની કંગાલ્યત, ગરીબાઇ અને કમ હુશીયારીને લીધે બીજાઓ વિષે ઉતરતો ખ્યાલ કરવો નહિં તે વિષે. ૪૪
(ફ. ૨૪) પોતાની દોલત અને સતાની ખુશાલીને લીધે બીજાઓની સારી હાલત વિષે ઘણો ચઢતો વિચાર કરવો નહિં તે વિષે. ,,
(ફ. ૨૫) એક ખોટા હેસાબ કરનાર વિષે. ,,
(ફ. ૨૬) દીનનાં કાયદા, રેવાજ અને શરેહની બાબદમાં દરેકે જેમ પઓર્યોત્કએષો ચાલ્યા હતા તેમ ચાલવું તે વિષે. ૪૫
(ફ. ૨૭) પાપીઓ પાસેથી ધર્મને લગતું શિક્ષણ લેવું નહિં તે વિષે. ,,
(ફ. ૨૮) બુરા લોકો અને આશ્મોગોને અવસ્તા અને ઝંદનું શિક્ષણ આપવું નહિં તે વિષે. ,,
(ફ. ૨૯–૩૩) જુઠું, ગેરઇનસાફથી મારવું, પાપી આપસ્વાર્થ, અને નામુનાસેબ ચાલ વિષે. ,,

સાંકળ્યું.

સફો
(ફ. ૩૪) એક આદમીએ પોતાની ફરજથી તથા પોતાનાં ધંધાથી અલગ નહિં રહેવા વિષે. ૪૬
(ફ. ૩૫) કોઈબી માણસની હસી કરવા જેવું કોઈ શખ્સે બોલવું નહિં તે વિષે. ,,
(ફ. ૩૬) દુશ્મનને દુશ્મન તરીકે પીછાણવો જોઇએ તે વિષે. ૪૭
(ફ. ૩૭) પોતાનાં વડાની હજુરમાં કોઇએ ઘણું બોલવું નહિં તે વિષે. ,,
(ફ. ૩૮) પોતાની ધનીઆણી અને પોતાનાં રાહબર, વિગરેને, ચાહવાની ફરજ વિષે. ,,
(ફ. ૩૯) હવસી માણસોનો શોખ રાખવો નહિં તે વિષે. ,,
(ફ. ૪૦) પોતાની ગરજો માટે બેહદ ઇંતેજાર રહેવું નહિં તે વિષે. ,,
(ફ. ૪૧) આદમી જાત (ખુદાનું) સઉથી સરસ પ્રાણી છે એમ ગણવું તે વિષે. ,,
(ફ. ૪૨) પાપીઓને માટે કાંઇબી સાધનો પુરાં પાડવાં નહિં તે વિષે. ૪૮
(ફ. ૪૩) કવખતે ઘણું બોલવું નહિં તે વિષે. ,,
(ફ. ૪૪) ઘણા શખ્સોને પોતાની છુપી વાતો કહેવી નહિં તે વિષે, ,,
(ફ. ૪૫) ભલી મીનોઇ શકિતઓ અને આદમીઓ તરફની બેવફાઇ વિષે. ,,
(ફ. ૪૬, ૪૭) દુઃખ, નઠારી મસ્ખરી, અને વિશ્વાસઘાત વિષે. ,,
(ફ. ૪૮–૭૬) સારો ખવાસ, ડહાપણ, સ્વભાવ, કાબેલ્યત, અદબ, વિખ્યાતી, સુલેહસંપજ, પ્રમાણીકપણું, દોસ્તી, પ્યાર, બેવફાઇ, દુશ્મની, નમ્રતા, ખુદાની પીછાણ, મીનોઇ હસ્તીમાં ઍતેકાદ, દીનની પીછાણ, વિગરેની અસરો વિષે. ૪૯–૫૩
(ફ. ૭૭–૭૮) પોતાને ખુદાને અર્પણ કરવો, અને અહરમનને અર્પણ કરવો તે વિષે. ૫૩
(ફ. ૭૯) ભલાઇઓ અને ખામીઓ દરેક પુરૂષમાં અને દરેક જમાનામાં હોય છે. ,,
(ફ. ૮૦) એક ચીજ ખરીબી હોય અને ખરી નહિંબી હોય તે વિષે. ૫૪
(ફ. ૮૧) રવાનની જીંદગી, ડહાપણની જીંદગી, અને કીર્તીની હૈયાતી વિષે. ,,
(ફ. ૮૨) પવિત્ર ભેટો, ગાહમબારના જશનો, ભલા લોકોને બક્ષેશો, જાતીભોગ આપવો, ખુદાની બર વખતની પરસ્તેશ, પાદશાહોની પાપી સત્તા, વિગરે વિષે. ,,
(ફ. ૮૩) જ્ઞાન નેકીનું રહેઠાણ, નેકી ડહાપણનું તન, ડહાપણ દુન્યાને વધારનાર, વિગરે, વિષે. ,,

---

D.

(ફ. ૧,૭) **આદરબાદ મહરસ્પેન્દની** શિખામણો અને નસીહતો. ૫૫,૬૨
(ફ. ૨) **આત્રો-વરકુશ** અને **આત્રો-મિત્રોની** વાર્તા. ૫૭
(ફ. ૩) બે ચાલાક હેરબદોની વાર્તા. ૫૮
(ફ. ૪) **ખૂસ્રૂ કોબાદની** ત્રણ નસીહતો. ૬૦
(ફ. ૫) **વોહૂદાતની** શિખામણો. ૬૧
(ફ. ૬) **આત્રો-પાત ઝરતુહશ્ત** વિષે. ૬૨
(ફ. ૯) **આત્રો-પાત ઝરતુહશ્તની** શિખામણો. ૬૪
(ફ. ૧૦) **આત્રો-ફ્રોબગ, આત્રો-બૂજીદ** અને **વોહૂદાતની** વાર્તા. ,,
(ફ. ૧૧) **રન્જ-સ્પૈજની** વાર્તા. ,,
(ફ. ૧૨) **સગીજનાં** રહેવાસી **અઉહરમઝદની** નસીહતો. ૬૫

દીનકર્દ, પુસ્તક ૬ ઠું.

પઑર્યોત્કએશીઓના મઝદયસ્નની જરથોશતી દીન અને નીતિને લગતા ફત્વાઓ અને ફરમાનો.

[૨૬૭ મા ફકરાથી શરૂ.]

૨૬૭ મું, (૧)[૧] તેઓ વળી એમ માનતા હતા[૨] કે કેટલાંક અશો માણસો હતાં કે જેઓએ નિચે મુજબ સવાલો પુછ્યા હતા, અને બીજાંઓએ તેનો ખુલાસો[3] કીધો હતો. (૨) આ પ્રમાણેના સવાલો પુછ્યા હતા કેઃ પરહિઝગારી[૪] તે શું, અને પાકીજગી[૪] તે શું, અને અશોઈ તે શું, અને સફાઇ તે શું, અને રવાનનું ખાસ કામ[૫] તે શું, અને ખરૂં ખોટું પારખવાની શકિત[૬] તે શું, અને ખાલેસઇ તે શું,

---

૧ આએ અને એની પછીના ફકરાઓના ભાગો વાકયોમાં કરવા માટે ગ્રંથ પ્રગટકર્ત્તા તથા તરજુમો કરનાર પોતે જોખમદાર છે. દીનકર્દના છઠ્ઠાં પુસ્તકની કલમી કેતાબો દરેક ફકરાની શરૂઆત નિચલા શબ્દોથી કરે છેઃ (૧) **અફશાન દેના-ઇચ આનગુન દાશત**, (૨) **દેના-ઇચ અએદૂન ગોફત**, (૩) **દેના-ઇચ પએદાગ**, (૪) **દેના-ઇચ અએદૂન**, (૫) **યેમલેલૂન્દ**, (૬)**ગોફત યેગવીમુનેદ**. તેઓ વળી કોઇ કોઇ વાર પહલવી ટાંપને લગતી નિશાનીઓથી એક ફકરાને જુદાં જુદાં વાકયોમાં વહેંચી નાખે છે, જે ટાંપો પ્રમાણેજ ચાલવાની તરજુમો કરનારે બનતાં સુધી સંભાળ રાખી છે. જયાં દસ્તખતોમાંની ટાંપ તરજુમો કરનારને વાજબી નહિં લાગી હોય તે પહલવી તેક્ષ્ટની ફુટનોટમાં જયાં જરૂર હોય ત્યાં બતાવવાની ગ્રંથ પ્રગટકર્તાએ સંભાળ લીધી છે. પ્રગટ કરનારે પોતે નવી મુકેલી ટાંપ દેખાડવા સારૂ (†) આવી નિશાન મુકી છે, એમ બતાવવાને કે કલમી કેતાબોમાં એ જગાએ તે ટાંપ નથી.

૨. એનો શબ્દાર્થ "તેઓ આ વળી આ પ્રમાણે માનતા હતા," અથવા "આ વળી તેઓથી એમ માનવામાં આવતું હતું."

૩. વાંચો **વિજાર્ડ**; સર્ખાવો પહલવી **વિજારીશન** " સમજણ ", "શરેહ ", "ખુલાસો"; સર્ખાવો અવસ્તા **વિ-ચર** "તપાસી જવું."

૪. સાધારણ રીતે **યશરૂબીહ** અને **યશરાઇશ**નો લગભગ એકજ અર્થ થાય છે, જેમકે "પવિત્રાઇ", "અશોઇ", "સત્યતા." અહીયાં તેઓને જુદાં ગણવામાં આવ્યા છે.

૫. વાંચો **ખયા-કારીહ**; D.M. મુંજબ **ખીશકારીહ** "દરેકનું પોતાનું કાર્ય," અથવા "ઉદ્યોગ".

૬. **વિચીતારીહ** બોલ "પસંદગી" અથવા "મત" ને માટે પણ વપડાય છે. અવસ્તા મૂળ **ચિ**.

અને સખાવત[1] તે શું, અને રાસ્તી તે શું, અને અમરગી તે શું, અને તને-પસીન (યાને સેવટની તનની હાલત)[2] તે શું ? (૩) જવાબ આપવામાં આવ્યા હતા કેઃ પરહિઝગારી તે પાકીજકીનો લેબાસ[3], અને અશોઇનો અર્થ[4] અહુરમઝદ તરફની ફરજ અદા કરવી[5] તે, અને સફઇ સુઘડાઇ એટલે[4] દ્રુજ (યાને નજીસઇ)થી અળગ[6] થવું તે, અને રવાનનું ખાસ કામ ગુનાહ વગરની હાલતે રહેવું તે, અને ખરૂં ખોટું પીછાણવાની શક્તિ એટલે ન્હાનાઓને ઉત્તેજન આપવા[7] તથા પોતાના (સગાંવહાલાં)ઓને મદદ કરવા માંટે[8] નેક વિચાર, નેક વચન અને નેક કામોની પસંદગી કરવી તે. (૪) ખાલેસી એટલે એકયતા, અને સખાવત ખાસ કરીને[9] જે બધાને માટેની (હોય છે) તેનો અર્થ દરેક જણને માટેના સુખની જરૂરીયાત[10] થાય છે, અને રાસ્તી એટલે સામટી રીતે[11] કંઇબી ચીજને વિષે[12] જુઠું નહિં વમાસવું તે, અને અમર્ગી એટલે જેમ એકજણ (અગાઉ) હસ્તીમાં હતો તેમ ફરીથી (હમેશ્ગીની) હસ્તીમાં રહેવું તે, અને "તને-પસીન" એટલે જેમ (એક જણ) જન્મ પામે છે તેમ ફરીથી તે સેવટે જન્મ પામશે તે.

૨૬૮ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે દ્રુજ ઘણી મારામારી કર્યાથીબી બેહોશ[13] થતો નથી; કારણ કે ગમે તેવું નાશકારક નુકસાન તેને કરવામાં આવે[14] તોબી દ્રુજ તો લડયાજ કરે છે.

૨૬૯ મું, તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે આએ પાંચ જાતની[15] ટેવોથી દરેક જણે ઘણું પાછું હઠવું[16] જોઈએઃ—(બીજાંઓને) નુકસાન (કરવા) નો વિચાર, ઠગાઈ[17] અને લુટફાટ[18] અને લોભ[19] અને દુષ્ટ રવાનવાલી હાલત.[20] (૨) (બીજાંઓને)

---

૧ **દાતારીહ.** ૨ **ફ્રેશોગર્દ.** ૩ **યશરાઇશ પત્મોગીહ.**

૪ **હુના યેહવૂનેદ;** એનો શબ્દાર્થ "આ છે."

૫ એનો શબ્દાર્થ, "ખુદા તરફની ફરજો બજાવવી."

૬ **જવીતાગીહ,** "જુદાપણું."

૭ **ખૂર્દગાન નીરૂગ,** એનો શબ્દાર્થ "જુવાનોનું જોર."

૮ પહલવી: **ઓલ નફ્શા-આન અઈયયારીહ વિચીદન.**

૯ **માદીગાન.** ૧૦ **આવાયસ્તન.** ૧૧ **હંગરદીગ.**

૧૨ **પવન હીચ મદમ હીચ.**

૧૩ પહલવી ; **સ્તુબ લા યેહવૂનેદ,** એનો શબ્દાર્થ "(દ્રૂજ ઘણો લડે છે અને) બેફામ થતો નથી."

૧૪ એનો શબ્દાર્થ "જયારે તેના નાશને વાસ્તે ખરાબી આવી લાગે છે ત્યારે બી તે લડયો જાય છે."

૧૫ **આઈનીનગ.** ૧૬ **વરદિશ્ન.** ૧૭ **દૂજીહ.**

૧૮ વાંચો **હઝલીહ;** સર્ખાવો અવસ્તા **હઝંગહ,** વંદીદાદ, ફરગર્દ ૪ થી ફકરો ૧ ; જેનું પહલવી રૂપ **હઝલ** છે.

૧૯ વાંચો **આઝવરીહ.** વળી આ બોલ **આઝુરી**બી વંચાય, જે "પાઝંદ પતેત પસીમાની"ના ૧૦ મા ફકરામાં એક ગુનાહનું નામ છે, અને તેનો અર્થ "ગુજરેલાંઓ વિષે ભુંડું બોલવું" એવો થાય છે.

૨૦ **અગ-રૂબાનીહ;** K. મુજબ **અગ-રૂબિશ્નીહ,** "બદ રીતે આગળ વધવું."

નુકસાન (કરવાનો) વિચાર આ છેઃ-જે કોઇ ભલાઓને અને પરહિઝગારોને તથા સાચ્ચા મિત્રોને નુકસાન કરવાનો ખ્યાલ કરે છે તે.[1] (૩) ઠગાઇ આ છેઃ-જે કોઇ પોતે જેવો હોય તેનાથી પોતાને જુદો દેખાડે[2] છે તે. (૪)લુટફાટ આ છેઃ-જે કોઇ જે દોલત પોતાની નહિં હોય તેને માટે એમ બોલે છે કે "હું ઇચ્છું છું કે તે મારી થાય."[3] (૫) લોભ આ છેઃ-જે કોઇ બીજાંની હુશીયારી વધે તે માટે ચાહતો[4] નથી તે. (૬) દુષ્ટ રવાનતું હોવું તે આ છેઃ-જે કોઈ ખોલ્લું કહે છે કે હું પોતે જે કંઇ રાસ્ત છે તે મુજબ અમલ કરવાનો નથી.

૨૭૦ મું. તેઓ વળી એમ પણ માનતા હતા કે જે કોઇ માતબર અને આપઅખત્યાર[5]હોય તેણે તુરાનીઓ[6] પાસેથી કંઇ ચીજ માગવી નહીં, કારણકે જે કોઇ શકિત હોવા છતાં તુરાનીઓ પાસેથી કંઇ ચીજ માગે છે તેને (અથવા) જે કોઇ શકિત નહિં હોવા છતાં (તે ચીજ) માગે છે તેને તે મળતી નથી.

૨૭૧ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે દરેક ચીજ એવી સારી (હોવી જોઇએ) કે હમેશાં જીંદગીને કઉવતમંદ કરે,[7] (અને) જે કંઇ ખરાબી કોઈબી (તનને લગતી) ચીજમાં થઇ હોય તેને તેટલા માટે દુર કરવી જોઇએ.

---

[1] એનો અર્થ એમ પણ થાય કે "જે કોઇ ભલાંઓ તથા અશો લોકો જેઓ ભલા મીત્રો છે તેઓને નુકસાન કરવાનો વિચાર કરે છે."

[2] **નિમાયેદ.**

[3] **કાચ-મૂન લિ નફ્શા હુવા-આએ**, [4] **ચેઝબેમૂનેદ.**

[5]. દીનકર્દનાં ૧૧ માં વૉલ્યુમના ફકરા ૧૭૪ અને ૧૭૫ માં એ શબ્દનો વપડાસ સર્ખાવો.

[6] **કારાન** શબ્દ દીનકર્દની છઠ્ઠી કેતાબમાં વારંવાર એક દૂજના સંબંધમાં વપડાયલો છે (જુઓ ફકરો ૧૨૯ મો અને તે પછીના). અવસ્તામાં આવેલું વિશેષનામ **કર** એક તુરાનીનું નામ છે, જે તુરાની મઝયદયસ્નીઓ સામે થઇ ગયો હતો, તે ઉપરથી ૨૭૦ માં ફકરામાં આવેલો **કાર** શબ્દ એક તુરાનીને વાસ્તે કહેવત તરીકે વાપડાએલો લાગે છે (જુઓ **કરેમ્ચ અસ્બનેમ**, આવાં યશ્ત, ફ. ૭૮). વલી **કારાનનો** અર્થ "ફરજો" અથવા "ભલાં કામો" લેતાં તરજુમો આ પ્રમાણે થશેઃ "જે કોઇ શકિતવાન અને આપઅખ્ત્યાર છે, તેને વાસ્તે (પોતાની) ફરજો બજાવવાની બાબદ" (DM. નું **મનદવમ કારાન** વાંચણ કબુલ રાખ્યે તો) "મુશ્કેલ નથી, કારણકે જેની પાસે પુરતાં સાધનો છે તે પોતાની ફરજો બજાવવાની ખાહેશ ધરાવે છે, જયારે જે કોઈ સાંધનો વગર તેમ કરવાની ખાહેશ રાખે છે તે તેમ કરી શકતો નથી."

[7] વાંચોઃ **જાન દેઝેદ** અથવા **યાન દેઝેદ**; સર્ખાવો અવસ્તા શબ્દો **ગય** "જીંદગી"; **યાન** "આબાદાની"; **દએઝ** "કીલ્લો". છેલ્લા શબ્દ ઉપરથી **દેઝીદન** જેનો અર્થ "કીલ્લેબંધ કરવું," "મજબુત કરવુ" થઇ શકે છે. બીજી રીતે **જાન યઝેદ** "જીંદગીની કીમત પીછાણે છે;" અથવા **યાન યઝેદ** "(બહેસ્તમાં મલતા) બદલાની કીંમત પીછાણે છે." હસ્તલેખો મુજબ બેઉ શબ્દોને એક તરીકે લઇને **શનીજેદ** "કંટાળો આપે છે," "જખમ કરે છે" વંચાય; અથવા **શૂચેદ** "સળગાવે છે," "જીવતું કરે છે."

૨૭૨ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે જે કોઇ[1] તોજેશ કીધા વગર રહી ગયલા[2] ગુનાહને લીધે રીમન થયો હોય તેણે યજદાંની ખેશીથી પોતાને દુર લઇ જવો નહિં, અને દેવોની સંક્ષમાં પોતાને સોંપી દેવો નહિં. (૨) અને આ પ્રમાણે તેણે વિચાર કરવો નહીં કેઃ "ગુનાહને લીધે હું જે રીમન[3] થયલો છું તે (તેમ થવાથી) દેવોનો પોતાનો ખેશી થયો છું;" કારણ કે એક માણસે તોજેશ કીધા વગરનો ગુનાહ[4] કીધો હોય તોબી અહરમન અને દેવો તેને દેવોના (હાથમાં) આપી દેતા નથી, અથવા તો પોતાની સાથેબી તેઓ તેને રાખતા નથી, જે પ્રમાણે કે એક માણસ કે જેણે "સ્ત્રઓશો ચરણાંમ[5]" ગુનાહો કીધા હોય છે તે પોતાને દેવોના હાથમાં સોંપી દે છે, અને દેવોની સંગતમાં પોતાને રાખે છે તેમ.

૨૭૩ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે કોઇએ કંઇબી કરવું તો તે ભલી મીનોઇ શકિતઓની આફ્રોન[6] મેલવવાને માટે કરવું જોઇએ, અને જેબી કંઇ તેવું કામ કરે તે કીધાથી તે પવિત્ર થાય છે.

૨૭૪ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે જે માણસો પોતાના એતેકાદમાં મઝદયસ્ની ધર્મ ઉપર ભરૂસો રાખતા નથી તે બે જાતના છેઃ—એક તો ફરેબ કરનાર અને બીજો ફરેબ થનાર[7] છે. (૨) ફરેબ કરનાર તે છે કે જે પોતે જાણે છે કે આ જે કંઇ કરૂં છું તે મારે નહિં કરવું જોઇએ, અને (તેમ જાણ્યા છતાં) પોતાની બદ ઇચ્છાને ખાતર તે કરે છે. (૩) અને ફરેબ થયલો તે છે કે જે એવી પ્રમાણીક માન્યતા[8] ઉપર ભરોસો રાખે છે કે તે જેબી કંઈ કરે છે તે રવાનને માટેજ કરે છે. (૪) જે કોઇ ફરેબ કરનાર છે તે દ્રવંદ છે, અને તેમજ ફરેબ થયલો અશો માણસ છે.

૨૭૫ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે જો બુતપરસ્તીનો નાશ કરવામાં આવે તો ભલી મીનોઇ શક્તિઓ ઉપરનો એતેકાદ તેની સાથે કંઇ જતો રહેતો નથી.[9]

એ બોલ **ગયુ ગઝેદબી** વાંચી શકાય, "એટલે **જાંદગીને દંખ મારે** છે;" પણ એ અર્થ અહીં બરાબર લાગુ પડતો નથી.

[1] ઈ અહીયાં **મુન**ને બદલે વપડાયલો છે.

[2] જુઓ **માનીદ** શબ્દના વપડાસ માટે દીનકર્દની કેતાબ ૫ મી, વૉલ્યુમ ૧૦ મું, પાનું ૪ થું, લીટી ૫ મી.

[3] જુઓ વૉલ્યુમ ૧૧ મું, મારા ઇંગ્રેજી તરજુમાનું પાનું ૫૮ મું, ફુટનોટ ૧ લી.

[4] અવસ્તા **અનાપેરેથ છયઓથન.**

[5] અવસ્તા **સ્ત્રઓષોચરણાંમ;** એ વિષે જુઓ "**સેક્રેદ બુકસ ઓફ ધી ઇસ્ત,**" વૉલ્યુમ ૫ મું, પાનું ૨૮૯.

[6] સર્ખાવો ફારસી **આવાઝહ** "અવાજ," "કીર્તિ"; અથવા **આવાઝહ ગશતન** "નામાંકીત થવું."

[7] સર્ખાવો અવસ્તા **દપ્ત** (યજશ્ને, હા ૧૦ મો, ફકરો ૧૫ મો) અને **દાબય;** અવસ્તા મૂળ **દબ** " છેતરવું " ઉપરથી. એ શબ્દનું પાછળનું વાંચણ **ફરીફ્તગ** છે.

[8] **પવન ફ્રારૂની હીમ્નુનીદ યેગવીમૂનેદ.**

[9] અહીંયાં **અંદગ** પહલવી **કમ** અથવા **કીમ**ને અર્થે વપડાયલો છે, જેનો વારેધડીએ પહલવીમાં અર્થ નકારમાં થાય છે.

(૨) અને જો જડવાદ[૧] અને ધર્મ તરફની નાફરમાનીને[૨] ફટકો લગાવવામાં આવે તો (તેની) સાથે કંઇ ખુશાલી જતી રહેતી નથી. (૩) **અને** જો રૂદન[3] કરવાની ટેવને મારી હઠાવવામાં આવે તો તેની સાથે (ગુજરેલાં તરફનો) પ્યાર જતો રહેવાનો નથી. (૪) તેટલા માટે જેમ બને તેમ આ ત્રણ ગુનાહોને ઉખેડી[૪] નાખીને દુન્યામાંથી દુર લઈ જવામાં આવે તો ઘણુંજ સરસ થાય[૫].

૨૭૬ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે તમો માનવીઓએ વનસ્પતિનો ખોરાક ખાનારાં થવું જોઇએ, જેથી તમો લાંબી જીંદગી ભોગવો. (૨) ગોસ્પંદનું માંસ (ખાવા)થી પરહિઝ રહો, કારણકે (તેમ કીધાથી મીનોઇ જેહાનમાં તમારો ભલાઇનો) હીસાબ વધુ (થશે). (૩) એજ સબબને લીધે અહુરમઝદ ખોદાએ ગોસ્પંદોના પોષણને સારૂ પુષ્કળ વનસ્પતિ પેદા કીધેલી છે.[૬]

---

૧ સર્ખાવો ફારસી **દશનગ** "પદાર્થ," "દુન્યા." બીજાં વાંચણો; **સાવીગીહ** "બુતપરસ્તી"; **સખુનીગીહ** "બોલીદરાજી"; **સાનીગીહ** "માન;" વિગરે.

૨ સર્ખાવો અવસ્તા **અસ્રુશ્તી** "નાફરમાની."

૩ સર્ખાવોં પાઝંદ **શીન-મૂઇ; શીન**નો ધાતુ અવસ્તા **સ્ચીન્દ**; ફારસી **શીવન મુઇ** "વીલાપ."

૪ સર્ખાવો ફારસી **ફઝદ કર્દન**, "કંઇબી કાપવું અથવા સરખું કરવું."

૫ પહલવી **આખર અએદૂન શપીર**; એનો શબ્દાર્થ "આખરે એટલું તો ભલું."

૬ હાલમાં હઈયાત રહેલાં (અવસ્તા કે પહલવી) તમામ જરથોસ્તી લખાણોમાં આ કદાચ **એકજ** ફકરો છે કે જેમાં એક જરથોસ્તીને માંસના ખોરાકથી દુર રહેવાનું અને વનસ્પતી ખોરાક પસંદ કરવાનું ફરમાન ખુલ્લું આપવામાં આવ્યું છે. બીજા ફકરાઓ વનસ્પતીનાં ખોરાકની તરફેનમાં રજુ કરવામાં આવે છે, તેમાં તે વિષે સીધો એશારો મલતો તથી, ફકટ તે ખુલ્લાં મનથી તપાસતાં એવું માલમ પડે છે કે તે ફકરાઓમાં તો માણસ અને જાનવરના પોષણ માટે અહુરમઝદ ખોદાએ ખોરાક પેદા કરવાનો એશારો આવેલો છે. આપણે જાણ્યે છીયે કે ગાથા તેઓના ભાવાર્થ ઉપરથી ખોરાકના સવાલ બાબે તદન ચુપકીદી ધરાવે છે; પણ બાકીનાં અવસ્તા અને પહલવી લખાણોમાં માંસના ખોરાકની તરફેણમાં ફકરાઓ ઘણા મલે છે. સાસાની પાદશાહોનાં જમાનામાં દીનદારીના વિચારથી માંસના ખોરાકને નીરદોષ અને કાયદાસરનો ગણવામાં આવતો હતો, જે દીનકર્દની પાંચમી કેતાબના વચલા ભાગમાં ખોરાક ઉપરના બાબ ઉપરથી જણાય છે (જુઓ દીનકર્દનું વૉલ્યુમ ૯ મું, પાનું ૪૯૧). **ખુરીશન**ને લગતા બાબમાં એમ આવેલું છે કેઃ-**પવન મસ દાદિસ્તાનીહ ઇ મીન બસર્યા ઇ પન્જ અઇનીનગ ગઓસ્પંદ સ્રાતગ.** ઉપલા ૨૭૬ મા ફકરા ઉપરથી માલમ પડે છે કે કદીમુલઅયામનાં **પઓર્યોતકએષીઓ**માંથી વનસ્પતીનો ખોરાક ખાવાની તરફેનમાં હાલની માફક જુસ્તેજોઈ ચાલી રહી હતી, અને તેઓ માંસનો ખોરાક ખાવાંની વિરૂદ્ધ હતા.

૨૭૭ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે અહુરમઝદ કંઇબી (કરવા) ને અશક્તિવાન નિવડયો નથી, અને (તેમ) નિવડશે પણ નહિં.

૨૭૮ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે અહરમન હમેશને માટે થયો નથી, અને (હમેશ) હૈયાત રહેશે પણ નહીં.

૨૭૯ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે અહુરમઝદ આખરે બધી પેદાયશો જે તેણે પેદા કીધી છે તેને પોતાની અંદર પાછી લેશે.

૨૮૦ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે ભલી મીનોઇ શકિતઓ જે હીસાબ (કરે છે) તે આ ત્રણ સવાલો ઉપર (રચાયલો) છે, જેમ કેઃ-"તેં શું ખાહેશ રાખી હતી? અને તેં શું બજાવ્યું? અને તેં કોણને બુલંદીએ પહોંચાડયું?"

૨૮૧ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે જે કોઇ શખ્સ મોટો હોય છે તે આવા એક ગુનાહથી મોટો દરવંદ થઈ જાય છે[1] દાખલા તરીકે જયારે તે એક દર્વીશને ધીક્કારે છે.

૨૮૨ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે એક ઘણોજ માતબર આસામી હોય, અને તે જોકે (પઇસા કેમ) ખરચવા અને સંભાળવા તે જાણે છે છટાં તેની પાસે પુષ્કળ દોલત હોવાને લીધે તે એક મોટો ગુનાહ (કરવામાં ફસી પડે છે તો તેવો ગુનાહ) તેનેબી છોડતો નથી;[2] અને તેના કરતાં એક વધારે સારા દરજજાનો દર્વીશ હોય છે, તે જો પોતાની મીલકત અને પઇસા સંબંધી ખર્ચ અને સંભાળ કેમ કરવી તે જાણતો નથી તો તેનાથી કોઇત્રાર મરગર્જાન ગુનાહ થાય છે.

૨૮૩ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે ઘણી પરહિઝગારી જે હોય શકે છે તે પુષ્કળ દોલત અને ઘણા માણસો[3] (હોવાના સંજોગો) ને લીધે છે; પણ સઘળી અનીતિ જે હોય છે તે તો ગરીબાઇને લીધેજ હોય છે.

---

[1] વાંચોઃ **ઝક ઇ દ્રીગૂશ તર મીનેદ**; સર્ખાવો પહલવી **અવર મીનિશ્નીહ વ તર મીનિશ્નીહ**. જો આપણે હસ્તલેખો મુજબ **ઝક ઈ દ્રીગૂશ્તર મીનેદ** વાંચ્યે તો તરજુમો નિચે પ્રમાણે થશેઃ-"જે કોઇ મોટો હોય છે તે ગુનાહને લીધે સૌથી સરસ દરવીંશની નજરમાં ઘણો મોટો દરવંદ આવે છે" (શબ્દાર્થ "જયારે એક સૌથી સરસ દર્વીશ તેને વિષે વિચાર કરે છે" ત્યારે.)

[2] K. મુજબ **લા વઝલૂનેદ** "પસાર થતો નથી." DM. મુજબ **અદીન કબદ ખ્વાસ્તગીહ શાઈ વિનાસ શાઇ વિનાસ મદમ વઝલૂનેદ**, "ત્યારે તેની પુષ્કળ દોલત હોવાને લીધે અને તેણે કીધેલા ગુનાહોને લીધે (હવે) તેનો ગુનાહ આગળ ચાલે છે (અથવા વ્યાજે વધીને મોટો થાય છે.)"

[3] એટલે, એક મોટું કુટુંબ અને ઘણા ચાકરનફરો અને તેઓની બધી સગવડ તથા સુખને લીધે. આ ફકરામાં આવેલા શબ્દો ફકત એકજ રીતે ખરા છે. સંસારી હાલતમાં એક પ્રજાને બુલંદ અને મ્હાન બનાવવાની ભલી મતલબ દોલત પાર પાડી શકે, પણ તેટલાજ પ્રમાણમાં તે અનીતિ તરફ પણ લઇ જઇ શકે. એજ મુવાફેક ગરીબાઇ જે કેટલાક દાખલાઓમાં અનીતિ તરફ લઇ જાય છે તે તેટલાજ પ્રમાણમાં સદગુણની સારી કસોટીબી થઈ પડે છે.

૨૮૪ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે ભલાં લોકો ઉપરાંત વળી બુરાં લોકોને (બારીક રીતે તપાસ્યાથી) પોતે ભલાં થઇ શકાય છે; એટલાવાસ્તે કે ભલાં લોકોની જે કોઇ ભલાઈ જુએ છે તે (તેમાંથી ભલાઇ) શિખે છે, અને બુરાં લોકોની જે બુરાઇ જોય છે તે તેનાથી દુર રહે છે.[1]

૨૮૫ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે માનવીઓએ પોતે મહેનત કરવી જોઇએ, જેથી કરીને તનની ઇચ્છાઓ[2] રવાનની ઇચ્છાઓ પ્રમાણે રહે. (૨) કારણકે જેબી કોઇની તનની ઇચ્છા રવાનની ઇચ્છાઓ પ્રમાણે હોય છે, (તેના) તન સાથે દીન આમેઝ થાય છે[3]; અને જેબી કોઇની રવાનની ઇચ્છા શરીરની ઇચ્છા પ્રમાણેની હોય છે તેના બાબમાં તે રવાન સાથે દ્રૂજ મલી જાય છે.

૨૮૬ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે ભલાં લોકો તરફથી (મળતી) બહેતરીને માટે શુક્રગુજારી કરો; (પણ) બુરાં લોકો તરફથી (આવતાં) દુઃખને માટે તેઓને બદ દોઆ ના દેશો.[4]

૨૮૭ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે દોજખમાંથી એક રસ્તો બહેસ્ત તરફ જાય છે, અને જયાં આ દુન્યાના સંબંધમાં દરેક જાતની બોખ્તગી[5] હોય છે ત્યાં તે (રસ્તો) હમેશાં[6] ઘણો સરસ મુકિત આપનારો છે;[7] અને જેઓએ (જીંદગી દરમ્યાન કીધેલા) ગુનાહને ખાતર કંઇ પણ વેઠયું હોય તેઓજ ફકત આ રસ્તા ઉપરથી પગલાં ભરી શકે છે, અને દોજખમાંથી આગળ બહેસ્ત તરફ પસાર થાય છે.

૨૮૮ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે વળી બીજાં બધાં માણસોની સાથે બુરી દીનવાળાઓને માટે (વતીક) જીવ જાલવવાની [8]બાબદમાં (તેઓનો) ખોરાક તથા પોષણ બાબે ગેતીને લગતા અમશાસ્પંદો[9] તરફથી કંઇ પણ અટકાવ[10] થતો નથી.

---

[1] **વ મૂન સરીતરાંન સરીતરીહ ખદીતુનેદ અઝશ બરા પાહરીજેદ** વાંચણ બેહતર લાગે છે.

[2] એનો શબ્દાર્થ "તેઓ તેમની ઇચ્છાઓને રવાનની ઇચ્છા પ્રમાણેની કરે."

[3] એનો શબ્દાર્થ "ત્યારે દીન તનની સાથે સંબંધ ધરાવતી થાય છે"

[4] સર્ખાવો ફારસી **ગીરરહ ગુફ્તન** "ગાળ દેવી," "અપમાન કરવું." **દરગ** "દુઃખી થયલો"બી વાંચી શકાય; જુઓ ફુટનોટ ૨ જી, દીનકર્દ વૉલ્યુમ ૧૧ મું, પાનુ ૪૯ મું.

[5] DP. અને K. મુજબ **હૂ-બ્રાઝી** "સ્વચ્છ રોશનીથી ઝલકતું." DM. મુજબ **હૂ-બાજી**, સર્ખાવો ફારસી **બાજ વ સાવ** "સારી ખંડણી."

[6] **પવન કોલા ગાસ**, "કોઇબી જગા યા તબક્કાને માટે," "કોઇબી વખતે."

[7] **હૂ-બૂખ્ત-તર.** DP. મુજબ **હૂ-બોદતર**, ઘણુંજ ખુશબોદાર."

[8] સખાવો ફારસી **ઝીન્દહ દાશ્તન.**

[9] **ગએતા અમએસૂરસ્પેનદાંન.** [10] **લખ્વાર વખ્દૂનિશ્ન.**

૨૮૯ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે જેણેબી દુન્યામાં એક હજાર પાપી માણસોને (દીન વગરના) જોયાં હોય અને (તેઓને તેઓના) એતેકાદમાં સાબેત કર્યાં હોય[1], (તેના) રવાનને માટે (મીનોમાં) શિક્ષા નથી, જેમકે એક અશો મોબેદ દ્રવંદોને (સુધારવાને) પોતે જાતે જાન ફેશાની કરે છે (તેને નથી તેમ.)

૨૯૦ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે હમેશાં જયારે એક માણસ એક અશો ચીજને માટે ઘણો ઉંચો વિચાર બાંધે છે, (તેને વિષે) ઘણું ઉંચું મત ઉચ્ચારે છે, અને તેને માટે ઘણાં ઉંચાં કામો અમલમાં મુકે છે, ત્યારે જે રોશની તેની અંદર બરપા થાય છે તેથી તે દીનની અંદર એક દાનાવ[2] બને છે. (૨) અને હમેશાં જયારે એક માણસ એક દુષ્ટ ચીજને માટે ઘણો ઉંચો વિચાર રાખે છે, (તેને વિષે) ઘણું ઉચું મત ઉચ્ચારે છે, અને (તેને) મોટાઇથી અમલમાં મુકે છે, ત્યારે તેની અંદરથી તારીકી યાને અંધકાર દેખાવ દે છે, જે (અંધકાર) તે માણસ તથા દીનની વચ્ચે આવીને ઉભો રહે છે, અને તે માણસને દીનની સમજ સેજબી પડતી નથી.

૨૯૧ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે અહુરમઝદ ખુદાએ જયારે પહેલા વહેલાં ઇન્સાનને પેદા કીધું ત્યારે તેણે આવું ફરમાન આપ્યું હતું કેઃ– "તમારે (એટલે માણસોએ) એવી રીતે કોશેષો કરવી કે (જેથી) તમે (શિક્ષામાંથી તમારાં) રવાનને મુક્ત કરો, અને તમારી ગેતીની દોલતને (તમારાં) સાંધણો તરીકે ત્યારે અમો કારગત લગાડીશું,[3] કારણ કે રવાનની બોખ્તગીને (યાને રવાનની મુક્તિને) માટે તમારા પોતાના સિવાય કોઇની મદદ મળી શકવાની નથી." (૨) અને માનવીઓને એટલી બધી તો હાજતો હોય છે કે આ દુન્યાની દોલતને માટે તેઓ મહેનત કરે છે, અને રવાનની દોલતને માટે ખુદાની[4] બંદગી કરી તે તે સાહેબની પાસે માગે છે.

૨૯૨ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે જો કોઇ દર્વીશ હોય, અને તે વળી બદદીનવાળો હોય અને પ્રમાણીક નિષ્ટાવાળો નહિં હોય તોબી તેને (બક્ષેશ તરીકે) કાંઇ આપી શકાય; અને જે કોઇ (આવી રીતે) આપે છે તેના પોતાના ફાલા તરીકે

---

[1] આ અર્થ K. અને DP. નાં વાંચણ મુજબ છે; પણ DM. મુજબ તરજુમો એમ થશે "આફ્રીગાનમાં (**આફ્રીગાનીહ**) દોઆ કરવાને માટે એક હજાર માણસોએ અશોઇને લીધે જેનું નામ ચાલુ રાખ્યું હોય તેના રવાનને માટે શિક્ષા નથી, જે પ્રમાણે……" —એટલે કે, આફ્રીંગાનની ક્રીયામાં લાયક ગુજર પામેલાંઓનાં નાંમની સાથે યાદ કરવામાં જેનું નામ તેની નેકી માંટે જારી રાખ્યું હોય તે.

[2] વાંચો **ફ્રઝાનગ.** K. અને DP. મુજબ **પરવાનગ,** "એક સત્તાદાર પુરૂષ," "કાંઇ ધંધો કરવાને લગતો પરવાનો મેલવેલો શખ્સ."

[3] **તાન ચખુન ઇ તન લેના પવન મીયાન વબીદૂનીમ.** એનો અર્થ એમ પણ થાય "તનની તમારી દોલત બાબે અમો દાદગુઇ (સીફારસ) કરશું."

[4] સર્ખાવો અવસ્તા **ઉપસ્તા** "મદદ." જુઓ "આદરબાદનું પંદનામું," ફકરો ૧ લોઃ–**અપસ્તાન ઓલ યેહાંન કર્દ.**

દુન્યામાંથી જે તંગીનો દ્રુજ કહેવાય છે તેને હાંકી કાઢવાનો સવાબ તેને પહોંચે છે; તેની પોતાની સામે (ભવિષ્યમાં) દુસ્મની અને આફત દબાઇ જશે, અને વળી તેનાથી કોઇબી ફરજંદ એવું નહિં જનમ પામશે કે જે તંગીમાં આવી પડશે.

૨૯૩ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે **આદરફ્રોબગ**નું મકાન અથોરનાનો વચ્ચે છે; **આદરગુશનસ્પ**નું મકાન રથેસ્તારોમાં (યાને લડવૈઆઓમાં) છે; અને **આદરબુર્ઝીનમેહર**નું મકાન વાસ્ત્રીઓશમાં (યાને ખેડુતોમાં) છે.[1]

૨૯૪ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે ભલાં લોકો સાથની દીનઆઇનની વાતચીતમાં હંમેશાં[2] ઉદયોગી રહેવું, એટલે કે દરરોજની (એવી) વાતચીત જેમાં ખુરદાદ અને અમરદાદની[3] ગવાહી કરતાં કંઈ વધુ શ્રેષ્ટ નહિં હોય, અને તેમાં જે કંઇ સાંભળવામાં આવે તેનો કંઇ સવાલ કરે નહિં અને સાભળ્યાજ કરે.

૨૯૫ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે સ્પીતમાન ઝરથુસ્ત્રનું ફરોહર ઇજેલી હોમ અને બર્સમની દાંખલીઓ[4] આગળ (એટલે દરેમહેરમાં) રહે છે; અને તે (ના ફરોહર)ની આરાધના આતશબેહેરામમાં હોય છે.

૨૯૬ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે ભલી મીનોઇ શકિતઓનું કૌવત[5] મ્યજદ[6] (અર્પણ કીધેલી ભેટો) છે; દીનનું કૌવત ગાહમ્બાર છે; ગયોમર્દનું (એટલે ઇન્સાનનું) કૌવત આતશબહેરામ[7] છે.

---

[1] પહલવી લખનારાઓ એવું માને છે કે આ ત્રણ જાતના આતશો માણસજાતમાં, ખાસ કરીને અસલી ઇરાનીઓમાં, જુદા જુદા વર્ગોની પાસબાનીને ખાતર સૃષ્ટિની શરૂઆતમાં અહુરમજદે પેદા કીધા હતા. અથોરનાનવર્ગ સાથે **આતશે ફ્રોબગ** આ પ્રમાણે સંબંધ ધરાવે છે, **આતશે ગુશનસ્પ** રથેસ્તાર વર્ગની સાથે, અને **આતશેબુર્જીનમેહર** વાસ્ત્રીઓશ સાથે સંબંધ ધરાવે છે. છેલ્લા વર્ગ **હુતોખ્શ** વિષે અહીંયાં કંઇ એશારો નથી, કારણ કદાચ એમ હોય કે કદીમુલઅયામનાં ઇરાનીઓ પહેલવહેલાં અહીં જણાવેલા ત્રણ વર્ગમાં વહેંચાયલાં હતા, અને **હુતોખ્શાન**નો ચોથો વર્ગ પાછળથી થયો હતો. આ ત્રણ જાતના પવિત્ર આતશોનાં બ્યાન માટે જુઓ પહલવી "બુનદહિશ" કેતાબ, બાબ ૧૭ મો, ફકરા ૫–૯; "ઝાદ-સ્પર્મના ચુંટી કહાડેલાં લખાણો," બાબ ૧૧ મો, ફકરા ૮–૯.

[2] જુઓ દીનકર્દનું વોલ્યુમ ૧૧ મું, એ શબ્દ ઉપર લખેલી મારી ફુટનોટ ૬ ઠી, ફકરો ૨૨૬ મો, પાનું ૮૫ મું.

[3] એટલે, તનદરૂસ્તી અને અમર્ગી.

[4] એટલે કે, યજશ્ને, વંદીદાદ અને બાજની ક્રીયાઓમાં આરાધતી વખતે અવસ્તાનાં જમાનામાં વાપડવામાં આવેલી બરસમની ડાંખળીઓ. સર્ખાવો **હઓમ** અને **બરેસ્મન**ને લગતી અવસ્તામાં આવેલી હકીકત.

[5] સર્ખાવો અવસ્તા **સ્તગ્ર**; સંકૃત **સ્થાવીર**; ફારસી **ઉસ્તવાર** "મકકમ," "મજબુત."

[6] આફ્રીંગાન, બાજ, વિગરેમાં ભેટ તરીકે આપવામાં આવતી અને આરાધવામાં આવતી ચીજો, જેવી કે દરૂન, પાણી, ફ્રુટ, ફુલ, શર્બત, વિગરે.

[7] જુઓ દીનકર્દની કેતાબ છઠ્ઠી, ફકરો ૨૩૦ મો. ઉપલા ફકરામાં આતશ બેહરામનો અલંકારમાં અર્થ મઝદયસ્ની દીનની ફતેહમંદ રોશની અથવા આતશ થાય છે.

૨૯૭ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે (અહરમનનું) કમીનાપણુ[૧] આ કારણને લીધે મુકરર થયલું છે કે અહુરમઝદ આગળનો આગળ (સરદાર) રહેશે, અને અહરમનને પાછળજ રાખવામા આવશે. (૨) અહરમને અહુરમઝદની દોલત[૨] મેળવવાની ઉમેદ બાંધી છે, તે બળવાન થવાનો નથી, પણ આખરે અહરમન નાબુદ થશે.

૨૯૮ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે આ પાંચ ચીજો જાણવાની દરેક માનવીની ફરજ છે, અને જે કોઇ તે નહિં જાણે તે અનીતિવાન[3] માનવી છે. (૨) એક તો એ છે કે: "હું કોણ છું ? હું માણસ છું કે દેવ ?" (૩) અને એક તો એ છે કે: "હું કયાંથી આવ્યો છું ? ગરોથ્માનમાંથી કે દોજખમાંથી ?" (૪) અને એક તો એ છે કે: 'મારે શાની ઉપર આધાર રાખવાનો છે ? યજદોને લગતી ચીજો ઉપર કે દેવોને લગતી ચીજો ઉપર ?" (૫) અને એક તો એ છે કે: "મારે કોણની પુઠે જવું ? ભલાંઓની પુઠે (જવું) કે બુરાઓની ?" (૬) અને એક તો એ છે કે: "હું પાછો કેઇ તરપ જઇશ ? પાછો બહેસ્ત તરપ જઇશ કે દોજખ તરફ ?"[૪]

૨૯૯ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે જે કોઇને અવસ્તાનો શોખ હોય, અને તે સારા ખવાસનો નહિં હોય, અને જે કોઈ ઝંદ વિષેની પુછપરછ કરતો હોય,

---

૧ વાંચો **નિશીપગ**; સર્ખાવો ફારસી **નિશીબ** "નિચાણ," "ઉતરતું." અહીંઆં એનો અર્થ "અહરમનની હલકાઈ અથવા ઉતરતાપણું" થાય છે. આ પહલવી શબ્દનું બીજું વાંચણ વળી **વેહ-ઝીચગ**; જેમ કે **વેહ-ઝીચગ માહ**, "અધીક માસ" અને **વેહ-ઝીચગ સાલ**, "અધીક સાલ." સર્ખાવો દીનકર્દ, વૉલ્યુમ ૯ મું, બાબ ૪૧૯ મો, પાનું ૪૪૬ મું.

૨ એનો ખ્યાલ એ છે કે સૃષ્ટિની ખરી દોલત અહુરમઝદની પેદાયશ છે, નહિં કે **અહરમનની**.

૩ જુઓ વૉલ્યુમ ૧૧ મું, એ શબ્દ ઉપર મારી નોટ ૧ લી, પાનું ૮૭ મું.

૪ સર્ખાવો "ગંજે-શાયગાન," ફકરા ૧૨૧-૧૨૨, મરહુમ દસ્તુર સાહેબ પેશોતનજી સંજાણાનો તરજુમો:–"માણસજાતને માટે સૌથી સરસ જે દાનેશ છે તે દીની દાનેશ છે; અને આપણી દીનનું આ એક ફરમાન છે કે પોતાના પંદરમા વરસમાં આવતાંને વાર જે પહેલી ચીજ દરેકે કરવી જોઇએ તે નિચલા સવાલો જાણવાનું છે: 'હું કોણ છું ? કોણની સાથે મારો સંબંધ છે ? હું કયાંથી આવ્યો છું ? હું કયાં જવાનો છું ? કયાં તોખમમાંથી હું જનમ્યો છું, અને કયાં કુટુંબને લગતો હું છું ? આ દુન્યામાં મારે કયો પેશો કરવો ? પેલી દુન્યામાં મારે માટે સારો બદલો કેઇ ચીજ લાવી આપશે ? હું ઉપરની દુન્યામાંથી આવ્યો છું કે આ દુન્યાને મારા જનમ માટે હું આભારી છું? મારી ખેશી અહુરમઝદ સાથે છે કે અહરમન સાથે , યજદો સાથે છે કે દેવો સાથે, ભલાં માણસો સાથે છે કે બુરાં માણસો સાથે? હું માણસ છું કે દેવ ? જીંદગીમાં મારે કયે રસ્તે જવાનું છે ? હું કઈ દીન કબુલ રાખું છું ?........."

પણ ઘણો દાનાવ નહીં હોય, અને પોતાની તકસીરો માટે દલગીર થતો હોય પણ બીગુનાહ નહિં હોય,[1] તેવાની કોઇબી (દીનને લગતાં) કામ માટે બીજી વાર પરિક્ષા કરવી નહિં (યાને તેને લાયક ગણવો નહિં.)

૩૦૦ મું, તેઓ વળી એમ માનવા હતા કે અહરમન પોતે આ ત્રણ ચીજોને જોવા પામે, તે સિવાય કોઇને આ ત્રણ ચીજો મળે તેથી કંઈ અહરમનને જખમ[2] થતો નથીઃ–એક તો એકે પાદશાહોને લગતો વિચાર; અને બીજું, ભલાં લોકોની મજલસ[3]; અને ત્રીજું, **જરથુશ્ત્રોતેમોનો**[4] જન્મ.

૩૦૧ લું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે દરેક જણે જેટલી બને તેટલી વખત પવિત્ર આતશબેહરામમાં[5] જવું જોઇએ, અને આતશ ન્યાયેશની (બંદગી) ખરાં અંતઃકરણથી કરવી જોઇએ; કારણકે અમશાસ્પંદો દર રોજ ત્રણ વખત પવિત્ર આતશબેહરામમાં મજલસ ભરે છે, અને ત્યાં (પોતાની પાછળ) ભલાં કામો તથા પવિત્રાઇ મુકી જાય છે; અને જે કોઇ ત્યાં વારંવાર જાય છે, અને વારંવાર ગંભીર યકીન સાથની બંદગીથી આતશ ન્યાયેશ કરે છે, તેના તનમાં પેલાં ભલાં કામો અને અશોઇ જે ભલી મીનોઇ શક્તિઓ ત્યાં મુકી ગયલી હોય છે, તે વધારે અને વધારે રહેઠાણ કરે છે.[6]

૩૦૨ જું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે તું જેબી કંઇ કરે તેના બાબમાં આ ત્રણ ચીજો સારી છે. (૨) એક આ છે કેઃ નેકીને જાહેર[7] કરવા માટે વારંવાર ભલાંઓની મજલસમાં હાજરી આપવી. (૩)એક આ છે કેઃ ભલાંઓના

---

[1] પહલવી **વ માનીદ ગરઝેદ વ અવિનાસતર લા યેહવૂનેદ.**

[2] **ખુસ્ત લા યેહવૂનેદ;** સર્ખાવો ફાર્સી, **ખુસ્તન** અથવા **ખસ્તન.**

[3] એનો શબ્દાર્થ "ભલાં લોકોનું આવી પુગવું અથવા સાથે થવું."

[4] સર્ખાવો અવસ્તા **ઝરથુશ્ત્રોતેમ,** "અવસ્તા જમાનાના અથોરનાનો તથા મોબદોનો વડો," યજશ્ને, હા ૧૭ મો, ફકરો ૧૮ મો; હા ૨૬ મો, ફકરો ૧ લો, વિગેરે. જરથુસ્ત્રના જન્મનાં સંબંધમાં ફ્રવરદીન યશ્તના ફકરા ૯૩માં ઉપર ધ્યાણ પુગાડોઃ "જેના જન્મવામાં અને ઉમરે પુગવામાં પાણી અને ઉરવરો ખુશાલ થયાં અને વધ્વા લાગ્યા; જેના જન્મવામાં અને ઉમરે પુગવામાં ભલી પેદાયશના તમામ પ્રાણીઓ 'ભલે પધાર્યો' પુકારવા લાગ્યા."

[5] સર્ખાવો પહલવી "ગંજે–શાયગાન"નો ફકરો ૧૫૦ મો; જુઓ મરહુમ દસ્તુર સાહેબ પેશોતનજી સંજાણાએ કીધેલો તેનો ગુજરાતી તરજુમો.

[6] એટલે કે ભલાં કામો અને અશોઇનો અંસ વધારે અને વધારે તેનાં તનમાં આવી રહે છે. સર્ખાવો પુસ્તક ઠું; ફકરા ૨૨૭ અને ૨૩૦, વૉલ્યુમ ૧૧ મું. દીવસમાં ત્રણ વાર હનજમન મળવાનો વખત ઘણું કરીને સુર્યોદય અને સુર્યાસ્તની વચ્ચે હાવન, રપીથ્વન અને ઉજીરન ગેહના વખતમાં છે.

[7] ફાર્સીમાં **આવાઝહનો** વપરાસ તપાસો.

લાયકાત, સેપાસ્દારી[1] અને સુખનો જેમ બને તેમ સંપુર્ણ રીતે વિચાર કરવો અને (તેને) જાહેરાત આપવી. (૪) એક આ છે કેઃ દર રોજ ઓછામાં ઓછી ત્રણવાર પોતાની તરફ આ પ્રમાણે નજર કરવી કેઃ " હું ભલી મીનોઇ શક્તિ સાથે હમશરીક છું કે દેવની સાથે ? " જો તે ભલી મીનોઇ શકિત સાથે જોડાયલો હશે તો તે મીનોઇ શકિત તેના તનમાં મહેમાન તરીકે વધારે રહેશે; અને જો તે દેવની સાથે જોડાયલો હશે તો પોતાના તનમાંથી તે દેવને બહાર કાઢવાને માટે તે અશકત થઇ પડશે.

૩૦૩ જું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે બોધ આપનારી શિખામણોમાં[2] એક નાપાયદાર નસીબનો[3] દાખલો છે: જો કોઇ માનવી (કંઇ ચીજને વિષે) તકરાર કરે કે (તે બખશેશ) ઘણીજ છે તો જે ત્રણ દાખલાઓ (વિષે વિચાર ચલાવવાનો છે) તેમાંનો એક[4] આ છે કેઃ દરેક જણ જે ગુનાહ તેણે પોતે કીધેલો હોય છે તે માટે તે જાણે છે કે તે ગુનાહ છે, અને તે ગુનાહ થતી વખતેજ[5] એ રીતે તેની પસેમાની તરીકે તેને નામોસીનો બદલો[6] મળે છે; અને જો કોઇ એવો હોય કે ગુનાહ કરે છે અને તેની ઉપર લોકોબી શિક્ષા ગુજારે છે તો તે પેલા ગુનાહ તરફથી જેમ બને તેમ દુર થઇ જાય છે, અને (ફરીથી) તે કરતો નથી. (૨) અને એક આ છે કેઃ દરેક જણ પોતાનું જે સવાબ હોય તેને પીછાણી જાણે છે કે તે સવાબ છે, અને તે સવાબ થતી વખતે તેને માટેના બદલા તરીકે તેને ઇજત મળે છે; અને જો કોઇ એવો હોય કે સવાબ કરે છે ત્યારે તેનો બદલોબી તેને દેખઇતો છે તો તેવો સવાબ કરવામાં જેમ બને તેમ તે મહેનત કરે છે. (૩) અને એક આ છે કેઃ જો કોઇ (એક ચીજ) બનતી વખતે તે સવાબ છે કે

---

[1] વાંચો **સેપાસ**, "હેસાનમંદી;" એ બોલ **સીજાગી**, "લાયકાત"બી વંચાય.

[2] વાંચો **હુંદર્જ**. એ શબ્દ **હુદર્દ** "એકદીલ," " દીલસુઝ " પણ થાય, અને તે ઉપરથી તરજુમો એમ થાયઃ—"તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે એક દીલસુઝ માણસ એક બદબખ્ત નસીબવાલાને ભેટ આપે અને તેના બાબમાં જો કોઈ શખ્સ વાંધો લે કે (તેને માટે ભેટ) ઘણીજ છે તો...... ..." આ શબ્દનું બીજું વાંચણ **હુંગર્દ**, "એક જથ્થો."

[3] વાંચો **દો વખ્ત**; સર્ખાવો ફાર્સી **બખ્ત ઇ દો-માહ**.

[4] વાંચોઃ **અએવગ-ઇ** "દરેક."

[5] **બએન યાતૂન** સાથે સર્ખાવો ફાર્સી **દર આમદન**. એ બોલ **શત્રો**બી વાંચી શકાય, અને તેથી "શહેર અથવા ગામમાં" એવો અર્થ થાય.

[6] **પવન પાદ્રમ દુસ્રૂબીનીદ યેગવીમૂનેદ**. **પાદ્રમ**નો અર્થ "બદલો" અથવા " શિક્ષા" થાય છે; અવસ્તા **પઇતી-રમ** ઉપરથી, જેનો અર્થ "ખુશી થવું" અથવા "ફટકો લગાવવો" થાય છે. એ શબ્દના બીજા અર્થો "ભોળો," "ફાયદા વગરનો, "મુર્ખ" થાય છે. જુઓ એના વપડાસ વિષે દીનકર્દ કેતાબ ૮ મી, બાબ **૧** લો, ફકરો ૩ જો, અને તે પછીના ફકરાઓ. સર્ખાવો ફાર્સી **બાદ્રમ**.

ગુનાહ છે તે નહિં જાણતો હોય તો લોકો તેની પ્રમાણીક કે અપ્રમાણીક નિષ્ટા વિષે કંઈબી સામાન્ય મત[૧] બાંધતાં નથી, તે શકમાં રહે છે અને દીનદાર લોકોની સલાહ લે છે, અને ભલાંઓની રેહબરી[૨] પ્રમાણે અમલ કરે છે, અને ભલાં લોકોની પહેલાં સલાહ લીધા વગર કંઇબી કરતો નથી.

૩૦૪ થું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે કોઇબી માણસ એવો નથી કે જે આ ત્રણ ચીજો બને છે[૩] ત્યારે આ દુન્યામાં તેના ફળ જોતો નથી, અને તેમાંની મુશીબતોને લીધે તે (ચીજોની) યાદ રાખતો નથી.[૪] (૨) એક તો બરફ[૫] અને વરસાદ (છે); અને એક તો કીલ્લો[૬] અથવા[૭] કોટ[૮] યાને ખોરાકીથી ભરપુર કીધેલા કિલ્લાની[૯] માલેકી છે; અને એક તો દર્વીશી[૧૦] (છે). (૩)કારણકે વળી જે કોઇ સૌથી દાનાવ માણસ છે, યાને કે એક દર્વીશ[૧૧] છે તેબી જે ફાયદાઓની ભવિષ્યમાં આશા રખાય તે અગાઉથી જોઇ[૧૨] શકતો નથી, તેનું કારણ એ કે[૧૩] જ્યારે તે પુષ્કળ આફતોને જોય છે ત્યારે ગરીબાઇને પસંદ કરતો[૧૪] નથી, (અને) તેની ઉપર જે મુશીબતો પડે છે તેને લીધે તે વરસાદ પડે તે માટે જરાબી[૧૫] ખાહેશ કરતો

---

[૧] સર્ખાવો અવસ્તા **દ્રેન્જ** "રાખવું," જોડવું."

[૨] **શપીરાન દસ્તૂબર યેહવૂન્દ.** [૩] **બએન યેગવીસૂનેદ.**

[૪] કદાચ **અઇયબાસેદ** "ઠોકરે મારે છે," "તુચ્છકારી કાઢે છે."

[૫] અવસ્તા **વક્ર**; ફાર્સી **બર્ફ.**

[૬] સર્ખાવો અવસ્તા **ઉઝદએઝ,** વંદીદાદ, ફરગર્દ ૩ જી, ફકરો ૯ મો; અને ફરગર્દ ૭ મી, ફકરો ૫૬ મો; ત્યાં **ઉઝદએઝ**નો અર્થ "મોટી ઇમારત" થાયછે. એનો અર્થ વળી "અનાજનો જથ્થો"બી થાય છે; જુઓ વંદીદાદની ફરગર્દ ૧૫ મીમાં **ઉઝદએઝ**નો અર્થ.

[૭] એનો સાધારણ અર્થ "અને" થાય છે. પહલવીમાં **વ** કોઇ કોઇવાર **અયૂંફ**ને અર્થે વપડાય છે.

[૮] સર્ખાવો ફાર્સી **કુશ્ક** "કીલ્લો," "મહેલ."

[૯] **દએઝ અંબાર દાશતન**નો અર્થ "અનાજ અથવા દાણાના ઢગલા ભરી રાખવા તે." અસલ ઇરાની ખીલારોકી ભાષામાં **દીદા** "કીલ્લો;" ફાર્સી **દીઝ.**

[૧૦] જુઓ નોટ ૪ થી અને ૫ મી, પાનું ૫૨ મું, વૉલ્યુમ ૧૧ મું.

[૧૧] **દ્રીગૂશ** બોલ **દ્રીગૂશ-ઇ** ને બદલે વપરાયલો છે.

[૧૨] **પીશ ખદીતુનેદ.**

[૧૩] **હના રાએ મા.**

[૧૪] **બરા અઈયિમાસેદ;** સર્ખાવો ફાર્સી **બાશીદન;** અથવા **બરા અઇયચાદયેદ** "તે યાદ કરે છે."

[૧૫] **પવન હીચ ચારીહ.**

નથી, ખાસ કરીને જ્યારે (મુશીબતોને લીધે) ડુંગરો અને કીલ્લાઓમાં અનાજ ભરી મુકવાનું (તેને) ઇચ્છવાજોગ[૧] હોતું નથી. (૪) (ઉપર જણાવેલી) ત્રણ ચીજોમાંથી બેચીજો જોવાનું બની શકે એમ છે, કે જે દુન્યવી પરીણામો[૨] ઉપરથી જોવાય છે; અને ત્રીજી ચીજ ભલી મીનોઇ શકિતઓનો હીસાબ આવી પુગે ત્યાં સુધી દેખાતી નથી. (૫) અને જે પેલી બે ચીજો દુન્યવી ફળો ઉપરથી જોઈ શકાય છે તેમાંની એક બરફ અને વરસાદ કહેવામાં આવે છે, કારણ કે જ્યારે ઘણોજ વરસાદ પડે છે, અને ઘણોજ તે જગ્યામાં કે જ્યાં ચાલુ વરસાદ પડે છે ત્યાં કાંઇબી ફાયદા યા સારાં પરીણામો[૩] દેખાતાં નથી, અને તેમાં મુશીબતો હોવાને લીધે દરેક જણને તેવા વરસાદ તરફ અભાવ છુટે છે,[૪] અને તે (વરસાદ)ને ગેરફાયદાભરેલો ગણે છે. (૬) અને જ્યારે ફ્રવરદીન મહીનો અને અરદીબહેશ્ત મહીનો આવી લાગે છે,[૫] અને અનાજ અને ઘાસના તણખલાં ઉગી નિકળે છે, અને વરસાદનો પાક દેખાવ દે છે, ત્યારે દરેક માણસની ખાહેશ આ તરેહની હોય છે, જેમકેઃ "આ શીયાળામાં વરસાદ વધારે થતે, અને (ભારે) વરસાદથી અમારી મુશીબતો વધારે ભારી થતે તો કેવું સારૂં; અને હમણાં અમારી આબાદી, સુખ, ફરાખી અને જીંદગીની ભલી ચીજો જે વરસાદની પેદાયશમાંથી બરપા થઇ છે તે અમે વધારે જોઇ શકતે." (૭) એક તો ખોરાકીથી ભરપુર કીધેલો કોટ અથવા કીલ્લો કહેવામાં આવે છે, કારણ કે જોકે તે ખાસ ઉભો કરવામા આવ્યો છે અને તેમાં બધું પુરૂં પાડવામાં આવ્યું છે[૭], (તોબી) બધાજ ફાયદા વિગરે મળી શકતા[૭] નથી, અને ઘણીએક મુશીબતો[૮] ઉભી થાય છે; અને આખરે જ્યારે એમ બને છે કે દુશ્મનો શહેર નજદીક

---

[૧] **લા પવન કામ**, "ખાહેશ મુજબનું નથી."

[૨] **પવન ગએતા બર.** [૩] **સુદ મનદવમ.**

[૪] **બરા (નહિં) અઇયયાસેદ**; સર્ખાવો ફારસી **અયાસહ**, "ઇચ્છા," "ખાહેશ;" એનો શબ્દાર્થ "તેની ખાહેશ રાખતો નથી."

[૫] આએ દીનકર્દનો ફકરો એક વધુ સાબેતી વાંચનારને રજુ કરે છે કે કદીમુલઅયામમાં અસલી જરથોસ્તીઓનું વર્ષ ફ્રવરદીન મહીનાથી શરૂ થતું હતું. સરખાવો અગ્યારમાં વૉલ્યુમનો ૭૯ મો ફકરો અને "બુન્દહિશ"નાં ૨૫ માં બાબનાં ફકરા ૭, ૧૩ અને ૨૦. છેલ્લા ફકરામાં ખુલ્લું જણાવે છે જે ફ્રવરદીન, અરદીબેહસ્ત અને ખોરદાદ મહીનાઓ જરથોસ્તીઓમાં વસંત રૂતુનાં મહીનાઓ ગણાતા હતા, એટલે તે જરથોસ્તી સાલની શરૂઆતના મહીનાઓ હતા. વાંચો ડા૦ માણેકજી બહમનજી દાવરના તથા મી૦ ધનજીભાઇ નવરોજી કુરલેવાલાનાં એ બાબત વિષેનાં જાણીતા રેસાલા, તથા "દસ્તુર સાહેબ પેશોતન મેમોર્યલ વૉલ્યુમ"નાં પાને ૧૬૭ મે ડા૦ લુઇ ગ્રેનો "Medieval Greek References to the Avestan Calendar" ઉપર લખેલો રેસાલો.

[૬] **સાજીહેદ**; સરખાવો અવસ્તા "**સચ**."

[૭] એનો શબ્દાર્થ "દેખાઇતાં નથી," "જણાતાં નથી."

[૮] સર્ખાવો ફારસી **ખુઝી** અથવા **ખુઝીદન**.

આવી પુગે છે, અને લોકોનું ભલું ઇચ્છનારાઓના[1] બચાવને ખાતર કીલ્લાનો વપડાસ જરૂરનો થઈ પડે છે[2] ત્યારે છેવટે માણસો કીલ્લામાં દાખલ થાય છે, અને દુશ્મનોથી કીલ્લો ખોદાય તેની ધાસ્તી વગર રહે છે; પણ કીલ્લાની અંદરના લોકોને ઘણીએક સગવડો છટાં જે તંગી અને હલાકી ભોગવવી પડે છે તેને લીધે તે માણસોમાં જે કોઇ આગેવાન[3] હોય છે તે આવી ખાહેશ ધરાવે છે કે: "મેં મારે વાસ્તે અને કીલ્લાની અંદરનાઓને વાસ્તે વધારે સરસ જોગવાઇઓ સાથનો કીલ્લો બાંધ્યો હતે તો કેવું સારૂં[4], અને પછી હું અંદર એકલો[5] રહેતે;[6] અથવા તો આ કીલ્લામાં કોઇ બીજું (કરી શકતે) તેનાં કરતાં વધારે સરસ ખોરાકી મેં ભરી રાખી હતે, જેથી કરીને હું તેને લીધે વધારે બળવાન થતે, અને તે જગ્યામાં કોઇ બીજાના કરતાં હું વધારે બખ્તાવર ગણાતે."[7] (૮) એકલો તેનેજ દર્વીશ[8] તરીકે ગણવામાં આવે છે કે જે કોઇબી દુન્યવી નટીજો (ફાયદો) અગાઉથી જોતો[9] નથી; કોઇબી કીસમનો (આવો) દર્વીશ આ દુન્યામાં ચઢયાતો[10] છે, તે દરેક જણ માટે દરકાર રાખે છે, અને (મરણ પછી) અણુદીઠ (ભલી) મીનોઇ શકિતઓના હીસાબ તરફ જઈ પુગવાનું તે યાદ રાખે છે.[11] (૯) એજ પ્રમાણે જે સૌથી સરસ દર્વીશ[12] છે તેની ખાહેશ આ છે કે: "હું (હજી) દર્વીશીમાં વધારે ચઢયાતો થયો હતે, અને દર્વીશીને લીધે વધારે મુશીબતો ભોગવી

---

[1] **વખ્શ્યારગાનને** બદલે **વખ્શારગાન**, એનો શબ્દાર્થ "(માણસ જાતમાં) વૃદ્ધિ તથા આબાદી કરવાને માટે કાર્ય કરે છે તેઓ." K. મુજબ **વખ્શખરાન**, "નબળા" અથવા "આજારી લોકો."

[2] **પવન કારે બએન આવાયદ.**

[3] DM. પ્રમાણે: **રાસ્ત ઑક અનશૂતા**..."સાચ્ચો તે આદમી છે કે જે..."

[4] DM. પ્રમાણે: **કાચ વ કામ**..."ઇચ્છા અને મરજી (એવી છે કે)......"

[5] DM. મુજબ **હુમનતીહા**, "સુખચેનથી."

[6] **અફ્શ હવા બએન કત્રૂનમ.**

[7] બીજું વાંચણ: **આઇનગી**, "(જીંદગીની) એક રીત."

[8] **દ્રીગુશ-ઈ**ને બદલે **દ્રીગૂશીહ.**

[9] **ખદાતુનીહેદ**, એનો શબ્દાર્થ "(આગમજથી) જોવામાં આવે છે."

[10] **મદમ મા દ્રીગૂશીહ.** K. મુજબ તરજુમો આ પ્રમાણે થશે: "કારણ કે દર્વીશી આ દુન્યામાં દરેક જણને માટે માન ધરાવે છે" (શબ્દાર્થ: "દરેક જણને યાદ રાખે છે.")

[11] વાંચો: **વ મદન ઓલ હમાર ઈ મઈનૂગાન અઇયયાદયેદ.** DM. મુજબ **વ મદન હમાર ઇ મઇનૂગાન**, અને "અણુદીઠ (ભલા) યજદોના હીસાબનું આવી પુગવું."

[12] **દ્રીગૂશ્તૂમ્ અનશૂતા.**

હતે[૧]અને ખમી હતે તો કેવું સારૂં, જેથી કરીને હાલનો[૨] હીસાબ (હજી) ઘણો વધારે પ્રકાશીત[૩] અને વધારે સુખી[૪] થતે.”

૩૦૫ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે જે માણસ આ દુન્યામાં જેમ બને તેમ ઘણું દુઃખ[૫] વેઠે છે તે ઘણો બખ્તાવર[૬] છે, તે પોતાના રવાનને (લગતી ફરજો) દાબી દેનારો નથી.[૭] (૨) આ દુન્યામાં જેઓને ખમવું પડે છે તેઓ વિષે એમ કહેવામાં આવે છે કે આ દુન્યામાં જે દુઃખો[૮] અને મુશીબતો (માણસો) ઉપર આવી પડે છે, અને જેનો ઉપાય નથી[૯], તે વેઠવાંજ જોઇએ;[૧૦] અને જે માણસો પાસે (તેઓને દૂર રાખવાનો) ઉપાય હોય છે[૧૧] તેઓ મરજીથી તેની નજદીક જતાં નથી[૧૨], સીવાય કે અહેસાનના બાબમાં તેમ હોય છે કે જે અહેસાનને માટે તેઓ પોતાની મરજીથી અથવા ખાહેશથી તે (મુશીબતો) વેઠવાની જોખમદારી કબુલ રાખે છે[૧૩], અને તે ખંતથી બજાવે છે. (૩) તેઓનાં દુઃખો તથા મુશીબતો વિષે એમ કહેવામાં

---

૧ વાંચો **ખદીતુન્ત વ દેબ્રૂન્ત હુવા-આએ.**

૨ એનો શબ્દાર્થ “ અને હાલમાં. ”

૩ વાંચો **ખનીગ** (અવસ્તા **ખન** “ પ્રકાશવું ”) **અંદગ**ને બદલે. **અંદગ વ ખારતર**ના વાંચણ પ્રમાણે તરજુમો એમ થશેઃ “હવે હીસાબ જુજ તથા વધારે નજીવો થયો હતે. ” એ વિચાર આ ફકરામાં બંધબેસ્તો નથી.

૪ સર્ખાવો અવસ્તા **હુવાથ્ર.**

૫ અવસ્તા **દુશ-અહુ**, પહલવી **દૂશહૂ** યા **દૂશખન**, “બદ મકાન;” ફારસી **દુઝખ**, “ દોજખ. ” એનો અર્થ એકે જેવી મુશ્કેલીઓ અને હાડમારી બદ રવાનો દોજખમાં ખમે છે તેવી.

૬ કારણ કે તે પેલી દુન્યામાં વધારે સુખી થશે.

૭ એટલે કે, તે પોતાના રવાનને છુપાવતો યા અંધારાંમાં નાંખતો નથી.

૮ વાંચો **અરેદ**; સર્ખાવો અવસ્તા **અરેદ** “દુઃખ દેવું”; અથવા, વાંચો **અલગ**, સર્ખાવો અરબી લોગત **અલીક** યા હલક “નુકસાન,” “નખોદ.”

૯ સર્ખાવો ફારસી **નાગુઝર્દ**, **લા-અએલાજ**, જ્યાં **ગુઝર્દ**નો અર્થ “ઉપાય” અથવા “મદદ” થાય છે.

૧૦ **બરા અમત ઘલ વખ્દૂનીહ-અયેન.** ૧૧ **પવન ચાર.**

૧૨ **કામગીહા અઓબશ લા વઝલૂન્દ.**

૧૩ એનો શબ્દાર્થ “તેઓ ગરદન ઉપર કબુલ રાખે છે,” એટલે તેઓ તેની જોખમદારી માથે લે છે.

આવ્યું છે કેઃ "એમ પણ બને છે કે જેથી કરીને તે (દુઃખો અને મુશીબતો) તે વેઠનારાને જાતી મદદ ઉત્પન કરવામાં[૧], ચાલાકી[૨] તથા અશોઇ ભરેલી હુશીયારી[3] (તેઓમાં) બરપા કરવામાં, અને (તેઓની) જીવન શકિતનું કાર્ય[૪] **તથા સંપુર્ણ** ચાલાકી[૫] ને બચાવવામાં[૬] તથા સંભાળ લેવામાં,[૭] અને માણસોની જીવન શકિતને[૮] લગતાં બીજાં કાર્યો **સહેલાં**[૯] અને **સંપુર્ણ અસરવાલાં**[૧૦] કરવામાં ભાગ લેછે.[૧૧]"

---

૧ સાધારણ રીતે એનો **અર્થ** "મદદ" થાય છે.

૨ **સરખાંવો** ફાર્સી **નપક**, "ચાલાક."

૩ **હૂ-હુનરીહુ**; **એ**શબ્દનાં બીજાં વાંચણ **હૂ-ખુરેશ** "સારો ખોરાક," અથવા **હૂ-ખુરીહ** "ભલી લાયકાત."

૪ વાંચો **આહૂ-ગાર**; **ખાન-ગાર** "ઘર બાંધનાર"બી વંચાય.

૫ **બુન્દગ-ગારને** બદલે **બુન્દ-ગાર**. "સંપુર્ણ કામ કરનારાં."

૬ **શપરીહ**; સરખાંવો ફાર્સી **સીપર** "ઢાળ," "બચાવ." વળી **સરખાંવો** ફાર્સી **શપર** "શ્રેષ્ટ," જે ઉપરથી "શ્રેષ્ટાઈ" થાય. K. **અને DM. મુજબ વેહ-પરીહ** "ભલી આબાદી" **અથવા વ યાવરીહ** "અને મદદગારી."

૭ **સરખાંવો** અવસ્તા **પરશ્તી** અથવા **પરશ્તંઘ** અને **કર**.

૮ **કીરૂગીહા**; **કીરૂ** "યાદદાસ્ત," "અંતઃકરણ. જુવો એ બોલ વિષે વૉલ્યુમ ૧૧ માનો શબ્દકોષ.

૯ સરખાંવો ફાર્સી **વરામ** "હલકું અને સહેલું." K. અને DM. મુજબ **વ રીમન** "અને **અ**પવિત્ર યા રીમન," જે અર્થ મને લાગે છે કે અહીં ચાલે નહિં.

૧૦ **ડીનાગ**; સાધારણ રીતે "ડહાપણભરેલું" અથવા "નકકી" ને અર્થે વપડાય છે.

૧૧ **અનશૂતાઆન કરેદન પવન બહર ,યેહવૂનેદ**, "માણસોને (એવાં) બનાવવામાં ભાગ લેછે."

૩૦૬ હું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે દર્દ અને આફત આ દુન્યામાં દેવ (અહરમન) તરફથી (નિકળે છે)[1] , અને મર્કી[2] તથા બીમારી તેઓની[3] સાથે સાથેજ હોય છે[4]. (૨) જયારે તે (દર્દ અને આફત) જે કોઇ (શખ્સ) તેનો (એટલે અહરમનનો)[5] હોય છે તેની ઉપર આવી પડે છે ત્યારે તે આફત સાથે ખુદાને લાગતું વળગતું નહિં હોય એમ તે (શખ્સ) ધારતો નથી;[6] પણ તે એમજ ધારે છે કે બીજી રીતે તો બની શકેજ નહિં. (૩) જયારે[7] જેઓ હમેશાં સુખી[8] અને સંતોષી હોય છે, તેઓના બાબમાં ઉડતા રોગથી અથવા બીમારીથી જે દર્દ અને આપ્ત તેઓ ઉપર આવી પડવાને નીરમાન[9]

---

[1] અસલી જરથોસ્તીઓ તેમજ અસલી ખ્રીસ્તીઓ એવું માનતા હતા કે આ દુન્યામાં બધી જાતની બીમારી અને આફતોને ઉત્પન કરનારા અહરમન અને તેને મલતા દેવો છે. એક ઇંગ્રેજ ગ્રંથકર્ત્તા પ્રમાણે ખ્રીસ્તી ધર્મની આગમજના વખતથી તે વૈદક વિદયા ધીમે ધીમે હસ્તીમાં આવી ત્યાં સુધી દરેક જાતનું દર્દ દેવોથી થાય છે એમ માનવામાં આવતું હતું. ઘેલાપણું, ચક્રમપણું, ફીફરું અને હીસ્તેરીયાનું દરેક રૂપ તે દેવોની બુરાઇમાં સૌથી સાધારણ હતાં; અને આંધળાં, મુગાં અને કદરૂપાં તેઓની બુરાઇના ખચ્ચીત ભોગ તરીકે ગણાતાં હતાં. દરેક ઘેરની આફત—એક બચ્ચાંના ઉપદ્રયાંથી તે એક ગાયના મોત સુધીની—તેઓના હાથથીજ થતી હતી એમ આંચકી વગર તેઓમાં માનવામાં આવતું હતું. જુઓ W. R. Cassels' "Supernatural Religion."

[2] **વશ્તીહ** અથવા **વશ્તગીહ** બોલ વંદીદાદનો પહલવી તરજુમો અને શરેહ કરનારાઓએ પહલવી **અખ્દગીહ** બોલનાં અર્થે અવારનવાર વાપડયો છે. છેલ્લો શબ્દ અવસ્તા **અખ્તી** (જુઓ વંદીદાદ, ફરગર્દ ૫ મી, ફકરો ૨૭; ૪રગર્દ ૬ ઠી, ફકરો ૮૦) "રીમની" નું પહલવી રૂપ છે. "શરીરીક રચનામાં બીગાડો કરનારા ફેરફારો" એવો અર્થબી **વશ્તીહ**નો થઇ શકે; સખાંવો ફારસી **ગશ્તન.**

[3] **અઓબશ,** એટલે "દર્દ અને આપ્ત." ૩ પહલવી **ચેહમતુનેદ.**

[5] એટલે "અહરમનનો મળત્યો."

[6] પહલવી **ઑલા અનાગીહ રાઈ યઝદાન કમ લા મીનેદ;** એનો શબ્દાર્થ "તે આફતના સંબંધમાં યઝદાં વિષે કમ વિચાર કરતો નથી," એટલે કે તે આફત કંઇ યઝદાં તરફથી નથી એમ તે માનતો નથી; બીજા બોલોમાં તે આફતનો લાવનાર યઝદાં છે એમ તે ધારે છે.

[7] **ચીગૂન.**

[8] જુઓ શબ્દકોષ વૉલ્યુમ ૧૦ મું, **નવીદવર.**

[9] **અદીન દાદ,** "ત્યારે સ્થાપેલું અથવા મુકરર થયલું."

થયલાં હોય તે તે વખતે આવી લાગે છે, ત્યારે ભલી મીનોઇ શકિતઓથી તેઓના હીસાબમાં તે ચીજો ગણવામાં આવશે એમ તેઓ ધારે છે, (એટલે કે) એવી ચીજો કે જે તેઓએ કીધેલા ગુનાહોને લીધે તેઓને ખમવી પડે છે, અને તેઓને લાગુ પડે છે[1].

૩૦૭ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે **અહરમન** અને દેવો અહુરમઝદની પેદાયશને વળી ઘણુંજ[2] નુકસાન અને હેરાનગતી કરવાની ખાહેશ રાખે છે, અને હજી તો[3] એવી ખાહેશ ધરાવે, અને પોતે અણદીઠ રીતે સજ થાય નહિં, તેવામાં તો તેઓથી બને એટલું (નુકસાન અને હલાકી) આ દુન્યામાં લઇ આવે છે,[4] અને ત્યારે અહુરમઝદની પેદાયશનો સામાન્ય રીતે[5] નાશ કરે છે. (૨) એ ઉપરાંત તેઓ એવી ફત્તેહમંદીથી તે કરે છે[6] કે (તેઓમાં) જે ઘણાજ હડહડતા (ગુનેહગારો) **અનદીથ** દુન્યામાં હોય છે તેઓ (પોતાનાં ગુનાહથી કમકમી અશોઇના) રસ્તા તરફ એવા તો પાછા ફરે છે, અને (તે ઉપર) ચાલીને મદદ માગે છે કે આ: દુન્યામાં તેઓના·આવવાથી[7] સઉથી નાપાક ચીજો પચ્છાત રહી જાય છે, અને જુજ નુકશાન થાય છે.[8]

૩૦૮ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે દરેક જણે વહાડકાપ[9] અને

---

[1] અહીયાં એવો વિચાર છે કે અહરમનના મળત્યાઓ દુન્યા ઉપરનાં આફતો તથા દર્દોના પેદા કરનાર તરીકે યઝદાંને ગણે છે. યઝદાંની પુઠે ચાલનારાઓ આ દુન્યા ઉપર તેઓ જે કંઇ આફતો અને આપદાઓ ખમે છે તેના બદલામાં બીજી દુનયામાં યઝદાં પોતાનો પાસ્બાન થશે એમ માને છે.

[2] સર્ખાવો **ફારસી કંદહ**; એનો અર્થ વળી "કમબખ્તી"બી થાય છે. બીજુ વાંચણ **કુતગ** "નાતું," "નજીવું.

[3] **અમત આનગૂન ચીગૂન.**

[4] એનો શબ્દાર્થ "તેઓ ત્યારે જેટલું બને એટલુ (નુકસાન) અંદર લાવે છે."

[5] **હામો-બએન;** સાધારણ રીતે "સઘલાં" ને અર્થે વપડાય છે.

[6] **બરા આનગૂન અવરવીજીહા વબીદૂનયેન.**

[7] એનો શબ્દાર્થ "જયારે તેઓ (દુનયામાં) આવે છે."

[8] એનો શબ્દાર્થ "અને (તેમાંથી) ઝાઝું નુકસાન નથી."

[9] વાંચો DP. મુજબ **રૂરગ.** K. અને DM. મુજબ **રૂરગ રૂરગ,** " જુદા જુદા વહાડકાપને લગતા ઉપાયો"; અવસ્તા ધાતુ **રૂ,** સંસ્કૃત **લુ** "કાપવું;" એનો ધાતુ પ્રમાણે અર્થ " કાપીને કીધેલો ઉપાય," એટલે "વહાડકાપથી કીધેલો ઉપાય."બીજી ગમ એ બોલનો અર્થ " કોઇબી ઇલાજ અથવા ઉપાય" થાય છે. સર્ખાવો અવસ્તા **કરેતો-બએષઝ** "વહાડકાપથી સારૂં કરનાર." માણસ જાતને સાજાં કરનારાઓનો એ એકવર્ગ છે, કે જે વિષેનું લખાણ **વંદીદાદની ફરગર્દ** ૭ મીમાં, **અરદી-બેહેશ્ત યશત**માં, અને **દીનકર્દ**નું પુસ્તક ત્રીજું, વૉલ્યુમ ૪ થુ, બાબ ૧૫૭ મો, પાનુ

શરીરીક ઇલાજોના જ્ઞાનને[1] વાસ્તે મહેનતુ અને ઇંતેજાર રહેવું જોઇએ; કારણ કે વહાડકાપ અને શરીરીક ઈલાજોના સારાં જ્ઞાનથી, જો દુન્યામાં એવા રોગ અને બીમારી હોય કે જેના ઇલાજ મળી શકતા નહિં હોય તો, (વહાડકાપની મદદથી) તે દૂર કરી શકાય. (૨) બીજા શબ્દોમાં (બોલ્યે તો) અહુરમઝદ ખુદાએ દરેક દર્દ અને બીમારી જે અહરમન આ દુન્યામાં લઇ આવે છે તેને વાસ્તે ઇલાજો પેદા કર્યા છે, અને આ (ઇલાજો) જે પ્રમાણે રોટલી અને પાણી ભુખ તથા તરસને મતાડે છે, તેંજ પ્રમાણે દર્દ અને બીમારીને મારી નાખે છે, અને તેમને પાછળ હઠાવે છે.

૩૦૯ મું. વળી તેઓ એમ માનતા હતા કે ગેતીની આખરી વખતેબી પેદાયશોને અમર્ગ બનાવવા જે ચીજોની જરૂર પડશે[2] તે વહાડકાપ અને દવાદારૂના ઇલાજો છે.

૩૧૦ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે દરેક જણે જેમ બને તેમ દીન ઉપર ઉસ્તવાર રહેવું જોઇએ, નહિં તો કે (આ દુન્યામાંથી) ગુજર પામવું ઓળખ્તગી યાને મુકિત વગરતું[3] થશે; કારણ કે તેમ કરવાથી (યાને ઉસ્તવાર રહેવાથી) માનવી જોબી કંઇ પોતાની ખાહેશમાં મુરાદ રાખતો હોય તે બજાવી શકે[4] છે; જેમકે જો એક માનવી એવી ચીજની ખાહેશ રાખતો હોય કે "હું એક ચહડયાતો અમીર[5] અને પુષ્કળ દોલત-

---

૧૮૧ માં પણ આવેલું છે. દીનકર્દનો આએ ૧૫૭ મો બાબ વૈદું તથા વહાડકાપની બાબદમાં પહલવી સાહીત્યમાં સૌથી લાંબો અને સૌથી અગત્યનો છે. તેનાં ૩૪મા ફકરામાં પાંચ જાતના વૈદો નિચે પ્રમાણે વર્ણવેલા છે. "શરીક વૈદાંમાં પણ આએ પાંચ જાતનાં ડાકતરો છે: એક સૌથી મોટી પદવીનો, એક સૌથી ઉતરતી પદવીનો, અને ત્રણ વચલી પદવીના. જે ડાકતર અશોઇની ખાલેસ ખાહેશથી માનવીને સરસ રીતે સાજાં કરવાનો અમલ કરેછે તે સૌથી મોટી પદવીવાલો છે. જે ડાકતર દુન્યવી બદલો તથા કીર્તીની ખાહેશથી એવું વૈદું કરે છે તે વચલા વર્ગના વચલા વિભાગનો છે. જે ડાકતર અશોઇની તેમજ કમાવાની ખાહેશથી, પણ અશોઇ તરફ વધારે સારી વલણથી, એવો અમલ કરે છે તે સૌથી મોટી પદવીવાળા ડાકતરની નજદીકના વચલા વર્ગમાં છે; અને જે પૈસા તેમજ અશોઇને માટે, પણ ફકત કમાણીનીજ ખાહેશથી એવો અમલ કરે છે તે સૌથી ઉતરતી પદવીવાળાની નજદીકનાં વચલા વર્ગનો છે......અને સૌથી ઉતરતી પદવીવાળો દાકતર તે છે કે જે વૈદક તેમજ વહાડકાપને લગતા ઉપાયો કરવામાં ધાટકી છે, અને જે વૈદાંનો વીરોધ્ધીછે."

[1] **ખ્વીતુનસ્તન.**

[2] **બએન આવાયદ.**

[3] **બૂજાગીહા** "છુટકારા;" અવસ્તા **બુજ** "છોડવવું." એટલા માટે પોતાની દીન ઉપરના એતેકાદની દ્રઢતા બીજી દુન્યામાં મુકિત તથા સુખનો માર્ગ છે.

[4] **શાયદ સાખ્તન.**

[5] **અવીર આઝાદ-મર્દ.**

વાળો થાઉં," તે વખતે જો તેની પાસે એવી (બક્ષેશો) હોય[૧] કે જેથી કરીને તે સખાવતો અને ઘણાં ક્રીયાકામો કરવાને શક્તિવાન હોય, તો તે પુષ્કળ દોલત (સખાવત માટેનાં નાણાં તરીકે) ધરાવવાને[૨] તે લાયકનો છે. (૨) અને જો તેની એવી ચીજ માટેની ખાહેશ હોય કે: "હું જુજ ખોરાક અને પોશાક, અને ઘણીજ થોડી પંસદ[3] કરવા જોગ ચીજો સાથનો એક ચહડયાતો દર્વીશ થાઉં," તે વખતે જો તેનામાં આવી (ચીજો) હોય કે જેથી તે જે કોઈ એવો (દર્વીશ) નહિં હોય તેને, તથા જે કોઇ સારા ખવાસનો નહિં હોય તેને જુદો[૪] અને બગડી ગયલો[૪] ગણે નહિં, તો પછી (પોતાની ઇચ્છાની) તે ચીજથી તે પરહિઝગાર થાય છે. (૩) અને જો કોઇ માણસની એવી ચીજ માટેની ખાહેશ હોય કે: "અવસ્તામાં ઘણોજ કાબેલ અને ઝંદમાં ઘણોજ કાબેલ (થઇને) દીનને લગતી મદરેસામાંથી હું બહાર પડું," તે વખતે જો તેનામાં એવી (બક્ષેશો) હોય કે જેથી કરીને તે ઘણોજ આગળ વધેલો આલેમ થાય, તો પછી (પોતાની ખાહેશની) તે ચીજથી તે પરહેઝગાર થાય છે. (૪) અને જો કોઇ માણસની ખાહેશની ચીજ એવી હોય કે: "હું અવસ્તા અને ઝંદનું શિક્ષણ ઘણું નહિં મેળવું," તે વખતે જો તેનામાં આ ઇચ્છા સાથની બક્ષેશો હોય કે જેથી કરીને તે વડા દસ્તુરોના હુકમો પ્રમાણે અમલ કરે તો પછી (પોતાની ખાહેશની) તેજ બક્ષેશથી તે પવિત્ર થાય છે.

૩૧૧ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે અહુરમઝદ ખુદાએ આ દુન્યાને ડહાપણથી બનાવી છે, અને દાનાઇ તથા અશો બળથી[૫] તેને ચલાવે છે, અને તેટલા માટે (તેનો) અંજામ ફાયદાકારક[૬] નિવડશે.

૩૧૨ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે ઉલમાએ (દાનાવોએ) કહયું છે કે દાનેશમંદ નિયમો સારી અકકલ અને અશો હીમ્મત અને ફ્રશોગર્દની ઉમેદ છે.

૩૧૩ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે ડહાપણનુ ગોહર આતશના જેવું છે, કારણ કે આ દુન્યામાં લોકો જે ચીજ કે ડહાપણથી બજાવે છે તેને બીજી કોઇબી ચીજ

---

[૧] એનો શબ્દાર્થ: "જો તે પોતાને આ સાથે યાને આ ધરાવનારો કરે તો."

[૨] **દાશ્તન**, "તેણે ધરાવવું જોઇએ."

[3] એનો બોલેબોલનો અર્થ: "સારી રીતે પસંદ કીધેલું."

[૪-૪] **જવીદ વ વતર** (**વદતર** ને બદલે **વતર**), "(ખવાસમાં,) ઉલટો અને વધારે ખરાબ (થઇ ગએલો)."

[૫] **મર્દાંવગીહ**; અવસ્તા **હામ-વરેતીવતો**, "પહલવાની બળ," એનો પહલવી તરજુમો **મર્દાંવૂગીહ** છે; જુઓ દીનકર્દનું વૉલ્યુમ ૧૧ મું, ફકરો ૯૧ મો, દફતર છઠું, સફો ૫ મો, ફુટનોટ ૫ મી.

[૬] એટલે કે "આખરે આ દુન્યાની મતલબ પાર પડશે." **શાયદ**નો સાધારણ અર્થ "વાજબી," "બરાબર" થાય છે.

એવી નથી કે જે આટલી બધી આતશની માફક મળતી આવે;[1] અને વળી જયાંબી તેઓ આતશને સળગાવે છે, ત્યાં કોઇબી (તેને) દૂરથી જોય છે, અને ગુનાહથી મુક્તથએલા તેમજ ખુદ ગુનેહગારો[2] જાહેર થઇ જાય છે; અને જેને આતશથી મુકિત મળે છે તે હમેશની બોખ્તગી પામે છે, તથા જેને **આતશ**[3] સજા કરે છે તે હમેશની સજા ભોગવે છે.

૩૧૪ મું. (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે જેનામાં કંઇ ડહાપણ નહિં હોય તેનો સારો ખવાસ એક બંધ રહેતાં અને નહિં વપડાતાં[4] પુર રોશનીવાળાં અને ખામી વગરના ઘેર મીસાલ છે. (૨) અને ડહાપણ સાથે જોડાયલો નેક ખવાસ એક રોશનીવાળાં અને ખામી વગરનાં ઘેર મીસાલ છે કે જેમાં એક મહેનતુ માણસ વસે છે,[5] અને જે તે (ઘેરને) વાપડે છે,[6] અને ખેતીના કામ દરમ્યાન બંધ રાખે છે, અને (આ રીતે) દુન્યાને તે પાક પુરો પાડે છે.

૩૧૫ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે જયારે એક માણસ દીનની ફરજ બજાવવામાં પોતાનાં કામો ઘટતી રીતે કરીને તે કામો કાયદાનુસાર બનાવે[7] છે, ત્યારે તે (ફરજ)માં અગાઉ જે દ્રૂજે ગુનેહગારીનાં કામો કરાવ્યાં હતાં તે પેલા માણસના તનથી અળગો રહે છે અને (તેનેથી) દૂર થાય છે; અને તે (દ્રૂજ) અણદીઠ દ્રૂજ તરફ દોડી જાય છે, અને પેલા અણદીઠ દ્રૂજ આગળ લાચાર[8] થઇ ઉભો રહે છે. (૨) ત્યાંથી તે દ્રૂજ જે માણસના તનમાંથી (તે) દોડી ગયો હતો તેની સામે ફરે છે, અને બરાડ મારે છે, અને મોટેથી ચીચારીઓ[9] પાડે છે. (૩) અને આ બતાવે છે કે ઓ માનવી, જે કંઇ તેં (ખોટું)

---

[1] **હવા-આએ** ની મતલબે.

[2] સરખાવો અવસ્તા **ઇરીખ્તેમ**; જુઓ વૉલ્યુમ ૧૧ મું, દફતર છઠ્ઠું, ફકરા ૨૦૩ અને ૨૦૪, ફુટનોટ ૩, ૪, ૫ મી, પાનું ૭૩ મું.

[3] **પવન આતાશ.**

[4] પહલવી **ઑલ કાર લા હમાઇ વઝ્નેદ.** સરખાવો ફારસી **અઝ કાર રફ્તન.**

[5] પહલવી **મદમ યેગવીમૂનેદ;** સર્ખાવો ફારસી **બર ઇસ્તાદન** " ઠોબવું, " " રહેવું. "

[6] **બએન ઑલ કાર વબીદૂનેદ.**

[7] **બરા વઇરાસ્તન.**

[8] **દ્રૂ**; અહીંયાં એ બોલ **દ્રૂદ** અથવા **દ્રૂદ-તન**ને અર્થે વપડાયલો છે; બીજું વાંચણ **પદ** (જુઓ " પહલવી પાઝંદ ગ્લૉસરી" પાનું ૧૭૭ મું) "બાજુએ ઉભો રહે છે"; અવસ્તા **પર.**

[9] **વાંગ વબીદૂનેદ.**

કર્યું હોય તે માટે તારે તોજેશ કરવી જોઇએ, અને ત્યાર પછી તારે તે (ખોટુ) કરવું જોઈએ નહિં, કારણકે (આવાં કામો)[1] ઠગાઇઓ છે; અથવા તો આ બતાવે છે કે જેમ તેં (અગાઉ) કર્યું છે તેમ (ફરીથી) તારે કરવું જોઇએ નહિં. (૪) અને જો એક માણસ પોતે જે કંઈ (ખોટું) કર્યું હોય, અને જે તેણે કરવા ઇચ્છયું હોય, તેને માટે તે તોજેશ કરતો નથી, તો પછી દ્રૂજ પાછો તેના તનમાં દોડી જાય છે, અને આખરે તનને ઘણુંજ બગાડે છે, અને અગાઉ હતુ તેના કરતાંબી વધારે ખરાબ કરે છે. (૫) અને જો દ્રૂજ મોટેથી બુમ પાડે છે છટાં જો તે માણસ ખુદાની દોલતથી દૂર[2] રહેતો નથી, તો પછી તે દ્રૂજ પોતાના મીનોઇ જોડયા સાથે પકડાઇ જાય છે, અને હાડમાર[3] થઇને આંધળો અને નાબુદ થાય છે.

૩૧૬ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે માનજો[4] કે કેળવણી કંઇ ખરાબ ચીજ નથી, કારણકે કેળવણી ઇન્સાનની જીંદગી છે.[5]

૩૧૭ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે ઇન્સાનજાતે દરરોજ આ ફરજો અદા કરવી જોઇએ: તનમાંથી રીમની યા અપવિત્રાઇ કાઢી નાંખવી; દીન ઉપર ઉસ્તવાર રહેવું; અને સવાબના કામો કરવાં. (૨) તનમાંથી અપવિત્રાઈ કાઢી નાંખવી એ છે કે ખોરશેદ ઉગવા આગમજ દરેક જણે હાથ મોઢું (યાને તન) પાણીથી સાફ કરવું જોઇએ. (૩) અને દીન ઉપર ઉંસ્તવાર રહેવું એ છે કે ખોરશેદને આરાધવો.[6] (૪) અને સવાબના કામો કરવાં એ છે કે ઘણાએક ખરફસ્તરો યાને નુકસાનકારક જીવોનો નાશ કરવો.

૩૧૮ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે દરેક જણે આ દુન્યામાં ગુનાહ વગર અને સંપથી[7] ચાલવું જોઇએ; કારણકે ચીજો બે જાતની છે; એક તનોમંદ, અને બીજી રવાનને લગતી.[8]

---

[1] એટલે કે, "એક માણસ જે પાપો કરે છે તે.

[2] **બરા લા યેગવીમૂનેદ.**

[3] **શિકસ્ત**, "હારી ગયલો" "ખોખરો થઇ ગયલો."

[4] **મીનીદનતું** એઑરીસ્ત ૩૫.

[5] સરખાવો "**આદરબાદ** મહરસ્પેંદતું પંદનામુ," ફકરો **૧૬** મો.

[6] એટલે કે "કુદરતના ખુદાને તેની કુદરત ઉપરથી ભજવો."

[7] એટલે કે "મારામારી કર્યાં વગર." જુઓ દફતર છઠું, વૉલ્યુમ ૧૧ મું , ફકરો ૧૦૯, ૨, ફુટનોટ ૪ થી, પાનું ૨૧ મું.

[8] અહીંયાં શરીર અને આત્મા વચ્ચેનો તફાવત જણાવેલો છે, અને આ ફકરા પ્રમાણે માનવીનું શરીર આત્મીક અને શરીરીક તત્વોનું બનેલું છે, જેમાં રવાન આત્મીક છે. અવસ્તા પ્રમાણે એક માનવીનું બંધારણ શરીરીક તત્વો ઉપરાંત પાંચ આત્મીક તત્વોનું બનેલું છે, જેઓના નામ આ છે: **અહૂ, દએના, બઓધ, ઉર્વાન** અને **ફ્રવષી** (જુઓ યજશ્ને, હા ૨૬ મો, ફકરો ૪ થો.)

૩૧૯ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે દરેક જણે પુસ્તીનો[1] ખોરાક ખાવો જોઈએ, અને જે કંઇ ઇજા નહિં કરે તેવું[2] હોય તે ખાવું જોઇએ, અને (પોતામાં) કુવ્વત[3] પેદા કરવું જોઇએ, અને મધ્યમ કીમટતું[4] ખાવું[5] જોઈએ, અને ગુનાહ કરયા વગર તથા ઉડાઉપણા[5] વગર ખાવું જોઇએ, અને જાનફેશાનીથી ખાવું તથા યઝદોની યાદ સાથે[6] જમવું જોઇએ, અને (વળી તેમ કરતાં) કોઇથીબી બીહવું જોઇએ નહિં. (૨) પુસ્તીનો ખોરાક ખાવો તેને કહેવામાં આવે છે કે પોતાને જે પુસ્તીનું મળે તે[7] ઉપર સંતોષી રહેવું. (૩) જે કંઇ ઇજા નહિં કરે તેવું હોય તે ખાવું આ છે કે જે કંઇ કાયદાસરતું[8] અને પોતાનોજ હીસ્સો હોય, અને જરૂરતું અને અમલ પ્રમાણેતું હોય તેજ ખાવું. (૪) કુવ્વત પેદા કરવું એ છે કે ચાલુ ટેવથી[9] (તનમાં) સુધારો કરવો. (૫) મધ્યમ કીમટતું ખાવું એ છે કે પોતાનું કામ કરવાને ખાતર[10] (યાને) પોતાના ધંધાને માટે જોર વધારે

---

[1] **સુર સ્તવ**; સર્ખાવો અવસ્તા **સુઇર્ય**, **સુર** "બપોરનું ખાણું"; ફાર્સી **સુર** "**સુફ્રેો**," "ભોજન." **સ્તવ** ને માટે **સર્ખાવો** અવસ્તા **સ્તવ** "મજબુત."

[2] **પાક ખુરિશ્ન**. હસ્ત લેખોના વાંચણ મુજબ **પએતાગ ખુરિશ્ન** "જાણીતો (ખોરાક) ખાવો જોઇએ;" એટલે કે "જે ખોરાક સામાન્ય રીતે ખાવાની માણસોને આદત પડેલી હોય તે ખોરાક ખાવો જોઇએ."

[3] **ચાપૂગ સાઝિશ્ન**; સર્ખાવો ફાર્સી **ચાબુક**, "ચાલાક", "ચપળ."

[4] **અરજાનીગીહ**; સર્ખાવો અવસ્તા **એરેજ**; ફાર્સી **અરઝાની**, અથવા **અરઝાન**, "સસ્તું," "ઓછી કીંમતનું;" એનો અર્થ વળી "લાયક"બી થાય છે. હાંસલે મતલબ એ છે કે એક જરથોસ્તીએ કરકસરવાળો થવું જોઇએ, અને મોજશોખની જીંદગી ગુજારીને પોતાના પૈસા ગુમાવી દેવા નહિં જોઈએ; સવાબના અને અશોઇના કામોનો વધારો કરવાને માટે તેણે પોતાની આવકમાંથી જે કંઈ વધે તે બચાવવું જોઇએ.

[5] **અન-વહાગીહ**, એનો અસલ અર્થ "સસ્તી કીંમતે (ખોરાક ખરીદવો)" એમ થાય છે; એટલે કે, ખોરાકની મોંધી જણસો વાપરવી નહી; સર્ખાવો ફારસી **બહા**.

[6] **લેવતા યઝદાન**, એટલે કે ખુદાના પહેલાં શુકર ગુજાર થઈને દરેકે પોતાનું ખાણું ખાવું, યાને બાજ ધરયા પછી ખાણું ખાવું.

[7] **પવન ઝક ઈ મદ યેંગવીમૂનેદ**, એનો શબ્દાર્થ "જે પોતાને મળ્યું હોય તેથી (સંતોષી)" થાય છે, એટલે કે, જે કંઇ એક માણસથી નીતિના કાનુન પ્રમાણે કરવાતું અને ખાવાતું બની શકતું હોય તે.

[8] **મિન ઝક ઇ દાદીહા**.

[9] **પવન આઇનીન**.

[10] **ખ્વીશગારીહ પદશ કર્દન**.

મેળવવાને ખાતર ખાવું. (૬) કરકસરપણાથી[૧] ખાવું એ છે કે ઉદાર મનથી[૨] ખાવું અને (બીજાંઓને ખોરાક) આપવો. (૭) જાનફેશાનીથી ખાવું એ છે કે તેવીજ બક્ષેશો[૩] (મેળવવાને) માટે તન રવાનનો ભાગ્યો થાય. (૮) યઝદોની સંફમાં ખાવું એ છે કે પરહિઝગારોની સોબતીમાં ખાવું. (૯) કોઈથીબી નહિં બીહવું આને કહેવામાં આવે છે કે ગુનાહ વગરના થવું, કારણ કે જો એક માણસ ગુનાહ વગરનો હોય છે તો પછી તેને કોઇથી બીહવાનું નથી.

૩૨૦ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે અનાસરોની એકયતા[૪] એ છે કે તમે (તમારા) વિચાર, વચન અને કાર્યને તદન સાચ્ચાં રાખજો; અને પવિત્ર જીંદગી[૫] એ છે કે જેણે[૬] પોતાનાં (તનમાંથી) જે દ્રૂજને તદન નાબુદ કર્યો હોય તેને ફરીથી તનમાં આવવા દેવો નહિં.

૩૨૧ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે જે કોઇ યાહુદી હોય તે કંઇ યાહુદી કહેવાવાને[૭] લીધે દ્રવંદ નથી; અથવા તો બીજાં ખરાબ દીનના લોકો ખરાબ દીનનાં જણાયલા હોવાને લીધે (દ્રવંદ) નથી.[૮]

---

[૧] એટલે કે "ઉડાઉપણા વગર."

[૨] **ફ્રાખૂ મીનિશ્નીહા**, "મોટાં મનથી," યાને ગરીબોને ખવડાવવાની મતલબથી; સર્ખાવો ફાર્સી **ફરાખ**.

[૩] **હમ-દહિશ્નીહા**; એટલે કે ગરીબોને આપેલી તેવીજ બક્ષેશોને માટે.

[૪] **હમીહ ઇ માદીગાન**, એટલે કે, "(નીતિના) જરૂરીઆતી કાનુનોનું એકયતાપણું."

[૫] વાંચો: **વીચગ-હુઇતગીહ.** જુઓ એ શબ્દ ઉપર મારી નોટ, વૉલ્યુમ ૧૦ મું, દફતર ૬ ઠું, ફકરો ૪૩ મો, પાનું ૧૨ મું; અને વૉલ્યુમ ૧૧ મું, ફકરો ૨૬ મો, પાનું ૬૯ મું. એ **વીઝગ-હુઇતગીહ**, "પવિત્ર જીંદગી", અથવા **નએઝગ-હુઇતગીહ**, "આતુર પ્યારબી" વાંચી શકાય. સર્ખાવો ફાર્સી **વીઝહ-હસ્તી** અથવા **નીઝહ-હસ્તી**.

[૬] બીજી રીતે, **મૂન** ને **અમત** ની મતલબે લઇએ તો તરજુમો આ રીતે થશે: "જયારે શરીરમાંથી દ્રૂજને તદન કહાડી મુકવામાં આવેછે ત્યારે તેને તે શરીરમાં પાછો (દાખલ થવા) દેવામાં આવતો નથી."

[૭] **અએવાજ**, સર્ખાવો ફાર્સી **આવાઝ ગશતન** "મશહુર થવુ", **આવાઝ દાદન** "નામ દઇને બોલાવવું."

[૮] દીનની નજરે જોતાં આ એક ઘણો છુટથી કીધેલો વિચાર ગણી શકાય, કે જે મુજબ એક જુદદીન એક જરથોસ્તીની માફકજ પવિત્ર, અને પાપથી વેગળો હોઇ શકે યજશ્ને, હા ૨૬ મો, ફકરા ૯ માંની અંદર અશો જરથોસ્તીઓના ફરોહરોની સાથે પવિત્ર જુદદીનોના ફરોહરોનેબી આરાધવામાં આવે છે:–**આ-દખ્યૂનાન્ચ અષઑનામ ફ્રવષયો યઝમઇદે, ઉઝદખ્યૂનામચ અષઑનામ ફ્રવષયો યઝમઇદે.**

૩૨૨ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે ઇનસાન જાતને માટે ત્રણ ફરજો સઉથી મોટી છે, અને તે આ પ્રમાણે છે:— દુશ્મનોને દોસ્ત કરવા, દ્રવંદને અશો બનાવવો, અને એક ખોટી રીતે કેળવાયલાને દાનેશમંદ બનાવવો. (૨) દુશ્મનને દોસ્ત કરવો એ છે કે જે કોઈ પોતાનાં દુશ્મન આગળ આ દુન્યાની દોલત (તેના ઉપ્યોગ માટે) મુકી દે છે, જેથી ખરેખરો[1] તેનો જાની મીત્ર તે થાય છે.[1] (૩) દ્રવંદને અશો બનાવવો એ છે કે જે ગુનાહોને લીધે એક જણ દ્રવંદ હોય તે (ગુનાહો તરફ)થી તેને દુર કરવો. (૪) અને ખોટી રીતે શિખેલાને દાનેશમંદ બનાવવો એ છે કે કોઇએ પોતાનેજ[2] એવી રીતે શણગારવો[3] કે જેથી (તેને જોઇને) એક ખોટું શિખેલો શખ્સ ઉંચી કીસમનો ધડો મેળવી શકે.[4]

૩૨૩ મું, (૧) તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે માનવીએ (પોતાના) રવાનને આ ત્રણ જગ્યાઓ આગળ (જઇને) વધારે ચઢતો બનાવવો જોઈએ: અશો દાનાવોના દરવાજા આગળ, અને પરહિઝગારોના દરવાજા નજદીક, અને પવિત્ર આતશોના ઉંબરો નજદીક. (૨) અશો દાનાવોના દરવાજા આગળ જવાનું કારણ[5] એ કે તે વધુ જ્ઞાની થાય, અને દીનનાં ફરમાનો તેના પોતાનામાં વધુ મેહમાન થતાં જાએ.[6] (૩) અને પરહિઝગારોના દરવાજા આગળ (જવા)તું કારણ એ કે તે નેકી અને બદી પીછાણતો થાય, અને બદીથી તેટલા માટે ફારેગ થાય.[7] (૪) અને પવિત્ર આતશોના ઉંબરો આગળ જવાનું કારણ એ કે (તેની અંદરનો) અણદીઠ દ્રૂજ તેની આગળથી દુર થઈ જાય.

૩૨૪ મું, તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે જે પ્રમાણે માંસ ચામડીની સાથે જોડાયલું છે, અને જેમ લાખ[8] વરક સાથે વળગી રહે છે, તેજ પ્રમાણે દીન માથ્રની સાથે જોડાયલી અને નિસ્બત ધરાવનારી છે.

---

[1] એનો બોલેબોલનો અર્થ આ થાય છે કે "તે મનમાં અથવા વિચારમાં દોસ્ત થાય છે."

[2] અથવા, "પોતાની ખાસીયતને."

[3] મૂન **વઇરાયેદ** ''શણગારે છે", અથવા "સુધારે છે."

[4] **મદમ આમૂખ્તેહ.**

[5] **પવન દેના અઇધ વદ.**

[6] એટલે કે "ભલી દીનમાં તે કુશળ થાય છે."

[7] **સરીતરીહ અઝશ બરા દ્રૂનયેન.**

[8] **લાગ**; સરખાવો પહલવી અને ફારસી **લાક**; જો **રાગ** વાંચ્યે તો તેનો અર્થ: "અને નસ જેમ ચામડાં સાથ જોડાયલી છે તેમ" થાય.

૩૨૫ મું. તેઓ વળી એમ માનતા હતા કે તે શખ્સ હેરબદ (ધર્મગુરૂ) નથી કે જે જ્યારે એક માનવી (તેના ભકત તરીકે) પોતાને તેને સોંપી દે છે ત્યારે આ ખાકી દુન્યામાં તેને તે અશો બનાવતો નથી.[1]

A.

[આ વળી કહ્યું છે[2]......]

૧ લું. આ વળી (તેઓએ) કહ્યું છે કે જે કોઇ યઝદોના (ભાગ)માંથી દેવોને કંઇ ચીજ આપે છે,[3] જે કોઇ ભલાંઓના (ભાગ)માંથી બુરાંઓને (કંઇ ચીજ) વહેંચી આપે છે, અને જે કોઇ પોતાને લગતા (ભાગ)માંથી દુશ્મનને (કંઇ ચીજ) આપે છે, તે (શખ્સ) ભલાઇ મેળવે છે.

૨ જું, (૧) આ વળી કહયું છે કે દરેક જણે રવાનની બુલંદીને માટેનાં કામો કરવાં જોઇએ, ત્યારે આ દુન્યા તેની પોતાની છે, અને મીનોઈ દુન્યા વધારે તેની પોતાની છે. (૨) અને જેઓ (ફકત) તનને ખાતરજ કામો કરે છે, તેઓ જાણી જોઈને પેલી દુનયાની (બુલંદ આશાઓને) તજી દે છે; આખરે (ભવીષ્યની જીંદગીને માટેની) કંઇબી ખાહેશ વગર આ દુન્યાને વળગી રહે છે.

૩ જું, (૧) આ વળી કહયું છે કે દરેક જણને પહેલવહેલાં[4] એક દર્વીશ તરીકે ગણવામાં[5] આવે છે, અને તે દર્વીશ તેનું પોતાનું રવાન છે.[6]

---

[1] એટલે કે "તેને **અશોઇ** તથા પાકીજગીનો માર્ગ બતાવવાની જે કોઇ પોતાની **અથોરનાન** તરીકેની ફરજ બજાવતો નથી."

[2] છઠ્ઠાં દફતરની શરૂઆતથી તે ૩૨૫મા ફકરા સુધીના બધા ફકરાઓની શરૂઆતમાં "**અપ્રશાન દેના-ઇચ આંનગૂન દાશ્ત**" વાકય આવેલું છે, જેથી એ બધા ફકરા પઑર્યોતકેશીઓને લાગુ પાડવામાં આવ્યા છે. હવે એકએકપછી (A) **દેના-ઇચ ગોફ્ત**... ..(B) **દેના-ઇચ પએદાગ**... (C) **દેના-ઇચ અએદૂન** ...... (D) **યેમલેલૂન્દ**...(E) **ગોફ્ત યેગમૂવીનેદ** ... વાકયોથી ફકરાઓ શરૂ કરવામાં આવે છે. આવી રીતેજ એકજ જાતના શબ્દોથી શરૂ થતા ફકરાઓને સાથે લઇ આ વૉલ્યુમમાં આવેલા ટેકસ્ટનાં જુદા જુદા બાબો બનાવેલા છે, જેમાંના ચાર બાબો શરૂઆતના વાકયો મુજબના A., B., C., D., ના મથાલાં હેઠલ આપેલા છે.

[3] અવસ્તા ધાતુ **બખ્શ** "આપવું."

[4] **ઑલ બુન.**

[5] **પવન દાશ્ત,** ફારસી **પનદાશ્તનને અર્થે.**

[6] એટલે કે "જન્મ વખતે એક દર્વીશ મીસાલ ગરીબ."

૪ થું. **બખ્ત-આફ્રીદે**[1] (આ બાબે) એમ કહ્યું છે કે "દરેક સામે થનારની સામે છુટું છુટું થવાને માટે અહુરમઝદની દરેક જુદી જુદી પેદાયશ પેદા કરવામાં આવી છે, અને દરેક દ્રૂજની સામે થવા માટે મન મારીને[2] કામ લેવાનું નેમેલું છે."

---

[1] દસ્તુર **બખ્ત-આફ્રીદ** અવસ્તા અને ઝંદનો એક જાણીતો શરેહ લખનાર અને શિક્ષક હતો; જેનાં લખાણો હાલમાં ઘણા ખરાં ગુમ થઈ ગયલાં છે. તે ઈસ્વી સન છઠ્ઠી સદીની અધવચમાં, ખુસ્રુ નોશીરવાનના રાજમાં થઇ ગયો હતો. **બખ્ત-આફ્રીદ**, અથવા કેટલીક પહલવી કેતાબોમાં તેનું નામ આવેલું છે તેમ **વખ્ત-આફ્રીદ** ને વિષે ખુદ **દીનકર્દ**નાં દફતર ત્રીજાનાં, બાબ ૧૧૭મામાં એશારો કરવામાં આવ્યો છે (જુઓ દસ્તુર સાહેબ પેશોતનજી બે. સંજાણાની આવૃતી, વૉલ્યુમ ત્રિજું, પાનું ૧૩૦ મું, સતર ૧૧ મી). **ચીગૂન ઝક ઇ યશરૂબ અઇર્પત બખ્ત-આફ્રીદ મદમ અવીઝગીહ ઇ મીન નફ્શા પસંદ ઈ યઝદાંન બવીહૂનસ્તન ગૂફ્ત.**—"...જે અશોઇ કે યઝદાંની પસંદગી જાતે શોધવાથી પ્રાપ્ત થાય છે, તે અશોઇ વિષે જે પ્રમાણે અશો **બખ્ત-આફ્રીદે કહ્યું છે તેમ.**" પહલવી "**ઝંદ ઇ વોહૂમન યશ્ત**" ની શરૂઆતમાં નિચલા ફકરામાં બખ્ત-આફ્રીદ વિષેનો એશારો આવેલો છેઃ-**પવન ઝંદ ઇ વોહૂમન યસ્ન, હઉર્વદદ યસ્ન, વ આશતાદ યસ્ન, પએદાગ અઇઘ હના બાર ગજસ્તગ મઝદક ઇ બામદાદ, દએન પતીયારગ, ઓલ પએદાગ યાતૂન્ત; અપ્રશાન પતીયારગ પવન દએન ઇ યઝદાન કર્દ, વ ઝક અનોશગ રૂબાન ખૂસ્રો ઇ માહદાદાન નોશાહપૂર, દાદ-અઉહરમઝદ, ઇ આત્રો-પાતગાન દસ્તૂબરાન, વ આત્રો-ફ્રોબાગ ઇ અકદબા, વ આત્રો-પાત, વ અત્રો-મિત્રો, વ બખ્ત-આફ્રીદ, ઓલ લેવીન બવીહૂનસ્ત, અપ્રશ પદમાન અઝશ ખ્વાસ્ત અઇઘ "દેના યસ્નઇહા પવન નીહાન અલ યખ્સેનુનીદ, બરા પવન પત્વંદ ઇ લકૂમ ઝંદ અલ ચાશીદ." ઓલાશાન બએન ખૂસ્રો ઇ પદમાન કર્દ.** "ઝંદ ઇ વોહુમન યશ્ત, હઉર્વદદ યશ્ત, અને આસ્તાદ યસ્તમાં જણાવેલું છે કે આ વખતે બાબદાદનો બેટો ઝજસ્તેહ મઝદક, જે દીનની સામે હતો, તે નિકળી આવ્યો, અને જેઓ યઝદાંની દીન પ્રમાણે ચાલનારા હતા તેઓમાં વીરૂધપણું અને વસવસો ઉભો કરયો; અને ખૂસ્રો અનોશીરવાને પોતાની હજુરમાં માહદાદના બેટા નોશાપુરને, તથા દાદ-અહુરમજદને, જેઓ આત્રોપાતગાનનાં દસ્તુરો હતા, તથા રાસ્ત આત્રો-ફ્રોબાગને, તથા આત્રો-મિત્રો, અને બખ્ત-આફ્રીદ (દસ્તુરો) હતા તેઓને બોલાવ્યા, અને તેઓની પાસેથી નિચે મુજબનું વચણ માગ્યું કેઃ– 'આ યસ્તોને છુપાવી રાખતા ના, અને તમારા ખેશીઓ સીવાય કોઇનેબી તેની શરેહ શિખવતા ના.' તેઓએ ખુસ્રોને તે કોલ આપ્યો હતો." પહલવી "શાયસ્ત લા-શાયસ્ત"માં, કે જેના ૨૦ મા બાબનું લખાણ પહલવી દીનકર્દ ના છઠ્ઠાં દફતરમાંનો લગભગ ઉતારો છે, તેમાં ઉપલો બખ્ત-આફ્રીદ વિષેનો ફકરો સદાબરો આવેલો છે. વળી બે ન્હાના પહલવી ટેક્ષ્તો હાલમાં મોજુદ છે જે આત્રો-ફ્રોબગ અને બખ્ત-આફ્રીદે લખેલા ધારવામાં આવે છે. "નિરંગસ્તાન"માંબી બખ્ત-આફ્રીદના ચેલાઓને લગતો એક વધુ એશારો આવેલો છે.

[2] માનવીમાં મન મારવાનો જે નેક ગુણ હોય છે તે.

૫ મું, (૧) આ વળી **આદરબાદ મહરસ્પેન્દે**[૧] કહ્યું છે કે: "મારી ઉપર કોઈબી હલાકી એવી નથી આવી પડી કે જેની અંદરથી ખુશાલીની છ ચીજો[૨] (મેળવીને) મેં તેને આવકાર આપ્યો નહી હોય. (૨) પહેલું એ કે હું પોતાને મુબારકબાદી આપુ[૩] છું કે મારી હલાકી (ફકત) આટલીજ છે (એટલે કે, ઓછી સખત છે), કારણ કે આના કરતાં વધુ ખરાબ બની શકે. (૩) બીજું એ કે મારે માટે જે હલાકીઓ તૈયાર થઇ રહી હતી,[૪] તેમાંની એક પસાર થઇ છે. (૪) ત્રીજું એ કે જે હલાકી પહોંચી છે તે મારાં રવાનને નહિં, પણ મારાં તનને પહોંચી છે; કારણ કે તનમાં તેનું પસાર થવું[૫] રવાનમાં (તેના પસાર થવા) કરતાં વધારે નજીવું છે. (૫) ચોથું એ કે હું પોતાને સુખી ગણું છું કે હું એટલો બધો નેક છું કે ગજસ્તે **અહરમને** મારી નેકીને લીધે મારી ઉપર આ હલાકી પાડી. (૬) પાંચમું એ કે જે દરેકે દરેક બુરાઇ અથવા હલાકી તેઓ પાડે તે મારી ઉપર યાતો (મારાં) ફરજંદો ઉપર પાડે; પણ તે મારી ઉપરજ આવી છે અને મારાં ફરજંદોને પહોંચી નથી. (૭) છઠ્ઠું એ કે નેક લોકોને વાસ્તે અહરમનનો ખજાનો હલાકીથી ભરપુર રાખેલો હોય છે, અને (તેમાંથી) જે કંઇ મારી ઉપર આવી પુગે છે તે (તેટલાં પ્રમાણમાં) અહરમનની તીજોરી ઓછી[૬] કરી નાખે છે, અને તેટલા માટે બીજાં નેક (માણસોને) નુકસાન કરવા તે તેજ પ્રમાણમાં અશકત થાય છે."

૬ ઠું, (૧) આ વળી કહ્યું છે કે એક ખાકી ચીજને ઘણી કીમતી[૭]

---

[૧] સાસાની વંસના હોરમઝદ પાદશાહના છોકરા બીજા શાહપુરના રાજમાં આત્રો-પાત મહરસ્પેન્દ એક નામાંકીત દસ્તુર તરીકે થઇ ગયો હતો; જેણે **પહલવીમાં** કેટલાંક નસિહતરૂપી નીતિના વખાણો કરેલાં છે, તથા પાઝંદ બંદગીઓ જોડેલી છે. એ આત્રો-પાતને લગતા એશારા વારંવાર દીનકર્દનાં ત્રિજાં, ચોથાં, પાંચમાં, છઠાં, સાતમાં, આથમાં અને નવમાં દફતરોમાં મલે છે. "બૂન્દહિશ"ના ૩૩ માં બાબમાં, "શિકન્દ-ગૂમાનીગ વિજાર"ના ૧૦ માં બાબમાં, અને "અરદા વીરાફ"નાં ૧ લા બાબમાંબી એને લગતા એશારાઓ અને મતો મલે છે.

[૨] **બબા ઇ રામિશ્ન**

[૩] ફાર્સીમાં **આબાદ** શબ્દનો વપડાસ સર્ખાવો:- "**સલામ**", "મુબારકબાદી," "શાબાશી", વિગરે (જેમકે **આબાદ આમદી**). **અમ આવાદીહા** નો અર્થ "મને મુબારકબાદી", "મારાં વખાણ", વિગરે થાય.

[૪] **મિન અનાગીહ ઇ લિ રાઇ દાશ્ત યેગવીમૂ** એનેદ. નો શબ્દાર્થ "જે આફતો મારે વાસ્તે ખાસ રાખેલાં હતાં તેમાંથી."

[૫] **વિતારદન**, "પસાર થવું," "ફેરફાર થવું," "બીગાડો."

[૬] **સર્ખાવો** પહલવી અને ફાર્સી **કાસ્તગ** "**ઓછું થયલું**," "જથ્થામાં ઘટાડો કીધેલો." જુઓ એ બોલ વિષે "**અરદા વીરાફ**", બાબ ૮૦ મો, ફકરો ૬ થો.

[૭] DM. મુજબ **વહાગ ગીરિશ્ન દેશ્રૂનિશ્ન**. અહીંયાં **ગિરિશાન** અને **દેશ્રુનિશ્ન** લગભગ એકજ અર્થ ધરાવનારા શબ્દો છે. સર્ખાવો ફાર્સી **બહા ગીરફતન** "મોટી કીંમતનું ગણવું;" **બહા ગીર** "કીમતી", "મોંઘુ". DP.અને K. માં ફકટ **દેશ્રૂનિશ્ન** શબ્દ આવેલો છે, જે શબ્દને DM. નાં નકલ કરનારે અથવા તેની આગમજના

ગણવી નહીં, અને કોઇબી કારણથી તેને જાળવી રાખવી નહિં, અને તેને હાથમાંથી ઉદારી નાખવી પણ નહી. (૨) અને તેને ઘણી કિમતી ગણવી નહિં તેનું કારણ એ કે જે કંઇ નિરમાણ[1] થયું હોય તેજ આ દુન્યામાં દરેકને મળે છે; અને કોઇબી કારણને ખાતર તેને રાખી મુકવી નહિં જોઈએ, કારણ કે તે ચીજ ફરતી છે અને આપી દેવીજ જોઈએ; અને કોઈએબી તેને હાથમાંથી ઉદારી નાખવી જોઇએ નહિં, કારણ કે આ (ગેતીની) દુન્યાની મારફતે પેલી (મીનોઇ) આલમને પોતાની બનાવવી વાજબી છે. (૩) અને એજ રીતે આ (ચોજેની) બાબદમાં આદમજાતે સાવચેત રહેવું જોઇએ, કારણ કે મોત સિવાય દરેક ચીજનો ઈલાજ છે, અને દ્રવંદી સિવાય દરેક ચીજ ચલાવી લેવાય, અને અશોઇ સિવાય દરેક ચીજને લાયકનો કોઇબી થઇ શકે, અને ગોહર સિવાય દરેક ચીજ તૈયાર કરી શકાય, અને બખ્ત[2] સીવાય દરેક ચીજ ફેરવી શકાય. (૪) અને આદમજાતને માટે દોલત, ડહાપણ, સાચવી રાખનારૂં[3] ગોહર અને સવાબનાં કામોનો જથ્થો એ સારી (ચીજો) છે; કારણકે અહીંયાનો ધીરો ખવાસ ત્યાં ખચીત ઝડપી[4] છે કે જ્યાં ન્યાયાધીષ ઇનસાફી છે, અને આંટ ઉપર કંઇબી ચીજ મેળવી શકાય એમ નથી, અને દરેક જણે આબાદી, પુષ્કલ અશોઇ અને સવાબનાં કામોને વાસ્તે મહેનતું થવું જોઇએ, કારણકે "હ્યાંને" "ત્યાં" ની સાથે (સંબંધ) છે, અને "ત્યાં"ને (હજી વધુ દુરના) "ત્યાં"[5] ની સાથે (સંબંધ છે).–(૫) જે અસલ લખાણ[6] ઉપરથી આ નકલ કીધી છે તે

નકલ કરનારે **ગીરિશન** વાંચ્યો હોય, અને ફારસી શબ્દ **બહા ગીરફતન** ધ્યાણમાં રાખીને **દેખૂનિશ્ન**ની આગમજ **ગીરિશન** બોલ વધાર્યો હોય એમ લાગે છે.

[1] **ફ્રાલા ઝક ઇ ઓહીનીદ ચેગવીમૂનેદ.**

[2] **બગો--બાખ્ત**; સર્ખાવો અવસ્તા **બઘો-બખ્ત** "ખોદાએ બક્ષેલું," "યઝદાંએ મુકરર કીધેલું", "નસીબ."

[3] **પાનગ**, સર્ખાવો ફારસી **પનાહ**, "પાસબાની," અવસ્તા **પા** "બચાવવું." એ ઉપરથી બુરૂં કરવાથી પોતાને અટકાવવાની ખાસ્યત.

[4] એટલે કે જે કોઇ આ દુન્યામાં ડહાપણ ભરેલી રીતે ભલું કામ કરવા માટે ધીમેથી અને ખંતથી જેહમત ઉઠાવે છે, તે બીજી દુન્યામાં બ્હેસ્તની બક્ષેશો જડપથી મેળવે છે.

[5] અવસ્તા **ગરોન્માન** ને અર્થે.

[6] **હમ-પઝીન**; જુઓ "પહલવી પાઝંદ શબ્દ કોષ" પાનું ૧૮૦ મુ. એનો અર્થ "અસલ લખાણ," "આગમજનું થઇ ગયલું લખાણ." સર્ખાવો ફારસી **પચૂહ** અથવા **પચવહ**, "તરજુમો".

આત્રો-પાત મહરસ્પેન્દનાં પુસ્તકોમાનું[1] એક છે, અને જે પઑર્યોત્કએષીઓએ ભરેલી દીની મજલસોમાં રચવામાં [2] આવ્યું હતું.[3]

* * *

B.

[આ વળી જાહેર છે...]

૧ લું. આ વળી જાહેર છે કે બધી નેકી અહુરમઝદની પેદા કીધેલી છે, અને બધી હેરાનગતી અહરમનની છે.

૨ જું. અને આ વળી જાહેર છે કે અહુરમઝદના અને અહુરમઝદની પેદાયશો (ના બાબમાં) એમ છે કે જે બધી નેકી તેઓની છે તે અહુરમઝદે પેદા કરેલી છે, અને જે બધી તેની ભલી પેદાયશોની હલાકી છે તે અહરમન તરફની છે.

૩ જું. અને આ વળી જાહેર છે કે અહરમન અને અહરમનની પેદાયશોમાં જેટલી તેઓની નેકી છે તે અહુરમઝદની પેદા કરેલી છે, અને જે તેઓની હેરાનગતી છે તે તેઓની પોતાની તરફની છે.

---

[1] **નામગ**, "ગ્રંથ", "ચોપડી", "લખાણ."

[2] **મદ યેગવીમૂનેદ.** એ ઉપરથી એવો વિચાર આવે છે કે જે અસલ લખાણમાંથી છઠ્ઠી કેતાબના આ ભાગના બનાવનારે આત્રો-પાત મહરસ્પેન્દના શબ્દો ટાંકેલા છે, તે અસલ લખાણ આત્રો-પાત મહરસ્પેન્દની પોતાની માલેકીની કેતાબ હતી; અને પઆર્યોત્કએષીઓની દીની તકરારોનાં જમાનામાં તે લખાયલી હતી. છઠાં પુસ્તકમાં જે પહલવી ટેકસ્ટ છે તે ઉપલી અસલ કેતાબમાં મારજીન ૨ આત્રો-પાતે લખેલી શરેહ હોય એમ જણાય છે, જે અહીંયા છઠ્ઠી કેતાબના લખનારે ઉતારી લીધેલી લાગે છે.

[3] એ ફકરાનો તરજુમો બીજી રીતે એમ થઇ શકેઃ

"આ નકલ એક એવીજ નકલમાંથી કીધેલી છે કે જે આત્રો–પાત મહરસ્પેન્દને લગતી કેતાબોમાં હતી, અને પઑર્યોત્કએષીઓનાં દીની મતો અને તકરારોને લગતી હતી." આ ઉપરથી જણાય છે તેમ અહીંયા પઑર્યોત્કએષીઓને લાગુ પાડેલી દીની નસિહતો અને શિખામણો પુરી થાય છે, જે છઠ્ઠી કેતાબની શરૂઆતથી આ ફકરા સુધી લંબાય છે. **પઑર્યોત્કએષાન** શબ્દ નો અસલ અર્થ "જરથોસ્તની આગમજના ધર્મ પાલનારા," અથવા "જરથોસ્તી ધર્મના સૌથી પહેલા માનનારાં" થઇ શકે; એટલે કે એનો અર્થ "જરથોસ્તી ધર્મના ફેલાવાની આગમજ જે માન્યતા અસલી જરથોશતીઓની હતી તે માનનારા" એવો થાય. અહીયાં પહેલો અર્થ ચાલી શકે એવો નથી, કારણકે નસિહતો અને શિખામણોની અંદર જરથોસ્તી ધર્મની શિખામણોબી સમાઇ જાય છે, અને બીજો અર્થ વાજબી નથી કારણ કે પઑર્યોત્કએષીઓને લાગુ પાડેલી દીની નસિહતોમાં બખ્ત-આફ્રીદ અને આત્રો-પાતની નસિહતો બી સમાયલી છે. દીનકર્દના ત્રિજાં દફતરના ૧૩૭ માં ફકરામાં જરથોસ્તનાં છોકરા આત્રો-પાતને પઑર્યોત્કએ·ષોમાનો એક કહેલો છે, જે યઝદેઝર્દનાં વખતમાં થઇગ યો હતો. એ ઉપરથી માલમ પડે છે કે છઠાં દફતરનાં લખનારે એ પઑર્યોત્કએષ નામ જરથોસ્તી દીનનાં કોઇબી જમાનાનાં પરહિઝગાર દસ્તુરોને અને દીનની બાબદો ઉપર જાણીતા લખનારાઓને આપેલું છે.

૪ થું. અને આ વળી જાહેર છે કે ફરેદુને અઝીદહાક (જોહાક) ને મારી નાખવાની ખાહેશ કીધી, (પણ) અહુરમઝદે આ પ્રમાણે કહયું કે: "હમણા તેને મારી નાખતો ના, કારણ કે આ પૃથ્વી ખરફસ્તરોથી ભરાઇ જશે".[1]

૫ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે જરથોસ્તે અમર્ગીની[2] ખાહેશ કીધી, (પણ) અહુરમઝદે એમ કહયું કે: "જો હું તુંને હમણા અમર્ગ બનાવું તો **ફરશોગર્દ** કરવાનું બની શકે નહીં."

૬ ઠું. અને આ વળી જાહેર છે કે અહુરમઝદે અઝીદહાક (જોહાક) જે મોતને ઘણો લાયક હતો તેના બાબમાં એમ કહયું કે "તેને મારી નાખતો ના," તથા જરથોશ્ત જે આટલો બધો નેક અને પુખ્ત થયલો હતો, તેને તેણે (અહુરમઝદે) અમર્ગ નહિં કીધો તે **ફરશોગર્દ**ના વખતને ખાતરજ હતું.

૭ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે સૌથી સરસ ચીજ સચ્ચાઇ છે, અને ખરાબમાં ખરાબ ચીજ જુઠું છે.

૮ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે કેટલાક (એવા) છે કે જેઓ સાચ્ચું બોલે છે, અને તેથી દ્રવંદ થાય છે; અને કેટલાક (એવા છે કે) જેઓ જુઠું બોલે છે, અને તેથી અશો થાય છે.[3]

૯ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે કેટલાક (એવા) છે કે આતશને બુજાવી નાખે છે, અને ગુનેહગાર (થાય છે); જયારે કેટલાક આતશને બુજાવે છે, (તોબી) તેઓ અશો (રહે છે.)[4]

---

૧ સર્ખાવો, "આવાં **યસ્ત**", ફકરો ૩૪ મો, "ગોષ યસ્ત", ફકરો ૧૪ મો વિગરે; **દીનકર્દ**, પુસ્તક ૮ મું, બાબ ૧૩ મો, ફકરો ૯ મો; પુસ્તક ૯ મું, બાબ ૨૧ મો. નવમાં પુસ્તકનો ફકરો ઉપલી બાબદનાં સંબંધમાં ધ્યાણ આપવા જોગ છે.

૨ સર્ખાવો **ઝન્દ ઇ વોહૂમન યસ્ત**, બાબ ૧ લો, ફકરો ૧ લો; બાબ ૨ જો, ફકરા ૧—૫.

૩ આ ફકરામાં જણાવેલો વિચાર અંતઃકરણને લગતા દાખલાઓનો નિવેડો લાવવામાં જે તકરાર કરવાની દોષાદોષ વિવેકને લગતી રૂઢી વપડાય છે તેવીજ લગભગ છે, જે બારીક પસંદગીના ઓઠાં હેઠળ જાણીજોઇને સચ્ચાઈને દાબી નાંખવાનું તથા પોતાના ઇરાદાથી કોઇપણ કાર્યની નીતિને લગતી કીંમત ઠેરવવાનું વાજબી ધારે છે. દોષાદોષ વિવેકને લગતા મુકરર કરેલાં મતો પ્રમાણે જયારેબી કોઇ મીત્રની ઉપર ઉપકાર કરવામાં, અથવા તો પોતાને પસંદ પડતી એક માન્યતા અથવા ખ્યાલને પકડી રહેવામાં, "મનના અખાડા અથવા બેવડા અર્થથી" સચ્ચાઇને ઉંશડવાનો રસ્તો લેવાનું ડહાપણ ભરેલું હોય, તે અનીતિથી ઉલટું નથી.

૪ એ ફકરાનો તરજુમો બીજી રીતે થઇ શકે: "કોઇ કોઇવાર આતશને બુજાવવાનું ગુનાહ ભરેલું છે, અને કોઇ કોઇ વાર આતશને બુજાવવાનું ધર્મ કાયદા પુર્વક છે." જરથોસ્તી ધર્મે મુકરર કરેલા વિચારો ઉપરથી જોતાં આતશને બુજાવવો કાયદા તરીકે અઝીમ ગુનાહ છે; પણ આ ફરમાન જરૂરયાતના બાબમાં બાજુએ કરી શકાય, એટલે જયારે આતશ

૧૦ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે ખુરાંઓને કોઇએ કંઇ આપવું નહિં, તોપણ કેટલાક (એવા) છે કે જેઓ ખુરાંઓને સૌથી સરસ અને સૌથી સ્વાદદાર ખોરાક આપે છે.

૧૧ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે જે કોઇ **આસ્નીદેહ ખેરદ** (જાતી અકકલ) થી અને **ગઑષોસૃત ખેરદ** (મેલવેલાં જ્ઞાન) થી પીછાણતાં જાણે છે, તે સવાબનાં કામો કરવાને લગતો અને ગુનાહની **સજાને** લગતો વખત અને હીંગામ બરાબર કયો છે તે **સારી** પેઠે સમજે છે.

૧૨ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે જે કોઈ **આસ્નીદેહ ખેરદથી** પીછાણતાં જાણે છે, તે **અવસ્તા** અને **ઝંદમાં** જેબી કંઈ જાહેર છે તે બરાબર **સમજે** છે, અને જે કોઇ **ગઑષોસૃત ખેરદથી** પીછાણતાં જાણે છે તે જે કંઇ જાહેર છે તે બરાબર **સમજે** છે.

૧૩ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે જે કોઈ (ઉપલી) બેઉ (જાતની) અક્કલથી ચીજો તપાસતાં જાણે છે, તે જે કંઇ થયલું છે અને જે કંઇ **થશે** તે દરેક ચીજ બરાબર **સમજે** છે.

૧૪ મું, (૧) અને આ વળી જાહેર છે કે નેકી શું છે[2] અને તેથી ઉલટું શું છે, તે જે કોઈ જાણે છે તેના સિવાય[1] કોઈનેબી[2] પોતાના ગુનાહને દુર કરતાં[3] આવડતું નથી. (૨) જેમકે ઉદારતા એક સદગુણ છે, જેનેથી ઉલટો દુર્ગુણ કોઇની મતા છીનવી લેવાની આતુરતા[4] છે. (૩) મગરૂરી (યાને સ્વમાન) એક સદગુણ છે, જેનેથી ઉલટી શેખૈ છે (૪) અમેશાસ્પેંદો અને યઝદોની આરાધના એક સદગુણ છે,[5] જેનેથી ઉલટું દેવપરસ્તી છે. (૫) આતશબેહરામ એક સારૂં મકાન છે, જેનેથી ઉલટું મુર્તિઓનું દેહરૂં છે. (૬) ઇન્સાનજાતની ખુશાલી અને અમેશાસ્પેંદો તથા યઝદોની ખુસ્તુદી કરવી[5] એ એક સદગુણ છે, જેનેથી ઉલટું નાફરમાની યા બેદરકારી સાથની પરસ્તેશ[6] છે. (૭) મીનોઇ

વધારે સર્વોપરી થઇ ગયો હોય છે ત્યારે. સર્ખાવો ઇંગ્રેજી કહેવત "આતશ ભલો સેવા બજાવનાર છે, પણ ભુંડો શેઠ છે." અને દરેક સાચ્ચા જરથોસ્તીને લાજમ છે કે આતશને પહેલા અર્થમાં, અને નહિં કે બીજા અર્થમાં ગણવો.

[1] **બરા મૂન.**

[2] **અયોશ** અથવા **અએવશ**, અહિંયા **અઇશને** બદલે વપડાયલો છે, જેમ **અપ્રશને** બદલે **અઓબશ** આવે છે. એ શબ્દ **અએવગી** પણ વંચાઇ શકે.

[3] સરખાવો ફારસી **ગુનાહ બુરદન**. બીજી રીતે "ગુનાહોથી પોતાને દુર લઇ (દેખૂન) જવું તે."

[4] વાંચો **વંદગ ગરીહ**; અવસ્તા **વીન્દ** અને **કર**.

[5] ફારસી **નવાખતન**, "વખાણવું," "ભેટ કરવું."

[6] કદાચ **વિસશ્નીગીહ**, "મેહેર દ્રુજી," "વિશ્વાસઘાત."

(હસ્તી)માં માનવું[૧] એક સદગુણ છે, જેનેથી ઉલટું બુતપરસ્તી છે. (૮) ઉદયોગ એક સદગુણ છે, જેનેથી ઉલટું અસંતોષ અને જંજાલ[૨] છે. (૯) મધ્યમપણું[૩] એક સદગુણ છે, જેનેથી ઉલટું અતેરૂં છે. (૧૦) કરકસર[૪] એક સદગુણ છે, જેનેથી ઉલટું કંજુસાઇ[૫] છે. (૧૧) ભલી દીનવાળા હોવું[૬] એક સદગુણ છે, જેનેથી ઉલટું બુરી દીનને લગતા હોવાનું છે. (૧૨) દોસ્તી એક સદગુણ છે, જેનેથી ઉલટું એશ્કબાજી[૭] છે. (૧૩) દીલસુઝ થવું એક સદગુણ છે, જેનેથી ઉલટું કજીઆખોર[૮] થવું છે, (૧૪) સારૂં શરમાળપણું[૯] અને સારી ગરીબાઇ[૧૦] સદગુણો છે, જેનેથી ઉલટું સ્વમાનની કોતાઇ[૧૧] છે. (૧૫) અથોરનાનપણું એક સદગુણ છે, જેનેથી ઉલટું આશમોગી છે. (૧૬) ભલી સરદારી એક સદગુણ છે, જેનેથી ઉલટું અંધેર રાજ્ય[૧૨] છે. (૧૭)સંતોષ એક સદગુણ છે, જેનેથી ઉલટું આળસાઇ છે. (૧૮) પ્યાર, અંતઃકરણની દાઝ અને દયા[૧૩] એ સદગુણો છે, જેનેથી ઉલટું ઠાલું રડન છે.[૧૪] (૧૯) ખાલેસ સ્વભાવ[૧૫] અને ખુશ મીજાઝ સદગુણો

---

[૧] **મઇનૂગ વીરૂયિશ્નીહ.**

[૨] સરખાવો ફારસી **બતંગી આમદન** "દુઃખમાં પડવું." એ લોગટ **વદ-વેશ,** "કપટ" વંચાઇ શકે.

[૩] અવસ્તા **બંદ** "બાંધવું," "અટકાવવું;" વળી એ શબ્દનાં અર્થો "સપુર્ણતા," "જાનફેશાની," "ભકિત," વિગરે થાય છે.

[૪] સરખાવો અવસ્તા **વાસ્ત્રીયો-ફ્શુયાંસ,** "ખેતીવાડી;" અવસ્તા **ફ્શુ** "આબાદ કરવું."

[૫] સરખાવો ફારસી **પીનહ,** "કપડાનું ઠીંગરૂ." તે ઉપરથી પહલવી **પીનીહ**નો અર્થ "ઠીંગડાનાં કપડાં પહેડનાર શખ્સની બખીલ ખાસ્યત."

[૬] અથવા "ખાલેસ દીનદારી." K. મુજબ **વેહી-દએનઇહ,** "દીની ભલાઇ કરનારા થવું."

[૭] સરખાવો અવસ્તા **વરેન.**

[૮] સરખાવો ફારસી **સિતુર્ગ** "ક્રોધી," "કજયાખોર."

[૯] **ખુશ રમીહ,** "સારાં ટોળાનો"ખી વંચાય.

[૧૦] સરખાવો પહલવી-ફારસી **શકના,** "ગરીબ."

[૧૧] સરખાવો ફારસી **ઉસ્તુખ્વાન.**

[૧૨] એનો શબ્દાર્થ "ખરાબ સત્તા અથવા પાદશાહી."

[૧૩] **મિત્રો,વ દીલસૂચગ** વ અવખ્શાયિશ્ન. દીલ-**સૂચગ** સાથે સરખાવો ફારસી **દીલ-સૂઝ,** "ભલી લાગણીવાળો." **દીલ-સૅચગ**ની પાછલ આવતો કાપો તેની સાથે જોડાયલો **નહિં** લયે તો એનો અર્થ "દોસ્તી અને દયાલુ મારી" થાય છે.

[૧૪] બરાબર વાંચણ **સીચૂનો-મઇગ;** અવસ્તા **સ્ચિન્દ,** "ફાડી તોડી નાંખવું;" એનો શબ્દાર્થ "બાલ પીખવા;" ફારસી **શીવન ઈ મૂઇ.**

[૧૫] બીજું વાંચણ: **વ શાદ-ખૂઇગીહ વ હૂરમી,** "અને ખુશાલ સ્વભાવનો તથા ભલાં ટોળાનો."

છે, જેનેથી ઉલટું ધીક્કાર સાથની મશ્ખરી[૧] છે. (૨૦) સફાઇ સુઘડાઇ એક સદ્ગુણ છે, જેનેથી ઉલટું શરીરની ચામડી ઉપર છુંદણાના ચીત્રો પાડવાં[૨] તે છે. (૨૧) પોતાની સ્ત્રીની દોસ્તી એક સદ્ગુણ છે, જેનેથી ઉલટું વ્યભિચાર છે. (૨૨) કુદરતી ખુબસુર્તી એક સદ્ગુણ છે, જેનેથી ઉલટું ખોટી રીતે મોહ પમાડવું તે છે.[૪] (૨૩) બોલવાની છત્તા એક સદ્ગુણ છે, જેનેથી ઉલટું દુર્ભાષણ[૫] છે. (૨૪) પોતાનો મદદગાર હાથ લંબાવવો[૬] એક સદ્ગુણ છે. જેનેથી ઉલટું બીજાને ફાયદા વગરનું (આપસવાર્થી) કામ કરવું તે છે. (૨૫) નેક માણસોની પાદશાહી એક સારો કાનુન છે, જેનેથી ઉલટું એકદીલ વગરનાં[૭] લોકોનું રાજ્ય છે. (૨૬) ગુનેહગારોની સજા સારો કાનુન છે, જેનેથી ઉલટું ગેરકાયદે મારવાનું[૮] છે. (૨૭) ઇનસાફ એક ભલો કાનુન છે, જેનેથી ઉલટું હીસાબ (યા ઇનસાફ) વગર મારી નાખવાનું અને બદ્દોની સાથે ખેશી કરવાનું છે. (૨૮) માણસજાતના દુશ્મનોને અને ગુનેહગારોને મારવાનું કામ એક ભલો કાનુન છે, જેનેથી ઉલટું કીનાખોર ખવાસ અને ક્રોધ છે. (૨૯) અમીરી ખવાસ અને ઉંચી મરદાનગી ભરેલી વર્તણુક[૯] સદ્ગુણો છે, જેનેથી ઉલટું જુલમાત છે. (૩૦) માણસોને ખવડાવવું અને તેઓનું પોષણ કરવું એક સારો કાનુન છે, જેનેથી ઉલટું (માણસોને) અમધ્યમપણે ખવડાવવાનું અને તેઓનું અમધ્યમપણે પોષણ કરવાનું છે.

---

[૧] અવસ્તા **અઇવી-સઓસ**, "હસવું," "મશ્ખરી;" ફારસી **અફસુસ**.

[૨] સખાવો **તંચીદન** અથવા **તંજીદન**, "છીંડણા પાડવાં," "રંગીન ચીત્ર ચામડીપર પાડવાં."

[૩] **વીશ્તગીહ**; સર્ખાવો ફારસી **વશ્તી** "ખુબસુરતી." એ બોલ **નીયાઝૂગીહ**, "ગરજ" વંચાય; તે ઉપરથી તરજુમો: "જરૂરતનું માંગવું એક સદ્ગુણ છે, જેનેથી ઉલટું નામોસી છે. DP. અને K. મુજબ **વ અખ્તગીહ** "અને ભાઇબંધી;" તે ઉપરથી તરજુમો: "ભાઇબંધી એક સદ્ગુણ છે, જેનેથી ઉલટું દુન્યાદારીનો ઘણો સ્વાર્થ છે."

[૪] **ખુપ-દીદીહ**, "ચીજો લગાડી બતાવેલી ખુબસુરતી તથા સુંદરતા." **અઉપસ્તીહ**, "નિચે પડવું", "નામોસી" વાંચી શકાય. આ લોગતનું બીજું વાંચણ **ખુપ-ગએતીહ**, જેનો શબ્દાર્થ "આ દુન્યાના સ્વાર્થને ઘણો ચાહનારો."

[૫] **વાચ-ગન્દીહ**, "અસભ્ય યા અનીતિકારક ભાષા;" સર્ખાવો ફારસી ગંદહ "વાસ મારતું." બીજું વાંચણ **વાચ-ગુંગીહ**, "મુગા શખ્સનું બોલવું;" સર્ખાવો ફારસી ગુંગ "મુગો."

[૬] અવસ્તા **ઝસ્ત** અને ગર "પકડવું;" સર્ખાવો ફારસી **દસ્તગીરીહ**, "યારી," "મદદ."

[૭] **અ-હુમ-ખાર**; સર્ખાવો ફારસી **હુમ-ખાર** તથા **હુમ-ખાહ**. DM. મુજબ **અ-હુમાર**, "અપ્રમાણીક," "ગેરઇનસાફી," "કાયદા અથવા ગણત્રીં વગરનું."

[૮] **અવારૂન-ઝદારીહ**, એટલે "અહેવાની માર અથવા શિક્ષા."

[૯] સર્ખાવો ફારસી **મેહ-મર્દ** "મોટો માણસ," "કુટુંબનો વડો."

૧૫ મું, (૧) અને આ તેમજ બીજું[1] **પઑયોર્તકૅષીઓનું** કહેવું અને કરવું છે, જે તમારે ભલા ઇરાદાથી[2] તેઓની માફક[3] અમલમાં મુકવું, તેનો ઉપ્યોગ કરવો, અને (તેજ પ્રમાણે તમારે પોતે) ચાલવું:- એક તો આ છે કે દુન્યામાંથી ગુનાહોને દૂર કરવા; અને બીજું તો આ કે નેકી તેઓની સાથે નિકળી જાય નહિં[4]. (૨) સબબ કે એ પ્રમાણે જાહેર છે કે દુન્યામાંથી કોઇની મતા છીનવી લેવાનાં કામને દુર કરવું, પણ એવી રીતે તેને દુર કરવું કે ઉદારતા ઓછી થઇ જાય નહિં.

૧૬ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે શોખૈ દુન્યામાંથી દુર કરવી જોઇએ, પણ એવી રીતે તે દુર કરવી જોઇએ કે સ્વમાન ઓછું થાય નહિં.

૧૭ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી દેવપરસ્તીને બહાર કાઢવી જોઇએ, પણ એવી રીતે તે બહાર કાઢવી જોઇએ કે અમેશાસ્પંદો અને યઝદોની આરાધના ઓછી થાય નહિં.

૧૮ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી મુર્તિનાં દેહરાંઓને ઉખેડી નાંખવાં જોઇએ, પણ એવી રીતે તે ઉખેડી નાંખવાં જોઇએ કે આતશબેહરામની તરફનું માન ઓછું થાય નહિં.

૧૯ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે નાફર્માન પરસ્તેશ દુન્યામાંથી દુર કરવી જોઇએ, પણ તે એવી રીતે દુર કરવી જોઇએ કે અશો લોકોની ખુશાલી અને સંતોષ તેથી ઓછાં થાય નહિં.

૨૦ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે બુતપરસ્તીને દુન્યામાંથી બહાર કાઢવી જોઈએ, પણ એવી રીતે તે કાઢવી જોઈએ કે મીનોઇ હસ્તી બાબેનો એતેકાદ ઓછો થાય નહિં.

૨૧ મું. એને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી અસંતોષ અને જંજાલને દુર કરવાં જોઇએ, પણ એવી રીતે તે દુર કરવાં જોઈએ કે ઉદ્યોગ ઓછો થાય નહિં.

૨૨ મું. અને આ પણ જાહેર છે કે દુન્યામાંથી અતેરૂં દુર કરવું જોઇએ, પણ તે એવી રીતે દુર કરવું જોઇએ કે મધ્યમપણાની કીમત ઓછી થાય નહિં.

૨૩ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી બખીલાઈને દુર કરવી જોઇએ, પણ તે એવી રીતે દુર કરવી જોઇએ કે કરકસર ઓછી થાય નહિં.

૨૪ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે બુરી દીન સાથનો સંબંધ તજી દેવો જોઇએ, પણ તે એવી રીતે તજવો જોઇએ કે ભલી દીનનો સંબંધ ઓછો થાય નહિં.

---

[1] અને બીજું જે નિચે જણાવ્યું છે તે.

[2] કદાચ **હુંગામીંગ** અથવા **અવ-ગામીગ** "કોઇ ચોકસ વખતે;" સર્ખાવો અવસ્તા **અઇવિ-ગામ**. બીજુ વાંચણ: **હૂદામીગ** "ભલી પેદાયશ તરીકે."

[3] **ચીગૂન ઑલા-શાન આઇનીન.**

[4] એનો શબ્દાર્થ: "અને બીજું એ છે કે તે ગુનાહોની સાથે ભલાઇ જતી રહેતી યા ગુમ થતી નથી."

૨૫ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી એશ્કબાજીને દુર કરવી જોઇએ, પણ એવી રીતે તે દુર કરવી જોઇએ કે દોસ્તી ઓછી થાય નહિં.

૨૬ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી કજયાને હાંકી કાંઢવો જોઇએ, પણ એવી રીતે તે હાંકી કાઢવો જોઈએ કે દીલની દાઝ ઓછી થાય નહિં.

૨૭ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી ધાસ્તી અને બીકને દુર કરવી જોઇએ, પણ એવી રીતે તે દુર કરવી જોઇએ કે ભલી ગરીબાઇ અને ભલું શરમાળપણું ઓછાં થાય નહિં.

૨૮ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી આશમોગી દુર કરવી જોઇએ, પણ એવી રીતે તે દુર કરવી જોઈએ કે હેરબદો ઓછા થાય નહિં.

૨૯ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી બદ પાદશાહીને નાબુદ કરવી જોઇએ, પણ એવી રીતે તે નાબુદ કરવી જોઈએ કે સરદારીની કીંમત ઓછી થાય નહિં.

૩૦ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી આળસાઇને બહાર કાઢવી જોઇએ, પણ એવી રીતે તે બહાર કાઢવી જોઇએ કે સંતોષ ઓછો થાય નહિં.

૩૧ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી બાલ પીખીને (મુવાં પાછલ) રદન કરવાનો રેવાજ કાઢી નાખવો જોઈએ, પણ તે એવી રીતે કાઢી નાખવો જોઇએ કે માણસજાત તરફનો પ્યાર અને દીલસોઝ દયા ઓછાં થાય નહીં.

૩૨ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી ધીકકાર ભરેલી રીતે હસી કાઢવાનું દુર કરવું જોઇએ, પણ એવી રીતે તે દુર કરવું જોઇએ કે ખુશ મીજાઝ અને ખુશી ખુશાલી ઓછાં થાય નહિં.

૩૩ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી શરીર ઉપર ચીત્રો પાડવાની રીતને કાઢી નાખવી જોઇએ, પણ એવી રીતે તે કાઢી નાખવી જોઇએ કે તનની સફાઈ સુઘડાઇ ઓછી થાય નહિં.

૩૪ મુ. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી છીનાળું દુર કરવું જોઇએ, પણ એવી રીતે તે દુર કરવું જોઇએ કે પોતાની સ્ત્રી સાથની મોહબત ઓછી થાય નહિં.

૩૫ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી ગરૂરી દુર કરવી જોઇએ, પણ તે એવી રીતે દુર કરવી જોઇએ કે માન ભરેલા વિચારો ઓછા થાય નહિં.

૩૬ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાથી ઠગારી ખુબસુરતીને દુર કરવી જોઇએ, પણ એવી રીતે તે દુર કરવી જોઇએ કે કુદરતી ખુબસુરતી ઓછી થાય નહિં.

૩૭ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી ગાલગલોચ દુર કરવી જોઇએ, પણ એવી રીતે તે દુર કરવી જાઇએ કે વાકચાતુરી તથા સાચ્ચું બોલવુ ઓછું થાય નહિં.

૩૮ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી બીજાઓને માટે જે ફાયદા વગરની મેહનત છે તે દુર કરવી જોઇએ, પણ એવી રીતે તે દુર કરવી જોઈએ કે બીજાંઓને મદદ કરવાનું ઓછું થાય નહિં.

૩૯ મું અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી નિયમ વગરની પાદશાહી દુર કરવી જોઇએ, પણ એવી રીતે તે દુર કરવી જોઇએ કે ભલાઓની પાદશાહી ઓછી થાય નહિં.

૪૦ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી ગેરકાયદેસર મારવાનું કાઢી નાખવું જોઇએ, પણ એવી રીતે તે કાઢી નાખવું જોઇએ કે ગુનેહગાર પાપીઓની શિક્ષા ઓછી થાય નહિં.

૪૧ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી ઢંગધડા વગરની યા ગેરવાજબી કટલ, તથા પાપીઓ સાથની સગાઇ દુર કરવાં જોઇએ, પણ એવી રીતે તે દુર કરવાં જોઇએ કે ઇન્સાફ્નો અમલ ઉતરી પડે નહિં.

૪૨ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે (દુન્યામાંથી) ગરીબ લોકોની મુશ્કેલી અને તેઓ ઉપરનો બોજો કાઢી નાખવાં જોઇએ, પણ એવી રીતે તે કાઢી નાખવાં જોઈએ કે અમીરો અને પાદશાહોની કીંમત ઓછી થાય નહિં.

૪૩ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી (કોઇ ધંધો શિખવતી વખતે) ચાલુ[1] શિક્ષા કરવાનું કાઢી નાખવું જોઇએ, પણ એવી રીતે તે કાઢી નાખવું જોઇએ કે ધંધાને માટેનું જ્ઞાન આપવાનું તેમજ ધંધો હલકાં પડે નહિં.

૪૪ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી કીનેકશી ઉખેડી નાખવી જોઇએ. પણ એવી રીતે તે ઉખેડી નાખવી જોઇએ કે દુશમનને અને બદ લોકોને મારવું ઓછું થાય નહિં.

૪૫ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી જુલ્મમાત દુર કરવો જોઇએ, પણ એવી રીતે તે દુર કરવો જોઇએ કે અમીરી અને બુલંદ મરદાનગી હલકાં પડે નહિં.

૪૬ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે દુન્યામાંથી અમધ્યમસરનો ખોરાક આપવાનું અને અમધ્યમ સરનું પોષણ કરવાનું કાઢી નાખવું જોઇએ, પણ એવી રીતે તે કાઢી નાખવું જોઇએ કે માણસજાતનો ખોરાક અને પોષણ ઓછાં થાય નહિં.

૪૭ મું. આ વળી જાહેર છે કે જે પ્રમાણે એક માણસ પગનાં ઢાંકણ (બુત[2]) વગરનો હોય, અને આ તમામ દુન્યા સાંપ, વિંચ્છુ[3] અને ખરફ્સ્તરો તથા અણીદાર કાંતાઓથી[4] ભરપુર હોય, અને તે માણસ (આવી કલ્પણાથી) ઘણોજ બીહે કે "ખરફ્સ્તરો મને ડંખ મારશે અને કાંતા મારા પગમાં ભોકાશે," તેજ પ્રમાણે કોઇ બીજાં નહિં તો આ કારણને લીધે આ દુન્યાની (જીંદગી) ના અરસામાં બધાં રવાનોએ પોતાનાં તનનાં પોષણને વાસ્તે સંભાળથી ચાલવું જોઈએ.

---

[1] સર્ખાવો અવસ્તા **પાધ** અને **દાર**; સર્ખાવો ફારસી **પાયદાર**, "સદાનું," "હમેશનું."

[2] સર્ખાવો અવસ્તા **ફ્રષંગહ** (મુળ **પસ** "બાંધવું"); ફારસી **કફ્શ.**

[3] **સર્ખાવો અવસ્તા વઝગ.**

[4] **ખાર**; એનો અર્થ વળી "સખ્ત અણીવાળા પથરા" પણ થઈ શકે.

૪૮ મું. આ વળી જાહેર છે કે બદગોઇ કરનારાઓ આગળ તથા સ્ત્રીઓની આગળ ભરમ ખોલવા નહિં, કારણ કે જે કોઇ બદગોઇ કરનારા તથા સ્ત્રીઓ આગળ છુપીવાત કરે છે તે (પોતાનાં) ભરમોને ઉંઘાડા પાડે છે, અને પાછળથી તે અફસોસ કરે છે[૧].

૪૯ મું. આ વળી જાહેર છે કે કોઇએબી બેઅકલી[૨], આપસ્વાર્થી[૩], અને એસ્કબાજ માણસો સાથે કામ પાડવું નહિં યા સોબત કરવી[૪] નહિં, કારણ કે જે કોઇ બેઅકલી, આપસ્વાર્થી, અને એશ્કબાજ માણસો સાથે કામ પાડે છે, અને તેઓની સોબતીમાં ફરે છે, તે હમેશાં નામોસી[૫] તથા લાચારી[૬] ભોગવે છે.

૫૦ મું. આ વળી જાહેર છે કે જાલેમ[૭] મર્દ સાથે કોઇએ લડવું જોઈએ નહિં, કારણ કે જે કોઇ જાલેમ સાથે લડે છે તે માર ખાય છે, અને તેનો નતિજો પામે છે.

૫૧ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે ધીકકારભરેલી લાગણીથી મશ્ખરી કરનાર માણસને[૮] કોઇએ મીત્ર[૯] કરવો નહિં, યા તો (તેની સાથે) એકદીલ[૧૦] થવું નહિં; કારણ કે જે કોઇ ધીકકારભરેલી મશ્ખરી કરનારને એક મીત્ર બનાવે છે, અથવા (તેની તરફ) એક મનથી રહે છે, તે ખચીત નામોસીમાં આવી પડે છે.

૫૨ મું. અને આ વળી જાહેર છે કે એક ખારીલા દેખાવના[૧૧] માણસ પાસેથી કોઈએ કંઈ માંગવું નહિં, કારણ કે જે ખારીલા દેખાવના માણસ પાસેથી કંઇ ચીજ માગે છે તેબી પોતાને ખારીલો બનાવે છે, અને પછી પસ્તાવામાં પડે છે.

---

[૧] અવસ્તા **પસ** "પછી," અને **મન** "વિચાર કરવો"; તે ઉપરથી "પાછળનો વિચાર," "પશ્ચાતાપ." જુઓ "આદરબાદનું પંદનામુ," ફકરો ૧૪ મો: **રાઝ ઑલ નીશાઆન અલ દેશ્નૂન**, "ઓરતોને છુપી વાત કહેતો ના.",

[૨] **હરેદ**; સર્ખાવો અવસ્તા **હરેધિ**, "જુલમ", "દૂશ્મનાઇ"; ફારસી **હલહ**. એ શબ્દનો અર્થ "જુલ્મી" અથવા "વેરી"બી થાય છે.

[૩] અવસ્તા **ઝૂષ**, "ચાહવુ".

[૪] **હમ-નાઝગી**, સર્ખાવો ફારસી **નાઝીદન**. **હમ-વાચીગ** બી વંચાય, એટલે "સાથે બોલનાર" અથવા "હમ-વાઝ કરનાર".

[૫] સર્ખાવો ફારસી **સખુફી**, "ક્રોધ"; અથવા **સખુક શુદન** "ધીક્કારવું".

[૬] **અ-વહાન-દીદગીહ**; સર્ખાવો પહલવી **વહાન**, ફારસી **બહાનહ** "બહાનું" "સબબ". એનો શબ્દાર્થ "આગળ ધરવાનું કંઇ બહાનું નહિં હોવાની (લાચારી)".

[૭] અવસ્તા **સાસ્તાર**.

[૮] **અફસૂસગર ગબ્રા**.

[૯] અથવા "દૂઃખી વખતનો મીત્ર." **સિજગ**, અવસ્તા **ઇથ્યેજંગહ**, "નાશ."

[૧૦] **હમ-અઉર્વન**, એટલે **હમરૂબાન**; એ લોગટ **હમ-ખુરાન**ને બદલે **હમખુરૂન** આવેલો વંચાય, એટલે "એક સુફરેનો સાથી."

[૧૧] **વદ-ચીહર**, એનો શબ્દાર્થ "બેડોળ ચેહરાનો" એ શબ્દ **વદ-ચશ્મ** "નજરનો ખરાબ" ની માફકજ અહીયાં વપડાયલો છે.

૫૩ મું. આ વળી જાહેર છે કે પોતાની બાયડી તથા બુઝોર્ગ સગાંઓ[1] ને સુખી રાખવાં જોઈએ, અને તેઓને આસાની[2] વગરનાં રહેવા દેવાં નહિં; કારણ કે જે કોઇ પોતાની બાયડીને અને ઉમરે પુગેલાં સગાંઓને સુખી રાખતો નથી, અને તેઓને કંગાળ રાખે છે, તે ખચીત પોતે દુઃખી થાય છે, અને તેને ખોરાક લેતાં લેહજત લાગતી નથી.

* * *

C.

[આ વળી એમ……]

૧ લું. આ વળી એમ છે કે ગુનાહનાં કામો કરીને દોલત મેળવવી નહિં, અને તે (દોલત) પોતાનાં ઘરમાં મુકવી નહી; કારણ કે જે કોઇએ ગુનાહનાં કામોથી દોલત મેળવેલી હોય છે, અને તે મેળવીને પોતાનાં ઘરમા મુકેલી હોય છે, અને પોતાનાં ઘરમાં તે લઇ ગયલો હોય છે, તે દોલત લુંટાઇ જશે (યાને તેનો નાશ થશે).

૨ જું. આ વળી એમ છે કે દરેક શખ્સ જેટલું પોતે જાણતો હોય તેટલુંજ તેણે બોલવું, કારણ કે જે કોઇ પોતે જાણતો હોય તેના કરતાં વધારે બોલે છે તો લોકો તે જે કંઇ જાણતો હોય તે ઉપર થોડોજ ભરૂસો રાખે છે.

૩ જું. આ વળી એમ છે કે જેણે શરાબ પીધો હોય તેણે કંઇબી (ધર્મ) મત આપવામાં યા તકરારમાં ઉતરવું નહિં, કારણ કે ખચીત[4] જે કોઇ શરાબ પીને (ધર્મ) મત આપવામાં યા તકરારમાં ઉતરે છે તે ઉશ્કેરાઇ[5] જાય છે.

૪ થું. આ વળી એમ છે કે ઇનસાનને ધીક્કારનારની સંગતમાં કોઇએ રહેવું નહિં, અને તેના સખુનો ખરા તરીકે બહાલ રાખવા નહિં, કારણકે તેથી ખચીત માણસો તેનાં પોતાનામાં જે હુશીયારી હોતી નથી તે બાબે શકમંદ થાય છે; અને જે કોઇ ઇનસાનને ધીક્કારનારની સંગતમાં પોતાને રાખે છે અને તેના સખુનો માને છે, તેની કીર્તી ઓછી થાય છે.

---

[1] **રસીદ**, "જવાનો," અથવા "ઉમરે પુગેલા શખ્સો;" સર્ખાવો ફારસી બોળ **રસીદ**; એ બોળ **રસીગ** "ગુલામો" અથવા "નોકરો"બી વંચાય.

[2] સર્ખાવો **ગોશ્ત-ઇ-ફ્રયાન**નો બાબ ૩ જો, ફકરો ૮૮ મો, જયાં **ફ્રાખ્ત** બોલ આવેલો છે.

[3] **ખૂરિશ્ન મઝગ કમ ખવીતુનેદ.**

[4] અવસ્તા **બાઇધિશ્ત**.

[5] **અએશ્મ-વીન્દ**, એનો શબ્દાર્થ "ગુસ્સાથી વશ થયલો;" અથવા "જેની ઉપર ગુસ્સો ગાલેબ થયલો."

૫ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇએ પોતાની નેકી તથા હુશીયારી જે હોય તેના કરતાં પોતાને વિષે વધારે વિચાર રાખવો નહિ; કારણકે ખચીત પોતાની નેકી અને હુશીયારી હોય તેના કરતાં વધુ પોતાને માટે જે કોઇ વિચાર બાંધે છે તે પોતે મુશ્કેલીમાં આવી પડે છે, અને ભલાંઓ સાથે કંકાસ કરે છે.

૬ ઠું. આ વળી એમ છે કે દરેક જણે ભલાંઓની ભલાઇ અખત્યાર કરવી, અને તેથી ખુશી રહેવું, કારણકે ખચીત જે કોઇ ભલાંઓની ભલાઇ અખત્યાર કરતો નથી, અને તેમ કરીને સંતોષી રહેતો નથી, તે તેમ કરવાથી (પોતાનાં) કપટીપણાં બાબે તથા ભલાંઓ સાથની (પોતાની) દુશ્મનાઇ બાબે શકમંદ થાય છે.

૭ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇએબી પાદશાહીથી અને સત્તાથી હરખાઇ જવું નહિં, કારણકે ખચીત જે કોઈ પાદશાહીથી અને સત્તાથી હરખમાં આવી જાય છે તેની ભલાઇ બીલકુલ જતી રહે છે, અથવા દુર[૧] થઇ જાય છે, અને તેથી તેની ઉપર (કોઇવાર) પુષ્કળ જફા અને આફત આવી પડે છે.

૮ મું. આ વળી એમ[૨] છે કે કોઇએબી અમીર અને પાદશાહની હજુરમાં નાફરમાન અને તુન્દ મીજાઝી થવું નહિં, કારણકે જે કોઇ અમીર અને પાદશાહની હજુરમાં નાફરમાન અને ગરૂર થાય છે તે ખચીત ધાએલ[૩] થાય છે અને સજા પામે છે.

૯ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇએ એધી[૪], દારૂપીને મસ્ત[૫], કીનાખોર[૬] અને દગાખોર[૭] થવું નહિં, કારણકે જે કોઇ (એવી હાલતે) પોંહોચેલું હોય છે તે તેથી લાચાર[૮] બને છે, અને જે શખ્સ એધી, મસ્ત, કીનાખોર, અને દગાખોર હોય છે, તે નવીનવી મુશ્કેલીઓમાં[૯] વધુ અને વધુ પડતો જાય છે.

---

[૧] સર્ખાવો ફારસી **બર ગર્દીદન**, "ફરી જવું," "પાછા જવું."

[૨] K. મુજબ **પએદાગ** "દેખઇતુ", "જાહેર". આ નકલ કરનારા **તરફ**નો વધારો હોય એમ લગે છે.

[૩] સર્ખાવો ફારસી **પઝદ** "લોહી," "જુસ્સો." વળી એનો અર્થ "પીડા," "દુખ"બી થાય.

[૪] વાંચો **રસ-પત**ગીહ; ફારસી **રસ** "એધી" અને અવસ્તા મુલ **પત** **"પડવુ"**. સર્ખાવો પહલવી **હૂ-પતગીહ**.

[૫] સર્ખાવો ફારસી **ખૂરસ્ત**, "છાકટો" બીજું વાંચણ **નાવરદીચ**, ફારસી **નવર્દ** લડાઈ," એ ઉપરથી "લડવાને આધીન".

[૬] **વદ**–ઝહરગ, સખાવો ફારસી **બદ ઝહરહ** "કપટી."

[૭] **નએોગારતગ**, સર્ખાવો ફારસી **નુગાલ** "ઠગાઇ."

[૮] **ચારગી(હ) કમ ખવીતુનેદ**, એનો શબ્દાર્થ "સહેજ પણ ઉપાય જાણતો નથી. '

[૯] **નોક નોક** શિગફ્તીહ.

૧૦ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇએબી પોતા ઉપર જે કંઇ આવી પડ્યું હોય તેને માટે આઝુરદેહ અને ઉદાસી[1] રહેવું નહિં, કારણકે જે કોઇ પોતાને કંઇ નહિં મળ્યું હોય તેને માટે આઝુરદેહ અને દલગીર થાય છે, તે જંજાલ અને શકમંદી[2]માં જીંદગી ગુજારે છે.

૧૧ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇએ (પોતાનાં) નસીબ[3] વિષે ઘણો ઉંચ્ચો વિચાર રાખવો નહિં, કારણકે લોકો તેને વાસ્તે બેતુંમ્ભા થઇ જાય છે; અને જયારે આવો શખ્સ પોતે જાતે જયારે બીજા સાથે સંબંધમાં આવે છે–એટલે જે કોઇ પોતાનાં નસીબ વિષે ઉંચ્ચો ખ્યાલ રાખે છે તે–તેને (પેલા બીજાથી) મદદ મળતી નથી.

૧૨ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇએ પોતાની ખાસ્યત છુપાવવી નહિં, કારણકે લોકો તેથી તેની સેજબી દરકાર કરતા નથી; અને જે કોઈ પોતાની ખાસ્યતને છુપાવે છે તે પોતાની અંદર જે ખામી રહેલી હોય છે તેને સુધારવાને શકિતવાન થતો નથી.

૧૩ મું. આ વળી એમ છે કે કોઈએ (મનશ્ની વગરની) બંદગી ચાલુ બબડયા કરવી[4] નહિં, કારણકે શહેરનાં લોકો તેને ઠગારો સમજશે, અને જે કોઈ બંદગી એમ ચાલુ બબડયા કરે છે તેના મીત્રો થોડાજ થશે.

૧૪ મું. આ વળી એમ છે કે કોઈએ ગરમ મીજાઝ તથા કપટ રાખવું નહિં, કારણકે લોકો શહેરમાં તેને ક્રોધવાન તરીકે ગણે છે; અને જે કોઇ ગરમ મીજાઝ તથા કપટીપણું ધારણ કરે છે તે પોતે ખચીત એકલોઅટુલો થઇ જાય છે.

૧૫ મું આ વળી એમ છે કે કોઇએ કવખતે અને અમધ્યમસરનો ખોરાક ખાવો નહિં, કારણકે જે કોઇ કવખતે અને અમધ્યમસરનો ખોરાક ખાય છે તે ખોરાકનો સ્વાદ પીછાણી શકતો નથી, અને પોતે બીમાર પડે છે.

૧૬ મું. આ વળી એમ છે કે કોઈએ ઘણીજ સખત મહેનત કરવી નહિં, કારણકે જે કોઇ સખત વૈતરૂં કરે છે તે ખચીત ઘણી બીમારી ભોગવે છે.

૧૭ મું. આ વળી એમ છે કે દરેકે પોતાનાં બખ્તથી[5] સંતોષ પામવું જોઇએ, કારણકે જે પોતાનાં બખ્તથી સંતોષ પામતો નથી તે ખચીત સંતોષ વગરની અને વળી સંતાપ ભરેલી જીંદગી ગુજારે છે.

૧૮ મું. આ વળી એમ છે કે એક બુરી અકકલવાળા તથા આપસ્વાર્થ સાંધનારા શખ્સની આગળ જે કંઇબી (આપણી) મોજુદ[6] ખામી હોય તે વિષે બોલવું નહિં,

---

[1] સખાર્વો અવસ્તા **ઝરેનુમન્ત.**

[2] **ગૂમાનીહ,** એ બોળ વદ **ગૂમાનીહ** ને અર્થે આવેલો છે.

[3] **વખ્ત,** અહીંઆં બખ્તને અર્થે.

[4] સખાર્વો ફાર્સી **દંહિશ.**

[5] એનો શબ્દાર્થ "(તેને)જે કંઇ ખુદાએ આપેલું છે તેથી."

[6] **આહૂગ ઝયશ હુઇત.**

(કારણકે) જે કોઇ બુરી અકકલવાળા અને આપસ્વાર્થ સાંધનારા માણુસ આગળ પોતાની ખાનગી ખામી વિષે બોલે છે તે કંઇ તે ખામી સુધારશે નહિં, પણ દુશ્મનાઈ ઉશ્કેરવાનું[1] કારણ આપશે.

૧૯ મું. આ વળી એમ છે કે નગુણા તથા બદ શખ્સોને ભેટ આપવી નહિં જોઈએ, કારણકે જેઓ નગુણા તથા પાપી શખ્સોને ભેટ આપે છે તેઓના બાબમાં તેઓની (પોતાની) દોલતનું નખોદ (વળે છે), અને તેથી તેઓનાં રવાનને દુઃખ[2] થાય છે.

૨૦ મું. આ વળી એમ છે કે જે કોઇ નીતિની બાબદમાં નિચે ઉતરી પડયો હોય[3] તેને મારવો યા તેના હાથ પગ કાપી નાખવા જોઇએ[4] નહિં, કારણકે જે કોઈ વધુ અને વધુ નીતિમાં જેમ જેમ નીચે ઉતરતો જાય છે તેમ તેમ ખચ્ચીત તે, નીતિની બાબદમાં નીચે ઉતરી પડેલા માર ખાનાર તથા લુલો લંગડો થયેલા માણસના કરતાં, વધુ લાચાર[5] બનતો જાય છે.[6]

૨૧ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇએ સત્તા વધારવા તથા દોલતને માટે બેહદ આરજુમંદ થવું જોઇએ નહિં, કારણકે જે કોઇ સત્તા તથા દોલતને માટે બેહદ લોભી થાય છે તે જે કંઇ ભલાઈ તેનામાં આવી હોય તેનો સ્વાદ પીછાણી શકતો નથી, અને પોતે અસંતોષ તથા બેચેનીમાં રહે છે.

૨૨ મું. આ વળી એમ છે કે જો કોઇ ડાહયો[7] થવા માગે તો તેણે બદકારો સાથે હમશરીક અને મીત્ર[8] થવું જોઇતું નથી, કારણકે જયારે તે (શખ્સો) કંઇ બદફેલ કરે છે ત્યારે જે કોઇ (તે બદ માણસોનો સાથી હોય છે) તેને પણ ખરાબ લગાડવામાં[9]

---

[1] **દૂશ્મન અંગીઝીનેદ.**

[2] વાંચો **દિર-ગીહ**, "દલગીરી," "દુઃખ;" પોતાની બદ ખાહેશો તૃપ્ત કરવાને માટે તેઓને સાંધણો પુરાં પાડવાં સારૂં હસ્તલેખો મુજબ **દ્રવંદીહ**, એ ઉપરથી "બદ લોકોને મદદ કીધાથી (તેના રવાનને બદી પોંહોંચે છે)."

[3] **અઉરૂસ્પીહ**, સર્ખાંવો ફાર્સી **રૂસ્પીહ**.

[4] **ખૂનીનીદન**, "જખમ કરવો" "કટકા બુકલા કરવા." બીજું વાંચણ **અનવીનિશ્ન** "અખારા કરવા."

[5] **અઇચયારાન કમ વંદેદ**, એનો **શબ્દાર્થ** "જુજ દોસ્તો યા મદદગારો મેળવે છે."

[6] એટલે કે, આવા દાખલાઓમાં કુદરત તેને વધારે સુધારવા માટે શિક્ષા કરે છે.

[7] **વીચીરેદ**, સર્ખાવો અવસ્તા **વીચિર** "પીછાણનાર;" અથવા **વિજીરેદ**, "જો કોઇ મદદ કરી શકે તો."

[8] **હમ-પરિશ્ન**, સર્ખાવો ફાર્સી **હમ-બર**; કદાચ **હમ-બિશ્ન** હોય

[9] **દૂસ્રબેન્દ.**

આવે છે; અને જયારે તે શખ્સ જે બદ શખ્સોનો સાથી અને સોબતી હોય છે તે ઉપર કંઈ આફ્તો[૧] આવી પુગે છે ત્યારે પેલા બદકારોબી તેના મદદગાર થતા નથી.

૨૩ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇએ પોતાની કંગાલ્યત[૨], ગરીબાઈ તથા કમહુસ્યારી[3] નાં ખ્યાલ ઉપરથી બીજાંઓ વિષે ઓછું ધારવું નહિં, અને તેઓની સારી હાલત[૪] તેઓને માટે જેવી હોય તેના કરતાં ઓછી જોવી નહિં; કારણ કે લોકો હમેશાં તેથી તેનાં કપટીપણા[૫] તથા આપમતલબીપણા વિષે વહેમ રાખે છે; અને (વળી) જે કોઈ પોતાની કંગાળીયત, ગરીબાઇ તથા કમહુશીયારીને લીધે બીજાંઓ વિષે ઓછું ધારે છે, અને તેઓની ભલી હાલતને જેવી તેઓની હોય તેનાં કરતાં ઉતરતી જોએછે, તે ખુદ પોતાની કસુરો થોડીજ જોએછે.

૨૪ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇએ પોતાની દોલત તથા સત્તાથી મળતી ખુશાલીને ખાતર બીજાઓની સારી હાલત જેવી તેઓને માટે હોય તેના કરતાં વધારે જોવી નહીં, કારણ કે જે કોઇ પોતાની દોલત તથા સત્તાને આધારે મળતી ખુશાલી ઉપરથી બીજાઓની સારી હાલત જેવી તે તેઓને માટે હોય તેના કરતાં વધારે જોએ છે તે (શખ્સ) નું છાલકાપણું, લોભ અને ટુંકી નજર[૬] વિષે લોકો ખચ્ચીત વેહમ રાખે છે.[૭]

૨૫ મું. આ વળી એમ છે કે કોઈએબી ખરાબ હીસાબી અને ખરાબ ગણત્રિબાજ[૮] થવું નહિં, કારણ કે (જો થશે તો) તેની પાસેથી કોઇબી શખ્સ ઘણી ધાસ્તીરાખી કંઇ ચીજ માગશે તથા કબુલ કરશે;[૯] અને તે પોતે જે ખરાબ હીસાબી અને ખરાબ ગણત્રીબાજ છે તે તેથી જુજ ફાયદો મેળવશે.

---

૧ **વિઝન્દ**, સર્ખાવો ફારસી ગઝન્દ.

૨ **નિઝગીદીહ**, પછીના ફકરામાં આવેલા **ખૂરનૂદીહ** બોળથી ઉલટો. સર્ખાવો અવસ્તા **નએઝ** અને ગધ, ફારસી **નઝગદહ** ''સખ્ત બીમારી.''

૩ એનો શબ્દાર્થ ''હુશીયારીની બક્ષેશ વગરનો.''

૪ **વેહીહ**, જુઓ નિચે **શપીરીહ**.

૫ **કીનવરીહ** "કીનાખોરપણું."

૬ **કુતગ નિગીરિશ્નીહ.**

૭ એક ગરીબ દુ:ખી શખ્સ ચીજો હોય તેના કરતાં તેઓને વધારે કાળા આકારમાં ચીતારે છે; અને એક પૈસાદાર સુખી શખ્સ ચીજોને હોય તેના કરતાં વધારે ઝળકતી જોય છે. બેઉ જણા ખોટા છે, અને આવી નબળાઇને તાબે નહિં થવાની અહીંયાં શિખામણ આપેલી છે.

૮ **વદ હંગાર.**

૯ કારણ કે તેના ખોટા હીસાબનો ભોગ થવાની તે પોતે ધારતીમાં હોય છે.

૨૬ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇએબો (અવસ્તાની) શરેહ તથા (દીની) અમલ અને કાયદાઓ બાબે **પઑર્યોતકએષ** લોકો જેમ અમલ કરતા હતા, શિખવતા હતા, અને સંપુર્ણ હાલતમાં લાવતા[1] હતા તેમનાથી જુદી રીતે બોલવું, અમલ કરવો, યા વર્ત્તવું નહિં, કારણ કે જે કોઈ **પઑર્યોતકએષ** લોકોનું બોલવું. કરવું તથા શિખવવું, અને કંઇબી સંપુર્ણ કરવું, એથી જુદી રીતે અવસ્તાની શરેહ તથા દીની અમલ અને કાયદાઓ બાબે શિખવે, બોલે, અને અમલ કરે, તેની મારેફતથી દુન્યામાં આશમોગી આવે છે.

૨૭ મું. આ વળી એમ છે કે જો કોઇ અવસ્તા અને ઝંદનો ધર્મઅભ્યાસ તથા જુદા જુદા ધંધાઓને વાસ્તે બીજી વિદ્યાઓનો અભ્યાસ કરવાનું પસંદ કરે, તો તેણે બદ લોકો પાસેથી તેને લગતું શિક્ષણ લેવું નહિં, કારણ કે તેનું જ્ઞાન હલકા પ્રકારનું થઇ જશે; અને જે કોઇ અવસ્તા અને ઝંદનો ધર્મઅભ્યાસ તથા જુદા જુદા ધંધાઓ માટે બીજી વિદ્યાઓનોબી અભ્સાસ કરે છે તે જો બદ લોકો પાસેથી શિક્ષણ લે છે તો પોતે પોતાનાં રવાનને પાપી બનાવે છે.

૨૮ મું. આ વળી એમ છે કે અવસ્તા અને ઝંદ બુરાં લોકોને તથા આશમોગોને શિખવવા માટે નથી, કારણ કે જે કોઇ અવસ્તા અને ઝંદ બુરાંઓને તથા આશમોગોને શિખવે છે (તેનાથી) દુન્યામાં ગુનાહ ઘણો આગળ વધે છે.

૨૯ મું. આ વળી એમ છે કે જુઠાંને ટેકવવાને ખાતર કોઇએ પોતાની જબાનને સભ્યતાવાળી[2] કરવાની આદત પાડવી નહિં, કારણ કે જે કોઇ પોતાની જબાનને જુઠું ટેકવવાને વાસ્તે સભ્યતાભરેલી બનાવે છે, તે જો સાચ્ચુંબી બોલે છે તોબી તે સાચ્ચું ખરાં તરીકે[3] માનવામાં આવતું નથી.

૩૦ મું. આ વળી એમ છે કે અરાસ્ત અને જુઠું[4] કોઇને કહેવું નહિં, કારણકે જે કોઇ બીજાંઓને અરાસ્ત અને જુઠું કહે છે તે ખચીત (પોતાનાં) ચઢતાં કામોમાં માણસોના વિચારમાં માર ખાય છે[5], અને જે કાંઇ કોઇ બીજાંઓને વિષે અરાસ્ત અને જુઠું બોલશે, તે વળી વધારે અને વધારે આરાસ્ત અને જુઠાં કામો કરશે.[6]

---

[1] એનો શબ્દાર્થ "સંપુર્ણ હાલતમાં લાવ્યા" હતા. સર્ખાવો ફારસી **બર આવોરદન**, "સંપુર્ણ કરવું," "અસલી હાલતમાં લાવવું," "ચઢયાતું કરવું".

[2] **ફ્રહાન્ચિશન;** સર્ખાવો ફારસી **ફ્રહનજીદન** "સારી અદબ શિખવવી', "કેળવવું."

[3] **વિચૂર્દ**, સર્ખાવો ફારસી **વચર** "ન્યાયાધીશનો હુકમ".

[4] વાંચો **અરાસ્ત વ કદબા**; DM. મુજબ **અરાસ્તગ વ કદબા**, કદાચ **ખ્વાસ્તગ કદબા**, "જાણી જોઈને જુઠું બોલવુ" વંચાય.

[5] એટલે કે માણસો આગળ તેની કીર્તી મરી જાય છે.

[6] જયારે દુન્યા જુએ છે કે તે માણસ જુઠો છે ત્યારે તેની જાણીતી ટેવ પ્રમાણે તેની સાથે તેવીજ રીતે વર્તશે, અને વળતી રીતે તેની સાથે જુઠાઇથી ચાલશે.

૩૧ મું આ વળી એમ છે કે કોઇએ ગેરવાજબી રીતે કોઇને મારી નાખવું નહિં,[1] અને પોતાનો બદ સ્વાર્થ[2] અમલમાં મુકવો નહિં, કારણકે પાછલથી જયારે તે સચ્ચાઇ અને ઇનસાફ મુજબ ચાલવાની ખાહેશ કરે છે તે વખતે એ બાબે લોકો તેની ઉપર શક રાખે છે; અને જે કોઇ ખચીત ગેરવાજબી રીતે જાન લેવાનું અને બદ સ્વાર્થ અમલમાં મુકવાનું કામ કરેછે તે વાજબી લવાદી યા ઈન્સાફ મેળવી શકતો નથી.

૩૨ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇનામાં નેકી હોય છતાં તેને ખરાબ ચાલચલણ ચલાવવી નહિં, કારણ કે લોકો એવાને દુન્યામાં આડો[3] માણસ ગણે છે, અને જે કોઇ પોતામાં ભલાઇ હોય છટાં ખરાબ વર્તણુક ચલાવે છે તે પોતે જેટલું મેળવવું જોઇએ તેના કરતાં ઓછું મેળવે છે.

૩૩ મું. આ વળી એમ છે કે કોઈએ પોતાની ધનીઆણી તથા સલાહકારની[4] કંઇ પણ ખોડખાંપણ બાહર કહેવી નહિં, કારણ કે જે કોઇ પોતાની ધનીઆણી અને સલાહકારના બાબમાં ખચીત કંઇબી ખામી જેવું જણાવે છે તેને લોકો કાચા કાનનો[5] ગણશે, અને તેની પોતાની બાનુ અને સલાહકાર તેને પોતાના દુશમન તરીકે માનશે.

૩૪ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇએ પોતાની ફરજ અને ધંધામાંથી દુર થવું નહિં, કારણ કે (નહિં તો) તેનું જે જ્ઞાન હોય છે તે નાંબુદ થઇ જાય છે; અને જે કોઇ પોતાની ખુદ ફરજ અને ધંધામાંથી દુર થઇ[6] જાય છે તેને વિષે લોકો તે ઓછી હુશીયારી[7] અથવા શકિતનો હોય એવો શક લઇ જાય છે.

૩૫ મુ. આ વળી એમ છે કે કોઇને વિષે[8] મસ્ખરીની રીતે કંઇ બોલવું નહિં, અને તેવી મસ્ખરીનો સંસારો વટીક કરવો નહિં, કારણ કે તેથી લોકો ઇન્સાન તરફ (તેની) દુશ્મનીની લાગણી હોય એવો શક રાખે છે; અને જે કોઇ બીજાંની મસ્ખરી કરે છે[10], અથવા તો કોઇબી રીતે[11] એવુંજ કંઇ બોલે છે[12], તે ખુદ પોતાનોજ દુશ્મન તેથી થવા માગે છે.

---

[1] **અ-હુમાર કુશીહ**, "ગેરવાજબી રીતે મારી નાંખવું;" **અ-હુમાર કશીહ** વાંચ્યે તો "ગેરવાજબી જોર જુલમ" થાય.

[2] **વદ-ખ્વીશીહ**, "બદ સ્વાર્થીપણું."

[3] **ગઝ**; સર્ખાવો ફારસી **ગઝ**, "આડું અવલું."

[4] વાંચો **રસીદ**, "ઉમરે પુગેલા ખેશી", "રાહબર"; અરબી **રસીદ**;.

[5] એનો શબ્દાર્થ "ખરાબ જ્ઞાન મેળવેલો."

[6] **બરા યેગવીમૂનેદ.**

[7] **વદ હૂનરીહ.**

[8] **અફસૂસ**; ફારસી **અફસૂસ.**

[10] **મદમ અઇશ અફસૂસ વબીદૂનયેન.**

[11] અથવા, "ટુકામાં", "છેવટે."

[12] **ગૂબિશ્નીહ મનદવમ યેમલેલૂનેદ**, "એવા કોઇ બોલો બોલે છે."

૩૬ મું. આ વળી એમ છે કે જે કોઈ દુશ્મન હોય તેને દુશ્મન તરીકેજ ગણવો, અને કોઇએ તેની સોબતમાં નબળું રહેવું નહિં[1], કારણ કે જે કોઇ પોતાના દુશ્મનને દુશ્મન ગણતો નથી અથવા તો તેની સફમાં રહીને (પોતાને) નબળો સાબેત કરે છે તે પોતાની વળણ ઝાઝી પીછાણતો[2] નથી, અને પોતાની વિચાર શકિતમાં ઘણોજ આડે રસ્તે[3] જાય છે.

૩૭ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇએ હમેશાં કોઇ વડા અથવા ડાહ્યા પુરૂષની હાજરીમાં ઘણું બોલવું નહિં, કારણ કે જે કોઇ બીજાં લોકોનો સરદાર છે તેને એવું ઝાઝું જોઇતું નથી; અને આવો આદમી પોતે જે કંઇ કહે છે—એટલે કે જે વડા અને ડાહ્યા પુરૂષની હાજરીમાં હંમેશા ઘણું બોલે છે– તેના બોલવાનો ઉપ્યોગ લોકો કરતાં નથી.

૩૮ મું. આ વળી એમ છે કે દરેકે પોતાની ધનીઆણી તથા રાહબરને ચાહવું જોઇએ, પણ કોઇએ તેઓ ઉપર પુષ્કળ ધરાંપરાં[4] થવું નહિં; કારણ કે જે કોઇ પોતાની ધનીઆણી અને રાહબર તરફ મીત્રાચારી રાખતો નથી યા તો તેઓ તરફ પુષ્કળ ધરૂં પરૂં થાય છે, તે અદબ અને નીતિમાં ઝાઝો કેળવાયલો[5] નથી.

૩૯ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇએ બદફેલ[6] લોકોના શોખીન થવું નહિં, કારણ કે તેથી ધનીઆણી તરફનો પ્યાર ઓછો થઇ જાય છે; અને એ ઉપરાંત જે કોઇ બદફેલ લોકોનો શોખીન હોય છે તે ગેરકાયદેસર હમ-બીસ્તર થાય છે.

૪૦ મું. આ વળી એમ છે કે ભલી ચીજોને માટે, અને કંઇબી ચીજ જે કોઇ મેળવવા માગતો હોય તેને માટે, કોઇએબી અત્યંત આરજુમંદ થવું નહિં, કારણકે જે કોઇ ભલી ચીજને માટે, અને કંઇબી ચીજ જે તે મેળવવા માગતો હોય તેને માટે અત્યંત આરજુમંદ થાય છે તો આખરે જયારે તેને માગેલું મળતું નથી ત્યારે તેને ઘણું દુ:ખ થાય છે.

૪૧ મું. આ વળી એમ છે કે દરેકે એવી રીતે ચાલવું જોઇએ કે તે ઇનસાનને સૌથી સરસ પેદાયશ[7] તરીકે ગણે, અને એવી રીતે નહિં (ચાલવું) કે પોતાને સૌથી સરસ ધારે; કારણ કે ખચીત શેહરોમાં તેને એક ગરૂર[8] (માણસ) તરીકે ગણવામાં આવશે, અને જે કોઇ એવી રીતે ચાલતો નથી કે જેથી તે ઇનસાનને સઉથી

---

[1] સરખાવો ફારસી **બીસ્તાર**, "ધચુ પચુ," "નબળું."

[2] એનો શબ્દાર્થ "જુએ છે," અથવા "સમજે છે."

[3] **અઇરિખ્તેદ.**

[4] **અપત્માન વરેનીગ.**

[5] **ફ્ર-હાનચેદ.**

[6] **જેહ-મર્ઝીહ.**

[7] એનો શબ્દાર્થ "પેદાયશોમાં સૌથી સરસ."

[8] **અવર-તન**; કદાચ DM. મુજબ **આઝુર્દ** "દુ:ખી થયલો," "પીડાયલો."

સરસ (પેદાયશ) તરીકે ગણે, પણ જે કોઇ એવી રીતે ચાલે છે કે પોતાને સૌથી સરસ ધારે છે તેનાથી લોકો પુષ્કળ આઝુર્દે[1] થાય છે.

૪૨ મું. આ વળી એમ છે કે બદ લોકોને જુદી જુદી ચીજો તેઓનાં સાંધણુ તરીકે[2] આપવી નહીં, કારણુ કે જે કોઇ બદ લોકોને સાંધણુ તરીકે કંઇબી આપે છે તેની દોલતને નુકસાન પહોંચે છે, તથા તેનું રવાન દ્રવંદ થાય છે.[3]

૪૩ મું આ વળી એમ છે કે કવખતે અને ગેરકાયદે શબ્દો બોલવા નહિં, કારણુ કે એવાં બોલવાની લોકોને માટે સહેજબી જરૂર નથી, અને જે કંઈ કોઈ (આ પ્રમાણે) બોલે છે તેનું સહેજબી લોકો કબુલ કરતાં નથી; અને જે કોઇ કવખતે અને હદબહાર[4] શબ્દો બોલે છે તે પોતાનાં નસીબમાં ઘણો કંગાળ નિવડે છે.

૪૪ મું. આ વળી એમ છે કે છુપી વાતો ઘણાઓ આગળ લઇ જવી નહિં, કારણુ કે ભરમો જાહેર[5] થઈ જાય છે; અને જે કોઇ ભરમો ઘણા શખ્સો આગળ બોલી દેછે તેને, જે ઘણા શખ્સોની ભરમો રાખવાની ફરજ છે, તેઓથી બીહવું પડે છે.

૪૫ મું. આ વળી એમ છે કે ભલા મીનો યઝદો તરફ અને ઇનસાન તરફ[6] કોઇએ નગુણા થવું નહિં, કારણુ કે જે કંઈ ભલાઇ કોઇમાં હોય છે તે જતી રહે છે; અને જે કોઇ ભલા મીનો યઝદો તથા ઇનસાન તરફ નગુણો થાય છે, તેનામાં જે ભલાઈ હોય છે તે જતી રહે છે, અને તેનામાં જે ભલાઈ હોતી નથી તે તેને મળતી નથી.

૪૬ મું. આ વળી એમ છે કે કોઇને જે દુઃખ અને હલકી તાનાજાની[7] આવી પડી હોય તે ઘણાં લોકોને જણાવવાની નથી, કારણુ કે (બીજાં) લોકો તેથી તેને ધીક્કારનારાં[8] થઈ જાય છે, અને જે કોઇ આવી પડેલી આફત, દુઃખ અને હલકી તાનાજાનીથી ઘણાં લોકોને વાકેફગાર કરે છે, તેને તેનાં દુશ્મનો ઘણા ધીક્કારનારા થાય છે.

૪૭ મું. આ વળી એમ છે કે કોલ તોડવા નહિં (યાને **મિથ્રોદ્રૂજી**[9] કરવી નહિં), કારણુ કે જે કોઇ વચન તોડવામાં (સપડાઇ ગયલો) હોય છે તેની જીંદગી દાધવાલી[10] થાય છે.

---

[1] વાંચો **બીખ્ત**; સરખાવો ફારસી **બીખ્તન** "નબળું કે અશકત કરવું." K. અને DM. માં બેઝેદ.

[2] **પવન-ચાર.**

[3] સરખાવો ઉપરનો ૧૯ મો ફકરો.

[4] **અપત્માન.**

[5] **આશ્કારગ.**

[6] વાંચો DM. ની માફક **ગેહાન અન્શૂતાઆન** "માણસ જાતની દુનયા (તરફ)."

[7] **ખૂર-ઝીચ**; સરખાવો ફારસી **ખૂર** "હલકી," અને **ઝીચ** "મસ્ખરી".

[8] **અચારંદ**, ફારસી **ચારંદ**, "ધીટકાર."

[9] **મિત્રોઆન-દૂજીહ.**

[10] **અઇબીબૂદીહ.**

૪૮ મું. આ વળી એમ છે કે આ કેટલીક ચીજો અને ભલાઈનાં બીજાં સાધણો, અને જે ચીજો આ કેટલીક ચીજોમાંથી બરપા થાય છે તે ભલી ખાસ્યત અને ડહાપણ અને ખવાસ અને દાનાઇ અને લ્યાકતમાંથી[૧] (ઉત્પન્ન) થાય છે.

૪૯ મું. આ વળી એમ છે કે સારાં જ્ઞાનમાંથી ભલું ડહાપણ બરપા થાય છે, અને ભલાં ડહાપણમાંથી ભલો ખવાસ ઉત્પન્ન થાય છે, અને ભલા ખવાસને લીધે ભલી ખાસ્યત થાય છે, અને ભલી ખાસ્યતમાંથી સવાબનું કામ ઉત્પન્ન થાય છે, અને સવાબનાં કામની મારેફતથી દુન્યામાંથી દ્રૂજ (યાને બુરી શકિતઓ)ને હાંકી કહાડવામાં આવશે.[૨]

૫૦ મું. આ વળી એમ છે કે બુરાં જ્ઞાનમાંથી બુરૂં ડહાપણ, અને બુરાં ડહાપણમાંથી બદ ખવાસ, અને બદ ખવાસમાંથી બદ ખાસ્યત, અને બદ ખાસ્યતમાંથી ગુનાહનું કામ ઉત્પન્ન થાય છે; અને પાપી કામોને લીધે દ્રૂજ દુન્યામાં જબરો થતો જાય છે.

૫૧ મું. આ વળી એમ છે કે અહેસાનમાંથી નામવરી[3] ઉત્પન્ન થાય છે, અને નામવરીમાંથી ભલું મન અખત્યાર થાય છે, અને ભલાં મનની મુખ્ત્યારીમાંથી શાંતી, અને શાંતીમાંથી પ્રમાણીકપણું[૪] , અને પ્રમાણીકપણાંમાંથી દોસ્તી, અને દોસ્તીમાંથી પ્યાર, અને પ્યારમાંથી દુન્યામાં ઈનસાનજાતનાં ભરણપોષણનાં જોડયાં પરિણામો નિપજે છે.[૫]

૫૨ મું. આ વળી એમ છે કે નગુણાપણાથી[૬] પોતાની કીર્તી ઓછી થાયછે, અને પોતાની કીર્તી ઓછી થવાથી દુશ્મનાઇ[૭] ઉત્પન્ન થાય છે, અને દુશ્મનાઈમાંથી કજ્યો, અને કજ્યામાંથી બેદરકારી, અને બેદરકારીમાંથી વેરભાવની હાલત, અને વેરભાવની હાલતમાંથી દર્દનું ઉત્પન્ન થવું અને કોલનું તોડવું, અને દર્દને લીધે તથા વચન તોડવાને લીધે માણસજાત એકમેકને વાંકુચૂકું[૮] કરે છે.

૫૩ મું. આ વળી એમ છે કે બંદગીમાંથી[૯] ખુદાની પીછાણ બરપા થાયછે, અને દાદારની પીછાણમાંથા મીનોઇ એતેકાદ બરપા થાય છે, અને મીનોઇ એતેકાદમાંથી રવાનની દોસ્તી પેદા થાય છે, અને રવાનની દોસ્તીમાંથી ખરો હેસાબશુમાર બરપા થાય છે, અને ખરા હેસાબશુમારને લીધે સવાબના કામો કરવાનું બરપા થાય છે, અને સવાબનાં કામો કરવાથી રવાન છુટકારો પામે છે.

---

[૧] **રવીગીહ**; સર્ખાવો ફાર્સી **રવીયહ**.

[૨] **બરા કર્દ ચેહવૂનેદ**, "કહાડી નાંખવામાં આવશે."

[૩] **ગદા-અઓમંદીહ**.

[૪] **ઉસ્તૂખ્વાનીહ**; સર્ખાવો ફાર્સી **ઉસ્તૂખ્વાન** યા **ઉસ્તૂખ્વાની ચીઝી બસ્તન**, "ચીજોને સીધી અથવા સાદી હાલતમાં ગોઠવવી."

[૫] **પતવન્દીહેદ**.

[૬] વાંચો **અન-સિપાસીહ**.

[૭] **દૂશ્મન-અસ્તીહ**, **દુશમન-હઈતીહ**ને બદલે.

[૮] **અએવગ મિન તનિદ બરા નસ્ખૂનેન્દ**; પહલવી **નસ્ખુનતન**, "વળ દેવું," "વાળવું," "ગુચળું કરવુ"

[૯] **બૂન્દગ-મીનિશ્નીહ**.

૫૪ મું. આ વળી એમ છે કે ગરૂરીમાંથી ખુદાની પીછાણ ઉત્પન્ન થતી નથી, અને ખુદાની પીછાણ વગર મીનોઈ આસ્થા ઉત્પન્ન થતી નથી, અને મીનોઇ હસ્તીઓમાં નહિં માનવાથી મીનોઇપણાની ગેરહાજરી, અને મીનોઇપણાની ગેરહાજરીથી અશો હેસાબ શુમારની ગેરહાજરી બરપા થાય છે, અને અશો હેસાબશુમારની ગેરહાજરીથી ગુનાહ અને પાપ બરપા થાયછે, અને ગુનાહ તથા પાપ કર્યાથી માણસો પાપી (દ્રવંદ) થાય છે.

૫૫ મું. આ વળી એમ છે કે ઉદયોગમાંથી ચાલાકી બરપા થાય છે, અને હુશીઆરીમાંથી ભલાઇ સાથની દોસ્તી, અને ભલાઈસાથની દોસ્તીમાંથી પોતાના ધંધાની માહિતગારી ઉત્પન્ન થાય છે, અને પોતાના ધંધાની પીછાણમાંથી પોતાની ફરજો બજાવવાનું કામ ઉત્પન્ન થાય છે, અને પોતાને સોંપી આપેલું કામ બજાવવાથી આબાદી પેદા થાય છે, અને આબાદીને લીધે એક માણસ પોતાનું, પોતાની ધનીઆણીનું અને પોતાંના રાહબરનું પોષણ કરે છે, અને તેની સત્તા તેથી ઘણી વધે છે.

૫૬ મું. આ વળી એમ છે કે આળસાઇથી ચાલાકી નાબુદ થાય છે, અને ચાલાકી નાબુદ થવાથી ભલાઈ દુર થાયછે, અને ભલાઇને દુર કરવાથી પોતાની ફરજોનું નહિં બજાવવું બરપા થાય છે, અને પોતાની ફરજો નહિં બજાવવાથી ગરીબાઇ, અને ગરીબાઈમાંથી ખરાબ ચાલચલણ, અને ખરાબ ચાલચલણથી પોતાને પોતાની ધનીઆંણીને તથા રાહબરને પડતી દશા આવે છે.

૫૭ મું. આ વળી એમ છે કે પોતાને આગળ વધતો અને ઉદયોગમાં રાખવાથી પોતાનાં નસીબની પીછાણ થાય છે, અને પોતાનાં નસીબની પીછાણથી સંતોષ, અને સંતોષમાંથી સુખ અને ઝળકાટ, અને સુખ અને ઝળકાટમાંથી બુલંદી, અને બુલંદીને લીધે રાજયમાં સત્તાવાલો અને માનપામેલો એક માણસને ગણવામાં આવે છે.

૫૮ મું. આ વળી એમ છે કે પ્રમાણ વગર ખાધાપીધાથી હોજરી પુરભારી[૧] થાય છે, અને હોજરી પુરભારી થવાથી તનદરૂસ્તી ખરાબ થાય છે, અને તનદરૂસ્તી ખરાબ થવાથી મરણ નીપજે છે.

૫૯ મું. આ વળી એમ છે કે મધ્યમપણામાંથી વધારો[૨] ઉત્પન્ન થાય છે, અને વધારાથી પોતાના કામ ઉપર ધ્યાણ અપાય છે, અને પોતાના કામ ઉપર ધ્યાણ આપ્યાથી પ્રવિણતા, અને પ્રવિણતામાંથી સખાવત, અને સખાવતમાંથી આબાદી,[૩] અને આબાદીમાંથી સારી જીંદગી બરપા થાય છે.

---

[૧] **બૂન્દગ-ગરીહ** ; સર્ખાવો અવસ્તા **ગર** "ભારી થવું," "ગલ્પ કરવું."

[૨] **ફ્ષૂનિશ્ન**, અવસ્તા **ફ્ષુ** "વધવું;", "આબાદ થવુ;" ફારસી **અફ્ઝુન.**

[૩] **ફ્રાખૂઈહ**, ફારસી **ફરાખ** "ઘણું," "પુષ્કળ."

૬૦ મું. આ વળી એમ છે કે પોતાનાં નસીબને નહિં પીછાણવાથી અસંતોષ ઉત્પન્ન થાય છે, અને અસંતોષમાંથી બેચેની[1] અને કીર્તીની ગેરહાજરી, અને બેચેની તથા કીર્તીની ગેરહાજરીમાંથી બુલંદીની ગેરહાજરી, અને બુલંદીની ગેરહાજરીને લીધે દુન્યામાં માણસો સૈજબી દરકાર કરતાં નથી.

૬૧ મું. આ વળી એમ છે કે પોતાની હુસ્યારી અને ભલાઇનો મધ્યમ રીતે ખ્યાલ કરવાથી ભલા શખ્સો વિષેનો સંપુર્ણ ખ્યાલ બરપા થાય છે, અને ભલા લોકો વિષે સંપુર્ણ રીતે ખ્યાલ કર્યાથી ઘણા દોસ્તો માટે ખાહેશ ઉત્પન્ન થાય છે, અને ઘણા દોસ્તો માટેની ખાહેશથી તેની તરફદારીથી ઘણા લડનારા અને મદદગારો થાય છે, અને ઘણા યોદ્ધાઓ અને મદદગારોને લીધે ઇનસાન ઘણા સુખમાં અને બીક વગર રહે છે.

૬૨ મું. આ વળી એમ છે કે પોતાની ચાલાકી તથા ભલાઈ બાબે હદબહારનો વિચાર કરયાથી ભલા શખ્સો તરફ ગરૂરી ભરેલી ચાલચલણ બરપા થાય છે, અને ભલા શખ્સો તરફની ગરૂરીભરેલી ચાલથી ઘણા દુશ્મનો થાય છે, અને ઘણા જણાઓ સાથેની દુશ્મનાઇને લીધે એક માણસ ઘણી ધાસ્તીમાં અને ઘણી ચીન્તામાં રહે છે.

૬૩ મું. આ વળી એમ છે કે સમયસુચકતાને[2] લીધે વખતસરના[3] ઘટતા શબ્દો બોલાય છે, અને વખતસરના ઘટતા શબ્દોથી ડહાપણભરેલું બોલવું બરપા થાય છે, અને ડહાપણભરેલાં બોલવાથી બંધબેસ્તુ બોલાય છે, અને બંધબેસ્તું બોલવાથી તથા વખતસરના બોલવાથી એક માણસ પોતાની કીર્તી વધાંરે છે.

૬૪ મું. આ વળી એમ છે કે તડછોડ[4] કરવાનાં ખવાસને લીધે જુસ્સાથી બોવવુ[5] ઉત્પન્ન થાય છે, અને જુસ્સાથી બોલવાએ કારગત નહિં લાગે તેવું બોલવુ[6] થાય છે, અને કારગત નહિં લાગે તેવું બોલવાથી એક માણસ પોતાની કીર્તીમાં ઘટાડો કરે છે.

૬૫ મું આ વળી એમ છે કે ધર્મી મનન કરવાથી[7] ભકિતભાવ ઉત્પત્ર થાય છે, અને ભકિતભાવમાંથી ખુદાપરનો વિશ્વાસ[8]બરપા થાય છે, અને ખુદાપરના વિશ્વાસમાંથી એક

---

[1] **અન-આસાનીહ**, "અશાંતી", "બેચેની".

[2] **વાયિશનીહ**; સર્ખાવો ફારસી **વાય**, "મન", "ખુશાલી;" **વાયિસ્ત** "તક," "હાજત;" એ પહલવી બોલનો અર્થ "ખુશાલી" અથવા "જરૂરીયાત"બી થઇ શકે.

[3] **હુંગામીગ.**

[4] **તુંદીહ**; સર્ખાવો ફારસી **તુન્દી.**

[5] **હુરેદીહ**; અવસ્તા **હુરેધી**, ફારસી **હલહ** "મુર્ખ".

[6] **અકેરદાર ગૂબિશનીહ**

[7] **અ-વાચીહ**; અવસ્તા **આ-વાચ**; એ બોલ **અએવાચીહ** "એકાંતવાસ"બી વંચાય.

[8] **પદુફતગીહ.**

બહાદુર અંતકરણ,[1] અને એક પહલવાની અંતકરણઃથી એક માણુસ ઘણો સાબેત કદમ થાય છે, અને સવાબનાં કામોને સારી મદદ કરે છે.

૬૬ મું. આ વળી એમ છે કે અતિ લોભમાંથી[2] નીતિ ભ્રષ્ટ કામો ઉત્પન્ન થાય છે, અને નીતિ ભ્રષ્ટ કામોમાંથી અકલામન[3] અને બદ અંતઃકરણ બરપા થાય છે, અને અકલામન તથા બદ અંતઃકરણને લીધે આ દુન્યામાં માણુસ માણુસનો વિચાર કરતો નથી.

૬૭ મું. આ વળી એમ છે કે ધાર્મીક ઉદ્યોગથી ધાર્મીક કાર્ય ઉત્પન્ન થાય છે, અને ધાર્મીક કાર્યથી એક માણુસની દોલત વધારે લાંબો લખત ટકે[4] છે, અને તે ઘણા સુખ[5] સાથે ભોગવે છે.

૬૮ મું. આ વળી એમ છે કે અપ્રમાણીક ઉધ્યોગથી અપ્રમાણીક કામો બરપા થાય છે, અને અપ્રમાણીક કામો ને લીધે એક માણુસ તેની પોતાની દોલતનો નાશ કરે છે,

૬૯ મું. આ વળી એમ છે કે સચ્ચાઇથી અને ડહાપણભરેલી રીતે સાચ્ચું બોલવાથી કીર્તિમાં વધારો થાય છે, અને તેથી ઇનસાન જાતનો સુધારો વધારો થાય છે, અને કીર્તિથી તથા તેને લીધે માણુસજાતના સુધારા વધારાથી એક માણુસ બુલંદી, સત્તા, અને રાજનો વહીવટ મેળવે છે.

૭૦ મું. આ વળી એમ છે કે દુષ્ટ હાલતથી કીર્તિનું નુર[6] નાશ પામે છે[7], અને કીર્તિનું નુર નાશ પામવાથી માણુસજાતમાં સુધારો વધારો થતો નથી, અને માણુસજાતમાં સુધારો વધારો નહિં થવાને લીધે એક માણુસમાં જે કંઈ ભલાઇ હોય છે તે નાબુદ થાય છે.

૭૧ મું. આ વળી એમ છે કે અનીતિ ભરેલી ઇચ્છાઓ પ્રમાણે અમલ નહિં કરવાથી સાધારણ લડાઇ[8] અને ઝગડાં[9] દબાઇ જાએ છે, અને સાધારણ લડાઇ અને ઝગડા દબાઇ જવાને લીધે નિરાભિમાન ઉત્પન્ન થાય છે, અને નિરાભિમાનને લીધે માણુસ પોતાની ભલાઇનો મધ્યમ રીતે વિચાર કરે છે, અને બીજાઓની ભલાઇનો વધારે વિચાર કરે છે.

---

[1] દેલ ગૂર્દીહ.

[2] આઝવરીહ "લોભ."

[3] વદ-દેલીહ, "બદ-હૈયું."

[4] પતાયીદન, "ટકવું."

[5] ખારતર.

[6] ઝદ-ખ્રાહીહ; સર્ખાવો અવસ્તા **ખરાઝ**, ફાર્સી ખ્રાહ; બેહતર ઝદ ખ્રાઝગીહ.

[7] વિશૂપેદ; અવસ્તા **ક્ષુપ** "નાશ થવો," "કોહી જવું."

[8] નિહાદ-રુનએશીહ ; અવસ્તા **રનથ.**

[9] જંગ; અવસ્તા **જન** "મારવું."

૭૨ મું. આ વળી એમ છે કે અનીતિ ભરેલી ઇચ્છાઓથી એક માણસ દુશ્મનાઇ ભરેલો અને હુલડખોર[૧] થાય છે, અને પુષ્કળ વેરભાવ તથા હુલડખોરપણાને લીધે તુન્દાઇ ઉત્પન્ન થાય છે, અને તુંન્દાઇને લીધે તે પોતાનેજ વિષે ઉંચો વિચાર કર્યો જાય છે, અને બીજાંઓ વિષે હલકો વિચાર કરે છે.

૭૩ મું. આ વળી એમ છે કે જે કોઇ ઇનસાફ અને કાયદાથી પોતે અમલ કરે છે[૨] તે પોતાનાં ફાયદાને ખાતર બીજાંઓને નુકશાન કરશે નહિં, અને કાયદા પ્રમાણે જે કંઇ પોતાને માટે વાજબી નહિં હોય તે બીજાંઓને વાસ્તે કરશે નહિં.

૭૪ મું. આ વળી એમ છે કે જે કોઇ ઇનસાફ અને કાયદાથી પોતાને ચલાવતો નથી, તે જોકે તેમાંથી પોતાને ફાયદો નહિંબી થતો હોય તોબી બીજાંઓને નુકશાન કરશે, અને ફકત ત્યારેજ તે સંતોષ પામશે.

૭૫ મુ. આ વળી એમ છે કે દીનની મોતેબરી પીછાણ્યાથી માથ્ર ભણવાની ઉલત પેદા થાય છે, અને માંથ્ર ભણ્યાથી ધર્મી પેશાવાળાઓનો[૩] તથા યજદાંની આરાધનાનો વધારો થાય છે, અને ધર્મી પેશાવાળાઓનો તથા યજદાંની આરાધનાનો વધારો થવાથી દુન્યામાંથી બદી દુર થાય છે; અને દુન્યામાંથી બદી દુર કર્યાથી અમર્ગી, **ફ્રશોગર્દ**, અને **રીસ્તાખીઝ** થશે.

૭૬ મું. આ વળી એમ છે કે દીનની મોતેબરી નહિં પીછાણ્યાથી લોકો દેવપરસ્તી તથા બુતપરસ્તી તરફ વળણ લે છે; અને દેવપરસ્તી તથા બુતપરસ્તીને લીધે બદી દુન્યામાં પંથરાય છે, તેમજ મોત અને નાશ નિપજે છે.

૭૭ મું. આ વળી એમ છે કે જે કોઈ પોતાનું રવાન યજદાંને માટે તથા ભલા લોકોને માટે અર્પણ કરે છે તે પોતાના મનમાં તેથી એટલીબધી ભલાઈની મહેમાની કરશે, કે તેની ખામીઓ તથા બદી જતી રહેશે,[૪] અથવા તે બદીઓ નહિં જેવી[૫] થશે.

૭૮ મું. આ વળી એમ છે કે જે કોઈ પોતે પોતાને દેવોને તથા બુરાંઓને સ્વાધીન કરે છે, તે પોતાના તનમાં એટલી બધી ખામીઓને તેથી પેવસ કરશે કે તેની ભલાઇ તેનામાંથી નાબુદ થશે.

૭૯ મું. આ વળી એમ છે કે આ કેટલીક ભલાઈઓ અને ખામીઓ ચોકકસ વખતેજ હોતી નથી, પણ તે દરેક શખ્સમાં અને દરેક જમાનામાં હસ્તી ધરાવે છે.

---

[૧] **દશ-ફ્રમાન.**

[૨] એનો શબ્દાર્થ "જે કોઇ ઇન્સાફ અને કાયદાની સંપ્રમાં પોતાને રાખે છે."

[૩] **પીશગ ઇદએન.**

[૪] **જસ્તન**; ફારસી **જસ્તન**, "કુદકો મારવો", "ભુસ્કો મારવો."

[૫] **પસ્ખાર**, "નજીવું."

૮૦ મું. આ વળી એમ છે કે એક ચીજ ખરી હોય છે યા ખોટી હોય છે;[1] અને જે ખરી ચીજ છે તે તે છે કે જેની મારફતે રવાન ઓખ્તગી પામે છે; અને જે ચીજ ખોટી છે તે તે છે કે જેની મારેફતે રવાન પાપી થઇ શકે છે.[2]

૮૧ મું. આ વળી એમ છે કે રવાનનો અયામ ભલા ખવાસને લીધે છે, અને ડહાપણની જીંદગી સહન શકિતને[3] લીધે છે, અને કીર્તી ભરેલી જીંદગી સચ્ચાઇને લીધે છે, અને આ બધાં ત્રણે કારણો[4] આડકતરી રીતે[5] દીનના અભ્યાસને લીધે, તથા સીદ્ધિ રીતે[5] નમ્રતાવાલી (જીંદગી) ને લીધે પીછાણી શકાય છે.

૮૨ મું. આ વળી એમ છે કે જયારે (પવિત્ર) ક્રીયાઓ અને ગાહમ્બારના જશનો અને ભલાઓને બક્ષેશો તથા મદદ (કરવાનું) ઓછું થઇ જાય છે, તે વખતે માણસ જાતની ઘાટકીં સત્તા, અનાજમાં કહોવાટ,[6] જમીનની ખરાબ ખેતી[7] તથા અફળદ્રૂપ્તા[8] અને વરસાદની તંગીનો વધારો થાય છે; અને જ્યારે જાતીભોગને[9] લગતાં સવાબનાં કામો ઓછાં થઇ જાય છે (ત્યારે) અંધકાર વધે છે, અને રોશનીમાં ઘટાડો થાય છે; અને જયારે યઝદાંની આરાધના અને ભલાંઓની પાસબાની તથા વાજબી જાદનગોઇ (સેફારસ) ઓછાં થઈ જાય છે, ત્યારે પાદશાહોની બદ સત્તા અને ગેરકાયદાસરના ઇનસાફનો અમલ વધતો જાય છે, અને બદ લોકો ભલાંઓ ઉપર સરસાઇ[10] ભોગવે છે.

૮૩ મું, (૧) આ વળી એમ છે કે જે પ્રમાણે જમીન પાણીનું રહેઠાણ છે, અને પાણી ખેતીનો શણગાર છે, અને ખેતી દુન્યાની આબાદી કરનાર અને તેથી મુલકને ટકાવી રાખનાર[11] છે તેજ પ્રમાણે વળી જ્ઞાન ભલાઇનું રહેઠાણ છે, અને ભલાઇ

---

[1] **મનદવમ હઈત વ મનદવમ લેવીત.**

[2] આ એમ કહેવા બરાબર છે કે "બદી નકાર છે પણ હકાર નથી."

[3] **બૂરદીહ**; એનો સાધારણ અર્થ "સહન શકિત," "ચાલચલણ" થાય છે.

[4] **ગોશન**; સાધારણ રીતે "જવાનો," "ઉમરે પુગેલાઓ."

[5] **પત** તથા **હમ** બોલો પહલવીમાં આડકતરા અને સીધા સમાગમને માટે વપડાય છે; જુઓ વંદીદાદનો પહલવી તરજુમો, ફરગર્દ ૫, ૧૦, ૧૧, ૧૨, ૧૮, અને ૧૯.

[6] **ગર્દીહ ઇ જૂદાંગાન**; સરખાંવો ફાર્સી **ગર્દી**, "નાશ," "ખરાબી."

[7] **દુષ્વર્ઝીહ.** [8] **કમ-બરીહ**, "પાકની કોતાહી."

[9] **ખ્વએતૂગ-દસ**; સરખાંવો અવસ્તા **ખ્એત્વદથ**, સંસ્કૃટ **સ્વયમદથ**, "પોતાને કોઈને અર્પણ કરવું તે," "જાતીભોગ." એ શબ્દનાં જુદા જુદા ઉપ્યોગો માટે વાંચો મેં લખેલો રેસાલો: "Next of Kin Marriages in Old Irân."

[10] **અવર-વીજ**, "ગાલેબ, "ફતેહમંદ".

[11] સરખાંવો ફાર્સી **બર-દાશતન**, યા **બરદાશત કર્દન.**

ડહાપણનું તન છે, અને ડહાપણ દુનયાને આગળ વધારનાર છે. (૨) આ દુન્યા નિચલી છ ચીજોથી આગળ વધે છે, (એટલે કે) વખત અને પેદાયશ અને જ્ઞાન અને મદદ અને મદદગારી અને ઉદયોગનાં ડહાપણભરેલા અમલથી આગળ વધે છે; આ છ ચીજોમાંથી ત્રણ મીનોને અને ત્રણ ગેતીને લગતી છે, (એટલે કે) વખત અને પેદાયશ અને જ્ઞાન મીનોને લગતાં છે, અને મદદ અને મદદગારી તથા ઉદયોગ ગેતીને લગતાં છે. (૩) વળી નિચે જણાવેલી ચાર ખામીઓ વિષે એવું કહેવામાં આવે છે કે તે માણસમાં દુશ્મન થઇ પડી છે, જેવી કે બેવફાઇ[1] અને મશ્ખરી અને અંધાપો અને બખીલાઇ. (૪) આશમોગો ત્રણ જાતના છેઃ-ઠગારો અને ઠગાનાર અને આપમતલબી. (૫) આપમતલબ્યો તે છે કે જે એમ કહે છે કે **આદરબાદ** કરતાં **સએન**[2] ચઢયાતો છે, અને આપમતલબથી **સએન**નેજ માને છે. અને ઠગાયલો તે છે કે જે **સએન**ના શાગેર્દો જેવો છે. અને ઠગારો તે છે કે જે **સએન**નાજ જેવો છે, કે જે તપાસ કરીને ચીજોને ઉલટી બતાવે છે કે જે ચીજો **અસલી પઑર્યોત્કએષી**ઓ શિખવી ગયા અને ફેલાવી ગયા. (૬) નિચે જણાવેલી છમાંથી કોઇ એકબી બીજીમાં સમાતી નથી, અને જે ઘણીજ અગત્યની છે તેબી યજદાંની બાજુએ સમાયલી નથી; જેમકે નિરભિમાની અને નમ્રતા[3] અને ધાસ્તી અને જવાબદારી અને હેસાનમંદી અને મદદગારી–યજદાંને વીષે નિરભિમાની, માણસ જાતને વિષે ભલમનસાઇ, દોજખના સંબંધમાં ધાસ્તી, પોતાનાં રવાનના બાબમાં જવાબદારી, અને યજદાં તથા માણસજાતના બાબમાં અહેસાન, અને **ફ્રષેગર્દ**ને માટેની ઉમેદ.

D

[કહે છે......]

૧ લું. (૧) કહેછે કે અશો **આદરબાદ મહરસ્પેન્દે** દુન્યાની કીમતી ચીજોને પચીસ વર્ગોમાં વહેંચી નાખી હતીઃ પાંચ બખ્તને[4] લગતા, પાંચ જાતમેહનતને લગતા, પાંચ

---

[1] **કલક**; સર્ખાંવો ફારસી **કલહ** "નીમકહરામ," "બેવફા," "અપ્રમાણીક." એ બોલ **ગલગ** એટલે "વિલાપ" પણ વંચાય.

[2] એ નામ **દયુન** કે **ઇસુ** બી વંચાઇ શકાય. ઉપલા ફકરામાં જણાવેલો **સએન** એ "ફરવર્દીન યશ્ત"નાં ૯૭ માં ફકરામાં જણાયલા **સએન અહુમ–સ્તૂત** નથી, પણ કોઇ આશમોગ હોવો જોઇએ, જે જરથોસ્તી દીન તરફ દુશ્મની ધરાવતો હતો, અને જરથોસ્તી દીનનાંઓને આડે રસ્તે દોરવતો હતો.

[3] વાંચો **શિકનીહ**; સર્ખાંવો ફારસી **શીકન**, "નમ્રતા", "સાલેસાઈ"; બીજું વાંચણ **શિકૂઇહ**, "માન", સર્ખાંવો ફારસી **શિકૂહ**.

[4] **બ્રાઝી**; અવસ્તા **બ્રાઝ**, "તેજ", ફારસી **બરીન**, **બુર્જ**.

ખાસ્યતને લગતા, પાંચ કુદરતી ખવાસને લગતા, અને પાંચ મોભાને[૧] લગતા. (૨) જીંદગી અને ધનીઆણી અને ફરઝંદો અને સત્તા અને દોલત ખાસ કરીને[૨] બખ્તથી (મળે) છે; પરહિઝગારી કે દ્રવંદી, અથોરનાનપણું કે રથેશ્તારપણુ કે ખેડુતપણું ખાસ પોતાનાજ કામથી (મળે) છે; ખાવું અને હીલચાલ કરવી અને સ્ત્રીસંગ કરવો અને આળસાઇ કરવી[3] અને કામમાં બેદરકાર થવું[૪] ઘણું કરીને ખાસ્યતથી થાય છે; ઉમેદ[૫] અને પ્યાર અને ભલાઇ અને સખાવત અને સચ્ચાઇ ખાસ કરીને કુદરતી ખવાસથી હોય છે; હોશ અને બુદ્ધિ અને તનનું તુર અને તેનો બાંધો એ ખાસ કરીને મોભથી થાય છે. (૩) જે કોઇ યજદાં વિષે તથા ચીજોનાં ખરાંપણા[૬] વિષે કંઈ પણ ગુમાન વગર યજદાંની આરાધના કરે છે તે (ગોયા) યજદાંનું ફરઝંદ છે, અને તેનું સેવટનું મકાન[૭] ગરોથ્માનમાં થશે. (૪) અને જે કોઇ યજદાંની હસ્તી વિષે ગુમાન રાખ્યા વગર, પણ ચીજોનાં ખરાપણા બાબે ગુમાન રાખી, યજદાંની આરાધના કરે છે તે (ગોયા) યજદાંનો બીરાદર છે, અને તેનું મકાન બહેસ્તમાં થશે. (૫) જે કોઇ યજદાંને વિષે ગુમાન રાખીને અને ચીજો બાબે શકમંદ થઇને યજદાંની આરાધના કરે છે તે યજદાંનો નોકર છે, એને તેનું મકાન **હુમએસ્તગાન**[૮]માં થશે. (૬) જો તે યજદાંની નિસ્તીના ખ્યાલ સાથે ચીજોને ખરી નહિં માનીને યજદાંની આરાધના કરે છે તો તે યજદાંનો દુશ્મન છે, અને તેનું મકાન દોજખમાં થશે. (૭) જે માણસ આ પાંચ જાતની સ્થીતીમાં ફાવેલો છે તેજ બખ્તાવર છે; અને જેની પાસે નિચે જણાવેલી પાંચ ચીજો છે તે ઉપલી પાંચ જાતની સ્થીતીમાં ફાવશેઃ—સારો ખવાસ અને ડહાપણુ અને સુલેહસંપજ અને મધ્યમપણું અને કાયદો. (૮) સારો ખવાસ તે છે કે જે પોતે બીજાંઓને ઠગતો નથી; અને ડહાપણુ તે છે કે જેને બીજાંઓ ઠગવાને અશકત હોય છે; અને સુલેહસંપજ તે છે કે જે પોતાનાં રવાન સાથે સુલેહસંપજમાં રહે છે; અને મધ્યમપણું તે છે કે જે હદબહાર અને અધુરૂં અમલ કરતો નથી; અને કાયદો તે છે કે જે અહુરમઝદની દીન મુજબ ચાલે છે.

---

[૧] **આઝરમાની**; ફારસી **આઝરમ** "મોભો"; બીજાં વાંચણ **અવરમાની**, "મુશ્કેલી," "રંજ;" અને **અવરમાલી**.

[૨] **અવીરતર**, "મુખ્ય કરીને," **અવીરતૂમ**ને બદલે.

[૩] **બૂશાસ્ત કરદન**.

[૪] સરખાવો ફારસી **કાર ગુઝારદન**, "કામ છોડી દેવું."

[૫] વાંચો **અઇમીદ**; હસ્તલેખો પ્રમાણે **હુએમ** "ખાસ્યત," "ભલો ખવાસ."

[૬] **હુઇતીહુ ઇ મનદવમ**.

[૭] **ગાસ**; અવસ્તા **ગાતુ**.

[૮] **હુમએસ્તગાન**. જે રવાનોનો સવાબ અને ગુનાહ હેસાબ શુમારની વખતે તદન એક સરખો હોય તેઓને માટે મીનોઇ જેહાનમાં મુકરર કરેલી જગ્યા.

૨ જું, (૧) કહે છે કે (બે) હેરબદો હતા. એક **આત્રો-વરકેશ**[૧] નામનો અને બીજો **આત્રો-મિત્રો** નામનો. (૨) બેઉ જણા મોબદીને લગતાં કામો કરવામાં હુંસ્યાર[૨] હતા; અને દીનને લગતી ફરજો અને ફેસલાઓ[૩] જાણવા સારૂં તેઓ સાથે રાજધાણી[૪] તરફ જતા હતા. (૨) અને મામલો એવો બન્યો[૫] કે ખોરાકની[૬] તંગીને[૭] લીધે કંઇબી ખાવાનું નહિં હતું તેથી તેઓ ભુખા ઘણા[૮] થયા હતા. એવામાં તેઓ એક જગ્યા આગળ આવી લાગ્યા કે જયાં જંગલનો ભાજીપાલો[૯] અને પીવાનું પાણી તેઓને મલ્યું હતું. (૩) તેઓમાંના એકે દરૂન લઈને બાજ ધરી[૧૦], અને બીજાએ ભાજીપાલો એકઠો કીધો, અને તેઓએ તે પેટ ભરીને ખાધો અને પાણી પીધું. (૪) અને પછી **આત્રો-વરકેશે આત્રો-મિત્રોને** કહ્યું કેઃ--"અએ હેરબદ ! એક સઉથી જાલેમ બદી કઇ છે, અને સૌથી લેજતદાર ખોરાક કયો ?" (૫) **આત્રો-મિત્રોએ** જવાબ-આપ્યો કેઃ--"એક બદી જે સૌથી જાલેમ છે તે લોભ છે, અને જે ખોરાક માત્ર[૧૧] સૌથી લેજતદાર છે તે જે હમણાજ આપણે ખાધો તે છે."[૧૨] (૬) અને પછી **આત્રો-વરકેશે**

---

[૧] અવસ્તાઃ **આર્થો-વર·૯કએશો.**

[૨] અથવા "બેઉ જણા દીનનું શિક્ષણ આપવા માટે પુરતા ચાલાક હતા."

[૩] અથવા "દીની કાયદાઓ."

[૪] **બબા**, "દરબાર," "રાજધાનીનું શહેર."

[૫] **અએદૂન અંદાખ્ત અઇધ**, "એવું બનયું કે." સર્ખાવો ફારસી **અંદાખ્તન** શબ્દનો વપડાસ.

[૬] **તૂશગ** ; ફારસી **તુશહ** "ખોરાક."

[૭] **આહૂ**, ફારસી આહ "ખામી".

[૮] **હુનૃચપ્ત**, "ભુખે મરતો", સર્ખાવો ફારસી **ચફદહ**, "વળી ગયલો," "વાંકો થયલો ;" એટલે કે ખોરાકની તંગીને લીધે ભુખમરાથી ભાગી ગયલો.

[૯] **તરગ ઈ દશ્તીગ**, "જંગલનો ભાજી પાલો, તરકારી," સર્ખાવો ફારસી **તરેહ;** જુઓ દીનકર્દનું વૉલ્યુમ ૧૦ મું, પહલવી ટેક્ષ્ટ, પાનું ૪ થું.

[૧૦] આ દરૂનની ચાશ્ની મુસાફરી માટેના ખોરાક તરીકે **સમજવાની** નહિં, કારણકે મને એમ લાગે છે કે સાસાની વંસના જમાનામાં મુસાફરી દરમ્યાંન ખાણાને માટે બીજો ખોરાક ઉપરાંત દરેક ભોણા વખતે બાજ ધરવાને વાસ્તે પોતાની પાસે દરૂન તૈયાર રાખવાનું અને તે સાથે બાજ ધરવાનું અથોરનાનો માટે ફરજીયાત હતું.

[૧૧] પહલવી **હમ-દેના;** સર્ખાવો ફાંસીં **હમ-ઈન** "ફકત," "માત્ર."

[૧૨] ગમે એવું નજીવું ખાનું જે જંગલની તરકારી તથા પાણી સાથનું બનેલું હોય છે તે ભુખમરાની હાલત વખતે ખાવામાં આવે છે ત્યારે ઘણુંજ સંતોષ આપનારૂં લાગે છે. આ વાત ઉપરથી ધડો લેવાનો એ કે માણસોએ જીંદગીમાં લોભી થવું નહિં, ખાસ કરીને મોબેદોએ (તો નહિંજ); કારણકે અનેકવાર પોતાના લોભને વાસ્તે જેવું કંગાળ ભોજણ આ (વાર્તામાંના) અથોરનાનોએ ખાધું હતું તેવું ભોજણ ખાઇને પોતાના લોભની ભુખને મારીને પસેમાન થવું પડે છે.

એમ કહ્યું કે:—"જો સૌથી જાલેમ દ્રૂજને લેહજતદાર ખોરાકથી મારી હઠાવવાનું હોય તો આપણે આ દુન્યામાં (ખુદાઇ) ઇન્સાફને[1] આધીન થયા છીયે, અને (આપણી) ગુનેહગાર હાલતને લીધે આપણે અગત્યની કસોતીમાંથી પસાર થયા છીયે."[2] (૭) અને આવા વાદવીવાદ[3] પછી તેઓ ત્યાંથી છુટા પડયા[4] અને પોતપોતાને ઘરે ગયા, અને પોતાના પેશામાં તથા સુધારા વધારામાં ચાલુ મુકયું.

૩ જું, (૧) કહે છે કે બે કાબેલ હેરબદો હતા જેઓ (પોતાના દીની પેશામાં) હમશરીક હતા, અને ચઢતી કલા[5] અને પરહિઝગારી[6] સાથે આગળ વધતા હતા. (૨) એક દીવસે જયારે તેઓ એક કુવામાંથી પાણી કાઢતા[7] હતા, અને ખેતીનું કામ[8] જે તેઓએ કીધેલું હતું તેને પાણી પુરૂં પાડતા હતા, તે વખતે તેઓ બેઉ સાથે અવસ્તા અને ઝંદ ભણતા હતા. (૩) એવો એતેફાક બન્યો[9] કે શહેર તરફ જતા એક મોબદાન મોબદ[10] (દસ્તુર) તેઓની નજદીકમાં શેહર તરફ જવાના રસ્તાપરથી પસાર થતો હતો, અને તેણે તેઓને ભણતાં સાંભળીને જોઇ લીધું કે તેઓ બેઉ કાબેલ મોબદો હતા, અને તે ઉપરથી તેઓની આમદાની તથા ચાલચલણ વીષે તેણે પુછપરછ કીધી, તથા પોતાના ધંધામાં ભાગ્યા તરીકે તેઓને રોકવાની ઇચ્છા દેખાડી, અને તેઓની આગળ એક શખ્સને (નિચે પ્રમાણે) સંદેસો આપીને મોકલ્યો કે:—"જો તમે તસ્દી જેવું નહી ધારતા હો તો મારી પાસે આવી જજો."[11] (૪) અને તે સંદેશાનો તેઓએ આ સખુનોથી જવાબ આપ્યો કે:-"હાથમાં કામ છે અને જો અમે આવતા રહયે તો કામ (કરયા વગર) રહિ જાય; પણ તમારા શેઠ તો જાનવર ઉપર સ્વારી કરે છે[12] તેથી તેવણને પોતાને અહીં આવવાની એટલીબધી તસ્દી પડશે નહિં, અને વળી અમારૂં કામ (થયા વગર) રહી જશે નહિં."

---

[1] **અઇમાર-અઓમંદીહ** "હીસાબ", "ઇન્સાફ," "ન્યાય."

[2] પહલવી: **વર-અઓમંદ ચેહુવૂન્ત મા આવાયદ.**

[3] **હૂસ્કાર**, "દીનની તકરાર," અથવા "વાદવીવાદ."

[4] **વશ્ત** "પાછા ફર્યા;" અવસ્તા **વર્ત**, ફાર્સી **ગશ્ત**.

[5] **વૈશાસ્તગીહા.**

[6] **પાહરીખ્તગીહા**; એનો શબ્દાર્થ "પરહિઝી અથવા મધ્યમ ટેવો સાથે."

[7] હીશ્તન અથવા **આહિખ્તન**; અવસ્તા હંચ "ખેંચવું;" ફાર્સી **હેશ્તન**, **આહંચીદન** અથવા **આહીખ્તન.**

[8] **વર્ઝઈ કરદન**, "ખેડવું," "ખેતીકામ કરવું," ફાર્સી **બઝીંગર**.

[9] **હંદાઝિશ્ન આનગૂન ચેહવૂન્ત**, "એવો બનાવ બન્યો કે."

[10] મોબેદોનો વડો અથવા દસ્તુર.

[11] **લિપમમૂનતન**, "આવવું"

[12] એનો શબ્દાર્થ "ઉપર બેસે છે."

(૫) અને જ્યારે તે મોબદાન મોબદે આ શબ્દો સાંભલ્યા ત્યારે તેણે વિચાર કીધો કે તેઓ દાનાઇથી બોલ્યા હતા; તેવણુ પોતેજ ગયા અને તેઓ સાથે વાતચીત કરવા માંડી[૧] અને સલામ સાથે પોતાની મરજીથી[૨] પોતાનાં કામમાં ભાગ લેવાની અરજ કીધી. (૬) તેઓએ આ પ્રમાણે કહયું કેઃ "અમને આ ચીજની કંઇ જરૂર નથી,[૩] પણુ તે ચીજ અમને સારી લાગે છે કે જે ચીજ અમે અમારા હાથની મહેનતથી, ગોયા તે અમારીજ હોય તેમ[૪], પેદા કરયે[૫] છીયે. (૭) મહેરબાની કરીને ધ્યાન આપો કે વડા હેરબદનાં ઘરમાં કંઇબી ખર્ચ વગર[૬] કોઇબી ચીજનો વધારો થવા પામ્યો[૭] હોય તો એવી રીતે વર્તો કે બેશુમાર પાણીથી[૮] હેરબદ સધાવી આવે નહિં, તેમજ બીજાંઓ પાણીની તંગીથી મરી જાય નહીં." (૮) અને તે (વડો) હેરબદ આ પ્રમાણે (તેઓનો જવાબ સાંભલી) સમજ્યો કે. "આ શબ્દો તેઓ મારી મોટી દોલતના સંબંધમાં બોલે છે;" અને તે પોતાને મકાને ગયો, અને દરેક જણુને માટે બે હજાર જુજુ (દીરહમ સીકકા[૯] જેવા) મોકલ્યા. (૯) પણુ બેઉ જણુાઓએ બે જુજુ કરતાં કંઇબી વધુ[૧૦] લીધું નહીં, અને બાકીનું પાછું તેની ઉપર મોકલી આપ્યું. (૧૦) અને તેઓએ સંદેશાનો આ પ્રમાણે જવાબ આપ્યો કેઃ-"અમોએ તમને કંઇ એવું કહ્યું નથી કે તમો અમારે ઘરે રૂપાંના સીકકા[૧૧] મોકલો, છતાં જે જરૂરનું હતું તે અમે લીધું છે, અને બાકીનું

---

[૧] **મિલયા રાયઇનીદ.**

[૨] સર્ખાવો પહલવી **વન્દા** "મરજી," "ઇચ્છા." ફારસીમા **વંદનો** અર્થ "અજમાએશ," "મહેનત," "વખાણુ" થાય છે. બીજી રીતે તરજુમો કરયે તો "અને ઉડારતાથી કામ, ભાગીદારી અને ધંધો (**વંદગી**) સોંપવા માગ્યો."

[૩] **બએન લા આવાયદ.**

[૪] **બરા ચીગૂન માન.**

[૫] **ઝાઇમ,** "અમો પેદા કરયે છીયે."

[૬] **અનવહાગ-ઇચ-ઇ રોએશા,** સર્ખાવો ફારસી **બહા ઇ સર,** "મોટો ખરચ."

[૭] **વિશાદ ચેગવીમૂનેદ.**

[૮] એટલે કે "પુષ્કળ દોલત."

[૯] **દેરહમ** તરીકે જણાયલા ઇરાની સીકકાઓની કીમતની બરાબરનો સીકકો.

[૧૦] **બરા દો જુજુ ઇ ફ્રેહ મનદવમ.**

[૧૨] વાંચોઃ **આસીમ-નિશાસ્ત.** હસ્ત લેખોમાં **નિશારપો,** અસલ **નિશાસ્ત** બોલનું બગડેલું રૂપ છે. એનો અર્થ "રૂપાંનો ટુકડો, પઇસા તરીકે ઓલખાતો." **આસીમ-વિશારપો** વાંચણુ મુજબ "ચળકતા રૂપાંના ટુકડા;" સર્ખાવો ફારસી **ગશરબ.** DP. અને DM. મુજબ **અયાવ-વિશારપો,** "ચળકતી આવક," અથવા **અયાવ-નિશાસ્તો,** "બેઠ્ઠી આવક."

તમારી ઉપર પાછું રવાના કીધું છે, જેથી અમારાં કરતાં જે કોઇ વધારે હાજતમંદ[1] હોય તેને તે તમો આપો કે તેને વધારે સારા ઉપ્યોગને[2] માટે કામ લાગશે.”°

૪ થું, (૧) કહે છે કે **અનૂશહુ-રવાન** ખુસ્રૂ (પાદશાહ) એ કહયું હતું કેઃ-“આ ત્રણ નસીહતો તે નસીહતો છે કે જે શહાનશાહ,[3] પાદશાહો, સત્તાદાર લોકો તથા બીજા દરેકે[4] જાણવી જોઇએ, અને ઘણી બારીકીથી સમજીને પોતાની ફરજો બજાવવી જોઇએ. (૨) એક તો પદાર્થનો નાશ[5] કેમ થાય છે તે જાણવું, બીજું મનની શાંતિ, અને ત્રીજુ સંતોષ (ને પીછાણવો). (૩) કારણકે નાશ કેમ થાય છે તે પીછાણ્યાથી દરેક જણ એક દીવસ યા રાતે જે કંઇ[6] પોતાને પણ બનશે તે પોતાને માટે જાણે છે. (૪) અને મનની શાંતિ પીછાણ્યાથી દરેક જણ પોતાનાં મનને એવા ખ્યાલથી નરમ કરે[7] છે કેઃ-“દુન્યામાં[8] વળી જે સૌથી ધુજાવનારી આફતો આવે છે, અને જે રવાનને[9] ખમવી પડે છે, તે મારી ઉપર પણ આવશે.” (૫) અને સંતોષને પીછાણ્યાથી એમ બને છે કે જ્યારે કોઈની ઉપર એવી રીતે આફત આવી પડે છે કે (તેનો) ઉપાય શોધવાનું બની શકતું નથી, તે વખતે તે આપોઆપ સંતોષ પકડે છે; તે (પોતાની ઉપર) બેવડું દુઃખ[10] હોરી લેતો નથી, (દાખલા તરીકે) એક તો તે કે જે આફતના આવી પુગવાથી થાય છે, (અને) બીજું તે કે જે અસંતોષથી ઉભું થાય છે.[11] (૬) એવું કહેવામાં આવે છે કે જે કોઇ કંઇબી બન્યું છે તેથી સંતોષ પામે છે તેને દેખ્ઇતી રીતે ગરજ હોતી નથી; કારણ કે જે કોઇ

---

[1] **અંદર આવાયદ**, **બએન આવાયદ**ના જેવોજ અર્થ ધરવે છે.

[2] **અ-વઝીન-તર**; ફાર્સી **ગુઝીની**, “મીલ્કત.”

[3] **ખૂદાયાનપત.** DP. અને K. મુજબ “અમીરો, પાદશાહો અને તવંગરો.”

[4] **અવારીગ-ઇચ કોલા અઇશ.**

[5] **ફ્રસાવ-દીહ્**; જુઓ દફતર છઠું, વૉલ્યુમ ૧૧ મું, ફકરો ૧૮૦ મો... સર્ખાવો અવસ્તા **ફ્ર-સા** “કાપી નાંખવું;” ફાર્સી **ફ્રરસા** “ઘસાઈ ગયલુ”.

[6] જેમકે “મોત યાને તનની નાશકારક હાલત”.

[7] સર્ખાવો ફાર્સી **નર્મ કરદન.**

[8] એનો શબ્દાર્થ “જે આ દુન્યામાં છે.”

[9] વાંચો **નિસ્મો**, “રવાન અથવા જીંદગી”. બીજી રીતે વાંચો : **વ ગદા શાયદ દેખૂનાં**, “અને તકદીરથી બની શકે”. DP. ના વાંચણ મુજબ **વ કામ શાયદ દેખૂનાં** “અને જેને ખુશાથી શરણ થવું જોઇએ,”

[10] **સર્યા દો-ગાનગ**; સર્ખાવો ફાર્સી દો·ગાનહ.

[11] અસંતોષથી જે ખરાબી કોઈની ઉપર આવી પડે છે તેનો ઉપાય થતો નથી, પણ તેવી એક ખરાબીનો ઉમેરો થાય છે.

સંતોષ પામેલો છે તે સાંધણોથી ભરપુર છે,[૧] અને જે કોઇ અવિચારી[૨] હોય છે તેની પાસે ઇલાજ કે ચારો[૩] હોતો નથી.

૫ મું, (૧) કહે છે કે **આત્રો-અઉહરમઝદનો** છોકરો **વોહૂદાત**[૪] એક મોબદાન મોબેદ હતો; તે એક જગ્યા નજદીક આવી લાગ્યો (કે જયાં) તેણે બે હેરબદોને જોયા કે જેઓ પહાડ ઉપરથી પોતાની પીઠ ઉપર લાકડાના ભારા લઇ જતા હતા, અને થાકી ગયલા હતા, **અને** તેઓ બેઉ જણા સાથે અવસ્તા-ઝંદ ભણતા હતા. (૨) વોહૂદાતે તેઓને આ પ્રમાણે પુછ્યું કે:-- "જયારે તમે દેખઇતી રીતે તમારાં કામમાં હુશીયાર[૫] છેઓ, અને અનુભવી[૬] છેઓ ત્યારે તમે આ રીતે કાંય[૭] જેહમત ખેચો છેઓ?" (૩) અને તેઓએ જવાબમાં આ પ્રમાણે કહયું કે: "અમે સાંભળ્યું છે કે જે આફ્ત **અહરમને** પેદા કીધેલી છે,[૮] તેને આ દુન્યા અથવા મીનોઇ દુન્યામાંની દરેક જગ્યાએથી ધીમે ધીમે[૯] દરેક આદમીએ દુર કરવી જોઇએ,[૧૦] અને અમે જયારે આ દુન્યામાં અમારો પોતાનો હીસ્સો[૧૧] બજાવ્યે છીયે, અને તેની સાથે સાથે તે આફ્તનોબી અંત આવે છે, ત્યારે તે રીત અમને વાજબી લાગે છે. (૪) વળી ખોરશેદની અને માહબોખ્તારની રોશની જે આપણે જોઇએ છીયે, તે અને ખોરાક, સત્તા, આફ્તના ઉપાયો અને સાંધણો, અને બીજી ઘણીક બખશેશો જે આપણને જીંદગીમાં મળે છે[૧૨],—આ બધી ન્યામતોને વાસ્તે આપણે યઝદાંનો

---

[૧] સૌથી ખરાબ સંજોગોમાં એક સંતોષી પુરૂષ, જેટલો પોતાને જોઇતું બધું હોય તે વખતે સુખી હોય, તેટલોજ હોય છે.

[૨] **પવન અમાર;** એનો શબ્દાર્થ "દરેક ખરાબીને ગણત્રીમાં નહિં લેતો," એ ઉપરથી "અવિચારી".

[૩] **અચારગનો** સાધારણ અર્થ "લાચાર;" કદાચ **વ મૂન અખૂર્સંદ પવન અ-માર અ-ચારગ,** એટલે "અને જે કોઇ અસંતોષી હોય છે તે અતિષ્ય લાચાર હોય છે."

[૪] **વોહૂદાત** (અવસ્તા **વંઘહુ-ધાત**) તેના જમાનામાં એક વખણાયલો વડો ધર્મગુરૂ યાને દસ્તુર હતો. **નીરંગસ્તાન અને શાયસ્ત લા-શાયસ્તમાં** જાણીતા થયલા શરેહ કરનાર દસ્તુર આત્રા-અઉહરમઝદનો તે છોકરો હતો.

[૫] પહલવી **કર્દગાર,** ફારસી **કર્દગાર,** "કુશલ પુરૂષ," "કામ કરનાર".

[૬] **અવઝાર-અઓમંદ.**

[૭] **મા ચીમ રાઇ,** "કયાં કારણ યા સબબને માટે".

[૮] **યેહુબૂન્ત યેગવીમૂનેદ.**

[૯] "રફ્તે રફ્તે."

[૧૦] **વિતારતન આવાયદ,** ફારસી **ગુઝારદન.**

[૧૧] **બાહર,** "હીસ્સો."

[૧૨] **વન્દીમ ;** બીજી રીતે **વનિસ્મો,** "અને જીંદગી" વાંચી શકાય ; જે ઉપરથી "જીંદગીમાં (મળી શકતી બીજી ઘણી ન્યામતો)."

અહેસાન માનવો જોઇએ;[1] અને મીનોઇ તેમજ ગેતીની હસ્તીઓ તે પસંદ કરે, અને આપણુ માણુસ જાત, જેઓની કોઇબી જાતની નેકી ભેળસેળ થયલી હાલતની ગણાવી નહિ જોઈએ, તેઓ મીનોઇ હાલતમાં દોજખમાં જઇએ નહિં; (જો એમ નહિં તો) કોઇનીબી પહેલી નાપસંદગી આપણા વિષે થાએ, અને બેહેસ્તના જેવી અજાયબી ભરેલી જગાએથી આપણે જુદા થઇ જઇએ."

૬ ઠું, (૧) કહે છે કે ઉપલોજ **વોહૂદાત** આ પ્રમાણે કહી ગયો છે કે: "જે કોઇ લાંબો વખત દાનાવોની પુઠે ચાલ્યો હોય છે, અને જે પોતેબી દાનાવ હોય છે, તેને માટે આ દાનાઈ ઘણીજ ફાયદા કારક છે,[2] કે તે પોતાની તરફ ખચ્ચીત આ પ્રમાણે ધ્યાણ આપે છે કે: "હું શું છેઉં, અને મારો શાની ઉપર આધાર છે, અને હું શાની પુઠે જાઉંછું?" (૨) અને વોહૂદાતે વળી વધુ એમ કહયું છે કે:– "યઝદાં આપણી પાસેથી પુષ્કળ (**વેશ**) પાકિઝગીની કંઇ ચીજો માંગે છે, અને પાકિઝગી તે સાબુત (**ન્યોગ**) તથા નેક સ્વભાવ; વળી જેણે પોતાનો સ્વભાવ સુધાર્યો નથી તેની પોતાની તરફ યઝદાંતું પોંહોંચવું કમ હોય છે (**રશિશન કીમ**)."

૭ મું, (૧) કહે છે કે **આદરબાદ મહરસ્પેન્દ** આ પ્રમાણે કહી ગયો છે કે "માનવીઓએ બદ ખાસ્યતને પીછાણવી જોઇએ, અને તેનેથી દુર થઇને તે તજવી જોઇએ,[3] કારણ કે બદખાસ્યતને પીછાણયાથી[4] તથા તેને તજયાથી ખરાબ શકિત (**દ્રૂજ**)ની શિકસ્ત થાય છે, અને તેથી માનવીનો દોજખથી છુટકારો થાય છે.[5]" (૨) આદરબાદ વળી એમ કહી ગયો છે કે: "જયારે[6] મારી ઉપર આફ્ત આવતી હતી ત્યારે નિચે જણાવેલા ત્રણ દીલાસો આપનારા વિચારો[7] મારામાં જરૂરજ હતા; એકતો એ હતો કે જેવી તે આફ્ત મારી ઉપર પાડવામાં આવતી હતી કે અહરમનના હથીયારોમાંથી આફ્તનું તે એક હથીયાર મારી ઉપર ફેંકવામાં[8] આવ્યું હતું, અને ઓછું[9] થયું હતું

---

[1] વાંચો **વા-નિગારદન**; સર્ખાવો ફારસી **વા-નિગિરિસ્તન**, "સંભાળ લેવી." બીજું વાંચણ **વા હુંગારદન.**

[2] એ "કમપેરેટીવ" વિશેષણ "સુપરલેટીવ"ની મતલબે અહિયાં વપડાયલો છે.

[3] **વ રખીગાહી અઝશ પખ્રતન.**

[4] કલમી કેતાબોમાં અહીંયાં **મુન**ને બદલેના શબ્દ તરીકે **અમત** વાપડાયલો છે, જે અસલ **મીન**નું બગડેલું રૂપ હોય એમ મને લાગેછે.

[5] **ગશ્ના બૂખ્ત.**

[6] **અમત–અમ** ને બદલે **મુન–અમ** છે.

[7] **આસાન-મીનિશ્નીહા**, "દીલાસો આપનારા વીચારો."

[8] ચાલુ રેવાજી વાંચણ: **ગોપ્કોનત**; અસલ હીબ્રુ અને ખાલ્દી મુળ **દનપક**, "લગાવવુ", "મારવુ". પહલવીમાં જવલેજ એ શબ્દ વપડાય છે, એને બદલે સાધારણ રીતે **અવ ઝદન** આવે છે.

[9] અવસ્તા **કસુ**, ફારસી **કસ્તન**.

(ફસ્ત); બીજો એ (હતો) કે હું (તે આફત પડતી વેલા) પોતાને મુબારકબાદી[1] દેતો હતો, કારણ કે જે કંઇ સૌંથી બદ ખરાબી બનવાની હતી તે બની ગઇ હતી; બીજો એ હતો કે આફત (ફકત મારાં) તન ઉપર આવી પડી છે કે જે (તન) નાશને આધીન થનાર છે, પણ મારાં રવાન ઉપર આવી પડી નથી કે જે રવાન કાયમ રહેનાર છે.” (૩) આદરબાદ વળી એમ કહી ગયો છે કે: “હું કોઇની તરફ હમેશાં ભલો છું વાસ્તે કોઇએબી મારી સાથે ખાસ બુરાઇ કીધી નથી; કારણ કે જે કંઈ આપણે છુટું છુટું બીજાઓને વાસ્તે કીધેલુ હોય છે તે આપણને પોતાને વાસ્તે પાછું જરૂરજ કરવામાં આવશે.”[2] (૪) આદરબાદ વળી એમ કહી ગયો છે કે: “જયાં સુધી તમે પોતાને લાયક બનાવો ત્યાં સુધી તમે મુબારક છેઓ,[3] કારણ કે જેઓ લાયક છે અથવા[4] જેઓ યઝદાંની ન્યામતો પીછાણે છે,[5] અને જેઓ જાણે છે કે કોઇનુંબી ભલું કરવું જરૂરતુ છે—એવુ ભલું કે જે આ દુન્યા તથા મીનોઈ દુન્યાને ઘણુંજ લાયકનું[6] છે—તેઓ[7] સુખી છે; અને જેઓ બીજી દુન્યામાં લાયક લોકોને કેવો બદલો મલે છે તે જોએ છે અને તેનો વિચાર કરે છે, કે જયાં કંઇબી ભલું હોય અને જે તેઓએ બજાવવું જોઇએ[8] તે તેઓ બજાવે છે; કારણ કે બેઉ મીનોઈ અને ગેતીની દુન્યા તેઓની પોતાનીજ હોય છે અને તેટલા માટે જેઓ લાયક હોય તેઓ હમેશાં તે પીછાણતા હોવા જોઇએ.” (૫) “હું વળીં ભવિષ્ય[9] જોવુંછું, અને તે ખુલ્લી નિશાણીઓથી[10] પીછાણું છું, અને જે

---

[1] એજ શબ્દનો આજ વૉલ્યુમમાં આદરબાદે કીધેલો વપડાસ તપાસો. જુઓ A., ફકરો ૫ મો, લીટી ૬ ઠી, પાનુ ૩૫ મું, અને ફૂટનોટ ૪ થી.

[2] એ પ્રમાણે DP. અને K. મુંજબ; પણ DM મુજબ **અકર્જ લા અઇશ રાઇ ન્યોગ, અઇશ લિ રાઇ સર્યા પવન. વ માતગવરીહા લા કરદન, મા માન દેના જવીત જવીત માતગવરીહા પવન નફશા તન કર્દ**, “જો હું કોઈની સાથે ભલો નહિં (થાઉ) તો કોઇબી મારી સાથે તેટલા માંટે (**પવન**) ભુંડો (થશે), ખાસ કરીને તે (એટલે, ખરાબી) કરવી જોઈએ **નહિં**, કારણ કે આ (ખરાબી) ખાસ કરીને આપણનેજ જુદી જુદી પોતાને કરવામાં આવશે.

[3] **લિપન્મૂનીદ**, હીબ્રુ-ખાલ્દી: **લિપન્મા**, “આવવું,” “લઈ આવવું,” બીજી રીતે “તમોએ કામો ઉત્પન્ન કરવાં જેથી કરીને.........”

[4] **અયુવશ**, “અથવા જે.”

[5] એનો શબ્દાર્થ “જેઓ યઝદાંથી (મળતા) ફાયદાને પીછાણનારા હોય છે”. DM. મુજબ **અયુવશ દહુયૂપત શાન** (અથવા, **દહયુપત યઝદાન**) **સુદ શનાસ હુવા-અંદ**, “અથવા તેઓ પોતાના પાદશાહ (અથવા, પાદશાહ યઝદાં)થી મળતા ફાયદાને પીછાણનારા હોય છે.”

[6] **આવા યશ્નીગતર**.

[7] **ઓલા** અહીંયા **ઓલાશાનને** બદલે વપડાયલો છે.

[8] **શાયદ દેબૂનાન્દ**.

[9] **હીબ્રુ-ખાલ્દી: મખ્ર** “આવતી કાલે,” એટલે “ભવિષ્ય”.

[10] **પવન દખ્શગ**, સર્ખાવો **અવસ્તા દક્ષ્ત**, “દેખાઇતી નિશાણીઓ.”

દેવ ઘણો ફરેબ આપનાર, ઘણો ઉડાવનાર (**સ્પુજગર**,[1]) અને (બુરાઇ કરવા માટે) ઘણો ઉશ્કેરનાર છે, અને જે અજીમ ગુનાહગાર છે, તેનો હું મજબુત રીતે રસ્તો કરી શકું[2] છું."

૮ મું. કહે છે કે **આદરબાદ જરથોશ્તે** આવા દેવને તદન (**સ્પુરીગ**) મારી હઠાવ્યો હતો; સબબ કે હમેશાં બધાં સવાબના કામો જે આગળ વધારવાને વાસ્તે પ્રગટી નિકલે તે સઘળાં પોતાની જીંદગીના અયામમાંજ વધારવાં જોઇએ, અને કોઇબી લાંબી મુદત સુધી તે દાબી રાંખવાં[3] નહિં જોઇએ.[4]

૯ મું. એજ આદરબાદને વાસ્તે કહે છે કે તે એમ કહી ગયો છે કે: " દરેક શખ્સે આ પ્રમાણે જાણવું જોઈએ કે 'હું કયાંથી[5] આવ્યો છું, અને હું શા માટે અહીંયા છેઉં, અને પાછો કયાં જયઇશ ?, અને મારે પોતાને વિષે હું જાણું છું કે અહુરમઝદ ખુદા **તરફથી** હું શા માટે આવ્યો છુ, અને અહીંયા હુ બુરી શકિતને નાતવાન કરવા માટે છેઉં,[6] અને હું પાછો **અહુરમઝદ** તરફ જયઇશ."

૧૦ મું, (૧) કહે છે કે **આદર-ફ્રોબગ** અને **આદર-બુજીત**[7] જયારે તેઓ દસ્તુરની[8] પદવીમાં **વોહૂદાતની** સાથે હમશરીક હતા, તેઓ જયારે **વોહૂદાતને**] મળ્યા ત્યારે આ પ્રમાણે પુછયું કે: "જયારે અમે બી બેઉ જણા અવસ્તા અને ઝંદ મોંઢે જાણ્યે છિએ, અને અમેબી મોબેદો છીયે, ત્યારે અમારા કરતાં અથોરનાનોમાં તમારૂં નામ તેઓ વધારે શા સબબે લે છે." (૨) અને **વોહૂદાતે** જવાબમાં આ પ્રમાણે કહ્યું કે: "કદાચ આને લીધે; જાણવું કે જો એકવાર હું અશોઈને માટે **ઉલટમંદ** થયો (**તપ્ત હવાઆએ**) તો હું કદીબી ઠંડો પડતો (**અપ્સર્દ**) નથી."

૧૧ મું, (૧) કહે છે કે એક માનવી એક પહાડ આગળ આવી લાગ્યો, અને એક માણસ જે તે પહાડમાં રેહતો હતો તેને જોયો. (૨) તેણે તેને આ પ્રમાણે

---

[1] અવસ્તા **સ્પેન્જધ્ર**, "વીજળીના તોફાનનો દેવ"; એ બોલનું પહલવી રૂપ **સ્પુજગર**.

[2] સર્ખાવો ફારસી **તવાન કરદન**. [3] **ઓલ ઝીમાન ઇ વેશ લા સ્પૂખ્તન.**

[4] એ ઉપરથી જીંદગીની મતલબ બુરાઇની સામે લડાઇ કરવાનું અને તેની ઉપર જીત મેળવવાનું મુકરર કરેછે. જો તેનો અર્થ આ હોય કે આ દુન્યાની જીંદગીની એ એકજ મતલબ છે, તો તેમાં સ્વવૃદ્ધિનો અર્થબી સમાવવો જોઈએ, પછી તે એવું બતલાવશે કે બુરાઇનો અંશ આપણી પોતાની ખાસ્યતમાંજ જગ્યા રાખે છે, જેને જીત્યાથી આપણે નીતિના પ્રમાણમાં પોતાને ઉંચે ચહડાવ્યે છિયે.

[5] બેહતર **મિન અઇધ.**

[6] **અપાદખ્શાઇ કરદન ઇ દ્રુજ.**

[7] એઓ ખુસ્રૂ કોબાદનાં રાજમાં થઇ ગયા હતા.

[8] **મગૂપતાન-મગૂપત.**

[9] ભલો દસ્તુર થવાને વાસ્તે કાળજી અને ખંત જ્ઞાન અને કાબેલ્યતની સાંથે સાથે હોવાં જોઈએ.

પુછ્યું કેઃ "તારૂં નામ શું છે, તારો ધંધો શું છે, અને તારો ખોરાક શું?" (૩) અને તે ધણીએ[1] આ પ્રમાણે કહ્યું કેઃ "મારૂં નામ **રંજ-સપુજ** છે,[2] મારો ખોરાક ઝાડોને ફળ મેવો છે, અને મારૂં કામ એ કે ગુનાહ કરવો નહિ." (૪) અને તે માણસે આ પ્રમાણે કહ્યું કેઃ "તે નામબી ભલું છે, તે કામબી ભલું છે, તે ખોરાકબી નેક છે." (૫) અને તે ધણીએ આ પ્રમાણે પુછ્યું કે; "તે તમારી ઉપર કેવી અસર કરે છે?"[3] (૬) અને તે માણસે આ પ્રમાણે જવાબ આપ્યો કેઃ " તે મારી આગળથી અસંતોષને ધસડી લઇ જાય છે."

૧૨ મું, (૧) કહે છે કે **સગીજ**[4] ના રહેવાસી **અઉહરમઝદે** ગુજર પામતી વખતે પોતાના શાગેર્દોને નસીહત તરીકે આ પ્રમાણે કહ્યું હતું કેઃ "હું તમને ત્રણ ફરમાણો જાહેર કરૂં છું, અને જો તમે તે અમલમાં મુકશો તો પછી તમે મીનોઇ દુન્યાની નેકીનું સુખ (**ખ્વાર**) પ્રાપ્ત કરશો. (૨) હમેશાં આ યાદ રાખજો કે મારે ત્રીસ વરસમાં મરી જવાનું છે, માટે તનની ખાહેશ અને ઈચ્છાઓને ખાતર ગુનાહ કરવાનું કંઈબી ખપતું નથી. (૩) અને તમારી ધનીઆણી તથા ફરજંદોને વાસ્તે આ પ્રમાણે વિચાર કરજો કે તેઓને માટેની રોટલી (તમારા પછી) બીજાંઓ પાસેથી મેળવવાની છે. (૪) અને દોલતને માટે એમ વિચાર કરજો કે તે જંગલમાની ધુળ[5] મીસાલ ફેંકી દેવાશે. (૫) દરેક જણે દીની ફરજો તથા બજાવવા લાયક સવાબના કામો પાછળ મંડવું જોઇએ,[6] વાસ્તે તેઓને દુર કરશો[7] ના.

---

[1] **મીરગ**, ફારસી **મીરહ**; જુઓ **કારનામગ ઇ અર્તખશીર**, બાબ ૧૧ મો.

[2] "મુશ્કેલીનો ટાળનાર"

[3] એનો શબ્દાર્થ "તારી પાસેથી તે શું લઇ જાય છે?"

[4] એ શબ્દ કોઈ **માણસના** નામ કરતા કોઇ જગ્યાનું નામ હોય એમ લાગે છે. એ **સગીસ્તાન**નું બીજું નામ છે. સર્ખાવો **સક**, અસલી ઈરાનની બેહસ્તાનના લેખોમાં, માળા **૧** લી, પ્રકરો ૬ થો, દસ્તુર પેશોતન મેમોરીયલ વૉલ્યુમઃ "અવસ્તા **પ**હલવી એન્ડ એન્શંત પર્શિયન સ્તડીઝ," પાનુ ૨૩૬ મું.

[5] **વર્ત**, ફારસી ગર્દ "ધૂળ."

[6] **કરદન શાયદ**, "જે કરવું જોઇએ તે."

[7] **અલ સ્પૂજીદ**.

Glossary of Select Words.

[illegible] (*apastân*) § CCXCI., 2, p. 11, l. 4, *n.*, "prayer," "assistance," અરજ, મદદ; Av. [illegible], [illegible] + [illegible], "support"; see [illegible] in Yasht V., 63.

[illegible] (*arêd*) § CCCV., 2 , p. 21, l. 8, *n.*, "torment," દુઃખ, મુશીબત; Av. [illegible] "to wound," "to do harm;" comp. [illegible]. It can be read: *alag*, "ruin," "destruction," નાશ, ખરાબી; comp. Arabic الك.

[illegible] (*aeshma-vînd*) C., § III., p. 54, l. 8, *adj.*, "excited," "over-powered by wrath," ઉશ્કેરાયલો, ગુસ્સાને આધીન થયલો; comp. Av. [illegible] "wrath," and [illegible] "to conquer." It may be read: *aêshmô-gunî*, "wrathful."

[illegible] (*aûruspîh*) C., § XX., p. 60, l. 1, *n.*, "moral degradation," અનીતિને લીધે રૂસ્વા થવું તે; comp. Pahl. [illegible]; Pers. رسوا

[illegible] (*âzarmânî*) D., § I., 1, p. 87, l. 4, *n.*, "eminence," "dignity," મ્હોટાઇ, આબરૂ; Pers. آزرم. Other readings: *avarmânî*, "difficulty," Pers. اور مانے or *avarmâlî* "gummy exudation," Pers. اور مالے

[illegible] (*a-vazîntar*) D., § III., 10, p. 94, l. 7, *adj.*, "much less provided," ઘણું કમ ધરાવનાર; comp. Pers. گزینے "property."

[illegible] (*afsardan*) D., X., 2, p. 102, l. 7, *v.*, "to be cool," "to freeze," ટાઢું થવું; Av. [illegible] "cold, Pers. افسردن

[illegible] (*ahû-gâr*) § CCCV., 3, p. 22, l. 1, *n.*, "vital activity" જીવનશક્તિ; Av. [illegible] "life." It can be read: *khângâr*, "a house-builder."

[illegible] (*a-ham-khâr*) B., § XIV., p. 43., l. 6, *adj.*, "unsympathetic," દીલસોજી વગરનો; comp. Pers. [illegible] or [illegible]

[illegible] (*khanîg*) § CCCIV., 9, p. 21,

l. 4, *adj.*, "bright," પ્રકાશિત્; Av. [illegible] "to shine."

[illegible] (*khûrdagân*) § CCLXVII., 3, p. 2, l. 2, *n.*, "juniors," પદવી કે ઉમરમાં ઉતરતાઓ; Pers. خرده

[illegible] (*khûst*) § CCC., p. 15, l. 1, *v.*, "wounded" ઘાયલ થયલો, ઈજા પામેલો; comp. Pers. خوستن or خستن "to wound."

[illegible] (*khvaétûg-das*) C., § LXXXII., p. 84, l. 3., *n.*, "self-sacrifice," "self-devotion," "self-communion," આત્માર્પણ, સ્વાર્થત્યાગ કરવો તે; Av. [illegible] from [illegible] + [illegible]

[illegible] (*khûdâyān-pat*) D., § IV., 1, p. 94, l. 10, *n.*, "the head king or the chief of rulers," meaning "an emporor," પાદશાહોનો વડો, શહાનશાહ; Av. [illegible] "lord," "master."

[illegible] (*khûrast*) C., § IX., p. 57, l. 1, *adj.*, "drunk," પીધેલો; Pers. خرست "drunk." Another reading: [illegible] *nâvardich*, Pers. نبرد, hence "prone to fight."

[illegible] (*khûnînîdan*) C., § XX., p. 60, l. 4, *verb*, "to mutilate," પાંગળુ લુલુ કરવું; Pers. خونينيدن "to shed blood," "to wound." It can also be read: *an-vînîdan*, "to connive at," આંખ મીચામણી કરવી.

[illegible] (*ham-pazîn*) A., § VI., 5, p. 37, l. 9, *n.*, "original," અસલ નકલ; see the *Pahlavi Pazend Glossary*, p. 180; comp. Pers. ترجمه "a translation."

[illegible] (*ham-nâzîg*) B., § XLIX. p. 52, l. 7, *adj.*, "being in consort with," સાથે મળીને કામ કરતો; comp. Per. نازیدن Another reading: *ham-vâchîg* "co-preacher," સાથે બોલનાર યા વાઝ કરનાર; Avesta [illegible] "to speak."

[illegible] (*hamaêstagân*) D., I., 5, p. 88,, l. 9, *n.*, "the region reserved for the souls of those departed ones whose good and bad actions are equal," ગુજરેલાં રવાનો જેઓના સવાબ અને ગુનાહ એકસરખા, તેઓને માટેની જગ્યા; Av. [illegible] [illegible]

[illegible] (*han-chaptan*) D., II., 2, p. 90, l. 3, *v.* "to starve,"

ભુખે મરવું; Av. rt. [illegible] or [illegible] "to collapse," Pers. چفیدة "bent," that is, broken down owing to starvation.

[illegible] (*hishtan* or *âhikhtan*) D., III., 2, p. 91, l. 9, *v.*, "to draw water" કુવામાંથી પાણી કહાડવું; Av. rt. [illegible] "to draw," Pers. آهنجیدن, هشتن

[illegible] (*dezêḍ*) § CCLXXI, p. 4, l. 1, *verb*, "strengthens," મજબુત કરેછે; Av. [illegible] "building;" Pers. دژ,; hence Pahl. [illegible] *dezîḍan* "to fortify."

[illegible] (*dashnîgîh*) § CCLXXV., 2, p. 5, l. 10, *n.*, "materialism," જડવાદ, દેહાત્મવાદ, Per. دشنگ "matter," "world." Other readings: *sâvîgîh, sakhunigîh, sânîgîh.*

[illegible] (*drenjishn*) § CCCIII., 3, p. 17, l. 6, *n.*, "union," એકમતી; Av. [illegible] "to unite." It also means: "recitation," Av. [illegible] "to recite."

[illegible] (*dêl-sûchag*) B., § XIV., 18, p. 42, l. 9, *adj.*, "compassionate," દીલસોજ; Av. [illegible] "heart" and [illegible] "to burn," originally "heart-burning;" Pers. دلسوز "sympathetic."

[illegible] (*dast-girûgîh*) B., § XIV., 24, p. 43, l. 5, *n.*, "to give a helping hand," મદદ માટે હાથ લંબાવવો; Av. [illegible] and [illegible] "to hold;" Pers. دستگیری

[illegible] (*dandish*) C., § XIII., p. 58, l. 4, *n.*, "muttering (insincere) prayers constantly," બંદગીના કલામો નેક મનશાની વગર બડબડયા કરતા;" Pers. دندش

[illegible] *danpakûntan* or *gôpakûntan*) D., VII., 2, p. 99, l. 6, *v.*, "to smite," મારવું, Chald. *danpak* "to strike."

[illegible] (*dirangîh*) C., § XIX., p. 59, l. 9, *n.*, "sadness," બળાપો; Pers. دژنگ "afflic-" ted."

[illegible] (*gaz*) C., XXXII., p. 64, l. 10, *adj.*, "perverse," કુજતી, વાંકો, Pers. گژ "crooked."

[illegible] (*gazdûm*) C., XLVII., p. 51, l. 10, *n.*, "scorpions," વિંછુ; Av. [illegible]

[illegible] (*gardîh*) C., LXXXII., p, 84, l. 2, *n.*, "decay," નાશ; Mod. Pers. گردیج "downfall."

[illegible] (*ûstûkhânîh* or *vistâkhûîh*) B., § XIV., 14, p. 42, l. 6, *n.*, "honesty," "self-respect," પ્રમાણીકપણું, સ્વમાન; Pers. وستخوان "noble," "honest," or گستاخی

[illegible] (*nishipag*) § CCXCVII., 1, p. 13, l. 3, *n.*, lowliness," ઉતરતાપણું, Pers. نشیب

[illegible] (*nivâkhtag*) B., § XIV., 6, p. 41, l. 8, *n.*, "gratification," ખુશનુદી; Pers. نواختن "to extol," "to give presents."

[illegible] (*nûgârdag*) C., § IX., p. 57, l. 2, *adj.*, "deceptive," ઠગારો, ભુલાવામાં નાંખે એવો; Pers. نوگال "deception."

[illegible] (*nizagîdîh*) C., § XXIII., p. 61, l. 3, *n.*, "misery," કંગાલ્યત; Av. [illegible] and [illegible], Pers. [illegible] "gripes," "distress."

[illegible] (*vashtîh*) § CCCVI., 1, p. 22, l. 5, *n.*, "infection," આલાયશ, ફેલાતો રોગ; Av. [illegible], Pers. گشتی "change for the worse."

[illegible] (*vakhshâragân*) § CCCIV., 7, p. 20, l. 1, *n.*, "those who work to cause prosperity," આબાદી યા એર-ખાહીનું કામ કરનારા; better *vakhshyâragân*, Av. [illegible] and [illegible] Another reading: *vakhash-kharân*, Pers. وخشخران "a disease in the feet of asses, which makes them lame," hence "invalid," "sick."

[illegible] (*varâmûn*) § CCCV., 3, p. 22, l. 2, *adj.*, "light and easy," સહેલું; comp. Pers. ورام

[illegible] (*vandag-garîh*), B, § XIV., 2, p. 41, l. 5, *n.*, "graspingness," કોઇનું છિનવી-લેવું તે; Av. [illegible] "to obtain," and [illegible] "to devour" "to hold fast;" hence the devouring or grasping of what belongs to others.

[illegible] (*vîshtagîh*) B., § XIV., 22, p. 43, l. 3, *n.*, "beauty," ખુબસુરતી, comp. Pers. وشتی

[illegible] (*vaḍ-zahrag*) C., § IX., p. 57, l. 1, *adj.*, "malignant," ખારીલું; comp. Pers. بدزهره "timid," "malevolent."

[illegible] (*vatangîh*) B., XIV., 8, p. 42, l. 1, *n.*, "affliction," અતનગી; Pers. بتنگی آمدن "to be afflicted."

[illegible] (*vichûrḍ*) C., § XXIX., p. 63, l. 10, *adj.*, "justified," સાબેત કરેલું, વાજબી; Av. [illegible], Pers. وچر "the decree of a judge."

[illegible] (*va-nigârdan*) D , § V., 4, p. 97, l. 10, *v.*, " to tender thanks," શુક્રગુજારી કરવી; Pers. واگزاردن

[illegible] (*vâch-gandih* or *vâch-gungîh*) B., § XIV., 23, p. 43, l. 5, *n.*, "obscene speech;" comp. Pers. گنده "foul," or گنگ "dumb."

[illegible] (*kârân*) § CCLXX., p. 3, l. 10, *n.*, "a Turanian," તુરાની; *vide* footnote 1, p. 4, of the English translation.

[illegible] (*kazd*) § CCLXXV., 4, p. 6, l. 3, *v.*, "pruning," કાપી કહાડવું, કાપીને સુધારવું; comp. Pers. کزد کردن "to lop or trim anything."

[illegible] (*kûshg*) § CCCIV., 2, p. 18, l. 1, *n.*, "a citadel," કીલ્લો; Pers. کوشک "a fortress."

[illegible] (*kantag*) § CCCVII., 1, p. 23, l. 1, *adj.*, "gross," ઘણી ગંભીર; Pers. کنده "serious;" it also means "misfortune."

[illegible] (*kast*) A., § V., 7, p. 36, l. 5, *adj.*, "less," કમી થવું, ઓછું થવું; Pahl. [illegible]; Pers. کاستک "diminished."

[illegible] (*kalag*) C., § LXXXIII., 3, p. 85, l. 8, *n.*, "faithlessness," બેઈમાની; Pers. کلم "insincere," "dishonest."

[illegible] (*kafsh*) B., XLVII., p. 51, l. 9, *n.*, "a shoe," જોડા, ખાસડું (જુટ); Av. [illegible], Pers. کفش

[illegible] (*châpûg*) § CCCXIX., 1, p. 30, l. 4, *adj.*, "energetic," કામ કરવાની ઉલટવાળો; Pers. چابوک "dexterous," "active."

[illegible] (*tan-chînagîh*) B., § XIV., 20; p. 43, l. 2, *n.*, "tatooing," બદનની ચામડી ઉપર રંગબેરંગી આકાર ચીતારવા તે; comp. Pers. تنچیدن "to prick," "to tatoo."

[illegible] (*tûshag*) D., § II., 2, p. 90, l. 3, *n.*, "food," ખોરાક; Pers. توشه "provision," Av. [illegible]

[illegible] (*pâdram*) § CCCIII., 1, p. 16, l. 10, *n.*, "reward," ઈનામ, નતિજો, બદલો; Pers. پادرم

[illegible] (*pinih*) B., § XIV., 10, p. 42, l. 3, *n.*, "stinginess," બખીલાઈ; Pers. پینز

[illegible] (*pazd*) C., § VIII., p. 56, l. 8, *n.*, "wounding," ઘા, ઘાયલ કરવું; Pers. پزد "blood," "hardship."

[illegible] (*fra-hânchishn*) C., § XXIX., p. 63, l. 9 and 12, *n.*, "politeness," લાયકી, અદબ; Pers. فرهنجیدن "to teach good manners," Av. [illegible] and [illegible] "to be rooted," "to extend."

[illegible] (*Bakht-âfrít*) B., § IV, p. 35, l. 1, *a proper noun*, name of a head-priest, (દસ્તુર) બખ્ત આફ્રીદ.

[illegible] (*bâstân*) C., § III., p. 54, l. 8, *adv.*, "certainly," અચ્ચીત; Av. [illegible], Pers. باستان

[illegible] (*lâ-vigîrît*) § CCCV., 2, p. 21, l. 8, *adj.*, "remediless," ઈલાજ વગરનું; comp. Pers. ناگوزرد "helpless."

[illegible] (*rûrag*) § CCCVIII., I, p. 23, l. 10, *n.*, "surgical cure," વહાડકાપથી ઈલાજ કરવો તે; comp. Av. [illegible], Skr. *lû* " to cut."

[illegible] (*lâg*) § CCCXXIV., p. 33, l. 10, *n.*, "a sealing wax," લાખ; Pers. لاک.

[illegible] (*rasîd* or *rasîg*) B., § LIII., p. 53, l. 7, *adj.*, "aged relations," ઉમરે પુગેલાં એશીઆ; comp. Pers. رسیده "a youth," "an old person;" also Pers. رسیگ which means "a slave," "a servant."

[illegible] (*raspadagîh*) C., § IX., p. 57, l. 1, *n.*, "gluttonness," એંઘીપણું; comp. Pers. رس "a glutton, and Av. [illegible] "to fall;" comp. Pahlavi [illegible] *hû-patagîh*, "moderation."

[illegible] (*lipammúntan*) D., § III., 3., p. 92, l. 6, *v.*, "to come," આવવું.

[illegible] (*stûrgîh*) B., § XIV., 13, p. 42, l. 5, *n.*, "quarrelsomeness," ઝનગાખુઈ; Pers. سترک " passionate, " "quarrelsome."

[illegible] (*spûgîh*) B., § XLIX., P. 52, l. 5, *n.*, "disgrace," નામોશી, ફજેતી; Pers. سبکي "indignation," سبک شدن "to be despised."

[illegible] (*spûjgâr*) D., § VII., 5, p. 101, l. 2, *adj.* "evasive," ઉડાવનાર; Av. [illegible] "demon of thunder-storm."

[illegible] (*mîrag*) D., § XI., 3, p. 103, l. 1, *n.*, "a nobleman," "a paterfamilias," ઉમરાવ, કુટુંબનો વડો; Pers. میره

p.5 idol-worship

p 11 Burning Fire

UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY
Los Angeles

This book is DUE on the last date stamped below.

REC'D LD-URL

QL APR 19 1993

MAR 24 1993

REC'D LD-URL

QL JAN 20 1994

MAY 13 1999

OCT 06 2008

Form L9–Series 4939

PK6197. D616 1874 12

University of California, Los Angeles
L 006 846 820 6